

TÀI XIN ĐỪNG CỎ CHẤP

Điêm Điêm 5794

TỔNG TÀI XIN ĐỪNG CỐ CHẤP

Tác giả: Diễm Diễm 5794

Thể loại: Ngôn Tình, Hiện Đại, Ngược Luyến

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1: 1: Tuổi Thơ Dữ Dội](#)
2. [Chương 2: 2: Với Anh Cô Chỉ Là Thư Kí](#)
3. [Chương 3: 3: Đêm Dạ Hội Ông](#)
4. [Chương 4: 4: Tôi Đưa Cô Ấy Về](#)
5. [Chương 5: 5: Một Ngày Giông Bão](#)
6. [Chương 6: 6: Người Yêu Cô Uống Say Rồi!](#)
7. [Chương 7: 7: Chuyện Hôm Qua](#)
8. [Chương 8: Chương 8](#)
9. [Chương 9: Chương 9](#)
10. [Chương 10: Chương 10](#)
11. [Chương 11: Chương 11](#)
12. [Chương 12: Chương 12](#)
13. [Chương 13: Chương 13](#)
14. [Chương 14: Chương 14](#)
15. [Chương 15: Chương 15](#)
16. [Chương 16: Chương 16](#)
17. [Chương 17: Chương 17](#)
18. [Chương 18: Chương 18](#)
19. [Chương 19: Chương 19](#)
20. [Chương 20: Chương 20](#)
21. [Chương 21: Chương 21](#)
22. [Chương 22: Chương 22](#)
23. [Chương 23: Chương 23](#)
24. [Chương 24: Chương 24](#)
25. [Chương 25: Chương 25](#)
26. [Chương 26: Chương 26](#)
27. [Chương 27: Chương 27](#)
28. [Chương 28: Chương 28](#)
29. [Chương 29: Chương 29](#)
30. [Chương 30: Chương 30](#)
31. [Chương 31: Chương 31](#)
32. [Chương 32: Chương 32](#)
33. [Chương 33: Chương 33](#)
34. [Chương 34: Chương 34](#)
35. [Chương 35: Chương 35](#)

36. [Chương 36: Chương 36](#)
37. [Chương 37: Chương 37](#)
38. [Chương 38: Chương 38](#)
39. [Chương 39: Chương 39](#)
40. [Chương 40: Chương 40](#)
41. [Chương 41: Chương 41](#)
42. [Chương 42: Chương 42](#)
43. [Chương 43: Chương 43](#)
44. [Chương 44: Chương 44](#)
45. [Chương 45: Chương 45](#)
46. [Chương 46: Chương 46](#)
47. [Chương 47: Chương 47](#)
48. [Chương 48: Chương 48](#)
49. [Chương 49: Chương 49](#)
50. [Chương 50: Chương 50](#)
51. [Chương 51: Chương 51](#)
52. [Chương 52: Chương 52](#)
53. [Chương 53: Chương 53](#)
54. [Chương 54: Chương 54](#)
55. [Chương 55: Chương 55](#)
56. [Chương 56: Chương 56](#)
57. [Chương 57: Chương 57](#)
58. [Chương 58: Chương 58](#)
59. [Chương 59: Chương 59](#)
60. [Chương 60: Chương 60](#)
61. [Chương 61: Chương 61](#)
62. [Chương 62: Chương 62](#)
63. [Chương 63: Chương 63](#)
64. [Chương 64: Chương 64](#)
65. [Chương 65: Chương 65](#)
66. [Chương 66: Chương 66](#)
67. [Chương 67: Chương 67](#)
68. [Chương 68: Chương 68](#)
69. [Chương 69: Chương 69](#)
70. [Chương 70: Chương 70](#)
71. [Chương 71: Chương 71](#)

72. [Chương 72: Chương 72](#)
73. [Chương 73: Chương 73](#)
74. [Chương 74: Chương 74](#)
75. [Chương 75: Chương 75](#)
76. [Chương 76: Chương 76](#)
77. [Chương 77: Chương 77](#)
78. [Chương 78: Chương 78](#)
79. [Chương 79: Chương 79](#)
80. [Chương 80: Chương 80](#)
81. [Chương 81: Chương 81](#)
82. [Chương 82: Chương 82](#)
83. [Chương 83: Chương 83](#)
84. [Chương 84: Chương 84](#)
85. [Chương 85: Chương 85](#)
86. [Chương 86: Chương 86](#)
87. [Chương 87: Chương 87](#)
88. [Chương 88: Chương 88](#)
89. [Chương 89: Chương 89](#)
90. [Chương 90: Chương 90](#)
91. [Chương 91: Chương 91](#)
92. [Chương 92: Chương 92](#)
93. [Chương 93: Chương 93](#)
94. [Chương 94: Chương 94](#)
95. [Chương 95: Chương 95](#)
96. [Chương 96: Chương 96](#)
97. [Chương 97: Chương 97](#)
98. [Chương 98: Chương 98](#)
99. [Chương 99: Chương 99](#)
100. [Chương 100: Chương 100](#)
101. [Chương 101: Chương 101](#)
102. [Chương 102: Chương 102](#)
103. [Chương 103: 103: Ending](#)
104. [Chương 104: Chương 104](#)
105. [Chương 105: Chương 105](#)
106. [Chương 106: 106: Ngoại Truyện Dối Lừa Và Thương Tâm](#)
107. [Chương 107: Chương 107](#)

108. [Chương 108: Chương 108](#)
109. [Chương 109: Chương 109](#)
110. [Chương 110: Chương 110](#)
111. [Chương 111: Chương 111](#)
112. [Chương 112: Chương 112](#)
113. [Chương 113: 113: Có Biến](#)
114. [Chương 114: 114: Sống](#)
115. [Chương 115: 115: Biến Thái](#)
116. [Chương 116: 116: Lạc Thiên - Cảnh Đầm Kết](#)

Chương 1: 1: Tuổi Thơ Dữ Dội

Hứ.

Nhà đã nghèo còn đẽ đấy ra, một đàn vịt gười, không biết có xuất được đi không.

- Nhà nghèo thường hay hỏng người, không được dạy dỗ, học giỏi thì làm được gì.
- Nhà nghèo không dưỡng da ma nào thềm lấy.
- Con gái học làm gì nhiều về lấy chồng sớm cho rảnh nợ.

...

- Ba ơi, ba cho con xin tiền đóng học phí đi mà.
- Không có thứ đâu thằng làm thằng đòi tiền.

Ba đưa con gái chúng mày học làm gì nhiều, nuôi chỉ tốn cơm tốn gạo.

...

- Uyển Tình đâu, đi lấy ấm đun nước pha trà đi.
- Vâng chú.
- Mày làm gì mà lè mề thế.

Ào.....!Keng!!!

Âm thanh nước đổ với tiếng rơi của ấm nước đã đưa Uyển Tình ra khỏi cơn ác mộng của quá khứ.

Trán của cô ướt làm cho tóc dính vào nhau vô cùng khó chịu nhưng không bằng nỗi đau trong lòng.

Những ám ảnh tuổi thơ vẫn cứ luôn giày vò cô suốt bao năm.

Một quá khứ không tươi đẹp, không mộng mơ như những bạn bè đồng trang lứa.

Tuy thượng đế không lấy đi tất cả, cô vẫn có một người mẹ luôn thương yêu, luôn hi sinh cả cuộc đời dành tất cả những điều tốt đẹp nhất cho chị em.

Và mọi người bên ngoài luôn bên cạnh giúp đỡ mẹ con cô để cô có tương lai hạnh phúc nhưng những tổn thương trong quá khứ vẫn đeo bám cô.

Điều này ảnh hưởng rất nhiều đến tính cách của cô.

Đối với người thân hay bạn bè thân thiết tính cách cô luôn sôi nổi vui vẻ nhưng với những người xa lạ lại càng xa cách, lạnh nhạt.

Vì ba cô càng không tin tưởng vào đàn ông nhưng lại đem lòng yêu duy nhất một người suốt tám năm chưa từng thay đổi - Lâm Trạch Dương.

Người đàn ông cô yêu thầm quá xuất sắc từ ngoại hình đến gia thế với cô là hai thế giới tách biệt nên cô chỉ có thể từ xa nhìn anh cùng người anh yêu hạnh phúc bên nhau.

Người đàn ông xuất sắc với người phụ nữ xinh đẹp, kiêu diễm, là ảnh hậu nổi tiếng trong giới minh tinh, đại tiểu thư của Tà gia ở bên nhau thật xứng đôi.

Dù vậy, cô vẫn luôn cố gắng để bản thân trở nên ưu tú để đến gần anh hơn và bây giờ cô đã là thư ký của anh nhưng cô chưa từng có ý định xen vào giữa hai người họ bởi nếu anh hạnh phúc thì cô cũng hạnh phúc.

Mỗi ngày được cạnh anh cô rất vui nhưng cũng rất lo sợ, sợ anh sẽ phát hiện ra tình cảm mà cô dành cho anh.

Là Tổng giám đốc của một tập đoàn đứng đầu thành phố A, anh luôn mạnh mẽ và quyết đoán nên tuyệt đối không cho phép bất kì ai để công và tư có liên quan với nhau.

Tính cách lạnh lùng, nghiêm khắc của anh làm cho tất cả mọi người đều cẩn trọng mọi lúc, mọi nơi có sự xuất hiện của anh, tính cách đó đã làm bao nhiêu trái tim thiếu nữ tan nát, chỉ có thể đứng từ xa ái mộ.

Tại văn phòng tổng giám đốc.

- Tổng giám đốc, tối nay là tiệc mừng thọ của chủ tịch Vương - tập đoàn MN, ông ấy là đối tác lâu năm rất quan trọng với chúng ta, tôi nghĩ phải chuẩn bị một món quà đặc biệt để chúc mừng.

Anh có gì dặn dò không ạ?

- Việc này cô tự sắp xếp đi.

- Dạ vâng.

Tối nay anh sẽ đi cùng Tạ tiểu thư vậy có cần tôi chuẩn bị trước gì không vâng?

- Không cần, tối nay cô đi cùng tôi.

- Dạ???

Thấy cô ngạc nhiên đến nỗi hai con mắt cũng sắp bay ra ngoài rồi làm cho anh cảm thấy thật thú vị, phiền muộn cũng vơi đi không ít.

Khóe miệng anh khẽ cong lên.

Lúc này Uyển Tình cũng đã lấy lại được tinh thần nhưng khi thấy anh cười mặt cô lại nghếch ra.

Mỗi lần giám đốc của chúng ta cười là không có chuyện gì tốt.

Cô chỉ dám nghĩ thầm không dám nói ra nhưng lại cảm thấy nụ cười này có gì không đúng lắm.

Đang lúc cô đang vắt óc suy nghĩ khi ngẩng đầu lên lập tức chạm phải ánh mắt của anh làm cô chợt cảm thấy lúng túng.

Anh nhìn cô nói:

- Thư kí Đinh còn chuyện gì sao?

- À ờ không, không ạ.

Tôi đi làm việc đây.

Xin phép vâng.

Sau khi lui ra khỏi phòng anh, cô cảm thấy máu dồn hết lên não rồi.

Xấu hổ chết mất, đây có lẽ đây là lần đầu tiên trong hai năm làm việc cô lại thấy lúng túng như vậy.

Huhu.

Chương 2: 2: Với Anh Cô Chỉ Là Thư Kí

Tối nay Uyển Tình sẽ phải cùng Lâm Trạch Dương dự tiệc làm cô thấp thỏm không yên.

Đã hai năm làm việc ở Lâm thị nhưng đây là lần đầu tiên cô đi cùng anh đến những nơi như thế này vì mọi lần đều là vị hôn thê của anh đi cùng.

Nhưng không biết tại sao lần này họ không đi chung mà mấy hôm rồi cũng không thấy cô ấy đến tìm tổng giám đốc.

Mọi lần khi thấy họ bên nhau trái tim cô giống như bị dao đâm, từng chút từng chút một làm vết thương trong lòng cô càng thêm sâu cũng làm cô hiểu rõ cô và anh là hai người của hai thế giới khác nhau, sẽ không bao giờ có kết quả.

Trái tim càng đau đớn, hi vọng với anh cũng sẽ dần tan biến khiến cho cô có can đảm từ từ buông bỏ đoạn tình cảm đơn phương này.

...

- Này, tối nay cậu cùng anh chàng trong mơ của mình đi dự tiệc mà không chuẩn bị gì hết hả? Phải làm cho người ta sáng mắt nhìn rõ vẻ đẹp của cậu chứ, không thì biết đâu lại tìm được chân ái có được một anh chàng đẹp trai giàu có, yêu thương cậu hơn người kia.

Lúc đó thì...

Ôi! Chàng hoàng tử và công chúa lọ lem của chúng ta sẽ nắm tay nhau, đi đến thiên đường hạnh phúc bất diệt.

Nghe giọng điệu phát sến của cô bạn thân Thiên Ái, Uyển Tình cảm thấy thật buồn cười.

Tính cách hoạt bát, đáng yêu này của cô ấy có lẽ được hình thành khi có một gia đình vô cùng hạnh phúc - một mái ấm tình thương thật sự.

Nhiều lúc cô cũng không hiểu tại sao hai con người với hai tính cách khác biệt như bọn họ lại có thể làm bạn nhiều năm như vậy.

Những lúc cô đau khổ, vấp ngã, ngoài mẹ ra thì người bạn thân này chính là nơi để cô nương tựa.

Có cô ấy cuộc đời cô như có thêm một điểm sáng.

- Đừng giận nữa.

Bây giờ mình xin hỏi ý kiến của đại minh tinh siêu siêu cấp thời trang.

Tối nay mình nên mặc gì đây?

- Hì, hỏi đúng người rồi đó.

Để chị lo.

Đi thôi.

...

Cửa hàng thời trang

- Nhanh nhanh, cậu mau vào thử đi.

- Nhưng mà tớ thấy cái này nó sao ấy.

Cảm giác hơi thoải mái thì phải.

- Cái này thoải mái? Tớ thấy mấy bộ đồ công sở của cậu chắc thoải mái lắm.

Hừ.

Hình như giận thật rồi.

Đúng vậy Thiên Á chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép.

Với cái tính bảo thủ, cố chấp này không biết bao giờ mới gả đi được.

Cô chỉ biết lắc đầu thờ dài

- Bạn của tôi ơi.

Cậu nghe lời mình một lần này thôi mà.

Nghe lời mình chắc chắn không sai đâu đảm bảo giúp cho cậu gả đi

được.

Mãi vì một người chi bằng một lần vì mình tìm một con đường mới, ha.

Hốc mắt Uyển Tình như chực trào.

Bao năm vẫn vậy cô ấy vẫn luôn bên cô lúc cô cần nhất.

Sau khi cô đi vào cũng đã sắp mười năm phút rồi, Thiên Ái ở ngoài cổ sắp dài đến tận phòng thay đồ rồi mà vẫn chưa thấy cô ra.

Đang lúc cô chuẩn bị vào tìm thì thấy Uyển Tình bước ra.

Wow...

Sự thay đổi này cũng quá lớn đi.

Ông bà ta nói đâu có sai "người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân".

- Thiên Ái, này cậu sao vậy? Nước miếng kìa, lau đi.

- Đâu làm gì có.

Miệng thì nói không có nhưng vẫn đưa tay lau lung tung trên mặt trông thật đáng yêu.

- Hì hì, bị lừa rồi nha.

Cậu ngạc nhiên như vậy làm gì chứ.

- Thế mà suốt ngày cứ nói mình không đẹp.

Đấy cậu tự nhìn đi, sớm biết thế mình đã không giúp cậu rồi.

Nhìn xem bây giờ cậu đẹp hơn mình rồi.

Hu hu không biết đâu.

- Được rồi, được rồi bà cô của tôi ơi, cậu đẹp nhất, mình sao bằng cậu.

Cậu mếu còn đẹp hơn mình nữa là.

Ngoan.

- Hic, mình không phải trẻ con.

- Ừ thì lớn rồi nhưng vẫn thích dối.

Bọn mình xong rồi mau về thôi, tối mình còn phải về sớm bắt xe đến bữa tiệc nữa, không biết có bị kẹt xe không.

- Anh ta không đón cậu.

Xí, đồ mặt lạnh, mắt trên đình đầu.

Thật là đáng ghét vậy cậu cũng yêu.

Người ta là tổng giám đốc sao phải quan tâm đến một thư kí nhỏ bé như mình chứ.

Nghĩ đến đây nét mặt cô không khỏi trùng xuống.

Hai người họ không có quan hệ thân thiết gì.

Với anh cô chỉ là thư kí, còn cô...

Chương 3: 3: Đêm Dạ Hội Ông

Cô gái đến nơi rồi.

Sau khi Uyển Tình xuống xe cô liền nhìn xung quanh tìm Lâm Trạch Dương nhưng không thấy anh.

Cô nghĩ có thể anh đã đến rồi nên liền đi vào.

- Tiểu thư phiền cô cho chúng tôi kiểm tra giấy mời.

Lúc này cô mới nhớ ra mình không có giấy mời.

Đáng lẽ cô đi cùng anh nhưng bây giờ không thấy anh đâu cô không biết phải làm sao.

Đang lúc cô cảm thấy lúng túng thì một giọng nói quen thuộc vang lên

- Cô ấy đi cùng tôi.

- Lâm tổng.

Xin lỗi chúng tôi không biết cô ấy đi cùng ngài.

Tiểu thư, đã thất lễ rồi.

- Không sao.

Cô mỉm cười lịch sự nói.

- Mời hai vị đi lối này.

Khi vừa bước vào, cô đã bị sự xa hoa, sang trọng của bữa tiệc thượng lưu này làm cho sợ hãi, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ, không, là anh mới đúng.

Bất kể là nơi nào anh vẫn luôn là tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Biết bao ánh mắt đều nhìn anh, ngưỡng mộ có, ghen ghét có, kiêng

sợ, nịnh nọt đều có.

Anh như vị đế vương cao cao tại thượng đứng trên cao nhìn lũ sâu bọ vậy, nhưng càng như vậy cô càng thấy rõ khoảng cách xa vời giữa họ.

Cô có lẽ sẽ chỉ có thể đứng nhìn anh từ nơi thật xa mà thôi.

Có rất nhiều người đến chào hỏi anh nhân cơ hội tìm mối quan hệ cho làm ăn.

Trong đó có một người đàn ông trung niên với cái bụng phệ, cái đầu bóng loáng tiến lên chào hỏi anh

- Lâm tổng, tôi là giám đốc của Trương thị, Trương Vĩnh Trọng.

Hôm nay tôi thật có phúc khi gặp được anh ở đây.

Hân hạnh, hân hạnh.

Vừa nói ông ta vừa vươn tay mình ra nhưng anh lại làm như không thấy khiến vị giám đốc Trương này thấy mất mặt.

Cô cười thầm trong lòng "quả nhiên là tác phong của anh".

Ông ta lặng lẽ thu tay lại xoa xoa cái đầu bóng tròn của mình, mắt thì cứ đảo xung quanh cuối cùng rơi trên người của cô.

Ánh mắt đó giống như vừa tìm được gì đó rất thú vị vậy.

- À, vị tiểu thư này đi cùng Lâm tổng sao?

Cô bây giờ đã hiểu rồi thà nào ông ta vui như vậy.

Ông ta đúng là cáo già hèn hạ chỉ vì tránh để mình mất mặt mà lôi cô ra chịu trận.

Bây giờ mọi người đều hướng ánh mắt tò mò về cô với đủ mọi loại suy đoán.

- Này cô gái kia là ai vậy?

- Đúng rồi, không phải Lâm tổng có người yêu rồi sao? Mọi lần tôi thấy đều là cô ấy đi cùng.

- Liệu có phải tình nhân không? Trông cũng được đấy chứ.

- Tôi thấy cô ấy không phải người như vậy đâu.

...

Uyển Tình thấy thật đau đầu "mấy người này trí tưởng tượng cũng thật phong phú.

Sao cô có thể đi l@m tình nhân cho người ta chứ? Cô có chỗ nào giống sao???"

Cô khẽ nhìn sang anh nhưng khuôn mặt ấy vẫn luôn lạnh nhạt, ánh mắt không hề dao động giống như mọi chuyện không liên quan đến mình.

Không lẽ cô không có chút tồn tại gì trong anh sao.

Cô cười khổ, cũng đúng người duy nhất mà anh quan tâm, bảo vệ hiện không có ở đây.

Cô đè nén cảm giác nhói lòng xuống, nở nụ cười thật tươi tiến lên trước giới thiệu

- Chào ông, tôi là thư kí của Lâm tổng.

Ông ta thấy cô mỉm cười ngọt ngào thì tưởng cô có ý với mình, bản tính háo sắc lại nổi lên, rất tự nhiên bắt lấy tay.

Nhìn thì giống như nghi thức xã giao bình thường nhưng thực chất là tìm cơ hội lợi dụng cô.

Ông ta còn cố ý trêu đùa làm cho tóc gáy cô dựng đứng hết cả lên.

Từ lâu cô đã nghe qua đại danh háo sắc của ông ta, trong công ty có đến mấy cô thư kí đều là những kẻ không có não chỉ được cái vẻ ngoài xinh đẹp, ai ai cũng phong tình, quyến rũ.

Vậy mà hôm nay không những được gặp trực tiếp mà còn bị lão già này dê nữa chứ.

Cô càng nghĩ càng thấy kinh tởm chỉ muốn rút tay ra ngay lập tức nhưng ngại vì đây nhiều người cô không muốn gây rắc rối cho anh nên đành nhẫn nhịn.

Mãi một lúc sau ông ta mới chịu buông tay nhưng khuôn mặt vẫn còn luyến tiếc kia thấy thật buồn nôn.

Sau khi thoát khỏi tay lão ta cô lập tức lùi về phía sau anh, như vậy cô sẽ thấy an tâm hơn.

Sau một màn này thì mọi người liền hiểu ngay: Lão dê già họ Trương

có ý với thư kí của Lâm tổng.

Bầu không khí liền trở nên kì lạ khiến cô thấy rất ngột ngạt không muốn ở đây chút nào.

Đúng lúc này thì chủ tịch Vương đi tới

- Mọi người làm gì mà đông thế, giải tán bớt đi, ngột ngạt chết mất.

Tiểu Dương cháu đến rồi sao không vào gặp ông, ông chờ cháu lâu lắm rồi đó.

- Dạ công ty có nhiều chuyện cần xử lí.

- Lại công việc.

Cháu nhiều tiền thế rồi kiếm ít đi một chút thì chết sao.

Mà Tiểu Tình đâu? Ông bảo cháu đưa nó đến mà.

Uyển Tình đang đứng đằng sau bị bóng lưng cao lớn của anh che khuất nên ông không nhìn thấy.

Cũng tại cô lùn quá chỉ có 1m65 còn anh cao tận 1m9 không nhìn thấy cũng đúng.

Sau khi nghe thấy hai người họ nói chuyện thì cô cũng hiểu ra tại sao anh lại đưa cô đi cùng hôm nay nhưng cô vẫn không hiểu tại sao chủ tịch Vương lại muốn cô tới đây.

Do công việc của hai công ty nên cô và ông cũng nhiều lần tiếp xúc nên quan hệ rất thân thiết, từ lâu cô đã coi ông là người thân của mình.

Nhưng ông biết tích cách của cô sẽ không thích những nơi thế này mà tại sao hôm nay lại muốn cô đến.

Nhưng cô biết bây giờ không phải là lúc suy nghĩ, cô vẫn nên chào hỏi trước

- Dạ chủ tịch Vương cháu ở đây ạ.

- Ai là chủ tịch Vương?

Thấy ông nhăn mày không vui cô mới nhớ ra, thôi xong.

Đám người đang nói chuyện nghe thấy giọng điệu không vui hình như đang tức giận thì liền quay sang hóng hớt nhiều chuyện.

Tất cả giống như đang chờ kịch hay để xem, họ muốn xem cô gái

nhỏ to gan này sẽ ra sao khi dám chọc tức người đứng đầu tập đoàn MN tung hoành bao năm trên thương trường.

Nhưng chuyện diễn ra sau đó lại không giống như những gì trong trí tưởng tượng của họ chỉ vì:

- Ông.

Cháu nhớ rồi.

Đoàng...!Rào rào.

Một tiếng ông này như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt của những kẻ đang hớn hờ muốn xem kịch vui khiến họ trở nên hoang mang, kinh ngạc.

Tiếng bàn tán lại vang lên.

- Sao tôi chưa từng nghe nói Chủ tịch Vương có cháu gái vậy?

- Hơn nữa cô ta họ Đinh.

- Cũng có thể là cháu nuôi?

...

Nhưng ông không thèm để ý tới họ, vẫn hăng say trò chuyện cùng cô.

- Nhớ thì tốt.

Lần sau còn gọi chủ tịch Vương đừng trách lão già này không quan tâm đến cháu nữa.

- Ông hôm nay muốn cháu đến có gì cần dặn dò sao ạ?

- Có chuyện ông mới được tìm cháu sao.

Hôm nay ông có đưa cháu mới từ nước ngoài về đây định cư muốn giới thiệu hai đứa làm quen.

Còn Tiểu Dương cháu đi chỗ khác chơi đi ông bây giờ còn phải tìm cho Tiểu Tình một mối tốt gả nó đi.

Nói xong ông cụ còn nháy mắt cười làm cô cảm thấy có chút xấu hổ cúi mặt.

Nhưng nghe thấy ông muốn tìm người gả cô đi, cô lại có thói quen nhìn sắc mặt của anh nhưng rồi vẫn thất vọng khi nhìn vào khuôn

mặt vô cảm không chút quan tâm đó.

Đúng là anh chỉ quan tâm mình cô ấy.

Nhìn bóng lưng anh rời đi ngày một xa mà ánh mắt cô lộ ra chút bi thương.

Tất cả những điều này đều bị Vương lão gia thu vào tầm mắt.

Ông chỉ có thể lắc đầu thờ dài lên tiếng

- Đi thôi.

Ông giới thiệu thằng cháu khác cho cháu.

- Dạ?

Cô có chút không hiểu lời nói của ông là có ý gì, nhưng cô chưa kịp suy nghĩ kĩ thì đã thấy một chàng trai trẻ đi đến.

- Ông, đây là người mà ông muốn giới thiệu với cháu sao?

Nói rồi anh ta quay sang chào hỏi cô

- Xin chào tôi là Vương An Vũ, ông nội rất hay nhắc đến cô.

- Chào anh tôi là Đinh Uyển Tình.

- Cái tên rất đẹp giống cô vậy.

- Anh đã quá khen rồi.

Người đàn ông trước mặt này đem lại cho người khác cảm giác thật ấm áp không lạnh lùng như Lâm Trạch Dương nhưng ánh mắt anh nhìn cô rất lạ, nó ấm áp đến lạ thường làm cô có chút khó hiểu.

Vương lão từ nãy vẫn đứng đây quan sát bọn họ thầm nghĩ "Hai đứa này trông cũng rất đẹp đôi ấy chứ."

An Vũ lại là người ấm áp chắc chắn sẽ giúp nha đầu này quên đi thằng nhóc mặt lạnh kia.

Hừ, con gái nhà người ta tốt như vậy mà không nhìn ra, lần này phải để lão già này cho nó biết thế nào là "có không giữ, mất đừng tìm"
Ông càng nghĩ càng đắc chí trên mặt lộ rõ nụ cười bí hiểm mà quên mất vẫn còn hai con người đang ở đây.

Họ đã nói chuyện xong một lúc đang định hỏi Vương lão thì lại bắt gặp cảnh tượng này khiến cả hai cùng rùng mình mà đều có chung một ý nghĩ "Chắc chắn ông cụ đang định tính kế ai đó rồi."

Thật đáng sợ."

Chương 4: 4: Tôi Đưa Cô Ấy Về

Không sai, ông chính là đang tính kế mà nhân vật chính trong kế hoạch đó là cô và anh, vì vậy suốt bữa tiệc Vương lão gia luôn cố tình để cho cô và Vương An Vũ ở riêng với nhau để họ có thêm thời gian tìm hiểu.

Trong lòng ông còn mong họ tiến xa hơn thì càng tốt để cô sớm trở thành cháu dâu của ông.

Như vậy dù cô có chạy thế nào cuối cùng cũng sẽ chui vào nhà ông mà thôi.

Khi bữa tiệc kết thúc cũng đã hơn mười một giờ.

Ông cụ lấy lí do trời đã tối, cô một thân con gái về giữa đêm khuya sẽ không an toàn liền bảo An Vũ đưa cô về.

Cô cảm thấy như vậy không ổn cho lắm, dù sao họ cũng mới gặp mặt một lần không thể làm phiền như vậy được.

Nhưng ông cụ lại quá cương quyết cuối cùng cô cũng đành phải chấp nhận.

- Cô ở đây chờ một chút tôi đi lấy xe rồi đưa cô về.

- Vâng, cảm ơn anh.

Muộn như vậy còn làm phiền anh.

- Không sao, để cô về một mình tôi cũng không yên tâm.

Tôi đi lấy xe nhanh thôi.

Anh mỉm cười nhìn cô sau đó đi đến bãi đỗ xe ở tầng hầm khách sạn.

Nhìn bóng lưng anh rời đi cô cảm thấy người đàn ông này đúng là rất ấm áp, cảm giác anh cho cô giống như một người anh trai vậy.

Trước kia khi còn nhỏ, cô đã từng mơ ước sẽ có một người anh trai, như vậy ba cô cũng sẽ không coi thường, đối xử tệ bạc với mẹ con cô như vậy.

Nghĩ đến những chuyện trước đây, mắt cô như bị phủ một màn sương, sống mũi cô cay cay, từng kí ức quá khứ lại hiện lên giống như vừa mới xảy ra.

Lúc nhỏ cô còn quá ngây thơ cứ nghĩ rằng vì mẹ cô sinh ra ba chị em gái nên mới phải sống một cuộc đời đau khổ như vậy nhưng khi lớn lên cô mới hiểu mọi chuyện không phải như vậy, tất cả chỉ vì một chữ: "Thương"

Nếu một người không thương mình thì họ cũng sẽ không thương những gì thuộc về mình.

Cũng giống như anh không thương cô nên không bao giờ quan tâm cô.

Những lần đi xã giao đều là cô thay anh tiếp rượu bọn họ vì anh có vấn đề về bao tử sau đó cô luôn phải tự mình trở về nhà.

Những lúc cô bị đối tác giờ trò xàm số đều là cô tự mình thoát thân còn anh vẫn một bộ dạng không thấy, lúc nào cũng lạnh lùng vô cảm. Hai năm trôi qua cô đã dần hiểu rõ, cũng đã muốn buông xuống đoạn tình cảm đau khổ này nhưng sáu năm kia cô lại không thể.

Cô nghĩ đó có thể là tình yêu có thể là chấp niệm nhưng dù thế nào cô vẫn không nỡ buông tay, cô không nỡ rời xa anh.

Khi cô đang mãi theo đuổi suy nghĩ của mình thì nghe thấy giọng nói của anh.

- Lên xe.

Cô nghĩ mình có lẽ nghe nhầm nên nhìn đông nhìn tây muốn tìm xem anh gọi ai nhưng không thấy ai hết, cô ngơ ngác nhìn anh.

Mi mắt anh hơi nhíu lại có chút mất kiên nhẫn vì sự lè mề của cô.

Anh không hiểu cô gái này làm sao nữa, anh đã nói như vậy rồi mà không hiểu sao, hay là cô không muốn đi cùng anh.

Nghĩ đến đây mi tâm anh lại càng nhíu chặt hơn.

- Tổng giám đốc anh chưa về sao?

- Lên xe.

Trời, người đàn ông này hôm nay uống nhầm thuốc à? Uyển Tình rất muốn hỏi nhưng cô chưa muốn chết nên chỉ có thể âm thầm cảm thán.

Từ trước đến nay anh chưa từng đưa cô về, dù thế nào cô cũng sẽ phải tự mình mò về nhà.

Cô thật không quen với sự khác thường này.

- Không cần đâu, anh sẽ đưa cô ấy về.

Lâm Trạch Dương nghe Vương An Vũ nói vậy ánh mắt vẫn nhìn cô như đang tìm câu trả lời, thấy cô không có ý định lên xe thì anh chỉ lạnh lùng quay mặt không nhìn cô nữa.

Tài xế của Lâm Trạch Dương thấy vậy liền hiểu ý cho xe chạy đi, anh cảm thấy ông chủ hình như không vui nên cũng không dám nói nhiều, nếu không hậu quả sẽ khó lường.

Còn về Uyển Tình và Vương An Vũ sau khi anh ta rời đi thì họ cũng trở về.

Trên đường đi Uyển Tình vì quá mệt nên đã ngủ thiếp đi mà không chút đề phòng người bên cạnh.

An Vũ thấy cô đã ngủ liền giảm tốc độ, anh không muốn đánh thức cô.

Khi đến trước ngõ nhà cô anh nhìn vào mà thấy sợ thay, anh không nghĩ cô lại ở một nhà trọ bé như vậy, đường đi lại còn rất tối không có chút an toàn nào.

Làm sao một cô gái nhỏ có thể sống ở đây, không lẽ làm thư kí cho Tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị nổi danh thành phố A cũng không đủ sống mà cô lại không giống kiểu phụ nữ thích tiêu xài hoang phí. Cô gái này thật khiến anh tò mò.

Uyển Tình mơ màng mở mắt nhưng tầm nhìn còn hơi mờ nên khi cô nhìn rõ thì anh đã thu lại ánh nhìn dò xét vừa rồi.

- Uh, đến nhà tôi rồi.

Xin lỗi tôi lại có thể ngủ quên mất.

- Không sao, hôm nay cô cũng đã vất vả rồi.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về.

Vậy tôi vào nhà trước đây, anh đi đường thận trọng.
Nói rồi cô quay lưng trở về nhà.

An Vũ nhìn thấy cô đi vào con ngõ hẻm tối đen kia anh có chút không yên lòng.

Nghĩ một lúc anh quyết định đi theo cô, sau khi xác định cô đã an toàn vào nhà thì anh mới lái xe rời đi.

Chương 5: 5: Một Ngày Giông Bão

Trong phòng họp Uyên Tình cảm thấy hôm nay Lâm Trạch Dương rất kì lạ, hình như đang rất tức giận, hàn khí toả ra làm cho giám đốc chi nhánh đang báo cáo đồ mồ hôi hạt, mọi người chỉ mong cuộc họp nhanh kết thúc.

Nhưng đột nhiên anh đứng dậy quát lớn đuổi hết tất cả ra ngoài.

Mọi người sợ hãi không biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn cố gắng lên nhanh chóng ra khỏi phòng.

Họ biết tổng giám đốc tính khí thất thường, đắc tội với anh thì sẽ không có kết cục tốt, vậy nên tránh càng xa càng tốt.

"36 kế chạy là thượng sách"

Sau khi tất cả ra khỏi phòng, cô đứng ở ngoài chờ nửa tiếng mới thấy anh ra khỏi phòng.

Bộ dạng của anh suy sụp, hai con mắt đỏ ngầu làm cô không khỏi sợ hãi vô thức lùi về sau.

Thấy được hành động của cô anh nhanh chóng thu lại cảm xúc sai bước về văn phòng tổng giám đốc không để ý đến cô nữa.

Tuy cô nhận ra sự khác thường của anh nhưng không biết tại sao lại như vậy.

Lúc này trong đầu cô nghĩ đến có phải vì Tạ tiểu thư không vì cô không còn nghĩ đến người nào có bản lĩnh lớn như vậy nữa.

Nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng biến mất, điều đó là không thể, vì cô biết bọn họ rất yêu, rất yêu nhau. Cô chỉ bất lực cười gượng.

Nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục, việc hôm nay vẫn phải hoàn thành.

Nghĩ vậy cô liền thu lại tâm trạng tiếp tục làm tròn trách nhiệm thư kí của mình.

Ngày hôm nay trôi qua thật vất vả.

Trong phòng giám đốc u ám, tất cả những người vào báo cáo công việc đều bị sự tức giận của anh vùi dập không thương tiếc.

Tội nghiệp nhất là cô bé mới vào làm việc buổi đầu tiên khi mang tài liệu vào thấy bộ dạng đáng sợ, giọng nói lạnh lẽo như tu la địa ngục liền bị dọa cho phát khóc chạy ra ngoài.

Uyển Tình thấy vậy chỉ biết thở dài an ủi trấn tĩnh cô bé rồi cầm tài liệu đi vào.

Khi cô bước vào phòng anh cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ lạnh lùng hỏi:

- Cô có việc?

- Tổng giám đốc tập tài liệu này cần chữ kí của anh.

Anh tiếp nhận tài liệu trên tay cô nhanh chóng đọc xong rồi liền đặt bút kí.

Đưa tài liệu cho cô, anh nói:

- Cô ra ngoài được rồi.

Cô có chút chần chừ muốn hỏi anh rốt cuộc hôm nay có chuyện gì nhưng lại do dự.

Lâm Trạch Dương thấy cô vẫn còn đứng đó liền ngược mắt lên dờn dờn như muốn hỏi sao cô còn chưa đi.

Cuối cùng cô lấy hết can đảm giọng nói cẩn trọng:

- Tổng giám đốc anh hôm nay rất lạ, là liên quan đến Tạ tiểu thư sao?

Anh nhìn chằm chằm cô cất giọng lạnh lùng như đang đè nén sự tức giận:

- Thư kí Đinh, từ khi nào cô nhiều chuyện vậy.

Cô nghĩ mình có quyền đó.

Trách nhiệm của cô chỉ là làm tốt công việc, không được vượt quá giới hạn.

Nếu không...!hậu quả cô tự chịu.

Những lời nói của anh làm cô có chút chột dạ, giống như tâm tư lâu

nay của bản thân đang dần bị bóc trần.

Cảm giác này làm cô bối rối không yên.

Cô vội vàng ra khỏi phòng làm việc.

Cô sợ ở thêm một lúc nữa sẽ không chịu được mà để anh nhìn thấu.

Cô không muốn tình cảm của cô bị anh nhìn thấy.

Dù anh không yêu cô, không quan tâm cô nhưng cô cũng không muốn anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Trước mặt anh hay bất cứ ai cô cũng muốn làm một người phụ nữ độc lập, mạnh mẽ.

Bản tính này được hình thành từ những bất hạnh của tuổi thơ, sự bất lực khi mẹ bị cha hành hạ, bị họ hàng chửi rủa.

Khi đó chỉ vì quá yếu đuối, dù hiểu rõ những tủi nhục của mẹ nhưng điều cô có thể làm chỉ là khóc trong âm thầm.

Nhìn mẹ đau, nhìn mẹ khóc, nhìn mẹ vật lộn với cuộc sống đầy cay đắng mà cô không thể làm gì, cảm giác đó như con tim đang bị giày xéo, từng lưỡi dao sắc nhọn từng nhát, từng nhát một.

Thấu hiểu tất cả nên cô luôn ép mình nhất định phải mạnh mẽ, không thể để ai nhìn thấy con tim yếu đuối, hèn nhát trong quá khứ.

Anh không yêu, không quan tâm thì cô vẫn là cô.

Cô vẫn sẽ sống thật tốt, sống thật kiên cường để bảo vệ những người cô yêu thương.

Chương 6: 6: Người Yêu Cô Uống Say Rồi!

Một ngày làm việc đã kết thúc.

Uyển Tình vừa mới tắm xong, mái tóc dài hằng ngày được buộc gọn gàng giờ đây đã buông xuống, những giọt nước men theo chạy dọc trên cơ thể toát lên sự quyến rũ mê hoặc.

Thật sự thì cô rất đẹp nhưng cô lại là một người mù thời trang hơn nữa cũng lười quan tâm đến vẻ ngoài, thiết nghĩ chỉ cần ăn mặc lịch sự là được.

Không giống như những cô gái khác chỉ hận không thể lộ s@ch ra mong sao một ngày sẽ được anh chú ý "chiếu cố một chút".

Còn cô suốt ngày với những bộ đồ công sở khiến mình trông già dặn hơn tuổi cộng thêm tính cách lạnh nhạt nên có người không, có người lại yêu thích muốn bắt đầu làm quen nhưng đều bị cô khéo léo từ chối.

Không phải cô không muốn được yêu, được hạnh phúc mà vì trong trái tim cô đã không có chỗ trống nào thêm cho một ai nữa.

Chỉ mình anh, cô cũng đủ mệt rồi.

Trời lúc này đã muộn, cô mệt mỏi ngã xuống giường chỉ muốn ngủ mà thôi nhưng có lẽ ông trời cảm thấy hôm nay cô chưa bị hành đủ thì phải.

Chỉ nguyện có được trái tim một người,

Sống đến bạc đầu chẳng phân ly.

Lời nói tuy giản đơn

Nhưng cần cả một dũng khí lớn lao

Tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ mất em

Nhưng là đang tự lừa dối mình

Cuối cùng chỉ còn em khắc sâu trong từng lời ca của tôi.

Chỉ nguyện có được trái tim một người,
Sống đến bạc đầu chẳng phân ly.
Lời nói rõ ràng dứt khoát,
Mĩa mai sự lẻ loi của chính mình
Tôi luôn hy vọng gặp được em
Nhưng vẫn luôn tự lừa dối mình
Nuối tiếc vì em không nghe được bản nhạc tôi hát vì em
Khao khát biết bao được hát tặng em.

...

Không biết chuông điện thoại réo bao nhiêu lần, Uyên Tình bị nó làm
phiền ong cả đầu mới chịu bò dậy.

Cô thường rất ghét ai phá giấc mộng say của mình, vậy nên giọng cô
có chút cáu.

(Dù chưa biết đối phương là ai nhưng cứ mắng mòi mò rồi mới tỉnh)

- Ai vậy? Không biết mấy giờ rồi còn làm phiền người khác?

Uyên Tình vẫn còn buồn ngủ, hai mắt còn nhắm khó khăn lắm mới
mở ra một khe hở nhìn không rõ số gọi đến là người nào.

Dứt khoát không thèm nhìn nữa nhắm mắt ngã lên giường, còn điện
thoại vẫn áp vào tai nghe.

Dường như đối phương không ngờ lại đụng vào cô gái đã man như
vậy nên có chút sững sờ.

Sau đó lại cảm thấy không đúng, tự cảm thấy bản thân không làm gì
sai mà???

Dừng một chút lấy lại tinh thần mới cất giọng nói:

- Người yêu cô tên Thiên Ái gì đó kìa, uống say rồi đang làm loạn lên,
cô đến mà kéo về.

Tôi sẽ gửi địa chỉ cho cô.

Vừa dứt lời anh ta liền ngắt máy, nhìn điện thoại ghi tên "Người yêu
0" rồi lại hướng về cô gái xinh đẹp đang say khướt mà thở dài:

- Phụ nữ xinh đẹp yêu nhau hết rồi còn gì cho cánh đàn ông như anh
đây nữa.

Hazzz.

Sau đó anh ta để lại vệ sĩ trông chừng cô rồi quay người rời đi.

Mà bên kia Uyên Tình nghe thấy tin Thiên Ái uống say liền tỉnh táo

tức khắc, nhìn địa chỉ được gửi tới mà cô tức đến nổi chửi thề.

Cô biết nơi đó, nó là CLB nổi tiếng của thành phố A.

Tuy biết nơi này trước giờ chưa từng xảy ra những chuyện mờ ám nhưng cô vẫn không yên tâm.

Dù sao đó cũng là nơi ăn chơi của nhiều thiếu gia giàu sang, hơn nữa là ông chủ rất thần bí, thế lực chắc chắn không hề nhỏ.

Cô sợ cô ấy có chuyện nên vội vàng mặc áo khoác vào rồi nhanh chóng ra khỏi nhà.

Đến nơi bác tài xế nhìn cô với ánh mắt kì lạ nhưng cô không quan tâm, vì cô còn có người quan trọng đang chờ.

Bước vào cô bị tiếng nhạc hò hét nhức óc, mùi rượu thêm tạp vị khiến cô không khỏi nhú mày.

Mi tâm nhãn lại, cô chỉ mong nhanh đưa con bé kia rời khỏi nơi khó chịu này.

Nhìn lướt qua một lượt cô lập tức bắt gặp thân hình mảnh mai của cô bạn thân đang nằm dài trên bàn.

Có lẽ đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Cô nén lửa giận trong lòng đi đến muốn đỡ cô ấy dậy nhưng con người này cũng quá sức cô rồi.

Thiên Ái mở mắt mơ màng nhìn thấy cô liền giống như đứa trẻ nhìn thấy mẹ liền khóc rống lên, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Tiểu Tình...!sao anh ta lại đối xử với mình như

vậy...hức...hức...!Mình, mình không hiểu...!Vì anh ta mà đến cả ước mơ cũng gác lại, ba năm bên nhau mà giờ anh ta nói không cần mình nữa.

Cậu biết không anh ta đang hạnh phúc bên người phụ nữ kia rồi...

Giọng nói của cô ghen ngào, đôi mắt sưng đỏ khiến Uyển Tình vô cùng đau đớn.

Trước giờ cô ấy luôn là chỗ dựa tinh thần khi cô tuyệt vọng trong tình yêu đơn phương.

Nhưng giờ đây dáng vẻ vui vẻ hoạt bát đã không còn mà thay vào đó

lại là sự đau khổ, thất vọng.

Lúc này cô thực sự rất tức giận tên đàn ông ngu xuẩn kia.

Lâm Trạch Dương chưa từng cho cô bất cứ hi vọng nào nên cô không hề oán trách anh.

Nhưng tên họ Tiêu đó lại vì một tiểu tam mà làm tổn thương Thiên Ái.

Hắn cho cô ấy hi vọng nhưng lại tàn nhẫn giẫm đạp lên tình cảm chân thành đó khiến cô không thể tha thứ.

Thiên Ái, cô ấy cũng đã mệt rồi.

Lần này, hãy để cô là điểm tựa để cho cô tiến về phía trước.

Còn họ Tiêu, Đinh Uyển Tình cô nhất định sẽ khiến hắn không góc đầu dậy được trong giới showbiz.

Đi theo Lâm Trạch Dương bao lâu cô học được không ít thủ đoạn đâu.

Cứ chờ mà xem!!!

Chương 7: 7: Chuyện Hôm Qua

Sáng hôm sau Thiên Ái thức dậy cảm giác đầu muốn nứt làm đôi, đầu óc mơ màng không biết tại sao mình lại ở nhà của Uyên Tình. Cô chỉ nhớ hôm qua mình bắt gặp tên bạn trai Tiêu Lượng dẫn theo một người phụ nữ đi vào khách sạn. Thấy bọn họ tình tứ lôi kéo nhau cô liền đi theo.

Không ngờ cô lại nhìn thấy cảnh tượng không thể quên. Hắn ta cư nhiên lại cùng cô gái đó ở trước cửa phòng mà ôm hôn. Trong khi họ đang vui vẻ còn cô chỉ biết chết chôn tại chỗ.

Cô ngỡ như mình đang mơ nhưng tiếng đóng cửa phòng đã hoàn toàn làm cô chết tâm.

Bao nhiêu uất ức dồn nén bấy lâu liền bùng nổ. Ở bên cô lâu nay hắn luôn nói bản thân chưa sẵn sàng, sự nghiệp chưa ổn định.

Hắn từng hứa cô đợi hắn, đợi khi nổi tiếng rồi hắn nhất định sẽ công khai chuyện hẹn hò.

Vậy nên vì lo lắng cho hắn cô đã chấp nhận, âm thầm hi sinh, giúp đỡ hắn trong công việc, giúp hắn tiến xa trong giới showbiz.

Nhưng bây giờ hắn có chỗ đứng vững chắc rồi liền muốn bỏ rơi cô. Thiên Ái cô không cam lòng.

Cô tức giận xông đến vừa gõ thật mạnh vào cửa vừa mắng chửi hắn khốn nạn.

Tiêu Lượng đang vui vẻ cùng cô gái kia thấy bị làm phiền liền bực bội.

Hắn chỉnh lại quần áo rồi ra ngoài.

Nhìn bộ dạng của hắn, quần áo xộc xệch, tóc tai rối mù, ai nhìn cũng biết chuyện gì xảy ra bên trong.

Lúc này Thiên Ái đã thật sự mất hết lí trí, cô vung tay lên tát thật mạnh vào khuôn mặt đếu cáng đó.

Tiêu Lượng thấy mọi sự đã bị phát hiện lại bị cô tát mạnh như vậy.

Hắn lau khòe miệng bị đánh đến chảy máu tức giận liền lập tức trở mặt không nhận người.

Dưới sự chất vấn, hắn liền đổ hết mọi lỗi lầm lên người cô.

Hắn nói họ đi đến bước này cũng là do cô quá bảo thủ, quá cố chấp, tính cách cứng nhắc không ra dáng tiểu thư nhà quyền quý, không dịu dàng, ngoan ngoãn như Kiều Kiều của anh ta.

Lúc đó cô đã không thể tin được tại sao con người này lại có thể nhẫn tâm như vậy.

Trước mắt mờ dần đi, cô không thể nhìn rõ nữa, không biết đây có phải người đàn ông đã từng thề ước bên nhau, người mà cô từng yêu suốt ba năm qua.

Thiên Ái không muốn chấp nhận sự thật này.

Cô bây giờ chỉ muốn chạy trốn, tránh thật xa nơi này, nếu không sợ rằng cô sẽ phát điên mà cho đôi cậu nam nữ này một trận mất.

Cô lang thang vô định trên đường.

Giờ đây cô rất muốn tìm một người để tâm sự.

Nghĩ đến Uyển Tình, cô định gọi cho cô ấy nhưng lại không muốn cô vì chuyện tình cảm của mình mà buồn thêm nên đã một mình đến bar uống rượu giải sầu.

Cô muốn say một đêm quên đi tất cả.

Uyển Tình làm xong bữa sáng liền vào phòng xem Thiên Ái thế nào.

Hôm nay cô đã xin nghỉ một ngày, vì cô muốn ở bên cô ấy.

Cô ấy đã là chỗ dựa tinh thần suốt bao năm qua, bây giờ cô gặp

chuyện, Uyên Tình không thể không lo.
Dù sao hai năm qua làm việc ở Lâm thị cô chưa bao giờ nghỉ ngơi.

Cả ngày nghỉ phép cũng chỉ chăm chăm vào công việc, thật buồn chán.

Uyển Tình mở cửa phòng thì thấy Thiên Ái đã thức dậy từ bao giờ nhưng vẫn ngồi thẫn thờ nhìn qua cửa sổ.

Cô tiến lại gần đặt tay lên vai thì cô ấy mới hoàn hồn.

So với hôm qua thì bộ dạng đã tốt hơn nhiều, mà tất cả cũng nhờ Uyên Tình hết.

Tối qua lời cô ma men này từ nơi đó về, cô đã phải vật lộn cả đêm mới giúp cô ấy tắm rửa sạch sẽ xong thay bộ quần áo toàn mùi rượu kia ra.

Thật vất vả mới được nghỉ ngơi.

Trải qua chuyện hôm qua Uyên Tình vẫn cảm thấy lo lắng, sợ cô nghĩ không thông.

Nhưng dường như cô lo hơi thừa rồi thì phải.

Ngòm ngòam...!ngon...um

Oh my god!

Trong lòng Uyên Tình không biết nên buồn hay vui nữa.

Tuy biết ngoài mặt cô ấy đang cố gắng vui vẻ vượt qua chuyện này nhưng chắc vẫn rất đau lòng.

Cô rất hiểu cô ấy càng hiểu khi tình yêu chân thành không được trân trọng, cảm giác đó đau đớn nhường nào.

Nhưng nếu cô ấy không muốn để tâm đến thì cô cũng sẽ không nhắc, yên lặng cùng cô trải qua ngày hôm nay.

- Tiểu Tình cậu đang nghĩ gì mắt nhìn tứ chăm chăm vậy? Trên mặt tó có gì sao?

Cô gái nhỏ này rõ biết cô đang nghĩ gì mà lại còn giả vờ.

Uyển Tình mấp máy môi muốn hỏi chuyện ngày hôm qua nhưng cô lại chần chừ.

Cô không muốn nhắc lại chuyện đau lòng.

Thiên Ái biết cô lo lắng muốn hỏi hôm qua cô làm sao lại như vậy nên chủ động nói trước:

- Cậu muốn biết hôm qua tại sao tớ lại uống thành như vậy phải không.

hazz...!Vậy để bản cô nương nói cho người biết.

Sau đó cô ấy khí thế hùng hồn tuôn một tràng dài nói mình hôm qua đã đánh tra nam thế nào, đá hấn ta ra sao còn nói bản thân hấn có mắt như mù không nhận ra điểm tốt của cô mà đi yêu một đoá bạch liên hoa...blabla

- Chuyện là vậy đó nên tối qua tớ mới đi uống rượu ăn mừng hơi quá đà đó mà.

Hì...

Trong lòng Uyển Tình thầm nghĩ nếu oanh liệt như vậy sao cuối cùng lại nằm thảm hại, khóc lóc quậy phá quán người ta chứ.

Nhưng cô cũng không nói ra, nếu cô ấy muốn như nào thì là thế đó.

Không sao, không quan trọng, cô vui là được.

Uyển Tình nghĩ vậy cũng chiều theo ý cô cười đùa nói:

- Vậy mà cô nương lại không mời ta đi cùng.

Như vậy không được nha.

- Ai da, vui quá nên quên.

Vậy hôm nay đền bù, tiểu thư ta cho cô một ngày.

Được không?

- Ừm...!Ok.

Quyết định vậy nhé.

Cậu cứ ăn đi tớ chuẩn bị trước đây.

- Nè, xong rồi.

Mình đi cùng với, may mà còn để vài bộ chỗ cậu.

Nhưng trước tiên phải đi lấy đồ của tớ ở chỗ tên khốn kia đã.

- Được thôi, mình đi với cậu.

"Cảm ơn!" Đôi mắt cô phấp phồng bị bạn thân làm cho cảm động.

Cô cũng biết cô ấy chính là như vậy, luôn ngoài lạnh trong nóng, với người lạ thì chỉ sự xa cách nhưng với người thân thì lại luôn quan tâm, bảo vệ.

Uyển Tình thấy bộ dạng sắp khóc của cô liền đau lòng.

- Cảm ơn gì chứ, chúng ta là bạn mà phải không.

Đi thôi, đi quậy nhà hắn.

Uyển Tình nháy mắt cười đưa tay làm dấu ok với Thiên Ái.

Đó cũng chính là biểu tượng cho tình bạn bền vững bao năm.

Chương 8: Chương 8

Sao vậy? Cậu không mở được à?

- Hừ.

Tên khốn Tiêu Phong nhanh thật, dám đổi mật khẩu nhà.

Đợi bà mở được chết với bà.

- Vậy giờ làm sao?

- Ừm...!A, có cách rồi.

Đợi tở chút.

Nói rồi Thiên Ái liền lấy điện thoại ra ấn một dãy số gọi đi.

Uyển Tình tò mò không biết cô bạn mình định làm gì, thắc mắc hỏi:

- Này, cậu định làm gì thế?

- Đợi lát rồi cậu sẽ biết.

Nói rồi cô liền nở nụ cười đắc ý, ánh mắt nói rõ mình thật thông minh.

- Không lẽ cậu định hack khoá? Nhưng sao tớ chưa từng nghe cậu nói biết làm vậy???

Uyển Tình chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn Thiên Ái đầy khó hiểu.

Đang lúc cô mờ mịt chưa rõ thì từ xa có bóng người đi tới.

Uyển Tình nheo đôi mắt cận không mang kính của mình nhìn bóng dáng quen thuộc đi tới.

Mãi sau mới nhận ra là Trình Hạo.

Anh ta là hàng xóm của cô, lớn hơn cô một tuổi, từ nhỏ cô vẫn luôn bị anh bắt nạt, chỉ cần có cơ hội là anh sẽ ra tay.

Trình Hạo cũng được coi là một mỹ nam nha.

Vóc dáng cao ráo, khuôn mặt góc cạnh.

Cô còn nhớ khi học trung học anh đã được rất nhiều học sinh nữ săn đón.

Uyển Tình nhìn thấy anh ta liền vô thức đưa tay ôm đầu bảo vệ mái tóc.

Cũng đã bốn năm không gặp rồi nhưng cô vẫn không chắc cái thói quen xoa đầu ngó ngẩn đó có thay đổi không.

Trong lúc cô còn đang hồi tưởng quá khứ thì Trình Hạo đã đến chỗ bọn họ đang đứng, nở nụ cười tươi ấm áp.

Cô ngạc nhiên quay sang nhìn Thiên Ái như muốn hỏi sao anh ta lại ở đây.

Chưa đợi cô ấy trả lời anh đã lên tiếng, giải đáp điều cô đang nghĩ.

- Thiên Ái em gọi anh đến giúp em mở khoá tiếp sao.

Sao nào lần này lại quên mang chìa khoá nữa à?

Nói rồi anh ta quay sang nhìn Uyển Tình.

- Nhóc bốn mắt, lâu rồi không gặp.

Sao vậy, hai năm không gặp đã quên anh rồi sao hay do hôm này không mang kính?

- Anh, sao lại ở đây? Bốn năm trước không phải anh đi Mỹ rồi sao?

Còn nữa sao hai người gặp lại trước đó rồi sao mình lại không biết gì vậy?

- Tiểu Tình cậu nhiều câu hỏi thế bọn tớ biết trả lời cái nào trước đây.

Đợi xong việc rồi bọn mình sẽ nói cậu biết sau.

Giờ chúng ta còn chuyện quan trọng hơn cần làm.

- Anh Hạo, anh giúp em mở cửa đi, tên khốn đó dám đổi mật khẩu rồi.

- Tên khốn??? Thiên Ái, em đang nói bạn trai em sao?

Trình Hạo có chút mông lung không hiểu.

- Anh giúp em mở cửa trước đi, có gì nói sau.

- A...!ờ.

Đợi anh chút.

Anh đây là chuyên gia trong lĩnh vực này mà.
Successful.

- Ok.

Vào thôi.

"Mật khẩu bảo mật rồi mà mở dễ vậy.

Mấy tên trộm mà cũng vậy thì chắc không gì có thể ngăn chặn được." Uyên Tình trong lòng thầm cảm thán.

Thiên Ái bây giờ hăng hái lạ thường.

Cửa vừa mở liền bay vào như cơn lốc nhanh chóng thu hết quần áo. Thu dọn xong, Thiên Ái nhìn căn nhà một lúc, đột nhiên nảy ra ý tưởng thú vị.

Cô ấy quay sang nói với Trình Hạo.

- Anh giúp em đi mua mấy chiếc chân váy với vài bộ đồ lót.

Yên tâm, em sẽ trả lại anh sau, không quyẹt nợ đâu, nhưng mà mua đồ càng rẻ càng tốt nha.

Trình Hạo ngơ ngác không hiểu cô ấy muốn làm gì, tại sao lại bảo anh đi mua mấy thứ đó vào lúc này chứ.

Mặc dù anh không hiểu nhưng vẫn lập tức đi ngay.

- Em đi cùng giúp anh cầm đồ.

- Không cần đâu em ở lại trông chừng Thiên Ái đi.

Một mình anh là được.

-Um.

Vậy được.

Em sẽ ở lại.

Uyển Tình tuy không rõ cô lại nghĩ ra việc gì nhưng chắc chắn là vô cùng kì quái.

Cô ấy luôn làm ra những hành động mà nhiều lúc cô cũng không thể hiểu.

Cô chắc chắn, lần này tên tra nam chắc chắn sẽ được một bài học nhớ đời.

Vậy nên cô cũng không hỏi nhiều mà cùng cô ấy đợi Trình Hạo.

Khoảng mười năm phút sau, Trình Hạo đã rất nhanh trở về, trên tay là một đồng túi lớn túi nhỏ.

- Thiên Ái em cần chúng làm gì vậy? Tự nhiên bảo anh mua những thứ này người ta nhìn anh như tên bi3n thái vậy.

Khuôn mặt Trình Hạo ửng hồng xấu hổ.

Còn hai cô gái lại không chút nề tình cười nhạo anh.

- Anh không cần lo đâu, có bi3n thái cũng là tên bi3n thái anh tuấn nhất.

Chị em phụ nữ thường nói "Không sợ phản diện ác, chỉ sợ phản diện quá đẹp trai" Haha...

- Thiên Ái đừng chế anh ấy nữa.

Nói đi, cậu định làm gì với chúng đây.

Uyển Tình vừa nói vừa chỉ tay vào đồng túi lớn nhỏ đang chờ người xử lí.

- Ừm...!Rất đơn giản.

Tiêu Phong dựa vào mình mới có được thành công như ngày hôm nay.

Nếu anh ta đã muốn bám váy phụ nữ như vậy thì mình cho anh ta thành phụ nữ luôn.

- Ý cậu là...

- Không sai.

Hai người mau giúp mình thiết kế ra những bộ trang phục lộng lẫy nhất có một không hai cho anh ta, đem quần áo anh ta kết hợp với đồng này đi.

Nào, anh em, chiến thôi.

Nhìn một loạt động tác nhanh nhẹn của Thiên Ái đã biến những bộ quần áo nam trở nên thật sinh động.

Cái áo sơ mi xanh nam tính giờ có thêm một chiếc áo ngực lại kết hợp với chân váy chữ A...!Cái quần có thêm chiếc qu@n lót hoạt hình màu hồng phấn.

(Thiên Ái: Trình Hạo cũng thật là bi3n thái quá đi.

Mình bảo mua đồ lót phụ nữ mà anh ta mua toàn loại như cho tiểu công chúa mơ mộng vậy.)

Uyển Tình, Trình Hạo...!~_~

- Uyển Tình: Ý tưởng gì vậy trời!

- Trình Hạo: Mình đang làm trò gì với họ vậy??? Phụ nữ bị cấm sừng thật đáng sợ mà!!!!

- Hai người nghĩ gì mà gây người ra vậy? Nhanh giúp mình một tay đi.

Khóc ròn trong lòng.

Họ chỉ có thể ngậm ngùi cùng cô làm loạn.

Nửa tiếng trôi qua.

- Wo...!Hai người thấy không, trông tủ quần áo này thật là...!nói gì được nữa đây...!lộng lẫy quá à.

Trái ngược với cô gái đang kích động ngắm nhìn tuyệt tác của mình kia thì hai người còn lại chỉ đành bất lực thở dài, mong sao chuyện hoang đường này chỉ là một giấc mơ.

- Xong rồi.

Ra khỏi phòng làm nốt việc cuối cùng.

"Hả? Còn nữa sao?" Đồng thanh đáp.

- Hai người sao vậy, chỉ cần viết một vài chữ lên cửa phòng thôi.

Đi nào.

Thiên Ái đẩy cả hai ra ngoài rồi đóng cửa phòng ngủ lại, lấy ra cây son viết lên dòng chữ.

"Tra nam, tên tám váy phụ nữ.

lêu lêu ° °"

- Yeah! Đi, hôm nay tiểu thư đây mời hai người ăn mừng, sau đó đến nơi tìm niềm vui mới.

Hihi.

Chương 9: Chương 9

PHANHHH

- Đây là cái gì? Bản báo cáo như vậy là sao.

Cô nên nhớ Lâm thị không nuôi kẻ vô dụng.

- Tổng giám đốc, xin lỗi... xin lỗi.

Tôi lập tức, lập tức sửa lại ngay.

Nữ nhân viên bị anh mắng phát sợ, mặt cúi gằm xuống liên tục nói xin lỗi, xong liền đi thật nhanh ra khỏi phòng.

Cô vừa chạy ra ngoài, hai mắt đỏ hồng muốn khóc.

Mấy đồng nghiệp thấy tội nghiệp nên lại gần hỏi han.

Họ biết rõ tính cách tổng tài nhà mình, không ưa mềm chỉ ưa cứng, không được việc thì chính là vô dụng, không xứng ở lại tập đoàn toàn cầu như Lâm thị.

Chỉ cần họ mắc sai lầm thì hậu quả ai cũng tự hiểu rõ.

Nghĩ đến đây nhiều người cũng thầm thán phục sức chịu đựng cũng như khả năng làm việc công suất cao của Uyển Tình.

Suốt ngày phải chịu đựng tính khí thất thường của giám đốc chắc họ đã sớm trầm cảm rồi.

Nhưng mà mọi người cũng rất tò mò tại sao hôm nay cô lại xin nghỉ trong khi hai năm qua cô chưa từng nghỉ ngơi, dù ngày lễ Tết cô cũng rất nhanh trở lại với công việc.

Bây giờ cô giống như phật sống trong lòng họ.

Ai cũng mong cô nhanh chóng quay lại làm việc nếu không họ thật

sự không chống đỡ nổi mất.

Ngày hôm nay thật u ám! (Khóc trong lòng)

- Hi, chào mọi người.

Sao không khí lạ vậy?

Người đến là anh em tốt của Lâm Trạch Dương – Lạc Thiên.

Con người này khác hẳn với người băng lãnh trong kia, lúc nào cũng gió xuân phơi phới, nơi nào có anh đều sẽ phi thường náo nhiệt.

Tất cả nhân viên nhìn thấy anh đều có vẻ thoải mái hơn, vì cứu tinh của họ đến rồi.

Hôm nay lò sưởi vắng nhà nhưng có ngọn gió xuân nay thổi vào chắc sẽ làm tan đi ít băng đông lạnh.

Lạc Thiên anh ta vừa vào đã cảm thấy hôm nay ở Lâm thị, vị kia chắc lại thất thường rồi.

- Giám đốc Lạc, anh đến rồi.

Hôm nay tổng giám đốc hình như lại không vui, anh xem...

- Ok.

Tôi hiểu rồi.

Mọi người làm việc đi tôi đến gặp tổng giám đốc nhà mấy người có việc.

CẠCH.

Anh bao giờ cũng vậy rất tự nhiên mở cửa đi vào.

Lâm Trạch Dương đang buồn bực trong lòng nghe thấy tiếng mở cửa nhưng lại không thấy gõ cửa, cảm thấy vô cùng khó chịu vì cái người bất lịch sự đó.

Anh cũng không ngẩng đầu mà chuẩn bị mắng người.

Nhưng chưa kịp mắng đã nghe thấy tiếng tên bạn miệng chích chòe vang vọng đi từ cửa vào.

Anh cảm thấy thật đau đầu, vốn đang khó chịu lại còn thấy tên này chắc chắn càng không được yên.
Quả thật, như anh nghĩ.

Tên này vừa vào là lại bắt đầu blabla....vân vân, mây mây...rít rít không ngừng.

- Lâm tổng hôm nay sao nữa vậy? Có gì khó chịu trong lòng chia sẻ với người anh em này đi, biết đâu tôi lại giúp được đấy.

Lạc Thiên giọng nói thân tình như một người bạn quan tâm anh em hết mình nhưng thật ra trong nội tâm lại đang cười như điên.

Không phải anh không biết cậu ta đang rầu rĩ chuyện gì nhưng anh thật tâm rất hả dạ.

Từ đầu vốn anh nhìn cái cô họ Tạ đó đã không vừa mắt rồi, loại người chỉ biết quan tâm đến bản thân như vậy làm sao có thể thật tâm ở bên Trạch Dương suốt cuộc đời này.

Bây giờ anh đoán đúng rồi.

Cô ta lợi dụng danh tiếng của bạn anh, tận hưởng đặc quyền của vị hôn thê tổng tài Lâm thị xong rồi thì không cần nữa quay ra nói muốn đi tìm tình yêu thật sự.

Còn nói gì mà đã hết yêu Lâm Trạch Dương rồi, nói bạn anh không biết yêu là gì, lúc nào cũng như tảng băng nghìn năm không tan làm lòng cô ta nguội lạnh...

Phi phi phi... Anh đây nhờ vào.

Anh thừa nhận thẳng bạn mình lạnh lùng thật nhưng những gì cậu ta làm anh đều nhìn thấy.

Người có thể khiến cậu ta quan tâm như vậy cũng không nhiều đâu.
Hazzz...

- Cậu đến đây là để thờ dài hả, nếu vậy thì đi đi, tôi không rảnh dỗi như cậu.

- Ấy, Lâm Trạch Dương, ông đây quan tâm cậu mới đến đây, vậy mà cậu như vậy là sao?

Lạc Thiên thấy ấm ức, không biết nói gì hơn.

- Trạch Dương này.

Đúng là người có thể để cậu quan tâm rất ít nhưng dù sao chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, thanh mai trúc mã, tình cảm gắn bó ai bằng chứ.

- Cậu muốn ra ngoài?

Đối với lời ca như oán phụ của Lạc Thiên, Lâm Trạch Dương chỉ lạnh lùng phun ra một câu.

Ý tứ cảnh cáo cũng đã rất rõ ràng.

Cậu ta biết anh nói được là làm được, nếu không lần trước anh đã không bị cậu ta ném sang Châu Phi làm bạn với mấy cô em da đen bên đó suốt cả tháng trời rồi.

Lạc Thiên anh tuy không phải phân biệt chủng tộc nhưng anh vẫn là thích mấy cô gái da trắng môi hồng hơn nhiều.

Lo cho tính mạng bản thân anh cũng không dám khiêu chiến giới hạn cuối cùng của Lâm Trạch Dương mà trở nên nghiêm túc hơn, nói vào vấn đề chính.

Anh ngồi ngay ngắn vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Lâm Trạch Dương.

- Chuyện Tạ Tú Linh cậu định thế nào? Cô ta có vẻ muốn làm lớn chuyện này.

Lâm Trạch Dương trầm ngâm một lúc mới trả lời.

- Vậy thì cứ để cô ấy làm theo ý mình đi.

- Cái gì? Cậu đồng ý sao? Hay, đúng là anh em của Lạc Thiên này.

Cậu quyết định rất đúng.

Haha...

Lạc Thiên đang khoái chí không để ý cái người vừa mới bị vị hôn thê bỏ rơi kia còn đang ở đây.

Đến lúc cậu nhận ra liền cảm thấy sống lưng lạnh lạnh rồi.

"Chết rồi.

Quên mất tên ôn thần này đang ở đây.” Anh ta thầm nghĩ trong lòng vừa rồi nghe người ta đồng ý buông bỏ lại không khống chế được mà thất thố.

Anh ta thấy sắc mặt Lâm đại tổng tài u ám một mảng liền vội đổi chủ đề.

- Hì hì, cậu, phải rồi sao hôm nay không thấy thư kí Đinh đâu vậy? Lại thật, mọi ngày tôi đến là đều thấy cô ấy bên cạnh anh mà.

Hỏi xong câu này anh ta lại cảm thấy có gì sai sai, sao sắc mặt của cậu ta lại u ám hơn nữa rồi, hình như còn có cả sát khí nữa kìa.

Lạc Thiên càng nghĩ càng không ổn, anh cảm thấy ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Não vừa nghĩ chân tay đã bắt đầu hành động.

- À, mình còn có việc ở công ty, đi trước đây.

Tạm biệt!

Lời tạm biệt vừa dứt đã không thấy bóng người đâu.

Đúng là khi con người đứng trước nguy hiểm luôn có sức mạnh phi thường, chân có gãy mà chó có đuôi cũng sẽ chạy nhanh hơn vận động viên Olympic thôi.

Không nhắc đến Uyển Tình thì còn đỡ nhưng cái tên vừa chạy mất kia lại nhắc đến làm anh thêm bức mình.

Từ khi cô vào làm đến nay cũng đã hai năm nhưng chưa một lần nghỉ làm.

Vậy mà hôm nay bắt chợt xin nghỉ, mà cái đáng nói ở đây là cô không nói với anh lại nhờ Tiểu Bạch thông báo giúp.

Tiểu Bạch chính là thư kí thân cận trước kia của Lâm Trạch Dương nhưng từ sau khi Uyển Tình vào làm thì anh ta chủ yếu phụ trách các công ty bên nước ngoài.

Gần đây anh ta mới trở lại nên cô có việc cũng sẽ thông báo với anh. Cô không dám để việc nhỏ như xin nghỉ phép này làm phiền sếp lớn.

Với lại Tiểu Bạch hiệu suất làm việc tốt hơn cô rất nhiều nên cô yên tâm giao lại trách nhiệm cho anh.

Nhưng Lâm Trạch Dương sớm đã quen có cô ở bên, mọi thứ từ công việc đến sinh hoạt cá nhân cô đều chuẩn bị rất tốt nên hôm nay anh cảm giác rất kì lạ, chuyện gì cũng không thuận mắt.

Anh cũng không rõ từ lúc nào mà cô lại chiếm một vị trí không nhỏ trong cuộc sống của mình, dường như tất cả mọi việc đều liên quan đến cô.

Suy nghĩ này làm anh không khỏi giật mình, không còn tâm trạng tiếp tục công việc.

Chương 10: Chương 10

Ở một nơi khác, tại nhà hàng Trung Hoa.

- Nè, bọn mình ngồi đây đi.

Đó là giọng của cô nàng Thiên Ái.

Sau khi rời khỏi nhà họ Tiêu, Thiên Ái đã dẫn họ đến nhà hàng này dùng bữa.

Cô ấy nói muốn ăn mừng vì đã thoát khỏi tên tra nam, trở về cuộc sống độc thân hoàng kim.

Không những vậy đây còn là bữa cơm mừng Trình Hạo trở về nước.

- Tiểu Tình Tình, cậu muốn gọi món gì?

- Cậu chọn luôn đi, vừa hay cậu cũng biết rõ khẩu vị của mình mà.

- Vậy được, để mình gọi.

Anh Trình Hạo anh thì sao?

Thấy Thiên Ái hỏi mình, anh nhẹ nhàng đáp:

- Giống bọn em đi.

Anh cũng không kén ăn đâu.

- Hai người đúng thật là, không có chủ kiến gì cả.

Để mình gọi vậy.

Phục vụ, lấy cho chúng tôi cái này, này, còn đây nữa.

Rồi ok.

Cảm ơn.

Sau khi gọi món họ phải mất một thời gian để nhà hàng chuẩn bị.

Trong thời gian này họ trò chuyện, Uyên Tình cũng đã rõ những thắc mắc khi còn ở nhà Tiêu Phong.

- Được rồi, hai người nói đi, sao gặp nhau rồi mà mình không biết vậy?

- Tình Tình à.

Thật ra mình mới gặp lại anh ấy khoảng tuần trước, nhưng là tình cờ thôi.

Cậu còn nhớ có lần mình kể cho cậu nghe việc mình quên chìa khóa sau đó có người đi qua đã giúp mình mở được cửa không.

Chính là lần đó bọn mình đã gặp lại.

- Đúng vậy.

Lúc đầu anh thiếu chút nữa nhận không ra.

Cô ấy thay đổi cũng quá nhiều rồi.

Cả em cũng vậy Tiểu Tình, thay đổi rất nhiều.

Uyên Tình nghe họ nói vậy nhưng vẫn có chút buồn bực.

Họ đã gặp nhau lâu vậy rồi mà không nói với cô, nhất là Trình Hạo. Năm xưa ra đi không nói một lời, cứ như vậy biến mất, bây giờ trở lại cô cũng không hề hay biết.

Trình Hạo nhìn sắc mặt cô, anh đoán cô bé này vẫn đang giận anh.

Năm đó không phải anh muốn không từ mà biệt như vậy.

Nhưng mà bà nội anh ở bên Mỹ đang trong cơn nguy kịch vậy nên gia đình anh vội vã trở về đó đến cuối cùng vẫn là không gặp được bà lần cuối.

Sau khi lo hậu sự cho bà xong gia đình họ cũng không về Trung Quốc, từ đó anh cũng mất liên lạc với cô.

Gần đây anh về nước phát triển nhưng chủ yếu là để tìm gặp cô.

Khi mới trở về anh đã rất vui mừng, chưa kịp nghỉ ngơi đã về quê tìm cô.

Nhưng anh vẫn đến muộn.

Nghe mọi người gần đó kể rằng sau khi tốt nghiệp đại học cô đã tìm được một công việc ổn định, mẹ và em gái đã về quê ngoại sống.

Còn cô thì làm việc ở thành phố A.

Vì vậy anh đã đến thành phố A làm việc, như vậy tìm cô sẽ dễ dàng hơn.

Nhưng anh mới về nước, mọi thứ còn chưa ổn định nên vẫn chưa xin việc.

Với khả năng của anh chắc chắn rất nhiều công ty muốn có được nên cũng không phải vội.

Uyển Tình nhìn anh hỏi:

- Vậy sao hai người không nói em biết? Có phải anh định giống như bốn năm trước?

Trình Hạo thấy vẻ uất ức của cô, anh cũng rất khó chịu.

Anh biết đối với người coi trọng tình cảm như cô việc anh ra đi bốn năm không liên lạc là chuyện rất khó để chấp nhận.

Anh nhẹ nhàng giải thích:

- Tiểu Tình, thật ra bốn năm trước bà nội anh nguy kịch nên gia đình anh vội vàng trở về.

Lúc đó anh cũng rất muốn tìm em nói lời tạm biệt nhưng hôm đó là ngày thi quan trọng của em, anh không muốn em phải lo lắng.

Anh chỉ muốn em có tâm trạng thật tốt bài thi đại học.

Sau khi Uyển Tình đã biết lí do năm đó, cô cảm thấy bây giờ người có lỗi phải là cô mới đúng.

Nhưng cô vẫn ghen ngào hỏi anh:

- Anh, nói thật sao? Nhưng như vậy anh cũng không thể không liên lạc lại với em.

- Anh biết, là lỗi của anh đã để mất liên lạc.

Bây giờ anh trở về rồi, sẽ không như vậy nữa.

Được rồi, bé bốn mắt, tha thứ cho anh.

Nói xong anh lại dùng động tác quen thuộc năm xưa dỗ dành cô.

Mái tóc cô bị vò rối tung lên, nhưng lại mang lại cho người khác cảm giác vô cùng đáng yêu.

Thiên Ái ở bên cạnh sắp bị tình cảm thắm thiết của họ nhấn chìm, da cũng nổi hết lên.

Cuối cùng vẫn là cô kết thúc một màn thâm tình này.

- Được rồi hai người đừng có như vậy nữa.

Mình sắp không nhìn được nữa rồi.

Tình Tình lần này anh Trình Hạo trở về không nói cậu biết là có lí do nhưng bây giờ chưa là lúc để nói.

Đợi vài ngày nữa cậu sẽ biết nên đừng trách anh ấy nữa.

Hôm nay là ngày vui của mình, phải chơi thật đã mới phải.

Uyển Tình thu lại tâm trạng xúc động khi nãy, nói với Thiên Ái:

- Ừm.

Hôm nay hiếm khi được nghỉ với lại cũng để chúc mừng anh Hạo trở về.

- Được rồi, món ăn đến rồi.

Ăn xong mình dẫn hai người đến một nơi rất thú vị.

Khoảng nửa tiếng sau, kết thúc bữa ăn, Thiên Ái đề nghị đến câu lạc bộ lần trước.

Mới đầu Uyển Tình rất phản đối chuyện đó, nhưng cô ấy lấy lí do

chia tay muốn giải tỏa tâm trạng làm cô không thể từ chối.

Cộng thêm có Trình Hạo đi cùng nên cô mới đồng ý.

Chương 11: Chương 11

Sau khi rời khỏi nhà hàng hai người bị Thiên Ái kéo đến câu lạc bộ xa hoa nhất của thành phố A.

Uyển Tình thật không thể ngờ trong hai ngày liên tiếp mình lại đến nơi này lần nữa.

Trước kia, hoàn cảnh vô cùng khó khăn sao cô lại có thể đặt chân đến nơi này vui chơi như những cậu ấm cô chiêu được chứ.

Kể cả sau khi tốt nghiệp, có được vị trí thư kí tổng giám đốc nhưng cô cũng không dám buông thả bản thân.

Tiền cô kiếm được đều để trang trải cuộc sống nhưng phần lớn là tích góp để mua nhà cho mẹ và nuôi đứa em gái đang học trung học. Sau khi li hôn với người chồng tệ bạc kia cô đã đưa mẹ và em gái về quê ngoại.

Nhà hiện nay họ đang ở cũng chỉ là sống nhờ cậu mợ.

Tuy cậu mợ cũng không có đòi tiền thuê nhà nhưng cô vẫn kiên quyết trả tiền, vì gia đình cô đã nợ họ quá nhiều rồi.

Với lại họ còn hai người con trai, sau này cũng sẽ thành gia lập thất cũng cần phải có nơi ở.

Cuộc sống đi đến được hôm nay cũng không hề dễ dàng nên đừng nói đến việc ăn chơi với cô.

Nhưng gần đây có quá nhiều chuyện, và cả Thiên Ái nên cô mới chấp nhận buông thả bản thân một ngày nghỉ ngơi thật tốt.

Lần thứ hai tới đây Uyển Tình vẫn bị choáng bởi không khí náo nhiệt ánh đèn rực rỡ trên sàn nhảy, tiếng nhạc đinh tai nhức óc khiến ba người khẽ nhíu mày.

Vừa nhìn là biết họ cũng không kham gì cho lắm nhưng đã nói là đi giải tỏa nên họ nhanh chóng tìm nơi khá yên tĩnh cách xa sàn nhảy

ngồi xuống.

Mới ngồi xuống Thiên Ái là người nhiệt tình nhất, nhanh chóng gọi rất nhiều bia đến.

Hai người còn lại ngạc nhiên không nói lên lời, mặt đờ đẫn.

Họ không ngờ cô gái nhỏ này lại gọi nhiều bia như thế, đây là muốn cả lũ không bò về được à?

Vẫn là Uyển Tình lên tiếng ngăn cản:

- Nay, cậu muốn đêm nay bọn mình ngủ ở đây luôn đây à.

Lát nữa say rồi làm sao vác xác về?

- Tiểu Tình Tình, cậu lo lắng thế là gì.

Có chút xíu thôi à, mình đây uống tốt lắm, không gục được đâu.

Nói xong cô còn cười hì hì, với tay lấy một chai khai ra.

Uyển Tình thật cạn lời với cô bạn này.

Nếu cô ấy mà uống tốt thì sao hôm qua lại say đến bất tỉnh nhân sự.

Cũng may hôm qua cô gặp người tốt, là anh ta đã gọi cho cô đến đón.

Nếu không thì chắc bị ai khiêng đi bán cũng không biết.

Cô biết mình không thể ngăn được cô ấy nên chỉ có thể thầm nghĩ mình sẽ uống ít thôi.

Nhưng nghĩ đến bộ dạng say khướt như hôm qua của Thiên Ái cô lại cảm thấy có chút... * _ *

Trình Hạo vẫn im lặng quan sát hai cô gái lúc này mới lên tiếng:

- Hai người không cần lo.

Nếu say anh nhất định sẽ đưa hai đứa an toàn trở về.

- Êy, đúng là đại anh hùng của bọn em.

Đó, anh Hạo cũng đã nói vậy rồi cậu không phải lo lắng.

Thiên Ái vui như một đứa trẻ, đặc ý quay sang nói với Uyển Tình.

Anh cũng đã nói như vậy rồi cô cũng không thể phản đối gì thêm.

Cô nghĩ coi như lần này như vậy đi.

Sau khi gạt bỏ mọi trở ngại trong đầu, cô cũng bắt đầu nhập cuộc nhưng không điên cuồng như Thiên Ái.

Tầm một tiếng sau, những chai bia đã lăn lóc trên bàn, còn Thiên Ái sớm đã không còn nhận ra mình đang ở đâu nữa rồi.

Không còn tỉnh táo cô bắt đầu làm loạn, đứng dậy hát rồi lại ngồi thụp xuống níu kéo, bám víu vào Uyển Tình làm nhảm, chốc lát lại ngộ nguậy như con sâu khoai.

Cô không bắt ngờ lắm với kiểu say rượu làm loạn này của cô ấy.

Lần này coi như là nhẹ hơn tối qua rồi, không khóc không nháo là phước lành trời ban cho.

Trình Hạo nói là đi cùng bảo vệ hai cô gái nên anh không uống nhiều, bản thân vẫn còn rất tỉnh táo.

Anh đề nghị:

- Tình Tình, chúng ta đưa em ấy về thôi.

Muộn rồi.

Uyển Tình không được tỉnh táo bằng anh nhưng cũng tốt hơn con sâu rượu kia nhiều.

Khi nghe anh nói vậy cô liền gạt đầu đồng ý.

Trình Hạo đang định đi tới đỡ Thiên Ái về nhà thì chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

Là số của mẹ anh, anh chắc là bà gọi đến là muốn hỏi thăm tình hình của anh khi mới về nước.

Anh nói với Uyển Tình:

- Tiểu Tình em với Thiên Ái ở đây chờ anh chút, anh đi nghe điện thoại.

- “Ừm, bọn em ở đây đợi anh.” Cô nhẹ nhàng gạt đầu đáp.

Sau đó Trình Hạo liền chạy đi nghe điện thoại.

Mà sau khi anh rời đi, có mấy tên đã để ý hai cô gái từ lâu.

Một người thanh thuần, tinh khiết còn một người quyến rũ, trưởng thành.

(Và tất nhiên quyến rũ trưởng thành không phải chỉ Uyển Tình được rồi.)

Hai cô gái này bọn chúng đã thèm khát từ khi họ mới bước vào rồi. Đúng là cái tật mê gái đầu thai cũng không hết.

Nhân cơ hội Trình Hạo rời khỏi, bọn chúng liền không kiêng kị gì nữa mà bước tới trêu ghẹo.

Uyển Tình sớm đã phát hiện có gì không đúng, nhất là khi Trình Hạo rời đi mà lúc này cô lại nhìn thấy ba tên đàn ông đang đi tới chỗ họ.

Trên gương mặt chúng là nhìn thấy ba chữ khắc rõ trên trán: “Đồ háo s@c”.

Nếu bây giờ không mau chóng rời khỏi e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Uyển Tình nhanh chóng kéo Thiên Ái đứng dậy chuẩn bị rời đi nhưng vừa đi được mấy bước đã bị chặn lại.

- Kìa hai em, đi đâu mà vội vàng thế? Không ở lại chơi với bọn anh một lúc sao?

Thái độ vô sỉ của họ làm cô thấy buồn nôn, rất muốn chửi cho bọn chúng một trận.

Nhưng bây giờ Trình Hạo không có đây mà Thiên Ái còn đang trong tình trạng như vậy, tốt nhất là bớt một chuyện còn hơn.

Cô không muốn để ý tới họ, xoay người muốn đi nhưng chúng nhất định không tha.

Mỹ nữ đến tận miệng rồi mà không ăn thì rất lãng phí đó.

Uyển Tình có chút phát hỏa, khó chịu hỏi:

- Mấy người muốn gì?

Ba tên đó nghe cô hỏi như vậy liền quay sang nhau cười ha hả.

Tiếng cười thật bỉ ổi khiến tai cô muốn mọc gai luôn.

Một tên tóc vàng lên tiếng:

- Cô em biết rồi sao còn hỏi làm gì.

Vui vẻ với anh đêm nay anh, cả đời này cho em sống sung sướng.

Hề hề.

Nghe mấy lời ghê tởm này, đầu cô như muốn bốc hỏa, kích động muốn đánh cho hắn một trận.

Nhưng vừa mới định tiến tới chơi cùng hắn thì lại nhớ ra mình còn đang vác theo một tiểu quỷ say mềm.

Cô sợ cô buông tay Thiên Ái sẽ bị chúng mang đi mất.

Cuối cùng cô đành kiềm chế lại, cố gắng thoát khỏi nhưng cánh tay lại bị một tên giữ lại còn tên khác nhân lúc cô bận rộn cướp lấy Thiên Ái.

Nhìn bạn mình bị chúng bắt lại cô gấp tới độ không biết làm sao.

Trong khi bên này đang ồn ào, ở một góc khuất Lâm Trạch Dương đang cùng với một người đàn ông thưởng thức rượu ngon.

Người đàn ông ngồi cạnh anh cũng không hề kém cạnh, ngoại hình cùng khí chất vô cùng xuất chúng, không thể coi thường.

Thái độ của Lâm Trạch Dương vẫn luôn lạnh nhạt với mọi chuyện xung quanh nhưng người ngồi bên cạnh lại không trầm tĩnh như vậy.

- Trạch Dương cậu có thấy mấy tên mất chó không biết nơi này là đâu không? Dám đến đây làm loạn.

Âu Dương Hàn – anh em chí cốt của Lâm tổng tài cười cười nói với anh.

Anh ta không chỉ là anh em tốt của anh mà còn là chủ nhân bí ẩn của câu lạc bộ này.

Thường ngày tính tình của anh ta rất tốt nhưng hôm nay lại có ba tên không biết lượng sức mình vi phạm quy tắc mà anh đề ra khiến anh ta vô cùng không hài lòng.

Anh ta đã quan sát được một lúc rồi chợt nhận ra cô gái đang say mềm kia rất quen mặt, cảm thấy như đã từng gặp.

Sau khi suy nghĩ một hồi cuối cùng anh ta đã nhớ ra.

- Êy... Nhớ ra rồi, thì ra là cô ta.

Lâm Trạch Dương phớt lờ cậu ta từ nãy giờ, lúc này mới khẽ ngẩng đầu hỏi một câu cụt ngủn:

- Câu quen?
- Đúng rồi.

Không những vậy mình có lòng tốt gọi người đón cô ta đang say bất tỉnh nhân sự vậy mà còn bị người yêu cô ta mắng cho một trận nữa.

Đúng là không nên lo chuyện bao đồng mà.
Âu Dương Hàn nhỏ giọng oán hận.

Vốn anh ta định ra mặt xử lí việc này nhưng khi nhận ra cô thì lại muốn xem kịch hay thêm một chút nữa.

Nhưng anh ta không thể ngờ được việc ngày hôm nay sẽ trở thành nỗi hận tương lai.

Vì vậy đôi chân muốn đi bây giờ lại ngồi xuống tiếp tục xem vở kịch hay.

Mà bên kia Thiên Ái bị một tên đàn ông giữ lấy còn bị hấn sờ mó lung tung khiến cô cảm thấy khó chịu.

Cô cố gắng mở mắt xem rốt cuộc là tên bỉn thái nào thì nhìn thấy một tên vừa lùn vừa hói xấu xí khiến cô thấy buồn nôn.

Vì vậy một giây sau khi hấn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị cô ói dội hết lên đầu.

Chuyện này cũng không thể trách cô, có trách thì trách hấn quá lùn mà thôi.

Nói gì đi nữa cô cũng là người mẫu, không cao sao được.

Vậy thì phải trách ông trời nữa, ai bảo ông cho cô chiều cao như vậy làm gì.

Tên lùn bị cô ói lên vừa như nuốc vừa hôi, hấn thẹn quá hóa giận liền đánh cho cô một bạt tai.

Thấy Thiên Ái bị tát Uyển Tình đau lòng không thôi muốn xông lên đánh hấn ta một trận.

Âu Dương Hàn nhìn thấy cảnh này cũng không còn tâm trạng xem kịch vui nữa xắn tay áo chuẩn bị làm một trận.

- Mẹ nó.

Ông đây ghét nhất là loại đàn ông đánh phụ nữ.

Xem ông xử mày thế nào.

Nhưng cả hai còn chưa kịp ra tay thì...

- Ấy, dám đánh chị đây sao.

Tới số rồi.

Bang...bang...bang...bang...bangggg...

Ôi mẹ ơi.

Cả một lũ ngây người.

Còn tên kia chưa kịp phản ứng cái mặt đã xưng lên không khác gì trư bát giới.

Tất cả mọi người thấy một màn này đều kinh hoàng cảm thấy người phụ nữ này thật đáng sợ.

Nhưng còn người nào đó vừa đánh xong vẫn tỉnh bơ, lại tiếp tục nói:

- Nè, sao mới có mấy cái mà mặt anh đã như vậy rồi.

Da mặt mỏng thật.

Bị một người phụ nữ đánh thành như vậy là nổi sỉ nhục không thể chấp nhận được.

Điều này khiến bọn chúng càng muốn có hai cô gái này, rồi sẽ từ từ dạy dỗ.

Vì vậy bọn chúng định kéo hai người đi.

Nhưng Thiên Ái bị chọc giận nên liền đá chỗ hiểm tên đang lôi kéo mình.

Tên đó bị cô đá đau đến nổi hít thở không thông, hai chân không vững ngã xuống đất.

Hai tên còn lại thấy vậy liền muốn túm đánh cô.

Uyển Tình cuối cùng không chịu được nữa tung cước đánh bay bọn

chúng.

Thật ra đến nơi xa học tập cô đã học taekwondo để tự bảo vệ bản thân.

Không chỉ có cô đâu mà Thiên Ái cũng biết bởi vì hai người đã cùng nhau học.

Chỉ mất một vài phút Thiên Ái và cô đã hạ gục ba tên háo sắc.

Nhìn chúng nằm r3n rì trên đất cô thầm khinh bỉ.

Thấy Thiên Ái đánh xong đã tỉnh táo hơn nhiều, liền tới kéo cô ấy rời đi.

Đúng lúc này Trình Hạo nghe mẹ cảm nhàm xong chạy vào thì đã thấy một đống hỗn loạn.

Nhìn bộ dạng hai cô gái với ba tên lăn ra đất kia anh liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Anh bước nhanh đến, lo lắng hỏi họ thế nào, có bị thương không.

Nhìn thấy sự lo lắng của anh Uyển Tình rất cảm động, cô cười nói với anh:

- Anh xem.

Bọn em không sao.

Hì.

Trình Hạo thầm nghĩ cũng may là họ không sao, nếu không anh sẽ hối hận cả đời mất.

- Không sao là tốt rồi.

Anh đưa bọn em về.

Nhìn thấy họ rời khỏi Âu Dương Hàn mới hoàn hồn.

Một màn lúc nãy cũng quá là đỉnh rồi.

- Không ngờ nha, hai cô gái nhỏ lại có sức lớn như vậy.

Tưởng hôm nay được làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ.

- Này sao cậu không có phản ứng gì à?

...

Im lặng.

- Hừ.

Không nói với tên mặt lạnh như cậu nữa.

Tôi phải đi thu dọn tàn cuộc đây.

Nói xong Âu Dương Hàn lập tức biến đi mất, để lại một mình Lâm Trạch Dương đang rơi vào trầm tư.

Thật ra không phải anh không ngạc nhiên nhưng chỉ không biểu hiện ra mà thôi.

Anh không ngờ cô thư kí đồng hành cùng anh hai năm qua lại có một mặt khác mà anh chưa từng được thấy.

Anh không rõ cô rốt cuộc là người thế nào.

Nhưng một cô gái thú vị như vậy thật khiến người khác phải tò mò.

Chương 12: Chương 12

Kết thúc một ngày hoang đường hôm qua, hôm nay Uyên Tình lại trở về ngày làm việc bận rộn.

Nhưng hôm nay lại xảy ra một tin tức động trời.

Đó là tin tức hai nhà Lâm – Tạ hủy hôn ước.

Hôm qua quậy một trận ở club xong, trở về cô vô cùng mệt mỏi nên không đi làm sớm như mọi khi, cũng vì thế mà cô là thư kí tổng giám đốc lại là người biết muộn nhất.

Buổi sáng vừa bước vào công ty, nhìn thấy cô Tiểu Hoa (cô gái ngày đầu tiên đi làm bị Lâm Trạch Dương dọa sợ) đã ngay lập tức chạy đến.

- Chị Đinh, chị nghe tin gì chưa? Tin động trời luôn đó, cả thế giới sắp nổ tung rồi.

Uyển Tình thấy thái độ gấp gáp, miệng làm nhảm tin gì động trời đó không khỏi khó hiểu, mặt ngơ ngác hỏi:

- Tin lớn gì vậy?

Thấy Uyên Tình vẫn bình tĩnh hỏi vậy, cô liền biết chắc là chị ấy chưa biết gì.

Mặt kinh ngạc nói:

- Trời, chị chưa biết tin gì sao.

Tổng giám đốc anh ấy...hủy hôn rồi!

Tin tức này quá bất ngờ khiến cô vẫn chưa kịp tiêu hóa còn tưởng mình nghe nhầm rồi hại cô đứng bất động một lúc.

- Chị sao vậy? Tin tức này truyền đi khắp nơi rồi.

Bây giờ công ty đang loạn hết cả lên.

Nghe nói lần này là tổng giám đốc chủ động hủy hôn ước đó.
Cuối cùng cô cũng hoàn hồn, gấp gáp hỏi:

- Tiểu Hoa, chuyện xảy ra khi nào? Sao có thể chứ?
- Chị à, từ sáng nay rồi.

Lúc đầu em cũng giống chị vậy, cứ nghĩ mình đang mơ cơ.
Nghe tin anh hủy hôn cô không hiểu tại sao, bởi tình cảm của họ cô rất rõ.

Nhưng nghĩ đến mình chỉ là thư kí, cô không có quyền can thiệp vào cuộc sống của anh.

Vì vậy, cô dứt khoát không quan tâm nữa.

Chuyện này xảy ra sẽ ảnh hưởng đến tập đoàn nên việc bây giờ của cô là phải xem tình hình rồi nhanh chóng khắc phục.

Cô quay sang dặn dò Tiểu Hoa:
- Được rồi.

Em đi làm việc đi, chị còn việc phải giải quyết.

Nói rồi cô đi thẳng vào thang máy chuyên dụng lên tầng tổng giám đốc, cô vừa đi vừa xem báo cáo tình hình công ty sau khi tin tức nổ ra.

Trong phòng tổng giám đốc, không khí âm u, lạnh lẽo.

Anh đứng quay mặt nhìn ra tấm cửa kính, ngắm nhìn toàn cảnh thành phố xinh đẹp, phồn hoa nhưng tâm trạng lại vô cùng tồi tệ. Khói thuốc tản ra mọi nơi, dưới chân anh ngổn ngang tàn thuốc, không biết anh đã hút bao nhiêu.

Uyển Tình đến trước cửa phòng anh nhưng do dự không biết lúc này vào có thích hợp không.

Cuối cùng cô lấy hết dũng khí gõ cửa.

Cộc cộc...

Gõ lần thứ nhất, không phản ứng.

Lần thứ hai anh nghe thấy tiếng gõ mới thoát khỏi trạng thái suy

nghe, lạnh giọng nói:

- Vào đi.

Giọng nói như gió đông thổi vào tai của cô, nhưng cô không sợ bởi đây cũng không phải lần đầu, cô quen rồi.

Nhưng nếu là người khác thì cô không chắc.

Sau khi được anh cho phép, cô mở cửa bước vào trong.

Nhưng vừa vào đã bị khói thuốc trong phòng xông thẳng vào mũi, cô liền ho khan.

Anh thấy người vào là cô, còn bị anh làm cho sặc khói.

Không biết anh nghĩ gì liền mở cửa sổ khiến cho không khí trong phòng trong lành không ít.

Anh ngồi xuống ghế lạnh nhạt hỏi cô có việc gì.

- Tổng giám đốc, đây là báo cáo mới nhất sáng nay sau tin...

Uyển Tình muốn nói rồi lại thôi, cô không muốn nhắc đến tránh cho bản thân bị vạ lây.

Lâm Trạch Dương biết cô định nói gì, nhưng anh cũng không muốn để tâm.

Anh nhấn huyết thái dương, mi tâm nhíu lại, lạnh lùng nói với cô.

- Cô ra ngoài trước đi.

- Dạ vâng.

Cô vừa quay người định rời đi thì bị anh gọi lại.

- Khoan đã.

Cô giúp tôi pha cốc cà phê lại đây.

- Được, anh đợi một chút.

Nói rồi cô xoay người nhanh chóng ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cô vội vã rời đi, đôi mắt anh ẩn chứa sự nguy hiểm và khó chịu.

Anh cảm thấy vừa rồi cô rất không muốn ở lại trong phòng anh, vậy nên anh mới mượn cớ pha cà phê để bắt cô phải vào đây một lần nữa.

Anh muốn biết cô vội cái gì.

Còn về Uyên Tình sau khi rời khỏi phòng anh liền cảm thấy thoải mái.

Không phải cô sợ anh mà là do anh hút thuốc.

Từ trước đến nay thuốc lá luôn là thứ mà cô ghét nhất, chỉ cần có nó là cô liền không muốn lại gần.

Thấy cô vừa từ phòng anh đi ra có mấy người có tinh thần bát quái liền lại gần hỏi cô.

- Thưa kí Đinh sao rồi.

Tổng giám của chúng ta hôm nay không phải lại bạo phát nữa chứ?

- Cô thấy hôm nay chúng ta có thể sống sót không?

- Chị Đinh à hôm nay em có tài liệu cần anh ấy kí giúp em được không.

Em vẫn muốn ở lại công ty tiếp tục cống hiến chút công sức.

...

Mỗi người anh một câu tôi một câu làm cô đau hết cả đầu.

Cô chỉ có thể nói một câu:

- Mọi người... xin bảo trọng.

Sau đó quay người đi mất để lại một đám lo sợ không thôi.

Kết quả hôm nay tất cả những người vào phòng tổng giám đốc đi ra đều toát mồ hôi hột, chân tay muốn rụng luôn.

Nhưng cũng coi như là bình yên, họ chỉ là bị khí lạnh của anh làm cho sợ thôi chứ không bị ăn mắng.

Trái ngược với sự yên bình của tổng giám đốc thì nhân viên công ty lại rất náo nhiệt.

Tinh thần bát quái 13n đình điểm luôn.

Chủ đề bà tán hôm nay xoay quanh tin tổng giám đốc hủy hôn.

Không những vậy họ còn nghe được tin chính tổng giám đốc của họ có lỗi trước nên mới dẫn đến chia tay.

...

Tóm lại hôm nay cả một tập đoàn không khác cái chợ là bao.

Tuy đến buổi chiều đã bị áp đảo nhưng vẫn thì thào với nhau.
Uyển Tình cảm thấy bản thân thật xui xẻo, hôm qua còn được chơi
thoải mái vậy mà hôm nay... hazz

...

Chương 13: Chương 13

Từ sau khi hủy hôn, Uyên Tình cảm giác Lâm Trạch Dương tuy vẫn thái độ vẫn lạnh nhạt như trước nhưng sự lạnh lùng lại tăng thêm thì phải.

Còn về Tạ Tú Linh nghe mọi người nói cô ấy đã nhận được lời mời bên Mỹ nên đang chuẩn bị bay sang đó.

Có lẽ rất lâu mới trở về, còn bao giờ trở về thì cô không rõ. Cô biết cho dù cô ấy đã rời đi nhưng cả đời này cô có lẽ vẫn sẽ không thể bước vào trái tim anh.

Hai người chính là hai thế giới tồn tại song song. Vậy nên hi vọng càng ngày càng trở nên mờ nhạt, trái tim cũng đã dần nguội ngoai, cô bây giờ không rõ bản thân còn yêu anh không.

Nhưng cô nghĩ như vậy cũng tốt, khi rời khỏi anh cô cũng không quá đau lòng.

Hai năm qua đãi ngộ của Lâm thị rất tốt, tiền cô cũng đã đủ để mua nhà rồi mà em cô cũng sắp tốt nghiệp.

Cô sẽ chỉ ở lại bên anh nửa năm nữa thôi, sau đó cô sẽ trở về làm việc cho công ty của anh họ.

Tất nhiên nơi đó không lớn bằng Lâm thị nhưng ít nhất là gần quê ngoai của cô.

Như vậy sau khi em cô lên đại học mẹ cũng có người chăm sóc. Nửa năm thôi, sẽ rất nhanh anh cũng chỉ là người lạ thoáng qua mà thôi.

Tuy lí trí nghĩ như vậy nhưng trái tim cô vẫn nhói đau.

Không ngờ cuối cùng tình yêu với anh vẫn trở về con số không. Ba ngày trôi qua, hôm nay chính là ngày vị hôn thê của anh lên máy bay đến nước Mỹ xa xôi. Tâm trạng của anh rất tệ, mọi người trong công ty ai cũng có thể cảm nhận được.

Tất cả đều tự động tránh xa, nếu không có việc gì cần thiết thì nhất định sẽ không hâm mà đi chọc tổ ong chúa. Tội nghiệp nhất vẫn là hai vị thư kí kia của anh.

Cô và Tiểu Bạch là người phải tiếp xúc với anh nhiều nhất. Tiểu Bạch lúc này trong đầu không ngừng cảm thán, oán trách số phận tại sao lại cho anh về nước vào đúng lúc này chứ. Gần hai năm ở nước ngoài tiêu diêu tự tại sớm đã quen nhưng bây giờ vừa về nước thì lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Còn Uyển Tình trong hai năm ở bên hít khí lạnh không biết bao nhiêu lần rồi mà hôm nay vẫn cảm thấy ngọt ngào không chịu được. Lúc cô đang giải quyết công việc thì Tiểu Hoa đi tới.
- Chị Đinh... ừm... chị giúp em đem tài liệu này vào phòng tổng giám đốc được không? Em sợ lắm...
Nhìn biểu cảm sợ hãi của cô bé, cô cũng không đành lòng.

Nghĩ đến bản thân dù sao cũng gần như miễn dịch với sự lạnh lùng của anh vì vậy cô nhận lời.
- Đưa cho chị.
Nói rồi cô đưa tay cầm lấy tài liệu, Tiểu Hoa thấy cô đã đồng ý liền vui mừng ra mặt, sau đó cảm ơn rồi chạy biến mất. Uyển Tình cảm thấy cô bé này thật ra cũng rất dễ thương, làm việc khá tốt nhưng tội cái là quá nhát gan.

Cô không biết sau khi mình đi rồi cô ấy còn có thể trụ được ở đây không nữa. Cũng không thể trách được, cô ấy không giống cô, từ nhỏ đã phải sống trong sự ghẻ lạnh của người cha, sự cay nghiệt của họ hàng

nên tinh thần mạnh mẽ hơn nhiều.
Cô thở dài, cầm tài liệu vào phòng anh.
Căn phòng này thường ngày cô đã vào không biết bao nhiêu lần rồi
nhưng hôm nay vẫn khó tránh khỏi rùng mình.
Cô thầm nghĩ thì ra đây là lí do mà tất cả nhân viên nếu không nhất
thiết phải vào thì đều sẽ đẩy việc cho cô.

Từ sáng đến giờ cô giúp không biết bao nhiêu người chịu thay kiếp
nạn này rồi.

Cộc cộc.

- Vào đi.

Ôi mẹ ơi, lại cái giọng này.

Cô thật sự rất ghét, ghét vô cùng, giọng điệu mang như mang theo
sát khí vậy.

Nhưng cô vẫn phải cắn răng đi vào.

Việc khó khăn này cứ để cô chịu thay cho họ vậy.

Quyết định xong, cô mở cửa vào.

Đến trước bàn làm việc của anh cô cất giọng đều đều:

- Tổng giám đốc, tài liệu của bộ phận nhân sự.

Họ đã chọn ra được ứng viên ưu tú nhất cho giám đốc IT.

Anh tiếp nhận tài liệu trong tay cô rồi mở ra xem.

- Trình Hạo... người này có thể dùng được.

Trình Hạo? Khi nghe thấy cái tên này từ trong miệng của Lâm Trạch
Dương cô không khỏi kinh ngạc.

Cô không biết mình có nhầm lẫn gì không.

Cô cảm thấy người này rất có thể là anh bởi vì chuyên ngành anh
học bên Mỹ chính là lập trình.

Mà với năng lực của anh thì Lâm thị chắc chắn sẽ cân nhắc.

Lâm Trạch Dương xem qua hồ sơ của Trình Hạo.

Anh cảm thấy người này rất có năng lực, đảm nhiệm vị trí này là không thành vấn đề.

Nhưng anh vẫn muốn gặp mặt trực tiếp vì vấn đề bảo mật thông tin của Lâm thị rất quan trọng, không thể xảy ra sơ suất.

Anh ngẩng đầu nên lại thấy cô đang thất thần, anh khẽ cau mày, không vui nói:

- Thư kí Đinh, tập trung vào công việc.

Cô đang suy nghĩ đi đâu thế.

Uyển Tình đang trong suy nghĩ của mình bị anh nói như vậy liền giật mình.

- À... ờ... Lâm tổng, xin lỗi.

Anh có việc gì cần giao phó ạ?

Anh không vui vì sự mất tập trung của cô nhưng vẫn bỏ qua.

- Cô giúp tôi đặt lịch hẹn với người này.

Tôi cần kiểm tra anh ta một chút.

- Vâng, tổng giám đốc, tôi sẽ sắp xếp ngay.

Lâm Trạch Dương phẩy phẩy tay bảo cô ra ngoài.

Uyển Tình biết ý liền nhẹ nhàng lui ra.

Ra khỏi phòng cô lập tức gọi điện cho Trình Hạo để xác nhận tiện thể nếu đúng là anh thì đặt lịch hẹn luôn.

Lúc này Trình Hạo đang dọn dẹp nhà cửa thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Anh đoán có thể là người của Lâm thị gọi đến bởi vì mấy ngày trước sau khi biết được cô làm việc đó, lại đúng lúc đang tuyển người, anh liền nhân cơ hội này để được gần cô hơn.

Anh từ trong phòng đi ra, khi vừa cầm điện thoại lên thì bất ngờ vì người gọi đến là cô.

Anh nghĩ bây giờ chắc cô vẫn trong giờ làm việc sao lại có thời gian gọi điện cho anh.

Mang theo nghi hoặc anh bắt máy.

- Alo, anh Trình Hạo, là em Uyên Tình đây.

Tiếng nói dịu dàng của cô truyền qua lòng anh thấy ngọt ngào.

Anh mỉm cười đáp:

- Ừ, anh nghe đây.

Bé bồn mắt sao lại có thời gian gọi cho anh vậy?

Đầu bên kia nghe thấy anh lại gọi cô bằng cái tên đó thì lại muốn câu, mắt bị cận là điều cô không mong muốn, nhưng hồi bé anh lại suốt ngày trêu chọc cô như vậy, riết rồi cũng thành quen.

Nhưng cô biết giờ quan trọng là phải hỏi anh việc chính, xong còn hoàn thành việc boss giao nữa.

- Anh Hạo, anh đến phòng vấn ở Lâm thị đúng không? Tổng giám đốc em muốn gặp anh.

Bây giờ thì anh đã biết tại sao cô lại gọi điện cho anh rồi, cảm giác không khỏi mất mát, hóa ra là vì công việc.

Kìm nén mất mát trong lòng anh bình tĩnh trả lời cô:

- Đúng vậy.

Anh về nước cũng được một thời gian rồi phải đi kiếm tiền để sống chứ.

Nghe giọng điệu cười đùa của anh, cô cũng không biết nói gì, chỉ nhanh chóng nói ngắn gọn.

- Ừm, chiều mai anh có thời gian không? Em đặt lịch cho hai người.

Bên kia anh lập tức trả lời ngay:

- Có thời gian, dạo này anh cũng không có việc bận gì.

- Vậy được, em sẽ sắp xếp, thời gian em sẽ gửi lại cho anh sau.

Còn địa điểm anh cứ đến công ty là được.

- Được, phiền em rồi.

- Không sao, đây là công việc của em.

Được rồi bây giờ em phải làm việc đây.

Nếu có gì em sẽ nhắn lại với anh.
- Em cứ làm việc đi.

Tạm biệt.
- Tạm biệt.
Tút tut.

Cô cúp máy rồi.
Sau khi xác nhận với anh xong cô nhanh chóng sắp xếp thời gian.

Chương 14: Chương 14

Sau khi tan làm Uyên Tình trở về nhà.

Ngày hôm nay đã mệt mỏi rồi, cô quyết định nghỉ sớm một chút. Cô mệt mỏi lê tấm thân vào phòng tắm rửa sạch sẽ sau đó đến bếp làm chút thức ăn lót bụng.

Nhà trọ mà cô đang ở tuy là nơi chật hẹp, không thể coi là tốt để một người phụ nữ sống một mình nhưng tiền đều để lo cho mẹ và em gái nên đã hết rồi, chỉ đành chịu sống khó khăn một chút.

Cô ăn chút lót bụng xong rồi còn phải đi xử lí một số văn kiện.

- Phù.

Cuối cùng cũng xong.

Đi nghỉ ngơi thôi, ư...

Làm xong hết mọi việc, cô đứng dậy vươn vai cho đỡ mỏi, vui mừng thu dọn chuẩn bị đi ngủ.

Bên này Uyên Tình vừa nằm xuống đã chìm vào giấc mộng say thì Lâm Trạch Dương lại đang ở trong phòng vip quán bar Kim Đế uống hết li rượu này đến li khác.

Có vẻ như anh đã uống khá nhiều, hơn nữa với tửu lượng của anh thì đã vượt quá sức chịu đựng rồi.

Lạc Thiên ngồi bên cạnh, nhìn anh tự hành hạ mình như vậy rồi cuộc cũng không chịu nổi nữa, tiến lên giành lấy chai rượu trong tay anh.

Nếu Lâm Trạch Dương lúc này còn tỉnh táo thì chắc chắn, có cho anh cả thế giới anh cũng sẽ không dám làm vậy.

Nhưng giờ với bộ dạng này thì tối nay anh ta có làm gì thì sau khi

tình lại vào ngày mai, anh sẽ không còn nhớ gì hết nên cứ tự nhiên thôi.

Lạc Thiên đoạt lấy chai rượu của anh, mặt mày nhăn nhó cầu nhau nói:

- Cậu định như này đến bao giờ nữa? Chỉ một người phụ nữ mà lại có thể làm cho Lâm tổng làm mưa làm gió ở thành phố A trở thành bộ dạng như này.

Cậu đúng là... hazz, thật không hiểu nổi cậu... Ôi, tôi điên mất... Anh thật sự thấy có chút bất lực với cậu ta, cắn nhần một lúc mà không được chỉ đành ngồi xuống im lặng nhìn cậu ta tiếp tục. Một lúc sau, anh đã không còn nhận thức, nằm gục xuống bàn. Thấy anh đã say mất trời đất Lạc Thiên đi tới đỡ anh dậy về nhà.

- Hầy...cái tên này nặng như heo vậy.

Reng reng...

- Gì vậy nữa, sao lại gọi lúc đang bận chứ.

Lạc Thiên đang bận rộn đỡ cái tên ma men này thì lại có người gọi điện tới làm phiền.

Anh bực bội mở điện thoại lên nghe, cũng không nhìn số gọi tới là ai, giọng điệu cộc cằn nói:

- Alo, ai phiền...

Anh ta còn chưa kịp mắng nốt câu thì nghe thấy giọng nói của mẹ vang lên.

- Tiểu tử, con về nhà ngay cho mẹ.

Hôm nay mẹ bảo con đưa Cảnh Điềm đi chơi mà lại để con bé một mình vậy à.

Anh nghe mẹ nói vậy mới nhớ ra hôm nay mình đã để quên người nào đó ở đâu mất rồi.

-Mẹ, con có việc gấp.

Mà cô ấy cũng lớn rồi, đâu phải trẻ con...

Sự thật thì anh cũng bị oan mà.

Tất cả là tại cái tên anh đang vác trên người này, gọi anh đến nhìn

hắn uống rượu.

Bây giờ còn mất sức đưa anh về nữa.

Anh ta còn chưa kịp giải thích đã bị mẹ ngắt ngang.

- Con khỏi giải thích.

Mau lăn về đây cho mẹ.

Cho con nửa tiếng, nếu không xuất hiện trước mặt mẹ thì chuẩn bị sang Châu Phi tiếp đi.

Hừ.

Sau khi giáo huấn xong mẹ anh trực tiếp để cho anh ú ớ không kịp nói gì.

Anh cảm thấy khó xử không biết làm gì.

Một là bỏ tên ma vương này lại, hai là sang Châu Phi chơi lần nữa. Suy nghĩ một lúc anh quyết định gọi điện cho thư kí của anh.

Tiểu Bạch hiện đang ở nước ngoài xử lí công việc, đành bắt đắ dĩ gọi cho Uyển Tình.

Khó lắm mới xử lí xong công việc để nghỉ ngơi sớm vậy mà lại có điện thoại gọi tới.

Nhưng lần này cô rút kinh nghiệm không lớn tiếng như lần trước nữa.

Sau khi nhìn kĩ thấy người gọi tới là của tổng giám đốc nhà mình liền nhanh chóng bắt máy.

- Lâm tổng anh gọi tôi có việc gì vậy?

Nghe thấy giọng của cô, anh ta lập tức nhanh chóng giao phó tất cả cho cô.

- Thư kí Đinh, là tôi, Lạc Thiên.

Xin lỗi vì giờ này còn làm phiền nhưng cô có thể đến quán bar Kim Đế đón Trạch Dương không? Anh ta say rồi mà tôi có việc gấp phải đi, nhờ cô đó.

Cô nghe thấy anh uống say rồi liền lo lắng.

Trước giờ dạ dày anh không tốt, uống rượu rất có hại.

Vì vậy, cô vội vàng nhận lời:

- Dạ được, tôi sẽ tới ngay.

- Vậy cô đến phòng 203 nhé.

Cúp máy xong cô vội vàng mặc áo khoác ra khỏi nhà đi đến Kim Đế.

Chương 15: Chương 15

Khi tới nơi đã không thấy Lạc Thiên đâu rồi.

Tất nhiên sau khi gọi cho cô xong, anh ta đã lập tức chuồn khỏi, bởi trong ba mươi phút này sẽ quyết định sống chết của bản thân. Nhìn Lâm Trạch Dương đã say bất tỉnh nhân sự cô bất lực thở dài, chỉ đành vác anh về.

Khó khăn lắm mới đưa được anh lên taxi trở về biệt thự riêng của anh vì đây là nơi gần nhất.

Cũng muộn rồi cô phải nhanh chóng đưa anh về, mà cô còn phải nghỉ ngơi, ngày mai chiến đấu tiếp.

Biệt thự này anh không thường xuyên lui tới nên cũng chỉ có hai người bảo vệ trông coi, vệ sinh hàng tuần sẽ có người đến dọn dẹp sạch sẽ.

Đến nơi bảo vệ thấy cô đang đỡ anh liền nhanh chân đi tới.

- Cô Đinh, thiếu gia sao vậy? Đây, để tôi giúp cô.

Nói rồi anh ta liền đưa tay dìu anh vào phòng đặt anh lên giường.

Sau khi xong việc cô liền bảo anh ta đi xuống còn mình thì ở lại giúp anh.

Cô thay giày xong liền giúp anh cởi áo ngoài ra.

Khi cô đang cố gắng lật nghiêng người anh để thay áo thì Lâm Trạch Dương vốn đang bất tỉnh đột nhiên mở mắt vươn tay kéo cô ngã vào lòng.

Mặt cô áp vào lồng ngực anh, có thể nghe rõ nhịp đập trái tim anh, hơi thở nam tính, mạnh mẽ vẩn vương bên chóp mũi. Cô bị hành động này của anh làm cho giật mình cho tới khi cảm thấy bàn tay ai đó không an phận trên người mình thì hoảng hốt vùng dậy.

Nhưng anh thấy người trong lòng đang cố rời khỏi thì không vui liền kéo cô ngã xuống giường rồi lật nhẹ người một cái thì đã đè lên người cô.

Lúc này tư thế hai người vô cùng xấu hổ, hai cơ thể dán chặt vào nhau, rõ ràng có thể cảm nhận được hơi ấm của đối phương.

Lâm Trạch Dương cúi mặt nhìn người phụ nữ nằm dưới thân, khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi ngọt ngào khi 3u gợi nhìn chỉ muốn cắn một miếng.

Sau đó anh cũng không suy nghĩ nhiều mà hạ môi xuống, cắn môi cô, m*t nhẹ cánh môi làm cho cô run rẩy không ngừng, cảm giác như một dòng điện chạy qua kích thích mạnh khiến não bộ tạm thời bị đình chỉ.

- Ừm...

Lúc này cô đã bị một loạt hành động của anh dọa phát hoảng.

Cô không thể ngờ anh lại hôn cô, đây là điều cô chưa từng nghĩ đến. Hơi men của rượu làm cho đầu óc cô trở nên hỗn loạn, cô nghĩ chắc cô cũng say rồi.

Nhưng Uyển Tình nghĩ say một lần thì có sao, cả đời này cô chưa làm việc gì thật điên cuồng.

Vậy nên một lần này thôi, một lần duy nhất để cô sống cho bản thân. Một giây tiếp theo cô quên hết tất cả ôm lấy vai anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Hành động này của cô lúc này không khác gì thêm dầu vào lửa khiến cho ngọn lửa tình bùng lên mạnh mẽ.

Nụ hôn trở mãnh liệt, lưỡi anh dò xét bên trong tận hưởng hết dư vị ngọt ngào.

Càng hôn anh càng mất khống chế, nụ hôn nóng bỏng lướt qua vành tai rồi dần trượt xuống để lại ấn kí màu hồng trên càn cổ trắng nõn của cô khiến cho nó càng trở nên bắt mắt.

Dần dần bàn tay anh không còn an phận làm loạn trên cơ thể cô.

Cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay của anh truyền tới bụng mình, cô bàng hoàng tỉnh táo trở lại.

Giờ đây cô chỉ cảm thấy mình nhất định là điên rồi, suýt nữa thì gây ra họa lớn, vì vậy cô dùng hết sức đẩy cái người đang đè trên mình ngã lăn ra rồi nhanh chóng đứng dậy.

Cảm giác lưu lại trên môi rất chân thực, cô biết đây không phải mơ.

Nhìn người trên giường bị rượu làm cho ý thức mơ màng chắc ngày mai sẽ không nhớ gì cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô muốn xem chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, như vậy sẽ không có rắc rối gì.

Uyển Tình xoay người rời đi nhưng lúc này giọng nói của anh lại vang lên.

- Tú...Linh...Linh...

Nghe anh gọi cái tên này lòng cô như chết sững, toàn thân đông cứng không thể đi chuyển, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Anh đang gọi cô ấy, cả khi say cũng nhớ đến cô ấy.

Phải chăng nụ hôn vừa rồi cũng là dành cho cô ấy? Cô chỉ là vật thể thân mà thôi.

Trái tim cô tan nát thật rồi, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Cô nghĩ nếu đã như vậy thì chuyện hôm nay sẽ chưa từng tồn tại.

Cô muốn giữ lại chút tôn nghiêm cho bản thân, cô không thể để anh coi thường mình, nghĩ mình là người phụ nữ ham hư vinh, nhân lúc anh say mà trèo lên giường anh.

Mang theo tâm trạng nặng nề rời khỏi đó, suốt quãng đường trở về cô cứ như một kẻ vô hồn.

Cô nghĩ nếu cô không gặp anh thì có lẽ đã không phải đau lòng như vậy.

Tình yêu với anh khiến cô kiệt sức rồi, cô không muốn yêu nữa. Từ nay trở đi cô quyết định sẽ không yêu anh nữa, hãy để thời gian chôn vùi tất cả đi.

Chương 16: Chương 16

Trở về từ biệt thự của anh cô đã suy nghĩ rất nhiều.

Xét theo hoàn cảnh gia đình cô đã không xứng với anh.

Hơn nữa người ta cũng đã có hôn thê xinh đẹp, dịu dàng cô sao còn phải cố chấp.

Mẹ cô đã từng nói chuyện gì cho quá được thì quá, nếu cảm thấy điều gì là áp lực thì hãy đặt nó xuống.

Đôi lúc buông bỏ chấp niệm sẽ khiến ta sống vui vẻ suốt một cuộc đời.

Vì vậy cô tự nhủ bản thân.

" Đinh Uyển Tình, mày phải cố lên!!! yeah."

Sau chuyện hôm qua Uyển Tình vẫn dùng thái độ như chưa có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn dùng sự lạnh nhạt hơn trước để đối xử với anh.

- Tổng giám đốc, tôi đã liên hệ với Trình Hạo, chiều nay anh ấy sẽ đến công ty.

- Ừ, tôi biết rồi.

Lâm Trạch Dương cảm thấy thái độ hôm nay của cô có vẻ hơi khác lạ, nhưng anh cũng không rõ là lạ ở chỗ nào.

Sáng nay thức dậy nghe người ở biệt thự nói là cô đã đưa anh đến đó.

Vậy mà hôm nay cô không hề nhắc đến một câu nào.

Thái độ còn trở nên lạnh lùng, xa cách hơn mọi ngày.
Thường ngày cô cũng lạnh lùng như vậy, ánh mắt cô nhìn anh không hiện lên vẻ si mê ngốc nghếch gì nên anh mới chọn cô.

Không chỉ vì năng lực mà còn vì cô là người rất an phận.

Anh không muốn gây thêm phiền phức cho bản thân.
Nhưng bây giờ anh không thể nhìn thấu cô đang nghĩ gì nữa.

Hôm đó nhìn cô ở club đánh nhau với mấy tên đàn ông thô bỉ kia, anh mới nhận ra anh không biết gì về cô hết.

Sự mạnh mẽ pha chút ngang tàng anh chưa từng thấy đó đúng là khiến người khác phải có ánh nhìn khác về cô.
Còn khi bên anh cô lại giống như cỗ máy làm việc vậy, không chút cảm xúc, luôn cẩn trọng, dè dặt.

Chuyện không phải cần đến mình cô nhất định sẽ luôn đứng ngoài cuộc.

Thực hiện nguyên tắc ba không: “không nghe, không nói, không biết”
Giờ đây lại trở nên lạnh lùng hơn, nếu không có việc cô cũng sẽ không chủ động đến gần nên anh rất không thoải mái.

Anh cảm giác cô đang dần xa cách anh.
Uyển Tình thấy anh cứ nhìn mình, dường như đang suy nghĩ gì đó thì cảm thấy khó chịu.

Cô lên tiếng nhắc nhở anh.
- Tổng giám đốc, anh có gì cần tôi làm không.

Nếu không thì tôi xin phép ra ngoài trước.
Anh biết cô lại muốn tránh anh nên lại dùng chiêu cũ.
- Cô giúp tôi pha cà phê đi.

“Lại nữa sao.” Cô rất không tình nguyện thầm nghĩ trong lòng, cảm giác như lần nào muốn trốn anh thì lại phải đi pha cà phê vậy. Một lúc sau cô lại tiếp tục gõ cửa phòng tổng giám đốc.

Cộc cộc

Khi cô vào thì thấy anh đã ngồi tựa lưng vào ghế sofa với dáng vẻ mệt mỏi.

Cô đi tới đặt cốc cà phê trên bàn.

- Lâm tổng, cà phê của anh.

Trong lúc cô cúi xuống vết đỏ trên cổ đã vô tình lọt vào mắt anh.

Nhưng cô không chú ý tới qua anh đã lưu lại dấu hôn ngay trên cổ của mình nên khi bắt gặp ánh mắt nguy hiểm của anh thì không hiểu.

Cô nghĩ mình đã làm gì sai sao?

“Cô...” Lúc anh đang chuẩn bị lên tiếng thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Là Tiểu Bạch thư kí của anh, anh ta vừa từ chi nhánh bên Mỹ về liền đến văn phòng anh báo cáo tình hình.

Vậy nên đúng lúc này anh ta đã chặn luôn họng của tổng giám đốc nhà mình.

Lời đến miệng còn chưa kịp thốt ra thì đã bị cắt ngang.

Khi Tiểu Bạch bước vào thì cô cũng xin phép ra ngoài.

Cho đến tận khi cô đã khuất bóng anh vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã đóng lại.

Chương 17: Chương 17

Cô rời khỏi phòng thì Tiểu Bạch cũng bắt đầu công việc của mình nhưng lại thấy anh cứ nhìn cánh cửa phòng không thôi thì không khỏi thắc mắc.

Nhưng anh ta ngẩng đi ngẩng lại cũng không thấy cánh cửa đó có gì đặc biệt.

Anh ta thấy nó cũng giống như mọi ngày thôi mà.

Đang lúc anh ta đang ngẩng nhìn cái cửa say sưa để tìm ra lí do thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh.

- Chuyện gì?

Anh ta có thể cảm nhận được hơi thở của thần chết đang ở đây, không cẩn thận sẽ được xuống gặp diêm vương tham quan địa phủ mất.

Không được anh ta còn có vợ con đang chờ anh ta ở nhà về ăn cơm đó.

Tiểu Bạch nghĩ phải nhanh chóng hoàn thành công việc rồi chuồn thôi.

- Tổng giám đốc dự án bên Mỹ đã hoàn thành xong rồi, chi nhánh bên đó tôi đã sắp xếp xong rồi.

- Làm tốt lắm, cậu có thể ra ngoài rồi.

-Vâng, tôi ra ngoài đây.

Nói xong anh ta liền chuồn luôn.

Kẻ ngốc cũng nhận ra tổng giám đốc đang giận dữ, không nên chọc vào thì tốt hơn.

Sau khi tất cả rời khỏi chỉ còn một mình anh ở trong phòng thì bắt đầu suy nghĩ về vết đỏ trên cổ cô.

Anh chắc chắn đó là dấu hôn, anh cũng không phải thiếu niên ngây thơ chưa trưởng thành, còn chưa kể anh có tên bạn Âu Dương Hàn đào hoa kia chứ, ngày ngày trái ôm phải ấp. Anh thật sự rất muốn biết là tên đàn ông nào, tên nào mà có thể chứ.

Nghe nói hôm qua khi cô về nhà cũng đã khuya rồi nhưng dấu vết đó vẫn còn rất mới.

Nếu vậy thì chỉ có thể là họ sống cùng nhau. Nghĩ đến hôm qua cô để anh lại một mình say rượu nằm đấy còn bản thân thì lại cùng tên đàn ông khác làm chuyện đó, trái tim anh lại có cảm giác kì lạ mà không rõ. Trước giờ anh chưa từng yêu nên không biết bản thân từ lâu đối với cô đã thay đổi.

Mọi người thường nói anh và tiểu thư Tạ gia xứng đôi vừa lứa, tình cảm sâu đậm, nhưng chỉ có mình anh biết anh không yêu cô ấy. Chuyện này anh cũng đã nói rõ với Tạ Tú Linh rồi nhưng cô ta vẫn đeo bám không buông.

Cô ta luôn miệng nói yêu anh muốn cùng anh kết hôn nếu không mạng cô ta cũng không cần. Trên đời này anh ghét nhất là loại người dám uy hiếp anh, kẻ đó như vậy nhất định là tự tìm đường chết nhưng với cô ta anh không thể ra tay.

Mạng của anh là do cô ta cứu. Lần đó có một tên giám đốc bị anh thu mua công ty sinh hận trong lòng nên nổi điên cầm dao xông đến đâm anh.

Trong lúc nhất thời không chú ý suýt thì chết dưới lưỡi dao rồi nhưng không biết Tạ Tú Linh ở đâu chạy ra chắn trước mặt anh.

Anh thoát được một kiếp nhưng cô ta lại bị thương nặng hôn mê gần một tuần mới tỉnh lại.

Từ đó anh không quan tâm đến chuyện đính hôn nữa, anh nghĩ coi như để trả ơn cứu mạng.

Vốn anh cũng không có người mình yêu thương, lấy ai cũng không quan trọng.

Còn chuyện hôn qua anh uống thành như vậy cũng không phải vì cô ta mà là do anh nhận ra cảm xúc bây giờ của anh đối với thư kí của mình không còn bình thường như trước.

Anh đang dần phụ thuộc vào cô, một ngày kia không có cô anh liền cảm thấy trống vắng, trái tim như thiếu đi mất điều gì đó.

Và cảm giác tức giận, ghen tị khi nghĩ đến người đàn ông có thể bên cô mỗi ngày còn cùng cô làm những chuyện thân mật kia thì anh không chịu được.

Anh cảm thấy mình nhất định là điên rồi,, nhất định là do bản thân rảnh dỗi sinh nông nổi đây mà.

Một lí do ngớ ngẩn như vậy mà tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị lại nghĩ ra được.

Đúng là phải nói rằng người phi thường luôn có những suy nghĩ riêng.

Nói ra điều này chắc người khác cười rụng răng mất.

Đến trưa, sau khi nhân viên ăn xong bữa trưa thì sẽ có thêm nửa tiếng để nghỉ ngơi, tất cả đều rảnh dỗi nên cũng có thêm nhiều chuyện để buồn.

Uyển Tình tuy không thích tham gia tán chuyện như họ nhưng thỉnh thoảng vẫn ở gần nghe hóng hớt.

Lúc này một nhân viên nữ đứng gần cô đột nhiên nhìn thấy dấu đỏ trên cổ cô thì kinh ngạc thốt lên.

- Ày, thư kí Đinh cổ cô có dấu gì vậy?

Nếu như là người khác thấy thì chắc chắn họ sẽ để ý mà nhỏ giọng lại nhưng số cô cũng thật đen đui, người vừa nói đó lại chính là cái loa phát thanh, ăn nói không bao giờ để ý gì hết.

Tuy đây là tầng cao nhất của tập đoàn còn là giờ nghỉ trưa nên người ở đây không nhiều nếu không cô nhất định sẽ tìm một cái lỗ để chui xuống.

Nhưng một vài cô gái nghe vậy đều dồn hết ánh mắt vào cô. Uyên Tình nghe cô ấy nói vậy thì không khỏi giật mình bất giác đưa tay lên cổ.

Sáng nay cô quá vội vàng đến công ty nên không để ý.

Nghĩ đến hôm qua trong nháy mắt sắc mặt cô trở nên nhợt nhạt, hốt hoảng nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần cười gượng trước ánh mắt tò mò của mọi người.

- Thư kí Đinh cô có bạn trai rồi sao? Sao không cho mọi người biết vậy?

Nhân viên nữ phòng tài chính đứng bên cạnh cười nói trêu ghẹo cô. Cô bây giờ ngoài im lặng ra không biết nói thế nào nhưng họ làm như không thấy sự khó xử cô vẫn tiếp tục.

Do xấu hổ cô chỉ đành nói dối họ:

- Không ... không có đâu, chỉ là muối cắn thôi... Mọi người đừng hiểu lầm.

- Ấy da, thư kí Đinh cô không cần giấu, vết đỏ kia rõ ràng là quá mà.

Hihi...

Lâm Trạch Dương sau khi dùng cơm xong thì cũng quay trở về văn phòng, từ xa đã nghe cuộc trò chuyện của bọn họ.

Cô vô tình nhìn thấy anh đang đi đến, trong lòng sợ hãi không biết anh có nghe thấy không.

Cô sợ anh sẽ nhớ đến đêm hôm qua vì vậy đành liều nói dối rằng mình có bạn trai.

Biểu cảm trên mặt cô trở nên ngưng ngưng y hệt như thiếu nữ vừa mới biết yêu.

Nếu cô không biết mình đang diễn thì còn tưởng là thật.
- Được rồi mọi người ai cuối cùng cũng phải kết hôn mà.

Tôi cũng vậy thôi.

Sắp hết giờ nghỉ trưa rồi tôi đi trước đây.
Mọi người thấy cô muốn chạy liền kéo cô lại.
- Ấy ấy, từ từ đã...

- Đúng vậy cô vội làm gì.

Kể chúng tôi nghe đi, bạn trai cô trông thế nào? Đẹp trai không? Anh ta làm nghề gì vậy?
- Ai mà có phúc vậy chứ? Haha...

...

Một loạt câu hỏi được đặt ra cho cô, họ giống như đang thẩm vấn tội phạm vậy.

Thật ra cũng dễ hiểu thôi, cô không chỉ là thư kí của sếp lớn mà tính cách trước nay luôn giữ khoảng cách với nam giới.

Vậy mà giờ đây đùng một cái lại có bạn trai, hơn nữa cũng đã phát triển tới mức này rồi.

Nếu tin này truyền ra sẽ làm tan nát không biết bao nhiêu chàng trai trong công ty nữa.

Lâm Trạch Dương nghe cô khẳng định điều mà anh vẫn luôn suy nghĩ trong lòng thì sự tức giận trong lòng lại dâng cao.

Mà mỗi khi anh tức giận thì nhiệt độ cách xa bao nhiêu cũng giảm xuống thấp.

Dường như mọi người cũng đã nhận ra sự bất thường không khí chốc lát trở nên im lặng tất cả đều hướng ánh mắt về phía tòa ra hơi

lạnh.

Họ nhìn thấy tổng giám đốc của họ đang đi về phía này trên khuôn mặt rõ ràng không vui.

Họ đều nín thở, vì sợ thở ra một hơi sẽ bị ánh đèn pha chiếu đến.

Anh càng lúc càng tới gần, họ tưởng anh có ý trách mắng họ buôn dưa trong giờ làm việc nhưng khi sau đó lại chỉ nghe thấy anh gọi cô.

- Thư kí Đinh, vào văn phòng tôi một lát.

Chương 18: Chương 18

Uyển Tình bị nhắc tên, gật đầu đáp lại anh.

Sau đó nhanh chân bước theo sau.

Thấy anh và cô đi về văn phòng thì đám người phía sau mới thờ phào nhẹ nhõm rồi ai nấy đều biết điều nhanh chóng đi tản ra làm việc.

Nếu không sợ rằng tháng sau sẽ ra đường mà ở mất.

Vào trong văn phòng càng có thể cảm thấy không khí lạnh lẽo lúc này, cô đi đến trước mặt anh hỏi:

- Lâm tổng anh có việc cần giao phó ạ?

Anh ngẩng đầu quan sát cô, anh thật sự không hiểu hình như trong đầu cô khi ở bên anh chỉ có công việc sao? Mỗi lần anh gọi cô thì cô đều hỏi về công việc, dường như lúc này anh đang dần quên đi quan hệ của hai người thì phải.

Cô chỉ là thư kí của anh mà thôi nên chủ đề nói đến luôn xoay quanh việc của tập đoàn.

Anh cảm thấy cô thật sự không quan tâm anh, dù sớm chiều chung đụng nhưng không hề có chút tình cảm.

Nghĩ đến khả năng này anh không muốn cho cô sắc mặt tốt.

Giọng anh khó chịu hỏi:

- Khi nào thì Trình Hạo đến?

- Dạ khoảng hai giờ chiều nay anh ta sẽ đến.

Anh nghĩ cô sao nói ngắn gọn như vậy chứ, cô không thể nói nhiều sao.

Cơ ghen đã che mờ lí trí của anh, tất cả thái độ làm việc của cô mà anh vẫn luôn tán dương giờ đều thành khuyết điểm hết.

Anh chỉ thấy cô nói nhiều hơn với anh thì sẽ chết vậy.
Nếu cô mà biết anh đang nghĩ gì trong đầu thì chắc chắn sẽ giơ cả hai tay hai chân đồng ý luôn.

Cô theo anh hai năm đương nhiên đã ngộ ra được một chân lí.

Đó là làm người thì phải biết điều, những gì nên nói thì nói còn không thì cứ kéo khóa miệng cho chắc.

Gần vua không cần thận chết như chơi.
Anh thấy cô không có ý định nói thêm gì, trong lòng khổ sở không thôi liền nghĩ cách gây khó dễ cô một chút.

Như vậy anh cũng sẽ thoải mái hơn nhiều, nói không chừng còn có thể nhìn thấy một mặt khác của cô, nghĩ đến đây khóe miệng anh bất giác hơi nhếch lên nói với cô.

- Cô giúp tôi pha cà phê đi.

Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu, không phải vừa rồi mặt còn hằm hằm sao giờ lại thay đổi rồi.

Mỗi lần anh tức giận thì sẽ trực tiếp bị trừng phạt nhưng nụ cười kia thì lại khác.

Đó chính là dấu hiệu của âm mưu.

Tuy khó hiểu nhưng cô vẫn phải làm theo anh, đành mang theo một bụng lo lắng đi làm việc.

Lúc sau anh đã thấy cô quay trở lại phòng trên tay là cốc cà phê vừa pha.

Đặt cà phê xuống bàn xong cô định ra ngoài nhưng lại bị anh gọi lại.

Cô chỉ có thể bắt đắ rĩ xoay người thấy anh chỉ vào cốc cà phê phun ra một chữ.

“Đắ.”

Cô còn tưởng mình lắ tai, lần đầu thấy anh chê cà phê cô pha, không phải mọi lần vẫn như vậy sao?

Anh thấy cô vẫn đứng nghếch ra đó thì lên tiếng nhắc nhở:

- Cà phê đắ quá, pha ly khác đi.

Lần này thì cô xác địn mình không nghe nhầm rồi.

Cô cảm thấy anh hôm nay thật phiền phức nhưng vẫn làm theo lời anh mang cốc rời đi.

Cô không hề hay biết đây chính do anh cố ý nhưng đến li thứ năm thì cô biết rồi.

Cô cũng không phải tên ngốc, đến mức như vậy còn không nhận ra thì hao năm làm việc ở Lâm thị cô đã chết không biết bao nhiêu lần.

Cô tức đến xanh ruột, thậm chí mỗi lần mang vào thì đều muốn nhảy lên cào nát cái bản mặt đắ ý kia.

Cuối cùng cô không chịu đượ nữa liền nói với anh, thái độ cũng không cung kính như trước nữa.

- Tổng giám đốc nếu anh thấy không hài lòng với cà phê của tôi thì anh bảo người khác làm đi.

Anh thấy cô đã bắt đầu xù lông nhím lên thì biết mục đích của mình đã đạt đượ.

Hôm nay anh lại một lần nữa đượ chiêm ngưỡng gương mặt tức giận của cô như lần ở quán bar.

Điều mình muốn đã đạt đượ vậy nên anh cũng không làm khó cô nữa.

- Đượ rồi.

Trình Hạo đến chưa?

- Lễ tân báo anh ấy đã đến đượ một lúc rồi, đang đợi bên ngoài.

-Cô bảo anh ta vào đây đi.
Nghe vậy cô liền xoay người đi thẳng luôn.

Nhìn bóng lưng cô rời đi nụ cười trên mặt anh càng sâu hơn, có thể thấy anh rất hài lòng với phản ứng của cô.

- Anh Hạo.

Uyển Tình nhìn thấy anh vui mừng chạy đến.

Nhìn thấy cô gái mình yêu thương anh nở nụ cười tươi, cất giọng nói dịu dàng:

- Nhóc bốn mắt cuối cùng cũng thấy em rồi.

Anh vẫn gọi cô bằng cái tên ngớ ngẩn đó nhưng cũng không tính so đo với anh làm gì, dù sao bao nhiêu năm cô cố gắng thế nào vẫn không thay đổi được.

Mỗi khi nghe tên gọi đó luôn làm cô nhớ đến những hồi ức tươi đẹp, sự ấm áp không thể quên.

Cô tiến lại gần anh nói:

- Ngại quá, để anh đợi lâu rồi.

- Không sao, anh cũng mới đến thôi.

Anh mỉm cười tỏ vẻ không sao.

Tổng giám đốc của tập đoàn lớn đương nhiên là rất bận nên một người đến phỏng vấn như anh phải đợi là điều tất nhiên.

Uyển Tình cũng không có thời gian nói nhiều với anh nên chỉ ghé lại gần anh nói khẽ:

- Anh Hạo, anh cẩn thận tổng giám đốc một chút, anh ta không phải là người dễ chọc đâu.

Nhưng em tin chỉ cần với năng lực của anh thì không có vấn đề gì.

Chúc anh may mắn.

Nói rồi cô ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh, đôi mắt long lanh, tinh nghịch đó làm anh rung động.

Đây mới chính là tính cách thật sự của cô, chỉ là thường ngày bị che giấu bởi sự lạnh lùng, nghiêm túc.

Trong lúc anh thất thần vì ánh mắt đó thì nghe thấy cô nói:

- Đi thôi, tổng giám đốc đang đợi anh.

Xong cô bước đi trước được một đoạn thì anh mới hoàn hồn, nhanh chóng theo sau cô, chỉ vài bước mà anh đã đi bên cạnh cô, cùng cô đến văn phòng phía trước.

Chương 19: Chương 19

Cốc cốc...

Cạch! Uyển Tình mở cửa đi vào, phía sau cô là Trình Hạo.

Khi cô vào thì thấy Tiểu Bạch đang đứng bên cạnh anh báo cáo gì đó thấy họ vào anh ta liền dừng lại.

Lâm Trạch Dương biết cô vào liền ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người đàn ông phía sau.

Anh cẩn thận quan sát anh ta.

Phong cách ăn mặc lịch sự, gọn gàng, khuôn mặt góc cạnh nghiêm nghị nhìn qua thì là người đáng tin, tuy còn trẻ nhưng lại có được thành tích xuất sắc ở Mỹ.

Uyển Tình sau khi đã đưa người đến xong thì ra ngoài để lại hai người đàn ông ở trong phòng.

Trình Hạo có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của anh từ lúc đi vào, hơi thở cao ngạo như bậc đế vương khiến người khác không khỏi áp lực.

Nhưng anh đã tiếp xúc với rất nhiều người, tố chất tâm lý rất vững nên trên mặt vẫn luôn giữ sự bình tĩnh, tự tin.

Sau một hồi quan sát anh mới bắt đầu lên tiếng, phá vỡ bầu không khí trầm lặng đáng sợ.

- Anh Trình tôi đã xem qua hồ sơ của anh, sự nghiệp của anh bên Mỹ cũng rất thành công.

Tại sao lại chạy đến Lâm thị của chúng tôi vậy?

Trình Hạo sớm đã đoán ra anh sẽ hỏi như vậy.

Và tất nhiên phải có lí do anh mới từ bỏ công việc bên Mỹ mà trở về bắt đầu từ đầu ở Trung Quốc.

Mục đích riêng là vì cô nhưng anh sao có thể nói ra với người khác chứ.

Anh khẽ cười trả lời:

- Lâm tổng tôi nghĩ lí do không quan trọng, quan trọng là tôi có thể đáp ứng được yêu cầu của anh.

Nghe câu trả lời của anh, Lâm Trạch Dương thầm tán dương người trước mặt.

Anh biết mình đã tìm đúng người rồi.

Anh ta có thứ mà anh cần, tính cách thẳng thắn lại pha chút nông cuồng của tuổi trẻ.

Điểm này rất giống anh của ngày trước.

Uyển Tình ở ngoài chờ, thấy một lúc lâu rồi mà vẫn chưa thấy người ra, không biết họ ở bên trong đang nói gì.

Cô lo sợ anh Hạo sẽ bị anh gây khó dễ, vì hôm nay tâm trạng anh không được tốt.

Cứ nhìn cái thái độ cố ý trêu tức cô là biết rồi.

Cô rất ghét cái cảm giác phải lo lắng này, vì vậy không đợi được mà tiến đến gần cánh cửa áp sát vào nghe lén.

Nhưng phòng tổng giám đốc cách âm rất tốt một chữ cũng không lọt được ra ngoài.

Mà hôm nay không biết xui xẻo thế nào khi cô vừa mới nghe lén một chút cánh cửa đột nhiên mở ra khiến cô không kịp phòng bị mà ngã nhào vào lòng Trình Hạo.

- A...

Lâm Trạch Dương nghe thấy tiếng động liền hướng ánh mắt đến cửa vừa hay lại bắt gặp cảnh tượng cô đang ôm ấp người đàn ông khác, đôi mắt khểnh lại đầy nguy hiểm.

Uyển Tình nghe lén bị phát hiện cảm thấy vô cùng lúng túng không biết làm sao, mặt vẫn chúi vào lồng ngực cứng rắn, ấm áp của anh.

Cô bây giờ chỉ hận không thể đào lỗ chui xuống cho bớt nhục. Mà hành động mãi không chịu tránh khỏi người của người đàn ông kia của cô, trong mắt anh lại vô cùng gai mắt, hận không thể tiến lên kéo cô vào lòng mình.

Trong tình cảnh này mỗi người đều mang một tâm trạng riêng nhưng người vui vẻ nhất vẫn là Tiểu Bạch, anh ta cảm thấy hai người này nhất định có gian tình, tinh thần hóng chuyện lại bắt đầu.

Không khí trầm mặc khiến cho cảnh tượng này càng trở nên mờ ám, cuối cùng vẫn là Trình Hạo lên tiếng trước:

- Tiểu Tình, em không định để anh đi sao?

Tiểu Tình? Nghe cách gọi thân mật của anh ta, Lâm Trạch Dương lúc này mới nhận ra bọn họ nhất định đã quen biết từ trước.

Không những vậy quan hệ còn không phải là tầm thường.

Cô thấy anh nhắc nhở mình mới vội vàng tránh khỏi người anh, khuôn mặt vì xấu hổ mà trở nên ửng hồng, lúng túng liên tục nói xin lỗi.

- Ừm... xin lỗi, em không cố ý, xin lỗi...

Nói rồi cô cảm thấy ánh mắt ai đó đang nhắm vào mình thì càng hoảng loạn nhớ ra sắp lớn liền quay sang nói với anh:

- Lâm tổng, xin... xin lỗi.

Tôi ra ngoài trước.

Sau đó, cô nhanh chân chạy biến mất tăm.

Trình Hạo thấy vậy liền đóng cửa phòng lại rồi đuổi theo cô.

Thấy hai người rời đi, anh lạnh lùng nhắc Tiểu Bạch:

- Cậu ở lại trông điện thoại đi.

Sau đó cũng bước ra khỏi phòng, tuy mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nhưng bước chân vội vã đã bán đứng anh.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn một mình, Tiểu Bạch mới ngó ra, nhắc lại lời của anh vừa rồi.

“ Trông điện thoại???”.

Điên à?

Anh ta cảm thấy hôm nay boss mình có vấn đề về não thì phải, tự nhiên lại bảo anh ta ở lại canh cái điện thoại.

Thật khó hiểu!

Rời khỏi văn phòng nhưng trong đầu cô vẫn không ngừng hiện lên cảnh tượng xấu hổ vừa rồi.

Đường đường là thư kí tổng giám đốc lại đi làm cái chuyện mất mặt này.

Nếu để người trong công ty biết được thì cô không còn mặt mũi nào nữa.

Trình Hạo đuổi theo sau thấy cô đang đứng tự lẩm bẩm một mình, anh khẽ cười đi đến.

- Tiểu Tình.

- Anh Hạo, em điên mất... em vừa làm gì thế không biết...

Cô mặt mày nhăn nhó nói với anh.

Anh thấy cô như vậy liền an ủi:

- Em không cần nghĩ nhiều đâu, chỉ là sự cố thôi, coi như đây là cái ôm chào mừng anh về nước mà em vẫn nợ anh đi.

Cô biết anh đang cố làm cô quên đi nhưng cô vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Nếu chuyện vừa rồi chỉ trước mặt anh thôi thì cô còn không sao nhưng đằng này lại trước mặt người mình yêu thầm bấy lâu, sếp lớn của mình, đó còn không phải xấu hổ nhất sao.

Trình Hạo cười cười đưa tay xoa đầu cô nói:

- Được rồi, tối nay anh mời em ăn món em thích nhất, được không?

Nghe thấy hai chữ đồ ăn mắt cô lại sáng lên, quên mất chuyện vừa rồi.

Từ trước tới nay ngoài ngủ ra thì niềm vui lớn nhất nữa của cô chính là được ăn.

Lúc nhỏ nhà quá nghèo chỉ có thể ăn cơm chấm muối, thậm chí có hôm còn không có gì để lót bụng nên với cô được ăn cũng chính là một loại hạnh phúc.

Vậy nên cô không suy nghĩ mà gạt đầu đồng ý. Thấy mình đã thành công chuyển dời sự chú ý của cô sang đồ ăn thì cũng yên tâm.

Anh cũng còn nhiều thứ cần chuẩn bị để bắt đầu đi làm nữa.
- Anh phải về đây.

Tối gặp.
- Vâng, anh nhớ lời mình nói nhé, tối gặp.

Hi.
Cô cười với anh, nụ cười này với Lâm Trạch Dương lại vô cùng chói mắt.

Trước giờ cô chưa từng cười với anh như vậy, thậm chí cũng không nói chuyện thoải mái, tự nhiên thế với anh. Lòng ngượng cảm thấy nhói đau anh không thể chịu được, trầm mặc rời khỏi.

Trong lòng luôn nghĩ đến nụ cười của cô còn cả việc cô vì người đàn ông khác mà lo lắng đến nỗi làm ra chuyện mất mặt như nghe lén. Anh cảm thấy có lẽ người đó chính là bạn trai mà cô thừa nhận với mọi người, là người đã để lại dấu vết trên cổ cô.

Bây giờ anh cảm thấy có chút hối hận không muốn Trình Hạo vào

làm việc nhưng anh lại không có lí do để chối bỏ quyết định của mình.

Anh không phải là người để chuyện cá nhân xen vào công việc.

Anh nghĩ bây giờ chỉ có thể để anh ta ở công ty, sau này cũng dễ kiểm soát hơn.

Chương 20: Chương 20

Hầy... cuối cùng cũng tan làm, mệt mỏi quá trời.

Hôm nay đúng là đen đui mà.

Hazz...

Uyển Tình mệt mỏi đứng dậy, nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm nay thì lại thấy đau đầu nhưng cuối cùng cũng kết thúc.

- Thư kí Đinh tan làm rồi, tôi về trước nha.

- Chúng tôi về trước nha.

...

Nhân viên chào hỏi xong thì lần lượt ra về, hôm nay cuối tuần nên mọi người đều được về sớm.

Bình thường làm ở Lâm thị rất áp lực, chỉ có ngày cuối tuần là được nghỉ sớm nên ai cũng tranh thủ về với gia đình.

Chẳng mấy chốc cả tầng trên đã không còn mấy người.

Tiểu Hoa từ xa thấy cô vẫn còn ở đây thì nhanh chân chạy tới.

- Chị Uyển Tình, chị chưa về sao?

- Hà? Ừm, giờ chị về đây.

Em cũng chưa về sao?

Tiểu Hoa cười hì hì, đỏ mặt nhỏ giọng nói:

- Ờm... Em đang đợi bạn trai tới đón.

Cuối tuần bọn em định đi xem phim.

Thôi không nói chuyện của em nữa, nói chuyện chị đi, chị cũng đợi

bạn trai sao?

Lúc này cô mới nhớ đến chuyện hôm trước, cô nói dối rằng mình có người yêu rồi.

Bây giờ chắc mọi người ai cũng tưởng đó là sự thật rồi.

Nhưng mọi chuyện cũng đã như vậy cô chỉ đành lấp liếm cho qua.

- Anh ấy... ờ... anh ấy bận lắm, nên không đến được.

Chị định sắp xếp nốt chỗ này rồi sẽ về.

Em về trước đi, không bạn trai lại đợi.

Tiểu Hoa thấy vậy cũng không làm phiền cô nữa, bạn trai cô cũng đợi một lúc rồi.

Cô nhanh chóng nói lời tạm biệt rồi vui vẻ đi vào thang máy.

Tiểu Hoa đi rồi cô cũng nhanh chóng thu xếp đồ đạc chuẩn bị ra về nhưng đúng lúc này cánh cửa phòng tổng giám đốc lại mở ra.

Uyển Tình quay người vừa lúc chạm phải ánh mắt của Lâm Trạch Dương.

Anh chỉ đứng nhìn cô mà không lên tiếng, cô thấy vậy không ổn nên khẽ gật đầu chào anh.

- Lâm tổng, tôi xin phép về trước.

Khi cô chuẩn bị rời đi bất ngờ anh lại lên tiếng:

- Thư kí Đinh cô về vội vậy?

Anh đứng tựa lưng vào cửa, hai chân bắt chéo, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Cô nói:

- Tổng giám đốc hết giờ làm rồi, tôi trở về có việc.

Nghe cô trả lời như vậy làm anh nhớ đến chiều nay Trình Hạo có hẹn với cô, cơn ghen tức lại lần nữa bùng lên.

Anh lạnh lùng nói với cô:

- Hôm nay cô... tặng ca.

Làm bản báo cáo phân tích tài chính trong ba tháng qua của tập đoàn, ngày mai nộp cho tôi.

Mang tài liệu vào văn phòng tôi làm.

Sau khi ban lệnh thánh chỉ xong anh lại trở vào phòng.

Rằm.

Tiếng đóng cửa làm cô giật mình, cô nghĩ cô không nghe lầm đó chứ “Trời má!” Bản báo cáo cho ba tháng của tập đoàn đâu có ít đâu, nếu vậy thì tối nay e rằng cô không được ngủ mất.

Cô đau khổ nghĩ đến giấc ngủ của mình, chợt nhớ ra không chỉ có giấc ngủ mà còn mất cả bữa ăn tối nay nữa.

Trái tim rỉ máu tuy không đành lòng nhưng vẫn phải rút điện thoại ra gọi cho Trình Hạo.

Trình Hạo nhìn số hiển thị trên điện thoại là của cô liền vui vẻ bắt máy.

- Alo, Tình Tình, em tan làm rồi đúng không? Tối nay anh đã hẹn em đi ăn rồi, để lát anh qua đón.

Đầu giây bên kia, cô ủ rũ nói:

- Anh Hạo... Có lẽ hôm nay không được rồi.

Em, phải tặng ca, hẹn anh lần khác được nhé.

Anh vốn tưởng hôm nay sẽ được cùng cô ăn cơm vậy mà kế hoạch trong phút chót lại bị hủy, trong lòng khó tránh khỏi mất mát.

Nhưng anh vẫn thông cảm cho cô, anh nói:

- Vậy được, để lần khác anh mời em.

Em tiếp tục công việc đi, chú ý sức khỏe.

- Ừm, tạm biệt.

Tút tut...

Ngắt điện thoại xong, cô muốn rút nước mắt, không cam lòng ôm tài liệu cùng máy tính vào văn phòng anh.

Cô nhẹ nhàng đi vào sau đó ngồi xuống sô pha bắt đầu làm việc.

Thật ra từ lúc cô bước vào anh vẫn giả vờ không nhìn cô nhưng mọi nhất cử nhất động, kể cả biểu cảm trên mặt đều đã bị anh thu vào tầm mắt.

Anh biết cô không tình nguyện ở lại, anh bắt cô chịu khổ nhưng anh lại không muốn cô đi cùng người đàn ông khác.

Chỉ có cách này anh mới giữ được cô ở bên.

Nhưng dù có nằm mơ đi nữa anh chắc chắn cũng không thể ngờ rằng người mà anh hao tâm tốn phí tìm đủ mọi cách chỉ để giữ lại, thật ra chỉ cần lúc trước anh quan tâm một chút thì đã có thể có được.

Trước đây anh luôn cảm thấy chỉ cần anh quay đầu lại đều sẽ thấy cô ở phía sau.

Nhưng bây giờ sự xuất hiện của người đàn ông khác mới khiến anh dần nhận ra mình đang sắp mất đi một người rất quan trọng.

Anh vẫn chưa nhận ra mình có yêu cô hay không nhưng anh biết anh không thể mất cô.

Hai người tuy ở trong cùng một phòng nhưng lại không có sự giao tiếp, mỗi người một công việc riêng.

Chớp mắt đã gần bảy giờ, bụng của cô đang kêu gào thảm thiết nhưng cô vẫn chưa xử lí xong bản báo cáo.

Lâm Trạch Dương cũng nhìn thấy biểu hiện của cô, nhìn đồng hồ đã muộn rồi nghĩ đến cô còn chưa ăn tối, anh liền đứng dậy đi đến chỗ cô.

- Thưa kí Đinh, tôi muốn đi ăn cơm.

Uyển Tình đang ngập đầu trong đống tài liệu với con số, nghe anh nói vậy không khỏi nhú mày, trong lòng thầm nghĩ anh ăn cơm thì liên quan gì tới cô.

Cô bây giờ đang rất bận, mà tất cả cũng tại anh ban cho, vậy mà giờ còn đứng đó nói muốn ăn cơm.

Dù trong lòng tức giận nhưng cô vẫn đáp lại lời anh.

- Lâm tổng, anh muốn tôi làm gì sao?

“Đặt chỗ giúp tôi.” Anh trả lời cộc lốc.

- Được, tôi sẽ sắp xếp ngay.

Nói rồi cô lấy điện thoại giúp anh đặt chỗ tại một nhà hàng Tây gần Lâm thị anh vẫn hay đến.

- Lâm tổng tôi đã liên hệ rồi.

- Ừm, đi ăn thôi.

Anh bảo cô cùng đi nhưng cô đang rất bận... mà cũng rất đói rồi.

Vậy nên cô không quan tâm nhiều nữa đi theo anh ra ngoài.

Nhà hàng cũng gần công ty nên rất nhanh họ đã đến nơi.

Cô đi theo sau anh bước vào, quản lí cùng nhân viên đã đứng sẵn đợi anh, thấy anh đến liền vui vẻ đi tới nhiệt tình chào hỏi.

- Ôi... Lâm tổng, anh đến rồi, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi, mời anh đi theo tôi.

Haha

Quản lí cũng đã nhiệt tình chào đón như vậy rồi mà mặt anh vẫn lạnh tanh không đáp lại nhưng ông ta cũng không dám có ý kiến gì.

Anh chính là ông hoàng của nhà hàng nên tuyệt đối không được đắc tội.

Ông ta vừa cười vừa dẫn hai người đi tới một gian phòng sau đó bắt đầu gọi món, chỉ một lúc sau họ đã mang đầy đủ các món ăn lên, món nào cũng vô cùng hấp dẫn khiến cái bụng đói của cô lại sôi lên. Cả một bàn ăn lớn lại chỉ có hai người, cô lại chọn chỗ xa như vậy mà ngồi khiến anh có cảm giác vô cùng quái dị.

Vì thế suy nghĩ một lát anh gọi cô lại bên cạnh anh ngồi.

- Cô... sang đây ngồi đi.

- Hà?

Uyển Tình lúc này đang cúi lại nhìn một bàn đồ ăn trước mắt rất không khách sáo mà ăn nhiệt tình.

Đang cúi đầu vào ăn cô lại nghe thấy anh bảo cô đến ngồi bên cạnh anh.

Thấy cô lè mề mãi không chịu đứng dậy anh mất kiên nhẫn đứng lên đi đến bên cạnh cô ngồi xuống.

Cô ngạc nhiên mắt chữ O mồm chữ A không thốt lên lời.

Cô cảm thấy hôm nay anh nhất định là thần kinh rồi, không biết bệnh viện nào để bệnh nhân chạy mất nữa.

Anh biết cô chắc chắn đang nghĩ hôm nay thần kinh anh không ổn định nhưng cũng lười giải thích chỉ lạnh nhạt nhắc nhở.

- Cô ăn nhanh đi, còn báo cáo đang chờ cô đó.

Vốn dĩ đang ăn rất ngon nhưng anh ngồi cạnh cô như vậy làm cô không còn khẩu vị gì hết.

Cô đành cúi đầu cô gắng nhét một chút vào bụng rồi về, lúc này đột nhiên có bàn tay vươn tới lướt nhẹ qua khóe môi cô.

Uyển Tình lập tức hóa đá, thì ra trong lúc ăn cô vô tình để dính đồ ăn trên mặt.

Sau khi lấy lại tinh thần cô giật bản mình lập tức nhảy ra khỏi ghế, vội vàng nói.

- Tôi... tôi vào nhà vệ sinh một chút.

Nhìn cô vội vã rời đi, còn mình anh ở lại.

Anh cũng rất bất ngờ với hành động của mình nhưng đó thật sự chỉ là hành động trong vô thức mà thôi, anh cũng không biết tại sao mình lại làm vậy.

Ở trong nhà vệ sinh cô cố gắng trấn tĩnh bản thân, nhắc nhở mình hôm nay anh không được bình thường.

Sau khi rửa mặt tỉnh táo trở lại cô mới trở về phòng ăn.

Sau đó họ chỉ ở lại một lúc rồi ra về, cũng không nói chuyện với nhau.

Chương 21: Chương 21

Cô nghĩ anh sẽ không trở về công ty nên chủ động chào tạm biệt anh trước:

- Tổng giám đốc tôi còn việc phải về công ty.

Tôi đi trước đây.

Thấy cô chuẩn bị rời đi, anh vội vàng lên tiếng:

- Lên xe đi, tôi cũng về công ty.

Cô không biết muện rồi anh còn về công ty làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời lên xe.

Bởi vì chuyện vừa xảy ra mà không khí trên xe có chút lúng túng, cả hai đều im lặng không nói.

Khi đến công ty rồi mỗi người lại làm công việc riêng của mình.

Nhưng anh làm việc vẫn để ý tới cô.

Đến hơn một giờ sáng cô cũng đã sắp xong công việc, cô ngẩng đầu nhìn thấy anh vẫn đang cúi cằm làm việc.

Cô cảm thấy anh thật giống cái máy làm việc không ngừng nghỉ.

Đây chính rõ ràng là biểu hiện điển hình của một kẻ cuồng công việc. Cô cảm thấy người ta nói rất đúng, ngắm nhìn đàn ông đang làm việc chính là lúc họ quyến rũ nhất.

Thái độ nghiêm túc, khuôn mặt nghiêm nghị góc cạnh đó của anh đã khiến biết bao phụ nữ phải say đắm.

Bất giác quá mệt mỏi cô đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tay cô chống ở cằm, vì ngủ mà cái đầu cứ gật liên tục, cuối cùng cánh tay không trụ nổi nữa đầu gục xuống bàn, vô tình chạm phải đồng hồ tài liệu trên bàn làm nó rơi xuống phát ra tiếng động.

Lâm Trạch Dương còn đang bận làm việc, nghe thấy tiếng động nhìn sang thì thấy cô gái nhỏ đã ngủ từ khi nào.

Anh đứng dậy lặng lẽ lại gần cô.

Nhìn người con gái đang ngủ say, khóe môi anh cong lên thành một nụ cười dịu dàng.

Tính ra khi cô ngủ khuôn mặt dịu dàng, an tĩnh hơn nhiều, không còn sự lạnh nhạt hằng ngày thường thấy.

Suy nghĩ một lát anh sợ cô ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh, nên cẩn thận bế cô vào gian phòng anh vẫn hay nghỉ ngơi.

Anh chính là một tổng giám đốc cuồng công việc, nhiều lúc sẽ ở lại văn phòng không về nhà nên đã cho làm riêng một căn phòng.

Bước vào trong phòng anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, đắp chăn giữ ấm cho cô.

Nhìn người con gái ngủ say trên giường anh ngắm nhìn thật lâu không rời mắt.

Khuôn mặt khi ngủ của cô trông rất đáng yêu, đặc biệt là đôi môi kia khẽ mở như đang mời gọi người khác đến cắn một miếng.

Anh cũng muốn nếm thử vị ngọt ngào của nó.

Nhưng nghĩ đến đôi môi đó đã từng triền miên, quấn quýt với người đàn ông khác, cảm giác ghen tuông khó chịu từ đáy lòng lại dâng lên.

Anh liền cúi xuống áp môi mỏng của mình lên.

Anh muốn xóa sạch dấu vết của người đó, để cô chỉ có thể cảm nhận được anh.

Anh cũng không biết tại sao lại như vậy nhưng trong đầu cứ vang

vọng một giọng nói “Hãy cướp lại cô ấy, để cô ấy thuộc về mình anh.” Suy nghĩ ban đầu chỉ hôn nhẹ, tránh để cô thức giấc nhưng anh lại tham luyến cánh môi Uyển Tình.

Anh m*t nhẹ môi cô khẽ cạy mở hàm răng đưa lưỡi vào trong tận hưởng mật ngọt bên trong.

Khoảnh khắc anh đang chìm đắm trong nụ hôn thì bất ngờ cô lại cắn anh một nhát.

Lâm Trạch Dương bị đau liền tỉnh táo trở lại, anh rời khỏi môi cô đưa tay lên sờ vị trí bị cô cắn chảy máu.

Lúc này anh nghe thấy tiếng cô lẩm bẩm:
“Chẹp... chẹp.

Ngon quá... đùi gà rán của tôi.

Hề hề”

Thì ra trong giấc mơ cô đang thấy mình cùng với Trình Hạo ngồi trước bàn ăn lớn có đủ thức ăn mà cô thích.

Cô hào hứng cầm lấy cái đùi gà há miệng cắn một miếng thật lớn. Biết cô nằm mơ nói mơ, còn tưởng rằng môi anh là thức ăn mà cắn làm anh không biết nên khóc hay cười nữa.

Anh cảm thấy nếu còn tiếp tục ở đây thì anh sẽ còn làm ra chuyện quá đáng hơn, đến lúc đó để cô biết được thì sẽ rời khỏi anh mất. Sau khi kéo kín chắn cho cô anh mở cửa ra ngoài, đi đến đồng tài liệu cô còn chưa làm xong.

Mặc dù cô đã hoàn thành gần xong rồi nhưng vẫn còn một chút.

Vì vậy anh đã giúp cô hoàn thành phần còn lại.

Rất nhanh sau đó công việc đã hoàn thành, anh lại trở về phòng,

nhìn thấy dáng ngủ co rúm như con tôm kia của cô anh không khỏi bật cười.

Sau đó anh lặng lẽ trèo lên giường nằm bên cạnh cô, cùng cô chìm vào giấc ngủ say.

Anh nghĩ cho dù sáng mai cô có tỉnh dậy thấy hai người nằm cạnh nhau thì anh cũng đã có cách giải thích.

Nghĩ vậy anh càng lớn gần hơn dần dần nhích gần cô hơn một chút. Nhưng ngủ không được bao lâu anh bị sức nặng đè trên người làm cho tỉnh dậy.

Thấy chân cô gác lên người anh, hai tay còn quấn chặt lấy anh y như con gấu Koala vậy.

Anh thật không ngờ cô thư kí hăng ngày rất nèn nếp này của anh khi ngủ lại thành bộ dạng như này.

Anh thấy xem ra hôm nay thu hoạch không nhỏ nha, lại có thể biết thêm một mặt khác của cô.

Anh thấy được cô ôm như vậy cảm giác cũng không tồi vì vậy quyết định cuối cùng của anh là mặc kệ cô.

Nếu sáng mai tỉnh dậy cô cũng không thể trách anh được, sau đó anh thoả mãn rơi vào giấc ngủ lần nữa.

Chương 22: Chương 22

Sáng hôm sau, ánh sáng chiếu vào trong phòng làm người trên giường thức dậy.

Có lẽ do hôm qua lại ngủ muộn nên cô vẫn chưa tỉnh táo, mắt hơi sưng lên, mọi thứ trước mắt đều mờ đi.
Cô vô tình nhìn sang bên cạnh thì thấy một người đàn ông nằm ở đó mà người này còn là tổng giám đốc của cô.

Cô bị dọa cho hoảng sợ vội vàng nhảy xuống giường nhưng không may bị vấp ngã lăn xuống đất.

Á...

Lâm Trạch Dương còn đang ngủ nghe thấy tiếng la thảm thiết của ai đó liền tỉnh dậy.

Anh cau mày ngồi dậy, khó chịu vì giấc ngủ bị làm phiền, hôm qua anh làm việc rất muộn mới được đi ngủ.

Uyển Tình bị ngã đau vẫn ngồi ở dưới đất, nhìn thấy anh đã tỉnh, cô trợn to mắt kinh ngạc, hốt hoảng hỏi anh:

- Tổng giám đốc, sao anh... ơ... không đúng, phải là tại sao tôi lại trên giường anh vậy? Rõ... rõ ràng tối qua...

Cô chỉ nhớ tối qua anh bắt cô làm bản báo cáo, sau đó cô đã ngủ lúc nào không hay.

Nhưng cô nhớ mình vẫn còn ở ghế mà, sao giờ lại ở đây chứ?

Uyển Tình nghĩ mãi không ra, gương mặt lúc trắng lúc xanh, không biết phải làm gì trong tình huống này.

Lâm Trạch Dương nhìn cô hốt hoảng như vậy trong lòng đã cười vui

đến tận mang tai rồi nhưng ngoài mặt vẫn cố nhin xuống, về mặt vô tội trả lời câu hỏi của cô.

- Thưa kị Đình, cô làm gì trên giường tôi vậy?

Cô nghe thấy anh nói vậy thì càng túng quẫn hơn, cảm giác xấu hổ dâng lên tận não rồi.

Cô suy nghĩ một lúc dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt liền hướng về phía anh, nhưng sau đó lại cúi xuống lắc đầu thật mạnh. Cô thầm nghĩ: “Không, không thể như vậy, mình đang nghĩ gì vậy chứ? Người như anh làm sao có thể để cô nằm trên giường mình như vậy được.

Anh chắc chắn sẽ mặc kệ cô, để cô chịu lạnh ở ngoài.”

Nhưng cô càng nghĩ càng thấy không đúng, nếu không phải anh không lẽ cô mắc chứng mộng du rồi.

Nghĩ đến khả năng này cô khóc không ra nước mắt dù sao cô cũng còn quá trẻ.

Nhưng cô cảm thấy mình rất xui xẻo, tại sao bò lên giường ai không bò lại bò lên giường của ác ma chứ? Cô sợ một lát nữa anh sẽ xử đẹp mình mất.

Anh thấy cô vẫn ngồi dưới đất mãi không chịu đứng lên, vớ lại vừa rồi cô còn kêu thảm thiết như vậy, anh nghĩ không phải cô bị thương rồi chứ?

Anh rời khỏi giường đi đến bên cô, nhíu mày hỏi:

- Cô làm sao vậy, ngồi đó làm gì?

Uyển Tình ngước đôi mắt như sắp khóc lên nhìn anh.

Anh thấy cô sắp khóc liền có chút khẩn trương, anh nghĩ có phải anh đã đùa quá rồi không?

Cô cố gắng đứng dậy nhưng vừa rồi ngã trật khớp chân khiến cô đau đến nổi mặt mày nhăn hết lại.

Anh đứng ở bên cạnh thấy cô bị thương trong lòng không khỏi xót xa, đưa tay đỡ cô dậy rồi ấn cô ngồi xuống giường.

Vốn cô định đứng dậy nhưng lại bị anh bất ngờ ấn ngồi xuống giường.

Trong khi còn chưa hiểu mọi chuyện thì đã thấy anh quỳ một chân ngồi xuống nhắc một chân của cô lên.

- Đau chân này sao?

Cô muốn rút chân lại nhưng bị anh đè xuống, cô không thể rút được nên chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Anh cúi người xem qua thấy vết thương thấy không quá nghiêm trọng chỉ cần hạn chế đi lại, nghỉ ngơi là được.

Anh nhẹ nhàng nhắc nhở cô:

- Ngồi đây đợi tôi đi lấy đá chườm giảm sưng cho, cô hạn chế đi lại thôi tránh để vết thương nặng hơn.

Nói rồi anh liền rời đi lấy đá cho cô.

Nghe thấy tiếng đóng cửa lúc này cô mới hoàn hồn.

Vừa rồi cô suýt bị sự dịu dàng của anh làm cho ngu luôn rồi.

Cô còn tưởng mình dám bò lên giường anh thì hôm nay chết chắc rồi chứ.

Lúc trước cô từng gặp một nữ minh tinh như vậy rồi, dám tính kể trèo lên giường anh nhưng sau đó lại bị anh thẳng tay lôi cổ vứt ra ngoài không thương tiếc.

Kết cục sau đó không cần nói cũng biết, đương nhiên là vô cùng thảm hại.

Nghĩ đến cái kết của cô ta, cô lại thấy lạnh người.

Cô sợ mình cũng sẽ không khác gì cô ta, nhưng thái độ vừa rồi của anh lại không có gì là muốn trừng phạt mình.

Cô không biết cũng không thể đoán được anh rốt cuộc đang nghĩ gì, không biết anh sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó cô.

Cô nghĩ bây giờ việc nên làm là chạy trước, cô cũng phải tranh thủ lúc còn sớm trở về nhà thay bộ quần áo nữa.

Cô cố gắng chịu đau đứng dậy rời khỏi phòng với tốc độ nhanh nhất có thể.

Đến khi anh đi lấy đá về thì đã không thấy người đâu, anh nghiêng rặng, không thốt lên lời trong đầu giờ chỉ có một ý nghĩ “Cô chạy không thoát đâu!”

Đáng thương cho thỏ con đang vui mừng vì chạy thoát mà không biết làm như vậy càng làm cho con sói đói quyết tâm bắt được nó. Cô đã suy nghĩ quá đơn giản rồi, dù sao cô cũng là thư kí của anh, sau khi về nhà rồi cũng phải tự mình dâng đến cửa lần nữa thôi. Về đến nhà cô vệ sinh cá nhân xong cũng không kịp ăn cơm đành phải vác cái bụng đói đi làm.

Trong lòng cô không ngừng oán trách anh hại cô hôm qua phải tăng ca nên nay mới vội như vậy.

Đang nghĩ cái bụng đói của mình còn chưa được lấp đầy đột nhiên làm cô nhớ đến bản báo cáo vẫn chưa xong.

Mấy ngày nay bị anh xoay như chong chóng thế này, bây giờ công việc còn chưa hoàn thành nữa, chỉ cần nghĩ đến đầu cô như muốn nổ tung.

Tài xế ngồi đằng trước cũng không nhịn được mà thỉnh thoảng liếc nhìn người khách phía sau, mặt mày cau có, miệng cứ lẩm bẩm công việc liên tục, ông không khỏi cảm thán người trẻ bây giờ có quá nhiều áp lực rồi, ngay cả trên xe cũng bị nó quẩn lầy.

Đứng trước cổng công ty cô hít một hơi thật sâu, trong đầu nhắc nhở mình ngày hôm nay sẽ nhanh trôi qua thôi.

Nhưng một giây sau vừa mới bước một bước đã bị hiện thực và không trượt phát nào, cảm giác đau nhức ở dưới chân lại truyền đến, cô nhăn mặt đau đớn.

Phải cố gắng lắm mới lê được chân bước vào thang máy, trong lòng thầm nghĩ may mắn là còn có cái thang máy giúp cô đi lên, nếu mà

giống như khi còn ở kí túc xá leo thang bộ thì không chừng cô đã
nghèo từ lâu.

Chương 23: Chương 23

Khi cô trở lại văn phòng anh thì anh đã không còn ở đó, cô thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhanh chóng thu dọn hết tài liệu lẫn laptop của mình rời khỏi phòng.

Sau đó vội vàng mở máy lên định hoàn thành nốt công việc còn đang dở nhưng khi nhìn vào bản báo cáo hoàn chỉnh, cô không hiểu tại sao.

Nghĩ đến khả năng anh đã giúp cô làm, cô càng hoảng hơn.

Cô quyết tâm hôm nay phải trốn anh cho bằng được.

Công việc không xong để sắp phải ra tay mà cô còn không biết điều bò lên giường người ta.

Lần này cô đi đời rồi!

Cả ngày hôm nay Uyển Tình dùng hết sức có thể để tránh mặt anh, cô định để anh quên dần chuyện cô bò lên giường anh, như vậy cô sẽ không phải chịu trừng phạt.

Hơn nữa mấy hôm nay Tiểu Bạch – thư kí trước kia của anh đã được điều về nước làm việc, các chi nhánh nước ngoài không cần cậu ta giám sát nữa.

Nhưng người xưa nói chạy trời không khỏi nắng, dù có cố gắng thế nào đi nữa cô vẫn bị anh bắt lại.

Anh chính là con sói gian ác còn cô chỉ là một con thỏ con ngây thơ mà thôi.

Cô may mắn trốn được gần hết buổi sáng, có việc gì cô đều thông

qua Tiểu Bạch để truyền đạt lại với anh.

Mà anh cũng biết cô đang cố ý tránh mặt anh không gặp nhưng cũng không nói gì, anh muốn xem cô có thể trốn đến khi nào.

- Thư kí Đinh hôm nay cô sao vậy? Cô rất lạ nha, tránh tổng giám đốc như tránh tà vậy.

Anh ấy làm gì cô sao?

Thấy anh ta hỏi như vậy đương nhiên cô cũng không thể nói thẳng ra tại vì cô mộng du bò lên giường của boss Lâm nên giờ mới không dám lộ mặt gặp anh ta.

Cô chỉ đành kiểm đại lí do để qua mặt anh.

- Anh Bạch, anh cũng đã trở về rồi, dĩ nhiên anh ấy là sếp nhưng anh cũng là sếp của tôi, mọi việc vẫn nên làm theo trình tự thì vẫn hơn.

À, đúng rồi anh giúp tôi đưa tài liệu này cho sếp nhé, tôi còn có việc, đi trước đây.

Nhìn dáng đi vội vã của cô, cậu ta gãi gãi đầu khó hiểu.

Anh ta cảm thấy hôm nay hai người họ không được bình thường lắm.

Một người thì tâm trạng vui vẻ, tinh thần sáng khoái không phát ra khí hàn như thường ngày, còn một người thì mặt mày rầu rĩ, có việc gì cần gặp tổng giám đốc đều đùn hết cho anh.

Từ khi anh ta bắt đầu trở về nước luôn thấy có gì đó không ổn với Lâm tổng, bây giờ đến cả thư kí Đinh cũng không bình thường luôn.

Anh ta giờ giống như người chuyển phát nhanh cho hai người vậy, cứ đưa qua đưa lại làm anh mệt hết cả người, chân đi muốn rụng luôn.

Bây giờ công việc của cô khi có Tiểu Bạch đã nhàn hạ hơn rất nhiều.

Trước đây chỉ có một mình, mọi công việc cô đều phải gánh hết, từ

việc trong công ty đến xã giao ở ngoài cô luôn phải lo liệu giúp anh nhưng cô nghĩ ngày tháng sau này của mình chắc sẽ dễ thở hơn. Hôm nay là ngày đầu tiên Trình Hạo làm việc ở Lâm thị, vốn có ngoại hình thu hút lại thêm tuổi trẻ tài cao, tiếp nhận vị trí giám đốc bộ phận IT nên được rất nhiều nhân viên nữ trong công ty chú ý đến. Một truyền mười, mười truyền một trăm, chẳng mấy chốc tin tức tập đoàn có trai đẹp đến làm việc đã leo đến tận tầng cao nhất.

Nhân viên nữ nghe vậy ai cũng háo hức muốn gặp người đàn ông đó.

Nhưng hình như cánh đàn ông trong công ty thì không mấy vui vẻ thì phải.

Thật ra đó cũng dễ hiểu thôi, tập đoàn có một tổng giám đốc cực phẩm rồi giờ lại nhảy ra thêm một tên nữa, bảo họ làm sao thoát khỏi kiếp FA đây.

Đến giờ trưa các nhân viên nữ lại tùm nãm tùm ba mở chuyên mục bà tám.

Uyển Tình còn đang buồn rầu chuyện kia nên không để ý những tin tức đó.

Cô vẫn như mọi ngày chuẩn bị đến nhà ăn nhân viên ăn trưa.

Nhưng vừa đi được vài bước thì nghe thấy tiếng gọi phía sau.

- Tiểu Tình.

Cô nghe giọng nói quen thuộc này liền biết chắc là Trình Hạo.

Cô xoay người nhìn thấy quả nhiên là anh, anh đang đi về phía cô.

“Anh Trình Hạo.” Cô vui vẻ nói với anh.

- Em chuẩn bị đi ăn sao, cùng nhau đi đi.

Cô nói:

- Ừm.

Vậy đi thôi.

Đám nhân viên nữ nhìn thấy anh giống như mèo thấy mỡ, không ít người liếc mắt nhìn theo, thì thầm bàn tán.

- Wow, đẹp trai quá!

- Ai vậy, có phải là giám đốc bộ phận IT mới nhận chức không?

- Ừ, chắc vậy đó, đẹp trai quá đi mất.

...

Có rất nhiều lời khen anh nhưng vẫn còn một số fan trung thành của tổng giám đốc không quên anh.

- Đẹp nhưng không bằng Lâm tổng của chúng ta.

- Ừ ừ, tôi cũng thấy vậy đó.

Nhưng tổng giám đốc của chúng ta lạnh lùng như vậy muốn mơ cũng không tới được...

Nhìn thấy bọn họ như vậy, nhân viên nam ở đó ghen tị ra mặt, một người bèn cố ý nói thật to.

- Này, mấy cô tỉnh táo lại đi, không thấy sao? Anh ta thân với thư kí Đinh như vậy không biết chừng là bạn trai người ta đó.

Cứ ở đó mà mơ với mộng...

Nhân viên nữ không phục liền cãi lại anh ta:

- Ai bảo thân thiết thì là người yêu chứ? Anh ghen tị với người ta thì có... Lêu lêu, đồ không ai thèm.

Hai bên đôi co qua lại không ai nhường ai đột nhiên cánh cửa phòng tổng giám đốc mở ra.

Tất cả ngay lập tức yên lặng trở lại cúi người cung kính chào anh.

Họ biết vừa rồi có lẽ đã làm kinh động đến anh nên không dám tiếp tục lộn xộn nữa, mỗi người một hướng tản đi nơi khác.

Mà tất cả những gì họ nói anh đều nghe thấy hết, cũng nhìn qua cửa kính thấy cô cùng Trình Hạo vui vẻ rời đi.

Từ sáng tới giờ thỉnh thoảng anh sẽ đứng ở trong nhìn ra quan sát cô.

Toàn bộ kính phòng anh đều là loại đặc biệt chỉ có nhìn từ trong ra ngoài nhưng người ở ngoài không thể thấy bên trong có gì.

Chương 24: Chương 24

Anh đoán cô giờ này chắc là đến phòng ăn vì vậy cũng theo tới đó luôn.

Cô và Trình Hạo cũng vừa mới đi lấy thức ăn xong đang định tìm chỗ để ngồi.

Đúng lúc này nhà ăn bỗng trở nên sôi nổi vì sự xuất hiện của anh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía lối vào.

Ai cũng ngạc nhiên khi thấy anh ở đây.

- Ê, mắt tui hôm nay sao vậy nè, đó chẳng phải tổng giám đốc sao?

Cô gái bên cạnh nghe cô nói vậy thì bĩu môi nói:

- Cô không có nhìn lầm đâu.

Người có thể gây náo loạn như vậy còn có thể là ai được chứ.

Cô gái kia nghe cô khẳng định như vậy thì hai mắt lập tức sáng lên như hai cái đèn pha, miệng toé toét cười, gương mặt ngượng ngùng nói:

- Ôi! sao anh ấy lại đến đây thế? Nếu như có thể nhân cơ hội này tiếp cận anh ấy thì biết đâu chừng tôi lại được làm phu nhân tổng tài tập đoàn Lâm thị thì sao.

Người đàn ông đi qua nghe cô ta nói, không nể nang gì dội luôn một gáo nước lạnh lên đầu cô ta:

- Cô mơ à.

Chẳng lẽ cô đã quên những người phụ nữ trước kia đã từng tìm đủ mọi cách, thậm chí không tiếc hi sinh thân mình nhưng cuối cùng thì sao? Không phải đều tự rước lấy nhục à.

Hừ.

Cô nghe thấy mọi người nói anh đến đây trong lòng hoang mang không tin nhưng khi nhìn ra cửa vào thì thấy anh đang đứng ở đó.

Thấy ánh mắt anh quét đến chỗ mình, cô có chút chột dạ lùi bước nấp phía sau Trình Hạo.

Nhưng anh đã nhìn thấy cô rồi, làm sao có thể cho cô thoát được. Lúc này quản lí đã nhận được tin liền nhanh chóng chạy tới.

Lúc đầu ông ta còn tưởng tên trợ lí kia đùa mình còn dọa anh ta nếu như không phải thì sẽ cho cậu ta biết tay.

Nhưng khi chính mắt nhìn thấy thì mới biết cậu ta không đùa mình. Quản lí thấy anh thì trong lòng lo sợ, không biết ngọn gió nào lại đưa vị đại thần này tới đây, chỗ của ông ta cũng không phải nơi lớn lao gì mà lại để đích thân anh tới.

Ông ta lau mồ hôi trên trán bước nhanh đến trước mặt anh vội vàng nói:

- Lâm tổng, xin lỗi tôi không biết anh đến, nếu biết thì tôi đã đón anh từ xa rồi... Thật ngại quá, anh...

Lâm Trạch Dương không muốn nghe ông ta nói nhiều liền trực tiếp ngắt lời.

- Ở đây không có việc của ông.

Tôi chỉ đến ăn cơm thôi.

Quản lí nghe anh nói vậy thì tưởng mình đã già tai không còn được như trước nữa nên nghe nhầm.

Ông ta ngập ngừng muốn nói tiếp nhưng anh không thèm để ý đến ông ta, lướt qua ông ta đi về phía cô.

Cô cảm giác được anh đang đến gần thì không nhìn được càng lui về sau Trình Hạo mà cảnh này trong mắt anh rất không thuận mắt.

Anh đến gần hai người, Trình Hạo thấy anh thì lên tiếng chào hỏi.

- Lâm tổng.

Nhưng anh cũng không nhìn anh ta mà chỉ chăm chú nhìn cô gái đứng phía sau.

Giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Thư kí Đinh, cô thấy tôi không vui sao? Sao lại đứng sau lưng người khác vậy?

Cô biết mình không thoát được, đành chậm rãi bước ra, cười gượng nói với anh.

- Lâm tổng, anh nói đùa rồi, tôi nào dám chứ.

Chỉ là... anh tới đây làm tôi có chút bất ngờ thôi.

Hì hì...

Anh làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Oh, thì ra là vậy, tôi còn tưởng cô làm sai điều gì nên cố tình tránh tôi chứ.

Cô biết anh đang cố ý nhắc nhở cô về chuyện đó, cô thầm than lần này e là không thoát được rồi.

Cô thà rằng anh cứ trực tiếp đuổi việc cô còn hơn, dù sao cô cũng không có ý định tiếp tục làm việc lâu dài ở đây nữa, nhưng anh lại cố tình không chọn cách đơn giản nhất mà giải quyết, cô cũng hết cách. Anh thấy cô không nói gì, biết cô đã hiểu ý của mình, cũng không tiếp tục đùa cô nữa.

Anh ung dung ngồi xuống bàn trống ở gần đó, ra lệnh cho cô.

- Được rồi, vậy cô giúp tôi đi lấy thức ăn đi.

- Hả? Tôi sao?

Cô đưa tay chỉ vào người mình nói.

Anh ngược mắt lên nhìn cô.

- Hửm.

Không tình nguyện?

Cô sợ chọc tức anh mình càng chết thảm vì vậy vội vàng xua tay, lắp bắp phủ nhận:

- Không... không có, tôi đi lấy ngay.

Nói rồi cô đặt khay ăn của mình xuống bàn rồi nhanh chóng rời đi.

Trình Hạo nhìn một màn vừa rồi anh cảm thấy không đúng, có điều gì đó mà anh không biết.

Trong lúc anh ta còn đang suy nghĩ thì Lâm Trạch Dương đã lấy khay thức ăn mà cô để lại chuẩn bị ăn.

Đến khi anh ta nhìn đến mới chỉ kịp nói.

- Đó là...

Lâm Trạch Dương ngẩng đầu lên nhìn anh ta nhưng một giây sau lại dứt luôn thìa cơm vào miệng nhai sau đó cúi người xuống ăn tiếp không thèm để ý đến cái người đang há hốc mồm vì ngạc nhiên. Không chỉ có anh ta mà hầu như mọi người trong nhà ăn đều bị hành động của anh dọa ngây ngốc.

Nhưng vẫn có một số người cảm thấy bình thường vì dù sao cô cũng chưa đụng vào thức ăn đó nên ăn thì có sao.

Khi Uyển Tình quay trở về thì không thấy đồ ăn của mình đâu nhìn sang người kia đang ăn ngon lành còn Trình Hạo thì mặt đã sớm nhẩn như đít khỉ rồi.

Lúc này cô mới nhận ra cơm của mình đã bị cái tên sếp kia ăn mất rồi, bao nhiêu đồ ăn cô thích đều trong đó hết.

Cô hậm hực nói với anh:

- Lâm tổng, đây mới là đồ của anh.

Cái đó, là của tôi.

Anh nghe thấy cô nói vậy nhưng vẫn bình thản trả lời:

- Trên tay cô không phải thức ăn sao?

Cô thấy thái độ như không có chuyện gì kia của anh, đầu tức đến muốn xì khói.

Cô có thể không quan tâm anh làm gì mình nhưng đụng tới thức ăn của cô thì cô không thể chịu được.

Trình Hạo thấy tình hình không ổn lắm, anh hiểu rất rõ cô, cô rất ghét người khác lấy thức ăn của mình.

Đừng thấy thường ngày cô cuồng công việc như vậy mà hiểu lầm, thật ra ăn với ngủ cũng là điều quan trọng không thể thiếu.

Anh nhớ có một lần anh trộm chiếc bánh bao mẹ cô làm cho cô liền bị cô từ mặt không nhận người mấy ngày liền.

Từ đó chỉ có chuyện anh mang đồ ăn cho cô chứ không bao giờ có chuyện cô chia sẻ chúng cho anh.

Cô còn nói nhà anh giàu như vậy, không được giành đồ ăn với người nghèo.

Anh sợ cô không khống chế được mà gây chuyện lớn nên nhẹ nhàng nói thầm với cô.

- Tình Tình, không sao, em ăn khay mới này đi, dù sao Lâm tổng anh ta cũng ăn rồi.

Uyển Tình nhìn anh không nói.

Anh bắt lực thờ dài nói với cô:

- Được rồi, tối nay anh dẫn em đi ăn.

Ok?

Cô vẫn không nói gì nhưng có vẻ là đã chấp nhận lời đề nghị của anh.

Nghĩ đến mình cũng không làm việc ở đây bao lâu nữa, gan cô cũng lớn hơn trực tiếp xoay người tìm đến bàn khác xa nhất có thể ngồi xuống ăn cơm.

Trình Hạo thấy cô đi liền vội vàng theo sau ngồi xuống bên cạnh cô.

Nhìn hai người ngồi cạnh nhau ở đằng xa kia, Lâm Trạch Dương liền muốn nổi giận nhưng lại kiềm chế.

Nghĩ đến Trình Hạo vừa mới nói với cô tối nay hẹn cô, anh liền nghĩ ra một kế khác.

Tong lòng thầm đắc ý “Lần trước tôi đã phá được hai người thì lần này nhất định cũng sẽ vậy.”

Chương 25: Chương 25

Tất cả mọi người ở nhà ăn chứng kiến một màn này tuy rất muốn phát huy tinh thần nhà báo nhưng họ ngại thân phận của anh nên không ai dám có ý kiến gì.

Lại một ngày làm việc nữa trôi qua, khoảng thời gian cô làm việc ở đây cũng dần rút ngắn lại.

Sau khi tan làm Trình Hạo ngay lập tức đến tìm cô.

Thấy anh cô vui vẻ chạy tới.

- Anh Trình Hạo.

Anh sao lại lên đây vậy? Không phải hẹn nhau gặp ở dưới sảnh công ty sao?

Trình Hạo mỉm cười dịu dàng, theo thói quen xoa đầu cô, anh nói:

- Anh chỉ là muốn xem em xong việc chưa thôi.

Anh muốn chắc chắn rằng lần này em không cho anh leo cây nữa.

Cô nghe anh nói về việc lần trước, xấu hổ nói:

- Ừm, anh yên tâm hôm nay em không phải tăng ca muộn.

Bây giờ có thể về được rồi.

Cô tinh nghịch nói với anh:

- Lần này em nhất định phải ăn được món mình thích, ăn cho sạch túi anh thì thôi.

Haha...

Nghe cô nói vậy anh mỉm cười không nói.

Nếu có thể anh tình nguyện cả đời này cho cô tiêu tiền của mình.

- Anh đợi em thu dọn một chút là được.

Cô loay hoay một lúc đem hết đồng tài liệu cất vào ngăn kéo rồi thu đồ cá nhân cho vào túi.

Xong xuôi cô cười nói với Trình Hạo:

- Okay, đi thôi.

Lâm Trạch Dương từ lúc Trình Hạo bước vào anh vẫn luôn quan sát hai người họ, trên môi là nụ cười âm trầm.

Anh lẩm bẩm đếm: “1,2,3”

Ngay lúc này điện thoại của Trình Hạo vang lên.

Anh nhìn thấy số máy của trợ lý - Giai Ý, nghĩ rằng cô ấy có việc gấp nên mới gọi bây giờ, anh lập tức bắt máy.

Điện thoại vừa kết nối đã nghe thấy giọng nói gấp gáp đầu bên kia:

- Giám đốc, hệ thống bảo mật của công ty bị đột nhập, tình hình đang rất gấp.

Anh mau qua đây đi.

Tuy mới làm việc ngày đầu tiên nhưng qua anh cảm nhận cũng như đồng nghiệp, anh biết Giai Ý là một cô gái có bản lĩnh, mạnh mẽ quyết đoán nhưng bây giờ trong giọng nói lại có chút hốt hoảng đủ cho thấy tình hình nghiêm trọng thế nào.

Anh thấy xem ra hôm nay bữa cơm này lại không thể ăn được rồi.

Uyển Tình đứng bên cạnh cũng nghe thấy ít nhiều, cô vội nói với anh:

- A Hạo, anh có việc thì cứ đi đi, bữa cơm này đợi hôm khác cũng được.

Trình Hạo lúc này cũng không thể đi với cô được rồi chỉ đành xin lỗi cô rồi vội vàng rời đi.

Uyển Tình nhìn anh rời khỏi trong lòng thở dài “Hazz, hôm nay đổi lại anh cho em leo cây rồi.

Đúng là ông trời luôn công bằng mà.

Hầy...”

Nghĩ đến bữa cơm mà lỡ mất hai lần mặt cô trở nên ủ rũ không thôi, nhưng cũng hết cách đành về nhà ăn mì gói.

Tận mắt thấy cô đã rời khỏi nụ cười trên môi Lâm Trạch Dương càng sâu hơn.

Anh tự cảm thấy mình cũng quá nhân từ rồi.

Vì thấy hôm qua cô mệt mỏi rồi nên anh mới tha cho cô nhưng còn Trình Hạo thì anh không chắc.

Để có thể phá buổi hẹn của họ mà không hại đến cô thì đương nhiên phải để cho người còn lại gánh chịu vậy.

Cảm giác vui sướng khi phá hỏng chuyện tốt của người khác làm anh thấy vô cùng thỏa mãn.

Không những cản trở được bọn họ mà nhân cơ hội này anh còn có thể kiểm tra năng lực của người anh đã chọn.

Bảo mật thông tin của tập đoàn rất quan trọng nên anh không thể tùy tiện giao bừa được.

Nếu không phải anh có quá nhiều việc quan trọng cần làm thì vấn đề này cũng không đến lượt người khác.

Ngoài khả năng kinh doanh ra anh còn giỏi trong lập trình, nên lần này hệ thống bị hack chính là do anh.

Nhưng anh ra tay cũng không quá ác, nhân viên bình thường của bộ phận IT có thể không xử lí được nhưng giám đốc thì nhất định phải được.

Nếu không anh không bao giờ nuôi kẻ ăn hại.

Bên kia khi Trình Hạo chạy đến thì trợ lí lập tức cáo tình hình, vất vả lắm sau một tiếng đồng hồ hệ thống mới khôi phục lại bình thường.

Sau khi xử lí xong, Trình Hạo mệt mỏi ngã người dựa lưng vào ghế. Tiểu Trương, anh ta là một trong những lập trình viên ở đây, anh ta tức giận nói:

- Tên chết tiệt nào thế không biết, ngay cả bảo mật của Lâm thị mà cũng dám hack.

Đúng là chán sống rồi.

Đồng nghiệp bên cạnh thấy vậy cũng không nhịn được nói:

- Đúng đó, tên này điên thật.

Nhưng mà có thể khiến cả phòng chúng ta điêu đứng như vậy, nhất định không phải dạng vừa đâu.

Mỗi người anh một câu tôi một câu thi nhau mắng cái tên hacker kia.

Nhưng chắc họ nằm mơ cũng không thể ngờ rằng cái tên chán sống trong miệng họ lại chính là ông chủ của mình.

Trình Hạo thấy người này không đơn giản vì vậy liền gọi Giai Ý:

- Chuyện ngày hôm nay phải báo cáo với cấp trên, cô giúp tôi chuẩn bị báo cáo sáng mai gửi cho tôi xem trước, có gì tôi sẽ sửa lại.

- Dạ vâng ,thưa giám đốc.

Trình Hạo đứng dậy nói với họ.

- Được rồi mọi người cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi thôi.

- Giám đốc, anh vất vả rồi, chúng tôi về trước đây.

Tạm biệt anh.

-Ừ, tạm biệt, mai gặp.

Trong phòng tổng giám đốc, Lâm Trạch Dương nhìn kết quả cũng rất hài lòng với năng lực của Trình Hạo.

Anh nghĩ xem ra mình đã không chọn nhầm người, nếu như anh ta không có quan hệ thân thiết với cô thì có lẽ anh đã không làm khó anh ta như vậy.

Chương 26: Chương 26

Sáng hôm sau Lâm Trạch Dương đã nhận được báo cáo hệ thống bảo mật của tập đoàn bị xâm nhập nhưng anh cũng không mấy quan tâm vì thủ phạm gây ra chính là anh mà.

Nhưng để Trình Hạo không có thời gian quanh quẩn bên cô nên anh đã giao cho anh ta một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

Đó là nâng cấp hệ thống bảo mật thông tin để nó hoàn thiện và chắc chắn nhất.

Còn anh bây giờ mối bận tâm lớn nhất chính là làm sao để bắt cô lại.

Tổng giám đốc của Lâm thị làm mưa làm gió trên thương trường vậy mà giờ đây dù biết thư kí của mình đã có người yêu nhưng vẫn không tiếc làm trà xanh phá vỡ quan hệ của người ta.

Chỉ vì một bữa cơm mà gây ra không biết bao nhiêu chuyện, hành hạ hai người họ không thương tiếc.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì mặt mũi của anh và cả tập đoàn cũng mất hết.

Nhưng anh đã xác định anh cần cô, anh muốn cô chỉ thuộc về riêng mình.

Đây là lần đầu tiên anh có suy nghĩ như vậy với một người phụ nữ.

Trước đây anh không quan tâm người mình sẽ cưới là ai nhưng giờ anh đã tìm được mục tiêu rồi thì không dễ từ bỏ đâu.

Uyển Tình mấy ngày sau đó đều tránh được anh, cô cứ nghĩ mình may mắn nhưng không hề biết đó chỉ là sự bình yên trước ngày

giông bão đến mà thôi.

Anh cho cô thời gian là để cô chuẩn bị tinh thần chiến đấu với anh. Trong lòng anh thật sự không chắc mình có thể thành công hay không.

Thái độ thường ngày của cô với mình rất lạnh nhạt lại thêm mấy tên đàn ông xung quanh cô làm anh có chút không tự tin. Nhưng tâm anh đã vì cô mà không còn bình lặng như nước, vậy nên cô phải chịu trách nhiệm với anh.

Anh đã để cho cô thư thả mấy ngày rồi nên bây giờ đã đến lúc phải bắt đầu rồi.

Mới đến công ty không bao lâu cô đã nhận được một cuộc điện thoại từ phòng của tổng giám đốc, giọng nói lạnh lùng quen thuộc lại vang lên.

- Thư kí Đinh, vào văn phòng tôi.

Mệnh lệnh được ban xuống rồi lập tức cúp máy, không có lấy một lời dư thừa, đây chính là tác phong của anh.

Cô nghĩ đến có thể là anh tìm cô để tính sổ, đáy lòng có chút sợ hãi nhưng vẫn phải đi vào.

Khi cô mở cửa bước vào thì thấy anh ngồi bắt chéo trên sofa, lưng dựa vào ghế, đôi mắt khẽ nhắm lại, ngón tay gõ theo từng nhịp lên ghế.

Bộ dạng kia của anh thật khiến người khác phải mất hồn nhưng giờ cô không có tâm trạng thưởng thức khung cảnh mỹ lệ trước mắt.

Cô đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng nói.

- Tổng giám đốc, anh gọi tôi.

Anh nghe thấy giọng nói của cô từ từ mở mắt ra, giọng nói bình thản không nghe ra chút cảm xúc.

- Từ hôm nay cô tiếp tục vị trí của Tiểu Bạch đi.

Anh thấy cô không nói gì liền giải thích:

- Tôi đã điều cậu ta đi công tác rồi.

Giờ thì cô hiểu rồi, hóa ra là Tiểu Bạch giờ không ở đây nên hiển

nhiên người thay thế vị trí của anh ta đương nhiên sẽ là cô.
Mà lúc này Tiểu Bạch đang ở phương xa nào đó được nhắc tên thì
hắt xì một cái.

Cậu ta bây giờ khổ sở vô cùng cũng không biết mình đã làm sai cái
gì mà tổng giám đốc lại ném cậu ta sang Châu Phi, nói là đi khảo sát
tình hình thực tế còn oai chán nhưng thực chất lại là đi chịu khổ thì
có.

Anh còn nói rõ không đủ hai tháng thì không cho cậu ta trở về.

Hic.

Cậu ta không biết anh làm như vậy là bởi vì mấy hôm nay cậu ta làm
người bắc cầu, bao nhiêu công việc cô đùn cho đều làm hết khiến
anh không được gặp cô.

Vì vậy đây chính là bài học cho kẻ thích lo chuyện bao đồng.

Thật đúng là nằm không cũng trúng đạn!
Nếu cậu ta biết việc mình có lòng tốt giúp cô lại gây ra tai họa cho
mình thì sẽ không đồng ý đâu.

Giờ chỉ đành chấp nhận số phận, chịu đựng hai tháng này thôi.

Trong đầu tự an ủi chính mình hai tháng không dài lắm, sẽ rất nhanh
trôi qua.

Từ sau khi Tiểu Bạch đi cô lại trở về tiếp nhận công việc như trước,
thời gian thoải mái nhất của cô cũng biến mất luôn rồi.

Đặc biệt thời gian này Lâm Trạch Dương càng ngày càng dính người
đi đâu cũng lôi theo cô, chẳng hạn như buổi tiệc tối nay vậy.

Cô nghĩ tối nay lại phải chuẩn bị trang phục dạ hội thì buồn phiền, cô
trước giờ chỉ có mấy bộ để đi làm thôi.

Lúc trước chỉ có đi những buổi xã giao bình thường mà thôi, lần đầu

tiên cô được đến buổi tiệc sang trọng chính là lần tiệc mừng thọ của Vương lão tập đoàn MN.

Nhưng nếu như mặc bộ lần đó thì không phù hợp lắm.
Trong lúc cô rối rắm không biết làm gì, cô đột nhiên nghĩ đến Thiên Ái.

Cô ấy vốn là một người mẫu đương nhiên sẽ có đồ cho cô mượn rồi.

Bao nhiêu phiền não đã được giải quyết cô hí hửng lấy điện thoại trong túi muốn gọi cho cô.

Nhưng còn chưa kịp gọi thì đã bị anh gọi đi.

- Đi thôi.

- Hà? Đi đâu ạ?

Cô thắc mắc không biết anh định đưa cô đi đâu, không lẽ không cho cô về nhà chuẩn bị đồ mà như này kéo cô đi sao.

Anh không cho cô thời gian suy nghĩ nhiều bước nhanh về phía trước.

Cô thấy anh không có ý định trả lời mình cô cũng không cần lo nữa, có mất mặt thì cũng là anh mất mặt đầu tiên, cô vội vàng theo sau anh.

Chương 27: Chương 27

Chiếc xe Lamborghini sang trọng lao vút trên đường lớn, sau đó dừng lại trước một cửa hàng thời trang rộng lớn. Bước xuống xe Uyên Tình bị sự nguy nga, lộng lẫy của nó làm cho choáng ngợp.

Ở bên ngoài thôi cũng đã thấy rất nhiều trang phục thời thượng, rất nhiều cái là mẫu hot trong năm nay. Tuy cô không có tiền để mua chúng nhưng cô vẫn rất quan tâm đến chúng.

Vì là con gái đương nhiên ai cũng thích mua sắm, cho dù không thể mua nhưng ngắm thôi cũng đủ rồi.

Anh thấy cô ngây người đứng đó liền lên tiếng đánh thức cô.

- Theo tôi.

Cô giật mình thoát khỏi suy nghĩ trong đầu, biết mình vừa rồi biểu hiện hơi thái quá, cô hơi ngượng ngùng cúi đầu đi theo anh.

Khí chất vương giả trời sinh trên người anh không thể che giấu nên khi vừa bước vào đã thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Nhân viên thấy người tới không phải nhân vật tầm thường, hơn nữa còn là cực phẩm lập tức nhiệt tình chào đón.

Cô cảm thấy thế giới này đúng là quá thực dụng, chỉ cần là người có tiền thì sẽ luôn được người khác kính trọng.

Nếu hôm nay một mình cô bước vào thì có lẽ đã không được tiếp đón nồng nhiệt thế này.

Cô chỉ là người hưởng ké ánh hào quang của anh mà thôi.

Từ lúc bước vào anh thấy cô vẫn im lặng không nói.

Anh không biết tại sao dạo này cô trầm mặc hơn hẳn, trong lòng khó chịu, anh cũng không nói chuyện với cô.

Đợi một lúc, cánh cửa một căn phòng mở ra, một người đàn ông đi tới.

Cô không biết người này chỉ thấy anh ta ăn mặc có chút kì lạ, cộng thêm mái tóc màu bạch kim kia không khỏi thu hút sự chú ý của người đối diện.

Lúc này, người đàn ông đi tới chỗ anh, cất giọng nói nũng nịu vang lên:

- Ấy da, Lâm tổng của chúng ta sao hôm nay có thời gian rảnh dỗi tới chỗ tôi vậy.

Cũng không thèm báo trước với người ta một tiếng.

Uyển Tình nghe cái giọng ẻo lả đó vang lên, đáy lòng khẽ rùng mình một cái.

Mới đầu cô tưởng chỉ là anh ta ăn mặc theo phong cách riêng thôi nhưng không ngờ giọng nói lại như vậy.

Cô đang nghĩ liệu có phải anh ta có phải gay không, nếu thật vậy thì thật đáng tiếc cho khuôn mặt hoàn hảo kia.

Lâm Trạch Dương cũng biết anh ta giới tính hơi lệch hướng nên cũng không để ý cái giọng gớm ghiếc kia.

Hai người họ quen nhau ở Mỹ, anh thường gọi cậu ta bằng cái tên – Eric – nhà thiết kế nổi tiếng cả nước, mang thời trang Trung Quốc lên một tầm cao mới, hòa nhập với thế giới.

Mới đầu anh cũng không ưa nổi cái tên ẻo lả này nhưng lâu dần tiếp xúc thấy con người cậu ta không tệ, vậy nên đến giờ vẫn giữ mối quan hệ thân thiết qua lại.

Anh không nói nhiều trực tiếp kéo cô đang đứng phía sau lên trước mặt giao cho anh ta.

- Giao cô ấy cho anh đó, xong đem người đến cho tôi.
Lúc này cậu ta mới chú ý đi theo anh còn có một cô gái nhỏ nữa, ánh mắt liền lập tức sáng lên, ý tứ thăm dò rất rõ ràng.

Anh ta chưa từng thấy anh dẫn cô gái nào đến đây, ngay cả người được gọi là vị hôn thê gì đó, Tạ gì đó... Cho nên anh ta rất tò mò về mối quan hệ của hai người.

Anh ta ghé sát vào anh nói thầm:

- Này, ai vậy? Bạn gái mới à?

Lâm Trạch Dương không nói, cũng không phủ nhận, liếc mắt lạnh lẽo nhìn anh ta một cái.

Anh ta biết ý anh cảnh cáo mình đừng nhiều chuyện, nên quyết định không hỏi nữa.

Nhưng không hỏi anh thì anh ta vẫn còn cô gái nhỏ kia có thể hỏi mà.

Hehe.

- Được, được, không nói thì thôi, anh làm gì mà căng vậy.

Nói rồi anh ta chuyển sự chú ý lên cô, sau khi quan sát cô một lượt, càng nhìn mặt anh ta càng nhận thấy rõ.

Bị người khác quan sát từ đầu đến chân như vậy cô có chút không quen, trong lòng thầm nghĩ bộ dạng mình khó coi như vậy sao? Mặt anh ta sắp nhăn thành ông lão luôn rồi.

Eric tiến lại gần cô, xoay người cô một vòng, chép chép cái miệng.

- Chẹp! Style gì đây? Cô trông cô này, một mỹ nhân trẻ trung, xinh đẹp lại bị cô biến thành bộ dạng như này.

Y như bà lão vậy đó.

Anh ta quay sang nói với Lâm Trạch Dương:

- Lâm tổng, anh yên tâm, dù anh có mang đến một con gà hay con quạ thì qua tay tôi nhất định đều trở thành phượng hoàng hết.

Hì hì, chỉ cần anh đưa tiền thì tôi chắc chắn sẽ làm anh hài lòng.

Anh ta cười cợt, nửa đùa nửa thật nói với anh.

Thật ra tiền với anh ta không quan trọng, nhưng hiếm khi lấy được tiền của đại boss, mà tiền này còn là chi cho phụ nữ, anh ta đương nhiên là vô cùng hào hứng nhận tiền rồi.

Sau khi nói xong anh ta lập tức đưa tay kéo cô vào phòng thử đồ.

Lâm Trạch Dương nhìn bàn tay đang lôi kéo cô kia, liền muốn bốc hỏa, nhưng cậu ta đâu phải đàn ông, anh mà lại ghen với hấn thì có mà thần kinh.

Kiểm chế cơn xúc động, anh ngồi xuống ghế chờ cô.

Đột nhiên bị kéo vào phòng, cô còn chưa hiểu gì thì nghe thấy giọng của cái tên tóc bạch kim kia vang lên:

- Cô mặc bộ này đi.

Anh ta nói rồi đưa cho cô một bộ váy dạ hội màu đỏ.

Màu sắc này càng làm nổi bật làn da trắng mịn của cô.

Tuy cô sống trong khó khăn nhưng lại được ông trời ưu ái cho nhan sắc xinh đẹp, nước da trắng hồng, dù có ra nắng nhiều thì chỉ bị sạm đi vài ngày, sau đó lại trắng trở lại.

Chiếc đầm lệch vai màu đỏ rực rỡ được thiết kế tinh tế với chi tiết xẻ cao vùng hông phối hợp phần đuôi váy xếp nhiều tà bay bổng.

Không cần kiểu dáng ôm sát quyến rũ khoe đường cong, mẫu đầm dạ hội này vẫn mang đến cho người mặc nét kiêu sa, sang trọng rất riêng.

Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên nên cô có chút ngỡ ngàng không dám tin có ngày mình sẽ được mặc nó ở trên người.

Eric thấy cô vẫn đứng im đấy, đoán rằng cô gái này chắc đang sốc.

Anh nghĩ cũng đúng, bộ này chính là tác phẩm tâm đắc nhất của anh, thế giới chỉ có duy nhất một bộ.

Biết bao nhiêu người muốn có mà không được, bởi vì anh chính là đang đợi một người phù hợp, nữ chủ chân chính cho kiệt tác của mình.

Thấy cô mãi không phản ứng anh liền để bộ váy vào tay cô, sau đó đẩy cô vào phòng thay đồ.

Cô cứ thế bị động mà bị anh ta đẩy vào trong, ngoài ra còn có thêm một nữ nhân viên vào giúp cô thay đồ.

Lúc đầu cô vốn muốn từ chối, cô không quen người khác giúp, cũng như không muốn thay đồ trước mặt người lạ.

Dù cùng là con gái nhưng cô vẫn biết ngại, nhưng trước thái độ kiên quyết muốn hoàn thành trách nhiệm của cô ấy, cô vẫn phải thuận theo.

Mất một lúc họ mới mặc xong bộ đầm đó, nhưng cô lo lắng không muốn ra ngoài.

Lần đầu tiên cô mặc bộ đồ như vậy, cảm giác chỗ nào trên người cũng hờ, vô cùng ngại ngùng.

Cô cố gắng trấn tĩnh bản thân một lúc rồi bước ra ngoài.

Ngoài kia Eric, cậu ta cũng đang rất nóng ruột, thậm chí còn muốn xông vào hỏi tại sao lâu như vậy vẫn chưa ra.

Đây là kiệt tác tâm huyết nhất, là đứa con cưng của cậu, chờ lâu như vậy mới tìm được nữ chủ nhân cho nó, làm trái tim anh ta như muốn nảy lên, khoảng thời gian chờ đợi này phải nói là vô cùng khó khăn.

Nhưng khi cô từ bên trong bước ra cậu ta không thốt lên lời, cảm thấy trái tim đập mạnh vì vui sướng, mãi mới thốt ra câu ca thán.

- Ôi! Nữ thần của tôi... Cuối cùng tôi cũng tìm được cô rồi.

Anh ta thật không ngờ bộ váy này mặc trên người cô lại đẹp đến vậy.

Chiếc váy kết hợp với cô vô cùng hoàn hảo, cả hai hỗ trợ nhau làm nổi bật lên vẻ đẹp của người lẫn trang phục.

Nhìn người con gái sinh đẹp trước mắt, trong khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy cô, anh ta có cảm giác muốn từ cong trở thành thẳng nhưng vừa nghĩ đến cái tên ở ngoài kia thì nháy mắt lại trở nên ỉu xìu.

Anh ta giao cô cho chuyên viên trang điểm xử lí phân đoạn còn lại, còn mình đứng một bên ngắm nhìn mãi không thôi.

Cuối cùng cũng xong, anh ta nghĩ phải nhanh chóng đem cô trả lại cho cái tên ngoài kia, nếu không, để anh đợi lâu, anh ta không biết mình có bị sao không nữa.

Anh ta đưa cho cô chiếc giày cao gót trắng, trên đó còn dính những hạt nhỏ sáng lấp lánh.

Uyển Tình không hiểu về các loại giày lắm, chỉ thấy có lẽ nó cùng với bộ váy này là cùng một bộ.

Cô cứ thế lơ mơ chỉ nghĩ rằng đồ trên người mình rất đắt, có lẽ cả đời này cũng sẽ không mua được.

Nhưng điều cô nghĩ so với giá trị thật của chúng lại cách nhau hàng mấy con số.

Bây giờ trên người cô chính là cả một gia tài đồ sộ, có thể cho cô mua mấy căn biệt thự ở rồi đấy.

Eric nhìn cô một lượt rồi sau khi thấy đã hoàn hảo rồi thì đưa cô ra ngoài.

Lâm Trạch Dương đợi ở ngoài lâu nhàm chán cầm tạp chí kinh tế lên xem.

Khi nghe thấy tiếng Eric bảo cô đã xong thì mới rời mắt khỏi tờ báo.

Nhìn sang cô, anh đứng hình mất mấy giây, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, che giấu sự kinh ngạc ở nơi đáy mắt.

Anh thật sự không ngờ, chỉ cần thay đổi một chút cô đã đem đến cho người khác một bất ngờ kinh diễm như vậy.

Anh không dám nhìn cô lâu, anh sợ mình không khắc chế được cơn sóng trong lòng mà nuốt chửng cô.

Anh hắng giọng nói:

- Đi thôi, đến giờ rồi.

Nói xong anh quay sang nhìn Eric vẫn đang chìm đắm trong hạnh phúc nói với anh ta:

- Toàn bộ tiền hôm nay, tôi sẽ chuyển cho cậu sau.

Tôi đi trước đây.

Nói xong cũng không nhìn cô mà quay đầu ra ngoài cửa.

Cô thấy anh rời đi liền quay người chào Eric rồi vội vàng đuổi theo. Eric nhìn hai người một trước một sau rồi khỏi, trong mắt lóe lên vẻ thích thú.

Cậu ta đoán chắc giữa hai người nhất định có mờ ám, chỉ là họ không nói mà thôi, nhanh anh chắc chắn sẽ tìm ra được.

Chương 28: Chương 28

Màn đêm buông xuống, tầm hơn bảy giờ tối, xe của hai người cuối cùng dừng lại trước khách sạn Dạ Nguyệt – khách sạn nổi tiếng giới thượng lưu hay lưu tới.

Có rất nhiều buổi tiệc của ông chủ lớn, quan chức cấp cao hay tổ chức tại đây, người bình thường khó có thể vào được.

Buổi tiệc hôm nay là do nhà họ Y tổ chức, tuy thực lực kém xa Lâm thị nhưng cũng là một gia tộc lâu đời có tiếng tăm trong giới kinh doanh.

Tầng năm là nơi tổ chức tiệc rượu, tháp rượu lấp lánh dưới ánh đèn lồng lầy, sa hoa.

Khúc nhạc du dương vang lên thật trang nhã.

Nơi đây đã có rất nhiều người, mỗi khách mời đều là người có thân phận.

Bước ra khỏi thang máy, Lâm Trạch Dương đưa tay về phía cô, ý bảo cô khoác tay anh bước vào.

Uyển Tình chần chừ không muốn nhưng anh lại trực tiếp vươn ra kéo eo cô lại gần.

Cơ thể bị người khác chạm vào làm cô có chút hốt hoảng, tay vịn xuống định gỡ tay anh ra nhưng lại càng bị siết chặt hơn.

Lâm Trạch Dương cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, giọng nói mang theo hơi thở phả vào tai làm cô nhột nhột, cô nghiêng đầu né tránh.

- Đêm nay, cô là bạn của tôi, cô biết mình phải làm gì rồi chứ?

Cô biết anh đang nhắc nhở thân phận bây giờ của mình là gì nên ngoan ngoãn gật đầu.

Anh thấy cô ngoan ngoãn nghe lời rồi thì bỏ tay khỏi eo cô, đưa tay mình cho cô khoác.

Tuy rằng cảm xúc khi chạm vào eo cô cũng rất tốt nhưng anh biết cô không thoải mái nên không miễn cưỡng, vẫn là khoác tay thì hơn. Hai người sánh vai nhau cùng bước vào, cả hội trường bỗng chốc im lặng rồi lại trở nên náo nhiệt.

Họ vừa bước vào đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn, giống như họ mới là nhân vật chính của hôm nay. Nam anh tuấn bất phàm, trên người toát lên hơi thở của bậc quân vương, lạnh lùng, kiêu ngạo.

Còn nữ thì diễm lệ, kiêu sa trong bộ váy đỏ rực rỡ, cả người mang sự quyến rũ, trưởng thành, mỗi một bước đi đều có thể nhìn thấy đôi chân thon dài như ẩn như hiện. Lâm Trạch Dương, tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị, mọi người ở đây đều biết, họ cũng không mấy ngạc nhiên với khí chất cùng vẻ ngoài của anh.

Nhưng hôm nay anh không tới một mình, bên cạnh còn xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp khiến mọi người bàn tán xôn xao.

- Lâm tổng kia, thấy không, cô gái bên cạnh anh ta đó?
- Thấy chứ, cô ấy là ai vậy, nữ minh tinh nào hả? Xinh dữ!
- Sao tôi thấy giống thư ký bên cạnh anh ta vậy? Anh thấy thế không?

...

Tất cả đoán già đoán non, đều muốn biết người phụ nữ bên cạnh anh là ai.

- Này liệu có phải hôn thê của anh ta không?
- Anh không xem tin tức à? Hai người đó mỗi người một nơi rồi.
- Phải đó.

Tôi nghe nói cô Tạ tiểu thư đó đã sang Mỹ rồi.

- Anh nói lí do chuyện họ chia tay là gì, liệu có phải do cô gái kia không?

- Hừ, anh đừng nói bậy, đây không phải chuyện chúng ta nên bàn luận...

...

Cô không phải là chưa từng đi cùng anh nhưng đó chỉ là tiệc xã giao bình thường nên không cần ăn mặc hay trang điểm quá cầu kì.

Ở đây có rất nhiều tiểu thư nhà quyền quý, ai cũng trang phục lộng lẫy nhưng lại không sánh được với vẻ đẹp của cô.

Có người nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ nhưng cũng có người ganh tị với vẻ đẹp của cô.

Còn riêng đàn ông thì không rời mắt được cô.

Lâm Trạch Dương có thể cảm nhận được ánh mắt của bọn đàn ông đang dán chặt vào người cô.

Anh cảm thấy thật hối hận khi giao cô cho cái tên ẻo lả Eric.

Hắn làm hình như hơi quá rồi! Bây giờ có không biết bao ánh mắt nhìn vào cô, anh hận không thể đem cô giấu vào trong túi áo cất giữ cho riêng mình.

Rất nhanh chủ của bữa tiệc là một người phụ nữ trung niên đã nhận được tin tức liền lập tức niềm nở chào đón lấy lòng.

- Ha, Lâm tổng, tôi thật vinh hạnh khi anh lại tới bữa tiệc nhỏ của tôi. Lần này anh cũng rất lịch sự đáp lễ, bắt tay với bà ấy.

- Y phu nhân bà khách sáo rồi.

- Lâm tổng đến là phúc của Y gia chúng tôi.

Vậy tiết mục khiêu vũ mở màn Lâm tổng không ngại giúp chúng tôi chứ?

Lâm Trạch Dương nghe bà ta nói vậy cũng không phản đối gật đầu đồng ý.

Con gái bà ta – nhị tiểu thư của Y gia- Y Thanh Dao từ nãy giờ vẫn đứng bên cạnh sớm đã bị anh mê hoặc, trong lòng thầm quyết phải có được người đàn ông này.

Anh không chỉ có ngoại hình cực phẩm mà còn là người quyền cao

chức trọng, chi phối nền kinh tế cả nước.

Điều này khác một trời một vực với tên bạn trai Tiêu Phong vô dụng của cô ta (Tiêu Phong – tên bạn trai tra nam của Thiên Ái)
Cô ta nghe thấy anh đồng ý thì mừng thầm trong lòng, vội tiến lên trước nở nụ cười tự cho là quyến rũ nhất của mình, giả bộ e thẹn nói với anh.

- Lâm tổng, vậy tôi có vinh hạnh được nhảy với anh không?
Lâm Trạch Dương không thèm nhìn cô ta, đến một cái liếc mắt cũng không cho, quay người nhìn sang bên cạnh làm động tác mời tiêu chuẩn.

Uyển Tình thẫn thờ nhìn bàn tay đưa ra của anh, nghĩ đến bản thân không biết khiêu vũ nhưng cũng không thể làm xấu mặt anh, đành ngậm đắng nuốt cay đặt tay mình lên tay anh.

Y Thanh Dao bị anh làm cho bẽ mặt tức giận muốn xù lông nhưng cô ta lại không làm gì được anh.

Vì vậy đã đổ hết mọi chuyện lên đầu Uyển Tình, cô ta nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Khi gần tới sàn nhảy cô nhỏ giọng nói với anh “Lâm tổng, tôi không biết khiêu vũ.”

“Yên tâm, làm theo tôi là được” Anh nhẹ nhàng nói với cô.

Bọn họ vừa nhảy được vài bước thì những người khác cũng bắt đầu nhập cuộc.

Lúc mới đầu thì cô không sao nhưng dần dần về sau tần suất giẫm lên chân anh càng nhiều hơn.

Thật ra lúc đầu cô không cố ý nhưng sau đó lại có cảm giác vui mừng khi người khác gặp họa.

Cô nghĩ đến mấy hôm nay anh giày vò mình như vậy thì nổi ý xấu muốn nhân cơ hội này mà trả thù.

Lúc bắt đầu Lâm Trạch Dương chỉ cho rằng do cô không biết nhảy nên mới năm lần bảy lượt đạp lên anh, nhưng càng về sau càng thấy không đúng.

Ánh mắt anh lóe lên tia sáng, làn môi mỏng hơi nhếch lên, cảm thấy

thật thú vị.

Rất tốt, thỏ con bây giờ đã biết phản kháng rồi.

Nhưng anh nghĩ không thể để cô tiếp tục làm bừa được nếu không cái chân của anh sắp bị giày vò đến gãy mất.

Anh thấy mình vẫn nên cho cô chút trừng phạt nho nhỏ.
Bàn tay đang đặt trên eo của cô bỗng dùng lực kéo cô gần sát vào anh.

Cách một lớp quần áo cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương, trái tim khẽ run lên.
Cô thấy anh từ từ cúi mặt xuống, càng lúc càng gần khiến tim cô như muốn ngừng đập.

Cô sợ hãi nhắm chặt mắt, khi môi anh cách cô rất gần thì anh đột nhiên nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai cô.

- Thư kí Đinh... giẫm lên chân tôi... có vui không?

Sau đó ngẩng đầu về vị trí cũ, nhàn nhạt nhìn người trong lòng bị dọa đến nỗi hai mắt mở to, miệng mấp máy, không nói được gì.

Cô thấy anh nhìn mình thì lúng túng cúi đầu xuống thấp, chợt dạ khi ý đồ của mình bị vạch trần.

Sau lời cảnh cáo của anh cô không dám giở trò nữa, suốt cả quá trình khiêu vũ, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ngoan ngoan giống như một đứa trẻ mắc lỗi bị phạt.

Thật vất vả mới kết thúc, ngay khi được giải thoát cô nhanh chóng rời đi chỗ khác.

Anh thấy cô định trốn liền muốn đuổi theo nhưng lại bị một đám người ngăn lại.

Nếu như là những người khác thì anh sẽ không để vào mắt mà trực tiếp phớt lờ nhưng trong số đó lại có đối tác lâu năm của Lâm thị hơn nữa còn là bạn thân của ba anh, quan hệ cũng rất thân thiết.

Anh không thể thất lễ nên đành ở lại nói chuyện với ông, tạm thời để cô một mình.

Chương 29: Chương 29

Uyển Tình sau khi thoát khỏi anh cô liền tìm một góc khuất ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhưng cứ vào những lúc mệt mỏi lại có người tới kiểm chuyện, người đó chính là nhị tiểu thư Y Thanh Dao.

- Ô, đây chẳng phải hoa khôi học bá của trường chúng ta sao. Giọng nói chua ngoét này, cô đoán cô ta cũng chẳng có ý tốt đẹp gì.

Đặc biệt cô ta còn có mối thù sâu nặng với cô từ thời đại học.

Cô đứng dậy, miễn cưỡng đáp lại cô ta.

- Đàn chị, lâu rồi không gặp.

- Chao ôi suýt nữa thì tôi không nhận ra cô nữa đó.

Ăn mặc sang trọng thì sao chứ cái bản chất què mùa, nghèo nàn kia đúng là vẫn không thay đổi.

Sao, chắc I@m tình nhân cho Lâm Trạch Dương nên mới phát lên đúng không?

Cô thấy cô ta hất chậu nước bắn lên mình, cô nói:

- Tôi là thư kí của Lâm tổng, không phải kiểu quan hệ ghê tởm đó.

Cô ta nghe thấy cô nói mình là thư kí của anh thì khuôn mặt càng kiêu ngạo hơn, tỏ vẻ khinh thường cô, mở giọng chế giễu.

- Haha... thì ra là thư kí.

Nhìn bộ dạng của cô tôi còn tưởng... cô là tình nhân của anh ta chứ. Nói rồi cô ta hạ thấp giọng xuống tiến lại gần cô nói:

- Cô... thật sự không làm nghề đó chứ?

Cô nghe cô ta mỉa mai mình nhưng lười để ý, bởi vì cô biết bản thân tự trọng sạch là được.

Y Thanh Dao thấy cô không nói gì tưởng rằng nói trúng tim đen của cô, cô ta cười như được mùa.

Cô không chấp với loại người ngu ngốc lúc nào cũng nghĩ người khác dơ bẩn còn bản thân thì cao quý lắm.

Cô ngồi xuống lấy điện thoại đăng nhập game liên minh tiếp tục chơi, làm cho cô ta tức đến nổi lồng ngực phập phồng lên xuống.

Cô ta trợn mắt tức giận thấy cô còn có tâm trạng chơi game được, cô ta nghĩ rằng cô đang coi thường mình.

Sự thật đúng là như vậy, cô đang coi thường cô ta, cô ta chỉ là loại người miệng lưỡi không sạch sẽ, mở miệng ra toàn những lời bẩn thỉu mà thôi.

Y Thanh Dao tức giận mắng cô:

- Đinh Uyển Tình, mày tưởng mày là ai, chỉ là đồ con nhà nghèo mà dám phớt lờ tao sao?

Lúc này cô ta đã bị sự giận dữ làm cho mất lí trí, bỏ luôn dáng vẻ của một tiểu thư quyền quý.

Cô ta trước giờ vẫn không quên những chuyện trước kia.

Cô ta hơn cô một tuổi, thời học đại học được mệnh danh là hoa khôi học đường, có biết bao chàng trai say mê cô ta, nữ giới thì ngưỡng mộ, ghen tị.

Nhưng mọi chuyện thay đổi kể từ khi cô bước vào trường.

Tuy cô là con nhà nghèo nhưng lại học giỏi, xinh đẹp nên đã nhanh chóng nổi tiếng toàn trường, cướp mất danh hoa khôi của cô ta.

Kể từ đó mỗi lần gặp cô, cô ta luôn tìm đủ mọi cách để hạ bệ cô nhưng lại vẫn giống như bây giờ, hoàn toàn bị coi như không khí, không lay động được cô.

Không những vậy, mối hận của cô ta càng thêm sâu sắc hơn vì trong

một kì thi cô ta gian lận bị chính Uyên Tình báo cáo với giám thị.

Kết quả cô ta bị bắt tại trận, bị hủy kết quả thi và phải học lại.

Ba mẹ cô ta biết tin thì vô cùng tức giận với con gái mình, còn cắt giảm tiền tiêu vặt không cho cô ta ra ngoài ăn chơi lêu lổng với lũ bạn.

Tất cả ánh hào quang mà cô ta có đều vì sự xuất hiện của Uyên Tình mà tan vỡ, bảo sao cô ta không ghi thù đến bây giờ được.

Ông trời thật biết cách trêu người, nay lại để họ gặp lại nhau và một lần nữa cô ta lại vì cô mà bẽ mặt trước bao nhiêu người.

Nghĩ đến chuyện gì đó cô ta đột nhiên nở nụ cười đáng khinh.

- Cô... có muốn nghe một chút chuyện về cô bạn thân Thiên Ái của mình không?

Những lời vừa thốt ra đã thành công thu hút sự chú ý của cô.

Cô đặt điện thoại xuống nghi hoặc nhìn cô ta.

Y Thanh Dao thấy cô đã chú ý đến mình thì nụ cười càng sâu hơn, cô ta đắc ý nói.

- Cô biết bạn trai cô ta có người khác mới bỏ rơi cô ta đúng không?

Uyên Tình nghe cô ta nói vậy thì ngạc nhiên "Sao..."

Cô còn chưa nói hết đã nghe thấy câu trả lời đắc ý của cô ta.

"Sao tôi biết đúng không?" Cô ta ngừng một chút rồi cố ý nói thật chậm rãi cho cô nghe: "Bởi vì... người đó... chính là... tôi." Ha ha ha.

Nhìn thấy bộ dạng đắc ý của cô ta, lại nghĩ đến nỗi đau mà Thiên Ái phải chịu đựng thì cô tức giận thật rồi.

Cô hận nhất những kẻ làm hại đến những người mà cô yêu thương, cô không cho phép điều đó.

Cô ta thấy cô giờ đã phản ứng lại rồi, cô ta đoán quả không sai, nếu chỉ chọ cô thì cô sẽ không thèm để ý nhưng nếu là người thân bên cạnh cô thì chắc chắn cô sẽ tức giận.

Nếu không phải nắm được điểm này của cô thì cô ta cũng sẽ không bao giờ thèm để ý đến loại tép tôm, suốt ngày chỉ biết bám váy đàn

bà như Tiêu Phong kia.

Uyển Tình tức giận muốn đứng dậy cào nát cái mặt của con hồ li tinh kia ra.

Nhưng nghĩ đến nếu mình tức giận không kiềm chế được mà gây ra thị phi thì thật đúng với mưu đồ của cô ta.

Như vậy thì quá hời cho cô ta rồi.

Uyển Tình mỉm cười đứng dậy, mặt đầy vui vẻ nói với Y Thanh Dao.

- Cô...

Ngay lúc cô ta tưởng cô sẽ làm ra hành động ngu ngốc thì không, cô ta lại thấy vẻ mặt vui sướng của cô.

- Hừm, vậy thì tôi phải chúc mừng cô rồi.

Nhân tiện đây tôi muốn hỏi... thức ăn thừa của Thiên Ái...!có ngon không?

Trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo, cô ta thẹn quá hóa giận liền nhân lúc cô đang chuẩn bị rời đi mà kéo cô lại, sau đó một tiếng "Chát" vang lên.

Uyển Tình không kịp phản ứng đã bị cái tát của cô ta giáng xuống.

Lực đạo không nhẹ làm cho khóe miệng cô chảy máu.

Cô ta thấy cô bị tát đến chảy máu mới đắc ý rời đi mà không hề hay biết tất cả đều đã bị một người đứng trong góc tối chứng kiến hết.

Nhưng thật không may người đó lại không phải là nam chính mà mọi người vẫn luôn nghĩ tới, mà chính là tên tra nam Tiêu Phong.

Chương 30: Chương 30

Anh ta bước lại gần cô, vô sỉ đưa tay lên vết thương trên miệng cô.

Đột nhiên bị một bàn tay chạm vào làm cô giật nảy mình né tránh, đến khi quay sang thì lại thấy tên cận bã Tiêu Phong.

Cô đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn anh ta, nhưng hấn lại làm như không thấy nở nụ cười d@m đãng.

- Tình Tình, em sao vậy, sao lại để bị thương như vậy, anh sẽ đau lòng lắm đó.

Lời nói sến súa của hấn làm cô buồn nôn, cô khó chịu nói:

- Hừ, thì ra là tên khốn nhà anh.

Sao nào, món quà lần trước chúng tôi tặng... anh có hài lòng không?

Ha.

Không nhắc thì thôi nhưng hễ nhắc tới thì hấn ta liền nổi nóng.

Hôm đó sau khi kết thúc cảnh diễn ở đoàn phim, hấn trở về nhà nhìn thấy dòng chữ trên cửa phòng ngủ, hấn hoảng hốt nhìn ngó xung quanh.

Hấn tìm mãi không thấy gì, mọi thứ trong nhà rất bình thường, không mất, cũng không thiếu.

Nhưng đến khi mở tủ quần áo lấy đồ đi tắm thì ối giờ ơi, sắc mặt lập tức trở nên đen xì như cái đất nồi.

Cả tủ quần áo trở nên vô cùng sống động.

Hấn không cần đoán cũng biết là tác phẩm của ai.

Thấy sắc mặt lúc trắng lúc hồng của hấn, cô biết hấn chắc chắn rất

hài lòng với món quà đó.

Cô nghĩ thật không uổng công ba người bọn họ dày công chuẩn bị. Tiêu Phong bị cô mĩa mai vô cùng tức giận, liếc nhìn thấy dáng người xinh đẹp thì nổi lòng tà dâm, muốn chiếm lấy cô. Ánh mắt hắn th ô tục nhìn khắp cơ thể cô, định đưa tay đụng vào người cô.

Cô lập tức né tránh, ánh mắt hắn nổi lên vẻ thích thú cùng d* c vọng đen tối, cố ý ép sát cô vào ghế.

Vốn cô chỉ cần một cú đá là có thể đá bay hắn thậm chí phá hỏng cái thứ đang muốn hại người kia nhưng trong đầu cô lại nghĩ ra một kế hoạch, cô muốn hắn phải thân bại danh liệt.

Sau đó cô lập tức kêu lên:

- Á, cứu tôi với...

Tiêu Phong thấy cô đột nhiên hét toáng lên thì giật mình, hắn sợ người khác phát hiện nên vội vàng lấy tay che miệng cô lại, cô không ngừng chống trả hắn.

Trùng hợp hôm nay tập đoàn MN cũng được mời nên Vương An Vũ là người đại diện thay Vương lão tới.

Ngay lúc đầu khi cô cùng Lâm Trạch Dương bước vào thì anh đã nhìn thấy cô.

Lúc đó anh đã định tới gặp cô nhưng không ngờ cô lại cùng Lâm Trạch Dương nhảy mở màn nên anh để kết thúc mới đi gặp cô. Nhưng sau khi bài nhảy kết thúc anh không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Tìm kiếm một hồi anh đi tới chỗ này thì nghe thấy tiếng kêu cứu, anh lập tức chạy đến thì thấy một tên đàn ông đang bịt miệng cô, anh tức giận chạy đến kéo hắn khỏi người cô, anh còn đấm một phát thật mạnh vào cái mặt đáng khinh của hắn, sau đó cởi áo ngoài khoác lên người cô, lo lắng ôm cô vào lòng che chở.

- Không sao rồi, đừng sợ... không sao...

Cô không ngờ anh lại ở đây.

Ngày đó sau khi tạm biệt họ cũng không liên lạc lại.

Giờ gặp lại đúng trong tình cảnh này, thật đúng là...

Cô có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh, đáy lòng cảm thấy có lỗi.

Cô đã lừa anh, nhưng đã diễn thì phải diễn cho tròn vai đã, cô phải xử lí tên khốn kia trước.

Anh thật sự rất lo lắng cho cô.

Từ trên người cô anh thấy được bóng dáng cô em gái đáng yêu ngày nào của mình, nên từ lâu đã coi cô như em gái mình, anh không muốn cô bị người khác khi dễ như vậy.

Nhiều người thấy có tiếng động liền vây quanh xem, chẳng mấy chốc đã thu hút rất nhiều người đến, không chỉ vậy mà còn có một vài phóng viên do nhà họ Y mời tới.

Họ Y cố ý mời phóng viên tới vì hôm nay Lâm Trạch Dương sẽ đích thân tham dự, như vậy sẽ cho nhà họ không ít mặt mũi trên giới kinh doanh.

Có người nhanh chóng nhận ra người bị đánh ngã dưới đất kia chính là nam diễn viên mới nổi, họ không ngờ hôm nay lại có được thu hoạch bất ngờ như vậy.

Tiếng máy ảnh, đèn nháy liên tục vang lên, Tiêu Phong thấy tình hình không ổn che mặt muốn chạy trốn nhưng Vương An Vũ là sao có thể để cho hắn dễ dàng chạy thoát như vậy.

Anh ra lệnh bảo an bắt hắn lại.

Hắn bị hai người bảo an giữ lại không thể chạy thoát những vẫn điên cuồng giãy giụa.

Chuyện đã ồn ào như vậy chủ nhân bữa tiệc không thể không ra mặt, tất nhiên Lâm Trạch Dương cũng bị thu hút.

Anh tiến lại gần thấy một người đàn ông đang bị hai bảo an khống chế còn gần đó anh nhì thấy Vương An Vũ đang che chở cho một cô gái.

Tuy mặt cô đã bị chiếc áo che kín nhưng qua bộ váy anh vẫn nhận ra đó là cô.

Anh thấy chắc chắn đã có chuyện xảy ra với cô liền vội vàng đi tới.

Anh giơ tay kéo áo trùm đầu cô xuống, khi nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp giờ lại in năm dấu vân tay, môi bị rách chảy máu, anh cảm thấy đau lòng cho cô, đồng thời cũng tự trách bản thân mình đưa cô tới đây nhưng không bảo vệ cô chu toàn, để cô phải chịu ấm ức.

Anh bế cô rời khỏi nhưng trước khi đi anh nhờ Vương An Vũ giúp anh xử lí chuyện ở đây, còn anh sẽ đưa cô trở về.

Vương An Vũ cũng không nói gì thêm, anh biết bây giờ cô cần rời khỏi chỗ này.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên khi thấy Lâm tổng tài lại quan tâm cô gái đó như vậy, còn tự tay bế cô ấy rời đi nữa.

Y Thanh Dao mới đầu nhìn thấy bộ dạng cô như vậy thì còn vô cùng vui sướng nhưng rất nhanh sau đó liền tức giận khi nhìn Lâm Trạch Dương quan tâm, che chở cô như vậy.

Sau khi rời khỏi anh bế cô thẳng ra xe, đặt cô xuống ghế phụ rồi vòng qua ngòi vào ghế lái.

Lúc anh định khởi động xe thì giọng nói trong trẻo của cô vang lên.

- Tổng giám đốc, tôi tự về được.

Nói rồi cô xoay người vặn cửa xe nhưng anh đã nhanh tay khóa lại khiến cô không mở được.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, ý muốn hỏi anh đang làm trò gì.

Anh cũng không để ý thái độ tức giận của cô, anh tức giận hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra? Cô không biết bảo vệ bản thân sao, tự đứng lại chạy chỗ khuất đó làm gì?

Anh lo lắng cho cô sợ cô xảy ra chuyện nên càng nói càng không khống chế được giọng nói khiến cô giật mình.

Chỉ là nghĩ đến cảnh vừa rồi, nếu không phải Vương An Vũ tới kịp thì có lẽ cô đã xảy ra chuyện lớn rồi, lúc này anh thật không dám nghĩ tới nữa.

Uyển Tình bị anh to tiếng cũng trở nên mất bình tĩnh liền nói hớ.

- Anh ta thì có thể làm gì được tôi chứ.

Anh nghe cô nói vậy thì càng tức hơn, nếu không làm được gì cô sao mặt mũi lại thành như vậy?

Cô cũng cảm nhận được sự lo lắng của anh trong mắt anh, lòng cũng mềm xuống.

Cô nói sự thật cho anh:

- Thật ra... Lâm tổng, anh không cần lo lắng quá đâu.

Chuyên vừa rồi là tôi cố ý thôi.

Lâm Trạch Dương nghe cô nói vậy thì cũng có thể, vì lần trước ở quán bar anh cũng đã thấy bản lĩnh của cô.

Vậy thì hôm nay không có lí do gì mà cô không hạ gục được cái tên yếu ớt đó.

Nhưng anh không hiểu tại sao cô lại phải làm như vậy.

Cô tiếp tục giải thích.

- Thật ra anh ta là bạn trai của bạn tôi, nhưng lại có người thứ ba bên ngoài bỏ rơi cô ấy.

Vớ lại vừa rồi hẳn cũng có ý đồ xấu với tôi nên tôi chỉ thuận nước đẩy thuyền dạy cho hắn một bài học thôi.

Ngừng một chút cô quan sát sắc mặt của anh đã hòa hoãn hơn liền nói tiếp.

- Tổng giám đốc thật xin lỗi vì đã gây phiền phức cho anh.

Cô tưởng anh không định nói nhưng lại nghe thấy giọng của anh.

- Có đáng không?

- Dạ?

Anh lặp lại một lần nữa.

- Cô làm như vậy có đáng không? Vì bạn mà cô có thể làm đến mức

như vậy sao.

Cô nghe anh hỏi như vậy, cô không do dự trả lời anh.

- Đáng, tôi thấy nó rất đáng!

Cô cảm thấy rất đáng! Hẳn ta làm tổn thương người cô yêu thương cũng giống như cắt một nhát trên người cô.

Lâm Trạch Dương trầm mặc một lúc mới lên tiếng.

- Nói địa chỉ nhà cô đi.

Cô nghe anh hỏi địa chỉ nhà liền từ chối:

- Không, Lâm tổng, tôi tự về được.

Anh quay đầu nhìn chằm chằm cô không nói.

Cô biết điều nói địa chỉ cho anh.

Chiếc xe dừng trước một con hẻm nhà trọ nhỏ, tối tăm.

Thấy cô bảo nhà mình ở đây, mi tâm anh níu chặt lại, nhìn con hẻm sâu hun hút không thấy gì kia anh lo lắng nhìn sang cô, chỉ thấy cô đang tháo nút thắt an toàn vặn cửa xuống xe.

Anh không yên tâm để cô một mình đi vào con ngõ kia nên xuống xe cùng cô.

Cô thấy anh cũng xuống thì thắc mắc nhìn anh, chỉ thấy anh hắng giọng nói.

- Tôi khát nước rồi.

Một câu rất rõ ràng, cô bối rối không biết trả lời thế nào.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt híp lại nguy hiểm kia cô không dám không nghe lời, vì vậy cô đồng ý.

Đứng trước cửa nhà, cô cầm chìa khóa mở cửa.

Bên ngoài rõ ràng âm u đáng sợ nhưng khi vào trong không ngờ lại ấm áp như vậy.

Cô ái ngại nhìn anh, nói.

- Lâm tổng, anh ngồi đây đi tôi lấy nước cho anh.

Cô đi vào trong bếp lấy nước, Lâm Trạch Dương nhìn quanh nhà cô,

không tìm thấy vết tích gì là có đàn ông trong nhà, đây rõ ràng là nhà của một cô gái sống một mình.

Uyển Tình lấy xong nước mang ra cho anh.

- Thật ngại quá, nhà tôi chỉ có nước lọc thôi.

Anh tiếp nhận ly nước trong tay cô uống, nhưng sau đó không khí lại rơi vào tĩnh lặng.

Anh cũng cảm thấy cái lí do khát nước này đúng là không khả thi, đó cũng chỉ là cái cớ để anh có thể đưa cô về nhà an toàn thôi.

Trầm lặng một lúc, Lâm Trạch Dương đứng dậy nói mình phải về.

Khi cô đưa anh ra cửa đột nhiên anh nói.

- Chuyện hôm nay tôi sẽ xử lí, cô nghỉ ngơi đi.

Nhìn anh rời đi, trong đầu không ngừng lặp lại câu nói cuối cùng kia.

Uyển Tình nghe anh nói mình sẽ xử lí chuyện hôm nay thì có chút vui mừng cảm giác như anh đã bắt đầu quan tâm cô.

Bất tri bất giác, mầm non đang héo dần trong tâm cô dường như đang tươi tốt trở lại.

Chương 31: Chương 31

Chỉ sau một đêm giới giải trí dậy sóng.

Trên khắp các mặt trang báo đều là tin tức nóng hổi của Tiêu Phong với đủ các loại tiêu đề, mà cái nào cũng là dìm anh ta xuống đáy vực. Mới sáng sớm Uyển Tình còn chưa thức dậy đã bị tiếng chuông điện thoại cùng tiếng chuông cửa réo inh ỏi.

Đính... đoong... đính... đoong...

Chỉ nguyện có được trái tim một người,

白首不分离

Sống đến bạc đầu chẳng phân ly.

这简单的话语

Lời nói tuy giản đơn

需要巨大的勇气

Nhưng cần cả một dũng khí lớn lao

没想过失去你

Tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ mất em

却是在骗自己

Nhưng là đang tự lừa dối mình

最后你深深藏在我的歌声里

Cuối cùng chỉ còn em khắc sâu trong từng lời ca của tôi.

只愿得一人心

Chỉ nguyện có được trái tim một người,

白首不分离

Sống đến bạc đầu chẳng phân ly.

这清晰的话语

Lời nói rõ ràng dứt khoát,

嘲笑孤单的自己

Mỉa mai sự lẻ loi của chính mình.

...

- Giời ơi! Mới sáng sớm gọi cái gì chứ, tôi còn đang ngủ ngon mà. Uyển Tình thò đầu từ trong chăn ra, cố gắng kéo mình ngồi dậy, nhìn sang đồng hồ mới gần sáu giờ.

Cô thắc mắc ai lại gõ cửa nhà mình giờ này.

Cô gái đầu ngáp ngáp dài ra mở cửa.

Vừa mở cửa ra đã có một bóng hồng lướt qua chạy vào trong nhà. Uyển Tình thấy cô bạn Thiên Ái đã ngồi chễm trệ trên ghế nhà cô, mặt mày hớn hờ như nhật được vàng vậy.

Thiên Ái vừa ngồi xuống đã liên tục nói.

- Tiểu Tình Tình cậu qua đây.

Cô không biết cô bạn này định làm gì, cô bước đến ngồi xuống bên cạnh cô ấy, khó hiểu hỏi.

- Tiểu khả ái, hôm nay cậu sao vậy cười như được mùa vậy? Hơn nữa mới sáng sớm đã àm ỉ như vậy.

Thiên Ái biết mình vừa phá giấc ngủ ngon của ai đó nhưng cũng không quan tâm.

Cô bây giờ có tin tốt muốn báo cho cô ấy.

- Tình, cậu vào weibo đi.

Thiên Ái nhìn bộ dạng luộm thuộm vừa mới ngủ dậy của cô liền biết cô vẫn còn trong chăn ấm mới ra nên chưa cập nhật tin tức.

Uyển Tình lờ mờ đoán ra có lẽ là chuyện của Tiêu Phong tại đêm tiệc hôm qua.

Cô thấy trong tiệc có không ít phóng viên nên chắc giờ này anh ta đang bị cộng đồng mạng truy sát rồi.

Cô mở điện thoại ra mới phát hiện tin tức này đang nổ tung trên mạng rồi.

Tiêu Phong cho dù nổi tiếng nhưng cũng không thể gây ra chấn động lớn như vậy, cô đoán chuyện này có liên quan đến anh.

Hơn nữa tất cả ảnh chụp có cô trong đó đều bị làm mờ mặt, không

nhìn rõ là ai.

Cô nghĩ chả trách Thiên Ái không nhận ra nên mới sáng sớm đã chạy đến nhà cô.

Cô bình tĩnh nói với cô ấy “Tớ biết rồi.”

Thiên Ái thấy cô tỏ vẻ bình tĩnh, không có chút kinh ngạc hay bất ngờ, cô cảm thấy dường như cô ấy đã biết chuyện này rồi.

Cô ghé sát mặt lại gần Uyên Tình ánh mắt hơi híp lại bắt đầu tiến hành tra khảo.

- Này, cậu biết chuyện gì rồi đúng không? Không những vậy... chắc hẳn cậu cũng có phần hoặc đã chứng kiến?

Uyên Tình thấy ánh mắt hình viên đạn như đang hỏi tội phạm kia thì bật cười, cô nói với cô ấy.

- Được rồi, được rồi, mình nói.

Xem cậu kia, cắt ánh mắt đó đi.

Thiên Ái nghe cô nói vậy thì ngồi ngay ngắn lại nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm cô chờ câu trả lời.

Uyên Tình cũng bắt lực với cô ấy, chỉ đành nói sự thật cho cô nghe.

Cô chỉ tay vào cô gái bị làm mờ trong điện thoại, nói.

- Cậu, không nhận ra cô gái này sao?

Nghe Uyên Tình nhắc mới nhớ, lúc thấy tin tức này cô quá vui mừng chỉ để ý đến bộ mặt thảm hại của Tiêu Phong khi bị hai người đàn ông khổng lồ chế mà thôi.

Cô mới chỉ kịp nhìn lướt qua cô gái kia, sau đó đã chạy đến nhà Uyên Tình ngay.

Giờ cô nói cô ấy mới để ý người con gái trong hình bóng dáng rất quen thuộc.

Cô nghi hoặc đưa mắt nhìn bạn mình sau đó lại nhìn vào người trong ảnh, đột nhiên đôi mắt cô mở lớn kinh ngạc.

- Đây... đây, đừng nói là cậu nha?

Cô ấy thấy cô không phủ nhận thì mắt càng mở lớn hơn, cầm lấy

điện thoại của cô dí sát mặt mình, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, cô thốt lên với vẻ kinh ngạc.

- Ôi! Không ngờ, cậu chỉ cần để ý một chút thôi mình đã không nhận ra luôn rồi.

Nhưng cô nghĩ đến có điều không đúng, cô quay phắt sang hỏi Uyển Tình.

- Không... không lẽ... cô gái bị tên khốn kia quấy rối là cậu đó chứ? Nghĩ đến điều đó là thật, cô đứng bật dậy không tin những gì mình đang nghĩ.

- Không phải chứ, sao như... vậy.

Với khả năng của cậu chỉ cần một phát là có thể đánh gục cái tên yếu ớt trói gà không chặt kia...

Cô thấy bộ dạng hốt hoảng đó của Thiên Ái, cuối cùng không nhịn được nữa trực tiếp cười lớn.

Cô ấy thấy cô cười nhưng mình không cười nổi, cô tức giận nói.

- Không được, mình phải cho tên khốn kia một bài học.

Hắn dám bắt nạt người của bà, bà phải cho hắn biết tay.

Nói rồi cô xắn tay áo lên giống như chuẩn bị đi quyết chiến với hắn ta, Uyển Tình thấy thế liền kéo cái người đang hùng hổ muốn đi kia lại.

Cô lên tiếng giải thích.

- Từ từ, nghe mình nói đã.

Là mình cố ý đó, nếu không anh ta làm sao có cơ hội ra tay với mình. Nghe thấy cô nói cô cố ý, Thiên Ái nghếch mặt nhìn cô, bộ dạng hùng hổ dọa người không thấy đâu mà thay vào đó lại là dáng vẻ ngây thơ đến đáng yêu.

Uyển Tình kéo cô ấy ngồi xuống, rót cho cô một cốc nước để bình tĩnh lại.

Thiên Ái bị động cầm lấy cốc nước nhưng không uống, cô nôn nóng hỏi cô cố ý là sao.

Cô sờ sờ mũi, cười nói với cô ấy.

- Thật ra thì hôm qua mình cùng đi dự tiệc với Lâm Trạch Dương ở Y gia, trùng hợp gặp hẳn ta ở đó...

Sau một hồi giải thích Thiên Ái rốt cuộc cũng biết cô làm là muốn ra mặt thay mình trừng trị hẳn.

Trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, cô cảm động ôm lấy bạn mình, đôi mắt long lanh trào muốn khóc.

Thiên Ái cảm thấy cô thật sự chọn đúng người, sống một đời người mà có một người bạn như vậy là hạnh phúc rồi.

Tình yêu gì chứ? Cô không cần, cô có bạn, có gia đình như vậy là đủ rồi.

Uyển Tình còn muốn hỏi cô về việc cô có biết người phụ nữ kia của Tiêu Phong là ai không nhưng thấy bộ dạng cô ấy bây giờ cô không muốn nhắc đến nữa, cô nhẹ nhàng anh ủi cô ấy.

- Được rồi, sao cậu mít ướt vậy.

Cô xoa xoa khuôn mặt cô ấy, lau giọt nước mắt sắp rớt ra của cô ấy.

Thiên Ái nhìn cô một lúc hít hít cái mũi nhìn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Đột nhiên thái độ của cô ấy thay đổi, cười nói, chỉ vào bức ảnh nói.

- Uyển Tình, bộ váy này đẹp thật đấy.

Ừa, sao nhìn nó quen vậy, hình như mình thấy nó ở đâu rồi thì phải. Bỗng cô ấy lớn tiếng nói.

- Cậu, cậu còn giữ nó không?

Uyển Tình không biết tại sao cô ấy lại có hứng thú với bộ váy này như vậy, cô nói.

- Có, mình để ở trong phòng, để mình đi lấy.

Cô xoay người đi vào phòng lấy bộ đầm đó cùng chiếc giày cao gót đó ra cho Thiên Ái xem.

Khi nhìn thấy chúng mắt cô ấy liền lập tức sáng lên, mừng rỡ thốt lên.

- Đây... chẳng phải là thiết kế độc đáo nhất của nhà thiết kế Eric sao.

Cầm bộ váy trên tay cô không ngừng cảm thán, không ngờ được

mình có thể đến gần nó như vậy.

Đây là bộ duy nhất trên thế giới, không biết bao nhiêu người muốn có được nhưng Eric lại nhất quyết không chịu bán.

Nhưng hôm nay cô lại thấy nó, mà còn là ở trong tay bạn cô, cảm giác khi sờ vào rất tuyệt.

Quả nhiên là tuyệt tác của thế gian!

Uyển Tình thấy biểu hiện của cô ấy có chút khoa trương thì phải, cô nghĩ đây cũng chỉ là bộ y phục tuy đẹp nhưng cái giá phải nói là đắt cắt cổ người ta.

- Cậu khoa trương như vậy làm gì? Không phải cậu là người mẫu sao, chắc chắn đã thử qua không biết bao nhiêu bộ như vậy rồi. Nghe cô nói vậy, Thiên Ái thật muốn kí vào đầu cô, cô ấy giải thích với cô.

- Cậu không biết đó thôi, đây là phiên bản giới hạn chỉ có duy nhất một bộ do nhà thiết kế hàng đầu trong nước mình làm đó, cho dù cậu có tiền cũng khó mà mua được.

Cô ấy chép miệng.

- Lâm Trạch Dương này cũng thật lợi hại lại có thể mua được bộ này, đúng là không tầm thường ha.

Uyển Tình nghe cô ấy nói vật này có giá trị như vậy sắc mặt liền thay đổi, cảm thấy bồng cả người.

Không ngờ một bộ y phục lại quý giá như vậy, cô nghĩ mình phải nhanh chóng trả lại.

Nghĩ vậy cô hành động luôn, đem tất cả gấp gọn vào trong một cái hộp.

Hôm nay, cô nhất định phải nhanh chóng trả lại cho anh, nếu không lỡ may hỏng cô có bán cả gia tài đi cũng không trả đủ.

Thiên Ái còn chưa ngấm đủ thò đã bị cô cắt đi mất, cô ấy tội nghiệp nói.

- Ấy, mình còn chưa xem đã mà.

Uyển Tình cũng không dừng tay nhanh chóng gấp gọn vào hộp đóng

lại.

Cô nói với cô ấy:

- Không được mình phải nhanh chóng trả lại cho người ta, nếu không đem cả mình và cậu bán đi cũng không đền nổi.

Sau khi cất xong cô xoay người đưa Thiên Ái ra cửa, tiễn cô ấy về.

Cô nói: “Cậu về được rồi đó, mình còn phải đi làm đây.

Tạm biệt”

Nói xong đóng cửa vô tình.

Rầm.

Thiên Ái còn đang ngơ ngác đã bị cô ném ra ngoài.

Cô biết cô bạn của mình sợ mình vụng tay hay mắt nghịch ngợm làm hỏng đồ thì lúc đó đúng như cô ấy nói bán cả hai người đi cũng không đền nổi.

Trước khi rời đi cô còn cố ý nói vọng vào trong trêu đùa cô “Tiểu Tình, lần sau Lâm Trạch Dương có đưa cho cậu bộ nào như vậy thì gọi mình nhé.

Bye bye!” Sau đó hí hửng rời đi.

Cô nghe thấy giọng cô ấy vọng vào liền rùng mình, còn nói có bộ nào nữa cô chỉ cầu mong sẽ không có lần sau.

Chương 32: Chương 32

Cầm hộp đồ trên tay giống như cầm củ khoai lang nóng vậy, Uyển Tình chỉ mong sớm ném trả lại cho anh.

Vì vậy, khi vừa đến công ty việc đầu tiên cô làm là mang đồ đi trả. Mới sáng sớm Lâm Trạch Dương thấy cô tìm mình thì trong lòng không khỏi vui mừng nhưng giây tiếp theo anh lại thấy cô đặt một hộp đồ trên bàn anh.

Anh ngẩng đầu nghi hoặc nhìn cô.

Cô nói:

- Tổng giám đốc, bộ đồ hôm qua của anh tôi đã giặt sạch rồi, trả lại anh.

Anh thấy cô đến chỉ để trả đồ thôi, trong lòng trùng xuống.

Anh không ngẩng đầu, nói với cô.

- Không cần trả lại, cô giữ đi.

Dừng một chút anh bổ sung thêm:

- Cô yên tâm, tiền công ty đã trả rồi.

Cô đưa cho tôi, tôi cũng không thể mặc được.

Cô đương nhiên biết anh không mặc được rồi nhưng giữ lại những món đồ có giá trị liên thành này cô thấy không được thỏa đáng.

Cô vẫn ngập ngừng muốn nói lời từ chối, nhưng anh không cho cô cơ hội đó, từ “nhưng” còn chưa kịp thốt ra đã bị anh chặn lại.

- Thư kí Đinh, cô không có việc nào khác để làm thay vì ở đây đòi co với tôi vì một bộ váy sao?

Uyển Tình nghe ra được trong giọng nói anh không vui, vì vậy cũng không dám nói nhiều nữa.

Nếu như anh bảo cô giữ thì cô giữ vậy, cô nhất định sẽ cất cẩn thận phòng sau này anh hối hận muốn lấy lại.

Suy nghĩ này của cô đã biến Lâm đại tổng tài thành loại người keo kiệt, không giữ chữ tín, đồ đã cho đi lại đòi lại. Cô nhẹ nhàng cầm lấy chiếc hộp lui ra ngoài.

Lâm Trạch Dương nhìn theo bóng lưng rời đi của cô, ánh mắt chột trèm xuống, trở nên sắc bén như muốn bóc trần vẻ ngoài ngụy trang lạnh nhạt của cô.

Đã có không ít lần anh thấy cô cười nói dịu dàng với người khác nhưng anh lại chưa từng được như vậy.

Cảm giác đó khiến anh rất khó chịu.

Trải qua chuyện hôm qua anh biết cô là người sống vì tình cảm, đối với người cô thương yêu cô không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ họ, càng không câu lệ dè dặt trong giao tiếp.

Nhưng khi tiếp xúc với anh, cô luôn mang một lớp vỏ bọc cứng rắn bên ngoài khiến cho anh không thể nhìn thấu tâm tư của cô.

Mọi người thường nói anh thâm sâu khó lường nhưng họ không biết anh lại thất bại trước cô thư kí nhỏ của mình.

Anh vì cô mà cố xóa bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài đang bao bọc lấy cô nhưng anh lại không biết lớp vỏ đó do cô xây lên chính là vì anh.

Vì muốn được ở bên anh, cô phải học cách che giấu tình cảm, cất giữ nó vào sâu trong trái tim.

Chỉ có như vậy mới không bị anh phát hiện, cô mới có thể tiếp tục ở bên anh.

Dần dần năm tháng qua đi lớp vỏ bọc càng trở nên dày đặc, cứng rắn hơn, nó khiến cô trở thành con người như bây giờ trước mắt

anh.

...

Vài ngày sau đó, tất cả mọi người đều bận rộn chuẩn bị cho ngày kỉ niệm năm mươi năm thành lập của tập đoàn.

Lâm thị là thành quả do ba anh lập lên từ hai bàn tay trắng.

Ông là người có tài trong giới kinh doanh nhưng vì ra tay không đủ tàn nhẫn, quyết đoán như anh nên Lâm thị trước đó tuy có danh tiếng trong nước nhưng không lớn mạnh như bây giờ.

Kể từ sau khi ông rút khỏi thương trường, anh là người nổi nghiệp thay ông tiếp quản tập đoàn.

Lâm thị dưới sự lãnh đạo mạnh mẽ, quyết đoán của Lâm Trạch Dương chưa đầy một năm đã có bước tiến vượt bậc.

Ai cũng nói anh là kì tài trong giới kinh doanh khiến nhiều người phải kính nể.

Lễ kỉ niệm thường được tổ chức năm năm một lần, nên đây là lần đầu tiên cô chịu trách nhiệm việc này.

Lúc này cô đang bận sút đầu mẻ trán, thời gian nghỉ ngơi dường như bằng không, hai con mắt cũng sắp biến thành gấu trúc luôn rồi. Cô giờ chỉ ước có Tiểu Bạch ở đây, anh ta theo Lâm Trạch Dương bao năm sớm đã quen với việc này nếu có anh ta giúp thì vấn đề khó khăn thế nào cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Chớp mắt đã gần một tháng trôi qua, hôm nay chính là ngày kỉ niệm của tập đoàn.

Tuần trước Tiểu Bạch khi dầm mưa dãi nắng ở phương trời xa xôi, bỗng nhiên nhận được cuộc gọi của tổng giám đốc nhà mình.

Anh ta vui mừng đến phát khóc, cuối cùng thì anh cũng nhớ đến cậu ta rồi.

Cậu ta rưng rưng nước mắt cầm điện thoại lên nghe, chờ đợi tin vui của anh.

Cuối cùng cũng thỏa lòng mong ước nghe được điều mình mong chờ nhất “Cậu ngày mai trở về nước cho tôi.”

Vẫn giọng nói lạnh lùng, không cảm xúc hằng ngày nhưng hôm nay cậu ta lại cảm thấy yêu đến chết cái giọng nói đấy, nhất là hai chữ “về nước” kia.

Không thể chờ đợi lâu, anh bảo cậu ta về nước ngày mai nhưng ngay trong đêm đó đã đặt vé vội trở về giống như sợ anh sẽ đổi ý để cậu ta ở lại đó chơi vài ngày vậy.

Nhưng cậu ta không hề hay biết nguyên nhân cả hai lần đi và về này đều là vì Uyển Tình hết.

Lần trước là do cậu ta làm trung gian truyền tin tức cho cô, hại anh không được nhìn thấy cô, còn lần này là bởi vì anh thấy cô quá mệt mỏi để chuẩn bị cho lễ kỉ niệm, không được nghỉ ngơi đầy đủ, hai mắt nhiều lúc nhú cả lại nhưng vẫn phải cố tiếp tục kéo căng ra.

Anh sợ cô không đủ sức chịu đựng nên mới gọi Tiểu Bạch về, nếu không chỉ sợ cậu ta vẫn phải ở lại Châu Phi cho tròn hai tháng mới được trở về.

Tóm lại trong chuyện này người đáng thương nhất vẫn là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch: “Tui khổ quá mà! Ai đến cứu tui đi.”

Quần chúng: “Tiểu Bạch ơi, về đây bọn tôi thương cậu!”

Chương 33: Chương 33

Tiểu Bạch được trở về vui mừng khôn siết, không biết nguyên nhân đằng sau mình được về sớm trước thời hạn thật sự là gì.

Cậu ta cứ tưởng tổng giám đốc nổi lòng từ bi, nể tình cậu theo anh bao lâu nên cho cậu ta trở về.

Nhưng nếu biết chắc trái tim cậu ta sẽ tan nát mất.
Không hay biết bản thân bị lợi dụng còn nhiệt tình làm việc giúp Uyển Tình sắp xếp tiếp cho lễ kỉ niệm.

Nhờ có anh ta mà công việc thuận lợi hơn rất nhiều, cô cũng dễ thở hơn.

Lễ kỉ niệm của Lâm thị có chút khác với các công ty khác, nó được chia làm hai thời điểm.

Thứ nhất là thời gian ban ngày sẽ dành cho khách đến tham dự, còn thứ hai là thời gian từ bảy giờ tối đến mười giờ là dành riêng cho nhân viên công ty.

Mọi năm tập đoàn quy định tất cả nhân viên phải tham dự, đây cũng là đãi ngộ đặc biệt của tập đoàn cho sự cống hiến của họ.

Tất cả nhân viên đều háo hức khi được tham dự bởi toàn bộ chi phí đều do phía tập đoàn chi trả, họ chỉ cần suy nghĩ xem nên diện bộ nào thôi.

Phải nói là Lâm thị tuy áp lực, mỗi một người đều phải luôn nỗ lực không ngừng nghỉ nhưng những gì họ nhận được từ tập đoàn là hoàn toàn xứng đáng.

Buổi lễ ban ngày bắt đầu từ sớm đã có rất nhiều dãy xe lần lượt đi tới, khắp mọi nơi đều là những chiếc xe sang trọng, giá cả trên trời

không phải người thường có thể mua được.
Tất cả khách mời tới dự không chỉ có người trong giới kinh doanh mà còn có nhiều quan chức trong nước.

Họ tới đây đều có chung một mục đích là tranh thủ cơ hội thiết lập mối quan hệ tốt với Lâm thị, mở ra ánh sáng cho con đường kinh doanh trong tương lai.
Hôm nay Uyển Tình còn phải gánh vác công việc hậu cần của bữa tiệc nên cô không cần phải theo anh.

Lâm Trạch Dương rút kinh nghiệm từ lần trước không dám đem cô ra ngoài nữa nên mới giao cô công việc hậu cần, còn đáng thương cho Tiểu Bạch, hôm nay sẽ phải làm bình chứa rượu cho anh.
Dưới sự điều hành của cô và Tiểu Bạch mọi thứ đều đã ở trạng thái hoàn hảo nhất.

Suốt cả buổi Uyển Tình cũng rất nhàn hạ, hầu như không có vấn đề phát sinh.
Cô nhàm chán ngồi trước máy giám sát toàn cảnh bữa tiệc.

Qua đây cô có thể thấy được tất cả khách mời, cô nhìn thấy Y phu nhân của Y gia, bên cạnh còn có cả Y Thanh Dao.
Nhìn thấy bản mặt chán ghét của cô ta cô lại thấy buồn nôn, nghĩ đến cô ta là tiểu thư nhà danh môn quý tộc vậy mà mở miệng ra toàn là những lời chối tai khó nghe y như mấy bà bán rau ngoài chợ vậy.
Cô tò mò không biết bây giờ quan hệ của cô ta và Tiêu Phong thế nào rồi.

Kể từ scandal lần trước nghe nói anh ta đã biến đâu mất, không biết giờ đang lưu lạc ở xó nào rồi.
Đối với loại đàn ông bội bạc đó, cô không có một chút thương tiếc thậm chí còn hả dạ khi hắn thành ra như vậy, cảm giác rớt từ trên đài cao xuống chắc chắn rất thú vị.
Qua màn hình camera cô có thể thấy Y phu nhân đang nói chuyện với anh, nhưng cụ thể là chuyện gì thì cô không biết.
Lần trước ở buổi tiệc xảy ra chuyện lớn như vậy nên Y phu nhân

muốn nhân cơ hội này hàn gắn mối quan hệ.

- Lâm tổng, thật ngại quá, lần trước ở buổi tiệc của gia đình là chúng tôi sơ suất để cô gái đi cùng Lâm tổng kinh sợ rồi.

Bà ta dừng một chút quan sát sắc mặt của anh, rồi nói tiếp.

- Vốn chúng tôi hôm sau đã đến muốn tỏ lòng xin lỗi nhưng nhân viên tiếp tân nói cậu đang bận không tiện gặp nên giờ mới có cơ hội.

Mong cậu bỏ quá cho! Ha.

Lâm Trạch Dương nghe bà ta nói một tràng dài thì có chút mất kiên nhẫn, không muốn nghe.

Không phải là anh bận mà do anh không muốn gặp họ mà thôi.

Y Thanh Dao đứng bên cạnh mẹ bấy giờ vì muốn thu hút sự chú ý của anh nên cố ý giả vờ nói:

- Đúng vậy Lâm tổng, lần đó là do sơ sót của chúng tôi.

Không biết anh Lâm...

Cô ta vừa dùng giọng nói đầy mê hoặc để quyến rũ anh, vừa bước lên một bước.

Lâm Trạch Dương vốn không để cô ta vào mắt nhưng một giây sau anh lại thấy một bóng đen đang đổ dần về phía mình.

Y Thanh Dao đã bày sẵn phóng viên nên cố ý giả vờ vấp ngã nhào vào lòng anh nhưng ông trời dường như cũng không đứng về phía cô ta, kế hoạch tưởng như sắp thành công bỗng

Rầm

“Aaaaa” Tiếng kêu thất thanh như gà bị cắt tiết của cô ta vang lên, sau đó ngã bẹp dí dưới đất.

Cô ta nghĩ trước một mỹ nữ xinh đẹp như vậy anh sẽ động lòng mà đỡ lấy cô ta.

Nhưng không, Lâm Trạch Dương anh lại xưa nay lại không thích làm theo lẽ thường, nhìn người đẹp sắp ngã không những không đưa tay ra đỡ mà chỉ nhẹ nhàng tránh sang một bên, để người ta tự sinh tự diệt.

Tách.

Tên phóng viên đã chụp được, nhìn tấm hình ngoài mong muốn này anh ta có chút

0_0.

Tấm hình ôm ấp yêu thương không thấy đâu mà thay vào đó là hình ảnh một người phụ nữ ngã sõng soài trên nền nhà lạnh lẽo.

Uyển Tình ngồi trước camera giám sát, đang định uống ngụm nước lại nhìn thấy cảnh này không nhìn được mà phụt hết cả ra ngoài, bắn lên màn hình.

Một nhân viên gần đó thấy vậy lo lắng hỏi thăm cô.

- Thưa kị Đinh, cô sao vậy? Không sao chứ?

Cô mặt đỏ bừng, cố nén nụ cười, đáp lại anh ta.

- Không... không sao.

Tôi chỉ là bị sặc nước thôi.

Hahaaa.

Bây giờ cô rất muốn cười, thật sự rất buồn cười.

Cô cười cô ta thật ngu ngốc!

Xưa nay Lâm Trạch Dương trên thương trường tuy tuổi còn khá trẻ nhưng sớm đã được mệnh danh là hồ li, hơn nữa còn là loại người máu lạnh vô tình.

Anh sao có thể không nhận ra mục đích của Y Thanh Dao chứ, mà nếu đã nhận ra thì đương nhiên sẽ không để người khác lợi dụng mình.

Nước cờ này cô ta đi cũng quá ngu ngốc rồi! Đúng là “đã ngu mà còn cố tỏ ra nguy hiểm”.

Bên này Uyển Tình cười vui sướng bao nhiêu thì khuôn mặt Y Thanh Dao lại méo mó, xấu hổ bấy nhiêu.

Cô ta đã tính toán rất kĩ chỉ cần nhào tới là sẽ ngã vào lòng anh nhưng vào thời khắc quan trọng nhất lại thấy anh bước một bước sang bên để tránh được, còn cô ta thì ngã như thế này.

Có nhiều quan khách bị thu hút bởi thấy tiếng hét, liền dồn trọng tâm về phía này.

Y Thanh Dao có thể cảm nhận được ánh nhìn chế nhạo của mọi người, càng thêm xấu hổ, không cam chịu trong lòng.

Lúc này một giọng nói lạnh nhạt vang lên trên đỉnh đầu.

- Y tiểu thư, cô đây là đang giúp chúng tôi bắt ếch sao?

Tất cả mọi người ban đầu thấy cảnh này tuy muốn cười lớn nhưng vì sợ ảnh hưởng của Y gia sẽ gây bất lợi cho họ.

Nhưng sau câu nói của Lâm Trạch Dương, họ thấy rõ tầm tài của Lâm thị cố ý giễu cợt cô ta thì không thêm nể nang gì nữa, có người đã cười phá lên, khiến cho hội trường sôi động hơn hẳn.

Y phu nhân thấy con gái làm trò cười cho người khác thì nhú mày không vui, nhắc nhở cô ta mau đứng lên.

Cô ta chật vật đứng dậy trước ánh mắt giễu cợt của mọi người trong lòng càng căm tức, nghiêng răng nghiêng lợi thềm hạ quyết tâm

“Lâm Trạch Dương, anh đợi đấy, sẽ có một ngày tôi để anh phải quỳ dưới chân tôi cầu xin tôi yêu anh.”

Cô ta tức giận, nhưng không làm gì được anh đành bất lực xỉ mặt rời khỏi.

Thấy con gái không biết điều như vậy Y phu nhân chỉ có thể cười gượng xin lỗi anh.

Thật ra Lâm Trạch Dương làm cô ta mất mặt như vậy không chỉ bởi cô ta lớn gan dám lợi dụng anh mà còn là vì chuyện xảy ra ở buổi tiệc tháng trước.

Sau khi đưa cô về nhà anh đã lập tức cho người điều tra, rất may tuy chỗ cô là góc khuất nhưng vẫn bị camera ghi lại.

Anh đã xem và cũng đã biết vết thương trên mặt cô không phải do tên Tiêu Phong kia làm ra mà là Y Thanh Dao.

Hơn nữa anh còn điều tra ra cô ta chính là tình nhân của hắn.

Hắn bỏ rơi bạn cô lại còn dám có ý đồ xấu xa, bì ổi với Uyển Tình.

Anh cảm thấy hạng người này thật đáng ghê tởm, đúng là “tra nam tiện nữ, trời sinh một cặp”.

Chương 34: Chương 34

Sau màn trình diễn ngớ ngẩn vừa rồi của tiểu thư nhà họ Y, mọi người đã rất nhanh nhập tiệc trở lại.

Lâm Trạch Dương cả buổi đã không thấy cô, cảm giác bữa tiệc trở nên nhạt nhẽo.

Anh phải thừa nhận “anh nhớ cô rồi”.

Trải qua một ngày dài đằng đẵng, sắc trời đã tối dần, bữa tiệc cũng đang đi vào kết thúc, người tham dự cũng đã ra về.

Tiếp theo sẽ là thời gian dành riêng cho nhân viên Lâm thị.

Các vị trí cao trong tập đoàn đều đã tham gia tiệc ban ngày giờ là thời gian họ nghỉ ngơi, chỉ còn nhân viên bình thường trong tập đoàn và Uyển Tình cũng có mặt trong bữa tiệc lần này.

Vì là tiệc cho nhân viên bên dưới nên cũng không cần quá câu lệ mọi người đều rất thoải mái với nhau.

- Chị Uyển Tình, chị Uyển Tình.

Uyển Tình vừa trở về nhà thay đồ sau đó mới đến bữa tiệc.

Vừa đi đến cửa đã nghe thấy giọng nói vui vẻ của Tiểu Hoa đang gọi cô.

Cô ấy cười cười, mừng rỡ khi thấy cô, chạy nhanh đến.

- Chị Uyển Tình, cuối cùng em cũng gặp được chị rồi.

Hihi.

Cô mỉm cười nói với cô ấy:

- Sao vậy? Tìm chị có việc gì sao?

Tiểu Hoa nghe cô hỏi vậy thì hơi cúi đầu xuống, dáng vẻ ngại ngùng

nói với cô.

- Không có, chỉ là cả ngày không thấy chị đâu, em cảm thấy nhớ chị thôi.

Uyển Tình thấy cô như vậy, nhẹ nhàng nói:

- Cô bé này, có phải chúng ta mấy năm không gặp nhau, sao mà đã nhớ chị rồi.

Ha, chúng ta vào thôi, hôm nay có rất nhiều món ngon cho em đó. Nói rồi cô đưa tay xoa đầu cô ấy giống như cô ấy là một đứa trẻ ngoan ngoãn vậy.

Làm xong động tác này Uyển Tình mới nhận ra hình như mình đã bị lây nhiễm thói xấu từ Trình Hạo từ bao giờ vậy.

Mà lúc này nhắc cô mới nhớ, kể từ lần trước vì đột nhiên xảy ra vấn đề nghiêm trọng cần anh ấy xử lí gấp, bữa cơm phải hủy bỏ.

Tối đó cô có gọi cho anh hỏi thăm tình hình, anh nói là đã giải quyết ổn thỏa rồi.

Sau đó vì quá bận mà cô và anh vẫn chưa liên lạc với nhau, đến giờ bữa cơm đó vẫn còn thiếu chưa ăn được.

Tiểu Hoa nhìn thấy cô thất thần như đang suy nghĩ gì đó thì lấy tay hươ hươ trước mặt cô, gọi hồn cô về.

- Chị Tình, chị đang nghĩ gì mà chăm chú vậy?

Nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Hoa cô mới nhận ra vừa rồi mình quá chú tâm suy nghĩ mà quên mất.

Bấy giờ cô mới phản ứng lại.

- Ờ... không, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi. Mình vào thôi.

Tiểu Hoa nghe cô nói vậy thì ồ lên một tiếng tỏ vẻ đã biết, sau đó vui vẻ theo bước chân cô tiến vào buổi tiệc.

Khi họ bước vào cũng đã có khá nhiều người có mặt, Tiểu Hoa đi bên cạnh cô lú lú không ngừng.

Thấy cô đến mấy nhân viên đều rất nhiệt tình chào đón.

Ở đây ai mà không biết cô là thư kí nữ duy nhất bên cạnh anh nên tự nhiên cũng sẽ kính trọng cô, không một ai dám đắc tội.

Cô cũng đã sớm quen với thái độ này của họ, cô không tỏ ra kiêu ngạo mà nhiệt tình đáp lại họ.

Tính cách của cô ở công ty tuy thường ngày rất lạnh nhạt, làm việc lại nghiêm túc nhưng cách cô đối xử chân thành nên được rất nhiều người yêu quý.

Hơn nữa, nếu như cô rũ bỏ hàng rào chắn bên ngoài thì người muốn theo đuổi cô sẽ không ít.

Bữa tiệc nhanh chóng bắt đầu, không khí cười nói vui vẻ khiến cho tâm tình treo cao mấy ngày nay của cô cũng hạ xuống.

Đột nhiên ở bàn của cô mọi người lúc này có chút men trong người nên mạnh dạn đề nghị chơi một trò chơi.

- Mọi người, có ai muốn chơi trò “nói thật hay hành động” khôngggg?

Mọi người nghe thấy anh ta nói vậy thì đều nhất trí, hiếm lắm mới có cơ hội, đương nhiên là phải chơi thật đã mới được.

Với trò chơi này, họ sẽ xoay chai rượu để quyết định người bị hỏi.

Nếu như không chọn nói thật thì sẽ phải thực hiện một yêu cầu của người bị hỏi trước đó.

Mà nếu đã chọn hành động mà không làm được thì sẽ bị phạt rượu. Sau một hồi chơi đã có người thua đến thảm hại, có người bị bắt phải nói ra những điều xấu hổ của mình như lần cuối cùng tè dầm là khi nào? Có bao nhiêu bạn gái hay bạn trai rồi? Còn có ai sợ vợ không?

...

Tóm lại là có đủ mọi loại câu hỏi khiến người khác phải bất lực, có người đã gục xuống vì say.

Chỉ có Uyển Tình là may mắn nhất.

Đang lúc mọi người vui vẻ chơi nên không chú ý có một người đàn ông đang đi vào trong hội trường, đó chính là tổng tài bá đạo của họ. Lâm Trạch Dương thật ra không có về nhà mà ở một phòng cạnh hội trường quan sát nhất cử nhất động của Uyển Tình.

Anh sợ cô bị đồng nghiệp chuốc say mà xảy ra chuyện nên không yên tâm.

Đợi đến khi anh ngồi xuống ghế bên cạnh cô thì mọi người mới phát hiện ra anh, không khí trong phút chốc ngưng đọng.

Họ không ngờ tổng giám đốc lại xuất hiện ở đây một cách bất ngờ như vậy.

Mọi năm đây là tiệc của nhân viên sếp lớn như anh đáng lẽ không thể xuất hiện.

Uyển Tình cũng rất ngạc nhiên khi thấy anh, cô á khẩu không nói lên lời, đôi mắt mở to vì kinh ngạc nhìn anh chăm chú.

Lâm Trạch Dương cũng cảm nhận được hình như anh không được hoan nghênh lắm thì phải.

Chuyện này là tất nhiên, boss ở đây sao họ có thể thoải mái được. Sau một hồi kinh ngạc mọi người đều đứng lên cung kính chào anh, còn có một người đàn ông đã say nhưng khi nghe thấy tổng giám đốc đang ở đây thì vẫn cố gắng đứng dậy.

Sau đó vì đã quá say, bị mất trọng tâm ngã rầm xuống đất, người bên cạnh vất vả kéo ông ta đứng dậy.

Lâm Trạch Dương cũng không muốn phá hỏng không khí của mọi người nên bảo họ không cần để ý đến anh.

Nhưng xuất hiện một quả bom nổ chậm ngồi chình ình ra đó, không cẩn thận là có thể nổ bất cứ lúc nào, không khí sau đó không còn được như trước khi anh xuất hiện.

Bàn của Uyển Tình đang chơi vui vẻ cũng vì thế mà dừng lại.

Anh nhíu mà bảo họ tiếp tục.

- Không phải vừa rồi mọi người đang chơi trò chơi sao? Sao lại dừng rồi, tiếp tục đi.

Sếp lớn đã nói vậy họ không thể không làm theo nhưng tất cả đều thầm cầu nguyện trong lòng chỉ mong cái chai kia không chỉ vào anh thôi.

Nhưng rất không may, cái chai dường như cũng bị khí chất của anh mê hoặc, ngay lần đầu tiên nó đã chọn anh.

Người vừa quay cái chai không giám mở miệng hỏi.

Bỗng một tên ma men đang gục trên bàn ngẩng đầu lên nói.

- Tổng giám đốc, anh... ợ... yêu bao giờ chưa?

Đùng...

Tất cả mọi người đều bị câu hỏi này của anh ta làm cho dọa sợ không ai dám trực tiếp nhìn anh.

Nhưng câu nói sau đó của anh ta lại làm cho họ choáng váng hơn, mồ hôi hạt tuôn ra thấm ướt lưng.

- Anh biết không... ợ ừ... tôi vừa bị bạn gái đá đó.

Cô ấy nói...

Cậu ta còn chưa nói xong lại gục xuống tiếp.

Mọi người âm thầm nguyện rửa cậu ta.

Câu nói này nhất định cậu ta điên rồi, ai mà chả biết tổng giám đốc nhà họ cũng vừa mới hủy hôn ước hơn một tháng trước.

Cậu ta thì hay rồi gây họa xong lại nằm đó, để lại hậu quả cho bọn họ gánh chịu.

Không khí lúc này trầm lắng cực độ, vốn tưởng anh sẽ tức giận nhưng chờ mãi không thấy gì.

Họ lén nhìn anh, lạ thay không thấy bất cứ biểu hiện gì của sự tức giận.

Anh vẫn nhàn nhã ngồi đó, nhâm nhi li rượu trong tay, động tác ưu nhã tỏa ra sự quyến rũ.

Lúc này họ mới thở nhẹ một hơi, không sợ anh tức giận nữa.

Đang lúc buông lỏng cảnh giác, đột nhiên anh đứng dậy dọa cho họ sợ chết khiếp, tưởng anh muốn trừng phạt họ.

Một giây sau anh đưa tay kéo Uyển Tình từ trên ghế dậy, sau đó kéo tay cô rời đi, để lại một đám người mặt mày ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Uyển Tình cũng không đỡ hơn họ là bao vô duyên vô cớ bị anh kéo đi, nhìn bàn tay to lớn đang nắm lấy tay cô, lại nhìn bóng lưng vững chãi của anh trái tim cô lại một lần nữa dao động.

Cô tự mắng mình thật ngu ngốc, đã quyết từ bỏ tình cảm đơn phương đau khổ này giờ lại chỉ vì vài hành động nhỏ nhặt này, một chút ấm áp của anh bao ngày qua lại không thể quên nổi trái tim.

Cô trách bản thân nhưng cũng rất hận anh, hận anh tại sao khiến cho cô tuyệt vọng rồi lại cho cô hi vọng, tại sao không thể vô tình như trước.

Suy nghĩ sẽ đánh mất trái tim mình một lần nữa làm cô thấy sợ hãi, cô mạnh mẽ rút tay mình khỏi tay anh.

Lâm Trạch Dương đang kéo tay cô đi về phía xe đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay trống rỗng, anh vẫn có thể cảm nhận thấy hơi ấm trên tay cô.

Anh nhíu mày quay lại nhìn cô, thấy cô không bước tiếp mà dừng lại nhìn anh với ánh mắt kì lạ.

Anh không biết đó là ánh mắt gì nhưng mang lại cho anh cảm giác ưu thương, rất nhanh ánh mắt đó đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh nhạt anh thường thấy hằng ngày.

Anh cảm thấy có lẽ hành động vừa rồi của mình quá đường đột đã dọa cô sợ.

Anh đi đến trước mặt cô, trầm mặc một lúc mới nói.

- Muộn rồi, để tôi đưa cô về.

Thấy anh bảo muốn đưa mình về cô từ chối.

Cô không quen với sự săn sóc này của anh, với lại cô cũng cần thời gian để bình tâm lại, có anh bên cạnh cô sẽ cảm thấy khó xử.

- Lâm tổng, anh không cần vất vả vậy đâu, tôi có thể tự về được. Nói rồi cô xoay người bước đi, đầu cũng không ngoảnh lại bắt một chiếc taxi bên đường trở về.

Nhìn chiếc xe đã đi xa, Lâm Trạch Dương vẫn đứng đó nhìn theo.

Đột nhiên anh nở nụ cười, một nụ cười tự giễu.

Anh tự thấy bản thân mình thật hèn mọn cũng đâu khác gì kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác.

Dù chính tai nghe thấy cô thừa nhận mình đã có bạn trai cũng nhìn thấy mình chứng cho điều đó, nhưng lại hết lần này đến lần khác không quan tâm, luôn tìm cách tiếp cận cô.

Một kẻ lạnh lùng tàn nhẫn như anh, trước giờ không biết sợ hãi là như thế nào nhưng giờ đây anh lại cảm nhận được nó.

Sâu thẳm trong trái tim, anh sợ mình không kiềm chế được cảm xúc làm cô sợ hãi mà rời xa anh.

Anh như rơi vào hố sâu không đáy, mãi không tìm thấy lối ra cho chính mình.

Chương 35: Chương 35

Từ đêm hôm đó, trong lòng Lâm Trạch Dương và cô đều rối bời nên cả hai đều không biết phải đối xử với nhau như thế nào.

Hai tháng sau đó, hai người lại trở về như trước, anh lạnh lùng, cô lạnh nhạt, tiếp tục trở về thành hai người cuồng công việc.

Vẫn tưởng mọi chuyện cứ thế trôi qua cho đến một ngày, Tạ Tú Linh trở về, giông bão bắt đầu từ đây, cũng là bước ngoặt trong tình cảm của hai người.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, Uyển Tình vẫn đang ngập đầu trong công việc, chuẩn bị cho cuộc họp sắp tới.

Trong khi đó một chiếc xe sang trọng dừng trước cửa lớn Lâm thị, bước từ trên xe xuống là một người phụ nữ có ngoại hình xinh đẹp, một vẻ đẹp mê mẩn lòng người, trên mặt đeo một chiếc kính đen rõ to.

Người phụ nữ bước những bước chân uyển chuyển đầy kiêu ngạo đi vào sảnh chính, nhưng không dừng bước ở bộ phận tiếp nhận khách hàng mà trực tiếp đi thẳng vào thang máy.

Hơn nữa còn là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, thường ngày thang máy đó chỉ có anh và hai vị thư kí của mình là Tiểu Bạch và Uyển Tình vậy mà hôm nay lại có người dám nghênh ngang đi vào.

Một nữ nhân viên tiếp tân thấy vậy định bước lên ngăn cản.

Nhưng vừa chỉ mới kịp nói “xin lỗi, cô...” thì đã bị đồng nghiệp bên cạnh kéo lại, néo mạnh vào tay cô.

Cô ấy bị đau kêu lên, tức giận quay sang người vừa kéo mình khó chịu nói.

Cô làm gì vậy? Đau đó!

Cô ấy nhỏ giọng nói:

Cô muốn chết à? Không nhận ra đó là Tạ Tú Linh – đại tiểu thư của Tạ gia, trước kia là vị hôn thê của tổng giám đốc đó.

Ai dám ngăn cản cô ấy chứ.

Cô nhân viên nghe nói vậy thì mới nhớ ra, nghĩ lại quả thật người kia có chút giống với người phụ nữ đó.

Cô ta thầm may mắn vừa rồi mình còn chưa kịp nói “xin lỗi, cô không thể đi thang máy này” thì đã được người bên cạnh kéo lại.

Cô nghĩ dù họ đã hủy hôn nhưng không có nghĩa là người khác có thể tùy tiện coi thường.

Mấy tháng trước tin tức hủy hôn giữa hai nhà đã gây ra chấn động không nhỏ.

Tuy không rõ lí do là gì nhưng họ có thể thấy thái độ của tổng giám đốc nhà họ với vị hôn thê này cũng không dữ dằn như cách mà anh đối xử với nhân viên khi họ mắc sai lầm.

Đối với việc cô ta làm đều mắt không thấy, tai không nghe, tâm không động.

Chuyện hủy hôn đã qua một thời gian, họ nghe nói sau đó vị đại tiểu thư này nhận được lời mời đóng phim gì đó ở Mỹ, có lẽ sẽ mất thời gian dài không về nước.

Hôm nay xuất hiện ở đây làm họ bàn tán xôn xao.

Ấy ấy... tôi không làm chứ, hôn thê cũ của tổng giám đốc kìa.

Ừ ừ, tôi cũng thấy.

Sao cô ta lại ở đây chứ?

Hê, người phụ nữ xinh đẹp kia là ai vậy? Cô... cô ta đi thang máy dành riêng cho Lâm tổng kìa, không ai cản lại à.

Hừ.

Cô điên sao! Cô mới làm nên có điều không biết, cô ta chính là vị hôn thê cũ của Lâm tổng đó.

Tên nào nào có vấn đề mới đi cản lại.
Người nhân viên đó không hiểu hỏi tiếp:
Nếu đã là người cũ rồi vậy sao còn đến nữa.

Hả... không lẽ hai người họ làm lành rồi?
Cô ta thốt lên kinh ngạc.
Một người đàn ông than vãn:
Vậy thì chúng ta khó sống rồi!

...

Trước kia cô ta ỷ mình có chỗ dựa là anh mà kiêu căng hống hách không coi nhân viên trong tập đoàn ra gì, nên có rất ít người ưa nổi cô ta.

Bây giờ Tạ Tú Linh tự dưng xuất hiện ở đây, bộ dáng vẫn còn rất kiêu ngạo giống như mình là nữ chủ nhân Lâm thị vậy, làm mọi người không khỏi chán ghét thêm.

Lúc trước khi nghe tin tổng giám đốc hủy hôn họ còn rất vui mừng.

Thường ngày chịu đựng sự lạnh lẽo như Nam cực của anh thôi cũng đủ rồi, nếu lại còn phải tiếp tục chịu đựng cả cô ta thì không biết còn sống nổi không.

Tạ Tú Linh tuy là minh tinh nổi tiếng, còn là ảnh hậu nhiều năm như vậy không phải hoàn toàn dựa vào thực lực mà còn do có Tạ thị chống lưng lại thêm vị trí phu nhân tổng tài Lâm thị mới được như ngày hôm nay.

Thế giới này chính là tàn nhẫn như vậy kẻ có tiền mới chính là người thắng, vậy nên cô ta không cần kiêng rè bất cứ điều gì.

Tạ Tú Linh có thể cảm nhận được ánh mắt kì lạ cùng tò mò của nhân viên nhưng cô ta vẫn không để họ vào mắt, bước vào thang máy nhấn chọn tầng cao nhất lên văn phòng tổng giám đốc.

Uyển Tình đi theo sau lưng anh chuẩn bị vào họp thì lúc này cửa thang máy mở ra một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Lâm Trạch Dương có hơi bất ngờ khi thấy Tạ Tú Linh xuất hiện ở đây, trong lòng nổi lên nghi hoặc “Không phải cô ta đi Mỹ rồi sao?” Uyển Tình đang đi sau anh đột nhiên đứng lại theo quán tính mặt cô đập vào tấm lưng rắn chắc của người đi trước, cô bị đau lấy tay xoa xoa cái mũi của mình thắp giọng lẩm bẩm.

Ui da! Gì mà cứng vậy? Cái mũi của tui... suýt thì gãy rồi.

Cô đưa mắt theo ánh nhìn của anh, cả cơ thể phút chốc trở nên cứng nhắc.

Cô ấy đã trở về, người đã từng là vị hôn thê của anh đã trở về.

Trong lúc anh và cô còn đang đứng yên vì bất ngờ thì Tạ Tú Linh nhìn thấy anh liền chạy đến định ôm anh nhưng Lâm Trạch Dương lại đối xử với cô ta y hệt như Y Thanh Dao, anh chán ghét, lạnh lùng tránh khỏi người cô ta.

Tạ Tú Linh không ngờ anh sẽ như vậy, cô ta mất đà ôm chầm lấy Uyển Tình đang đứng sau anh.

Mọi chuyện quá bất ngờ cô không kịp phản ứng bị một lực mạnh lao đến đẩy cô lùi về phía sau.

Nhưng cũng may cho cô tập taekwondo nên không bị ngã xuống.

Tạ Tú Linh bị anh tránh đi ôm phải Uyển Tình, cô ta tức giận đẩy cô ra, lần này cô không kịp phòng bị nên suýt ngã.

Lâm Trạch Dương thấy vậy đã nhanh tay đỡ lấy cô, anh nhíu mày không vui, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tạ Tú Linh.

Cô ta nhận được ánh mắt của anh thì biết anh đang tức giận nhưng cô ta không hiểu anh có gì mà tức giận.

Trước đây cô ta có thể tùy hứng làm bất cứ điều gì anh cũng không quan tâm nhưng giờ anh lại vì một thư kí nhỏ bé tức giận với mình. Với giác quan nhạy cảm của một người phụ nữ cô ta nhận ra thái độ của anh với Uyển Tình đã thay đổi, cô ta cảm nhận được sự nguy hiểm đang đến gần.

Lâm Trạch Dương không định ở đây mất thời gian với cô ta, anh còn

có cuộc họp quan trọng.

Mắt thấy anh định đi cô ta vội kéo lấy tay anh, cất giọng nói nhẹ nhàng.

Dương, em có chuyện muốn nói với anh.

Anh thấy mình không có gì để nói nhưng cô ta cố chấp bám mãi không buông.

Cuối cùng anh thỏa hiệp muốn xem cô ta nói gì, kết thúc mọi chuyện giữa hai người.

Anh quay trở lại phòng, Tạ Tú Linh cũng đi theo, chỉ còn lại một mình Uyên Tình đứng đó.

Tuy cô đã quyết từ bỏ anh nhưng khi thấy anh vì cô ấy mà bỏ lại cuộc họp, trước đây anh chưa từng như vậy, đáy lòng vẫn khó tránh cảm giác nhói đau.

Quả thật tình càng sâu càng khó buông.

Chương 36: Chương 36

Tạ Tú Linh đi theo Lâm Trạch Dương vào phòng tổng giám đốc.

Khi vừa vào phòng, từ đằng sau cô ta ôm lấy anh, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự nhớ nhung.

- Dương, em nhớ anh lắm! Chúng ta quay lại được không?
Nghe người phụ nữ xinh đẹp nói những lời tình cảm, anh không những không động lòng mà còn cảm thấy chán ghét.

Anh gỡ cánh tay quấn trên người mình ra lạnh lùng đi về phía trước ngồi xuống ghế, mở giọng chế giễu.

- Tình yêu của cô chạy về Trung Quốc rồi sao.

Tạ Tú Linh biết anh đang châm chọc mình, trước đó cô ta yêu anh nhưng thái độ luôn lạnh nhạt, còn có những lời nói lạnh lùng rằng anh không yêu cô ta.

Nếu không phải lần đó cô ta nhanh trí lợi dụng tên giám đốc ngu ngốc kia làm công cụ cho mình, sau đó giả làm người tốt đỡ cho anh một nhát dao thì chắc chắn anh sẽ không nương tình để mặc cho người nhà sắp xếp hôn sự.

Hơn nữa để món nợ ân tình này lớn hơn cô ta còn làm giả kết quả rằng do nhát dao đó ảnh hưởng đến việc sinh con sau này.

Tất cả những gì cô ta làm đều là vì cô ta yêu anh, yêu đến hèn mọn như vậy nhưng sau việc đó tuy anh không hủy hôn nhưng cô ta cũng không có được trái tim anh.

Mọi người cứ nghĩ rằng anh yêu chiều cô ta nên dù cô ta hống hách thế nào anh cũng không quản.

Nhưng mình cô ta biết lí do đằng sau đó là sự hờ hững, không quan

tâm.

Tạ Tú Linh thấy anh như vậy lại bắt đầu bật công tắc diển lên, căn môi giả bộ đáng thương.

- Trạch Dương... mọi chuyện không như anh nghĩ đâu.

Em...

Cô ta làm cho mình trở nên tội nghiệp nhằm thu hút sự chú ý của anh nhưng thái độ anh vẫn vậy, thậm chí đôi mắt hẹp dài ẩn chứa nguy hiểm cùng sự không kiên nhẫn.

Cô ta thấy vậy có chút hoảng, nước mắt lưng chòng vội vàng nói.

- Trạch Dương, chỉ là em biết anh không yêu em nếu miễn cưỡng sẽ chỉ khiến cả hai đau khổ, vì vậy em mới nói dối anh.

Em... em thật sự... thật sự không có ai khác...

Lời nói của cô ta người ngoài không biết còn tưởng thật nhưng anh thì không.

Lâm Trạch Dương anh không phải loại người có thể để người khác chơi đùa, nói gì cũng tin.

Anh càng nhìn càng thêm chán ghét cô ta.

- Nếu cô đến để nói lời vô nghĩa thì tốt nhất nên về đi.

Tôi không có thời gian để chơi với cô.

...

Sau khi bọn họ vào phòng Uyển Tình phải đi thông báo với mọi người tạm hoãn cuộc họp.

Đang lúc cô ngồi thất thần bên ngoài thì Lạc Thiên anh em tốt của anh lại đến.

Anh ta thấy cô thư kí nhỏ của anh đang ngồi gần người thì bước tới gần, nở nụ cười trêu ghẹo, cúi thấp đầu đưa mặt mình lại gần cô.

- Thư kí Đinh, thư kí Đinh, cô đang tương tư ai à?

Uyển Tình nghe thấy có người gọi thì giật mình, cô thấy Lạc Thiên đang đứng trước mặt, còn cười hơn hờ nữa.

Cô không khỏi cảm thán thấy lúc nào anh ta cũng có thể vui như vậy.

Cô suy nghĩ gì liền vô thức nói ra.

- Lạc Thiên anh lúc nào cũng vui như vậy à?

Anh ta nghe thấy cô nói thế thì bật cười sảng khoái sau đó lại làm khuôn mặt thành đau khổ nói với cô.

- Đó là cô không biết thôi.

Lúc bị tổng giám đốc nhà cô ném sang Châu Phi tôi đau khổ lắm đó, đến mở miệng cũng không mở được, đừng nói đến cười.

Hazzz.

Nhìn khuôn mặt đau khổ của anh ta cô mới nhớ, Lâm Trạch Dương thích nhất là ném người anh em này sang Châu Phi chơi vài tháng.

Cái sở thích này cũng thật là... bi3n thái quá!

Lạc Thiên cũng không đùa cô nữa hỏi cô Lâm Trạch Dương có đây không.

- Ấy, Lâm tổng nhà các cô ở trong phòng đúng không? Tôi gặp anh ta có chuyện.

Nói rồi không chờ cô trả lời anh ta đã đi về phía văn phòng, cô thấy vậy vội vàng ngăn cản nhưng không kịp nữa rồi anh ta đã rất tự nhiên mở cửa.

Nhưng khi mở cửa ra cả hai người bị cảnh tượng bên trong làm cho đứng hình.

Chỉ thấy Lâm Trạch Dương đang được một người phụ nữ ôm lấy.

Chả là lúc anh đứng dậy muốn đi nhưng lại bị cô ta ôm chặt lại, bám riết không chịu buông.

Anh còn chưa kịp kéo cô ta ra thì cánh cửa đã mở ra, anh nhìn thấy anh em của mình và cô đang đứng bên ngoài.

Lạc Thiên vừa liếc mắt đã nhìn thấy đã nhận ra người trong lòng anh là ai, anh ta hùng hổ xông tới kéo cô ta ra khỏi, tức giận mắng.

- Này, cô đến đây làm gì, không đi tìm tình yêu của mình sao, bám dai như đĩa đói thế...

Tạ Tú Linh vốn đang cố níu kéo Lâm Trạch Dương nhưng không ngờ lại có người đến phá đám không những vậy còn là người mà trước giờ không ưa cô ta – Lạc Thiên.

Lạc Thiên thấy cô ta bám lấy anh không tha nên càng mắng càng hắng.

Tạ Tú Linh cũng muốn bật lại nhưng vì giữ hình tượng mà nén lại.

Cô ta đưa đôi mắt đáng thương, tay kéo lấy tay anh nói.

- Trạch Dương, bạn anh quá đáng...

Uyển Tình nãy giờ vẫn đứng ở ngoài chứng kiến cả quá trình, cô rử đôi mắt che giấu tâm trạng bản thân lặng lẽ rời khỏi.

Lâm Trạch Dương thấy cô rời đi sợ cô hiểu lầm, anh hắt tay cô ta ra rời nhanh chóng đi theo.

- Thự kí Đính...

Anh đứng trước mặt cô ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Trong lòng anh nghĩ đến cô và anh không là gì của nhau, có giải thích hay không cũng không quan trọng, vì vậy lời muốn nói rời lại thôi, đổi giọng bình tĩnh nói.

- Bắt đầu họp.

Sau đó cất bước nhanh về phía phòng họp.

Uyển Tình thất vọng đi theo anh.

Mà bên kia sau khi anh rời đi, Tạ Tú Linh cũng không diễn nữa, lập tức chửi lại Lạc Thiên.

Thế là một trận khẩu chiến xảy ra trong văn phòng tổng giám đốc.

Chương 37: Chương 37

Trong suốt buổi họp Lâm Trạch Dương trầm mặc không nói, các nhân viên đều nhận ra anh lại không vui nữa rồi nên càng cẩn thận hơn.

Uyển Tình cũng nhận thấy sau khi gặp Tạ Tú Linh, tâm trạng anh đã thay đổi, thậm chí còn không tập trung vào cuộc họp.

Trong phòng họp mọi thứ đều im lặng chỉ nghe thấy tiếng của một vị giám đốc đang báo cáo.

Không khí căng thẳng, ngọt ngào bỗng một tiếng “reng reng” vang lên. Lâm Trạch Dương liếc đôi mắt u ám về phía phát ra tiếng kêu, nhân viên bị anh nhìn vậy run rẩy sợ hãi, hai tay run run cầm điện thoại trên tay nhìn nó giống như củ khoai nóng vậy, phải cố gắng lắm mới nhấn nút đỏ tắt đi.

Anh ta thầm gào khóc trong lòng rằng tại sao mình lại ngớ ngẩn như vậy, lại quên không tắt chuông trước khi vào họp.

Lâm Trạch Dương xưa nay rất ghét nhất là bị làm phiền khi đang họp.

Anh ta sợ hãi vội vàng xin lỗi.

- Tổng giám đốc... Lâm tổng, tôi không cố ý đâu.

Anh tha...

Khi anh ta đang cầu xin tha, Lâm Trạch Dương bỗng nhiên đứng lên, cầm lấy quần áo để trên ghế dựa rồi bước ra ngoài.

“Tổng giám đốc Lâm, anh muốn đi đâu vậy, cuộc họp vẫn chưa kết

thúc” Uyển Tình vội vàng đuổi theo.

Lâm Trạch Dương dừng bước, quay đầu nhìn cô nói: “Cô ở lại đây, thay tôi chủ trì cuộc họp, nếu có chuyện gì chờ tôi trở lại rồi xử lý.”

Nói xong anh cũng không quay đầu lại trực tiếp bỏ đi.

Sau khi anh rời đi cậu nhân viên kia và mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong lòng Uyển Tình lại mất mát thêm, cô nghĩ rằng anh như vậy là do sự xuất hiện của vị hôn thê cũ.

Lâm Trạch Dương buồn bực trước thái độ bình thản của cô khi nhìn thấy Tạ Tú Linh ôm anh.

Anh phóng xe nhanh trên đường chạy đến quán bar của Âu Dương Hàn.

Anh lại đến đây uống rượu, như thể rượu có thể làm anh quên tất cả buồn phiền vậy.

Anh đã nhẫn nhịn hai tháng rồi, anh luôn tự nhắc nhở mình cô đã có bạn trai, nhưng hôm nay trước thái độ của cô như vậy khiến mọi kìm nén muốn bộc phát.

Bước vào trong, nhân viên phục vụ nhận ra anh, thấy khách quý đến liền tiến lên chào hỏi.

Vì anh đến vào ban ngày nên bên trong không có nhiều người, không khí yên bình hơn hẳn.

- Xin chào Lâm tổng...

Không để cậu ta nói hết anh hất tay ý bảo cậu ta không cần tiếp đón, người phục vụ hiểu ý anh liền không làm phiền nữa, lặng lẽ lui xuống.

Lâm Trạch Dương đi liền một mạch thẳng tới căn phòng vip xa hoa nhất mà anh vẫn hay đến.

Âu Dương Hàn nghe tin anh đến cũng chạy tới theo.

Mà cũng thật khéo một vị vừa đi lại có một vị khác tới, anh ta cũng đoán ra có chuyện gì.

Cạch!

Anh ta mở cửa đi vào đã thấy Lâm Trạch Dương vắt chéo chân, dựa lưng vào ghế, ngón tay thon dài nâng ly rượu lên, lắc nhẹ rồi uống, động tác ưu nhã nhưng không kém phần mê hoặc.

Thấy có người đến anh không cần liếc mắt cũng biết là ai, giờ này chỉ có tên Âu Dương Hàn mới dám bước chân vào đây một cách tự nhiên như vậy.

Âu Dương Hàn thấy anh đến một cái liếc mắt cũng không thèm cho mình, anh ta không để ý quá nhiều, dường như đã sớm quen với thái độ này của anh.

Anh ta ngồi xuống đối diện, tự rót cho mình một ly rồi thưởng thức, uống xong anh ta mới cất giọng nói.

- Lâm tổng của chúng ta sao hôm nay lại rảnh rỗi ghé qua chỗ tôi lúc này vậy?

Lâm Trạch Dương mím môi không nói, tiếp tục thưởng thức rượu. Không nghe thấy anh đáp lại, anh ta liền nói tiếp.

- Nghe Lạc Thiên nói... sáng nay, cậu ta thấy Tạ Tú Linh ở văn phòng cậu.

Hơn nữa... còn ôm ấp yêu thương, níu kéo không buông.

Sau khi chiến đấu bằng miệng với cô ta xong, Lạc Thiên tức giận ùng ùng chạy đến chỗ Âu Dương Hàn tố giác, bép xép việc Tạ Tú Linh trở về rồi.

Nghe cậu ta nói anh cũng cảm thấy tức giận thay anh em mình.

Anh chỉ ước lúc đó mình cũng ở đó, như vậy hai người có thể cùng nhau xử lí cô ta.

Anh ta nghĩ lại bây giờ vẫn cảm thấy tiếc.

Tuy tin tức hủy hôn là được đưa ra từ nhà họ Lâm, mọi người cứ nghĩ vấn đề chắc chắn là ở Lâm Trạch Dương vì trước nay anh luôn là bộ dạng lạnh lùng, còn rất tàn nhẫn trên thương trường, làm sao biết thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng anh em tốt như họ sao lại không biết sự thật đằng sau là gì

chứ.

Tất cả rắc rối đều đến từ phía của Tạ Tú Linh.

Lúc trước náo loạn đòi gả cho Lâm Trạch Dương, vậy mà sau bao năm rồi đến lúc hai gia đình đã xác lập mối quan hệ, cô ta lại giở trò nói mình không còn yêu anh, nói anh lạnh lùng, vô tình, không quan tâm cô ta.

Nhưng Âu Dương Hàn đã sớm điều tra, cô ta chỉ là lấy cớ đổ hết trách nhiệm cho Lâm Trạch Dương.

Cô ta sớm đã quen được một tên thiếu gia nhà giàu bên Mỹ, hẳn cũng là một minh tinh, gia thế cũng không phải tầm thường, có ảnh hưởng đến cả nền điện ảnh Mỹ.

Vai diễn trong bộ phim Hollywood vừa rồi cô ta nhận được cũng là do hẳn cho.

Nhưng anh không hiểu nếu cô ta đã tìm được bến đỗ mới sao lại còn trở về đây?

Tất cả Âu Dương Hàn đều biết hết nhưng anh hiểu làm Lâm Trạch Dương yêu cô ta nên mới không dám nói ra, sợ anh em mình đau lòng.

Nhưng anh ta không biết tất cả chỉ là mình lo lắng vu vơ chuyện không đâu, đúng là “lo bò trắng răng” mà thôi.

Lâm Trạch Dương vốn không có chút tình cảm gì với Tạ Tú Linh, chỉ là anh nợ cô ta một ơn cứu mạng nên mới mắt nhắm mắt mở để cô ta làm loạn.

Chương 38: Chương 38

Vào lúc Âu Dương Hàn tưởng anh sẽ không nói gì, để anh ta độc thoại một mình thì bỗng nhiên Lâm Trạch Dương đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, hỏi một câu hỏi lạ lùng.

- Cậu, từng thất tình chưa?

Âu Dương Hàn bất ngờ, mắt tròn mắt dẹt, không hiểu tại sao anh lại đi hỏi vấn đề này.

Tuy vậy chỉ ngạc nhiên được một lát, anh ta lại lấy lại dáng vẻ tự tin, vỗ ngực kiêu ngạo nói.

- Thiếu gia đây chưa từng thất tình.

Cậu làm anh em tôi bao năm trước giờ chỉ thấy tôi đá phụ nữ chứ chưa có chuyện thất tình bao giờ.

Ha ha.

Sau khi tự hào tuyên bố hùng hồn, anh ta hạ giọng vẻ mặt bí hiểm tiến lại gần anh nói.

- Này, không phải cậu thất tình chứ?

Câu hỏi của anh ta nói trúng nỗi đau của Lâm Trạch Dương, anh liếc mắt lạnh lùng nhìn anh ta một cái.

Âu Dương Hàn thấy biểu hiện của anh thì thấy mình có lẽ đã đoán đúng, anh ta suy nghĩ một lát, đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt kinh hoàng không tin nổi.

- Má! Không phải thật đó chứ? Cậu vẫn còn luyến tiếc cái cô Tạ Tạ gì đó à?

Thấy anh mím môi không trả lời anh ta tưởng suy nghĩ của mình là đúng, vẻ mặt khổ não cuống cuống nói.

- Ấy, cậu bị lừa đá à? Sao...?

Nghe anh em nói mình bị lừa đá, Lâm Trạch Dương cả người toát ra khí hàn, ánh mắt cảnh cáo anh ta, sau đó lại cầm ly rượu lên uống.

Âu Dương Hàn biết mình lỡ lời chửi thề, anh ta vội im miệng lại.

Nhưng trong lòng bứt rứt không yên, anh ta cũng giống như Lạc Thiên phi thường ghét Tạ Tú Linh.

Khi thấy anh em mình thoát được khỏi cô ta thì anh vui như mở cờ trong bụng.

Anh ta nhìn người anh em của mình lại lao đầu vào rượu, tay giơ ra nhưng lại rút vào, anh biết chắc chắn không thể ngăn được bèn mở cửa ra ngoài.

Một mình Lâm Trạch Dương trong phòng vid xa hoa, trong đầu anh toàn hình bóng của cô, cho dù tự chuốc say bản thân nhưng vẫn không quên được.

Sau khi ra ngoài Âu Dương Hàn lập tức gọi điện cho Lạc Thiên gọi anh ta tới.

Mà lúc này đúng lúc Lạc Thiên bị mẹ ép phải đưa cô gái nhỏ Cảnh Điem đi mua sắm, trên tay là túi lớn túi nhỏ chứa đầy hàng hiệu. Cảnh Điem là tiểu thư duy nhất của nhà họ Cảnh có quan hệ thân thiết với nhà họ Lạc, mẹ anh cũng rất thích cô gái này thậm chí còn có ý ghép đôi với con trai mình.

Lúc này Lạc Thiên đã đi theo Cảnh Điem dạo mấy con phố, qua mấy cửa hàng thời trang, đồ trên tay cũng nhiều đến nỗi cầm mỏi tay. Thực ra hằng ngày Cảnh Điem khi ra ngoài đều như cô công chúa nhỏ có vệ sĩ theo cùng, nhưng hôm nay phụ huynh hai bên cố ý để cho họ đi riêng, có thêm thời gian bồi dưỡng tình cảm.

Lạc Thiên nhìn cô gái vẫn vui vẻ tung tăng ngắm nhìn mọi thứ, dường như không có dấu hiệu mệt mỏi, nhưng còn anh thì thảm vô cùng, lưng đã đẫm một mảng mồ hôi cứ như bảo mẫu đi theo sau cầm hết tất cả những gì cô đã mua.

Đang lúc cậu ta sắp không chịu nổi nữa thì điện thoại lại vang lên, cầm đồng hồ trên tay anh ta khó khăn lắm mới lấy được điện thoại

bắt máy.

Khi nghe Âu Dương Hàn gọi anh ta có việc gấp liên quan đến Lâm Trạch Dương, anh ta như người sắp chết đuối với được phao cứu sinh.

Anh ta vội vàng cầm đồng hồ chạy nhanh đến chỗ Cảnh Điềm.

Anh ta mở miệng nói dối cô:

- Cảnh Điềm à, Lâm Trạch Dương uống say ảnh hưởng đến dạ dày, hiện đang trong viện, anh phải tới đó ngay... Em, gọi người đến đón nha.

Miệng anh ta nói ra những lời này, nhưng trong lòng lại cầu khẩn xin ông trời tha thứ.

Nói xong định quay người bỏ chạy thì bị Cảnh Điềm kéo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn như thiên sứ hiện lên sự lo lắng.

Cô cùng với Lâm Trạch Dương, Lạc Thiên và Âu Dương Hàn lớn lên từ bé, tuy cô sợ sự lạnh lùng của Lâm Trạch Dương nhưng trong lòng vẫn coi anh như anh trai mình.

Nghe Lạc Thiên nói anh nhập viện trong lòng đương nhiên là gấp gáp.

- Anh Lạc Thiên cho em đi với.

Vốn đây chỉ là cái cớ anh ta đương nhiên là không dám đưa cô theo, chỉ đành lấy cớ đồng hồ trên tay mà từ chối.

Sau đó anh ta chạy biến mất, đáng thương cho cô gái không biết mình bị gạt, bị người ta bỏ rơi đến hai lần.

Khi Lạc Thiên tới nơi thì Lâm Trạch Dương tửu lượng kém đã say bất tỉnh nhân sự nằm gục trên ghế sofa.

Anh ta tiến tới lay lay người anh, Âu Dương Hàn ở bên cạnh nhắc nhở.

- Đừng lay nữa, dù trời có sập cậu ta cũng không tỉnh đâu.

Lạc Thiên lo lắng nói:

- Cậu ta đúng là, cái dạ dày đã không tốt rồi lại còn uống rượu mạnh như vậy.

Muốn chết sao!

- Ừm, chắc vậy đó, thất tình mà.

Hazz.

Âu Dương Hàn thờ dài nói.

Lạc Thiên nghe cậu ta nói vậy tưởng mình nghe nhầm, cau mày nói:

- What? Thất tình?...! Vì người phụ nữ đó sao?

Nghĩ đến đây đầu Lạc Thiên càng điên hơn, vốn đã tức vì sự xuất hiện của cô ta, bây giờ lại nhìn bộ dạng người anh em của mình như vậy, hazz, anh ta không biết làm sao với anh.

Âu Dương Hàn và Lạc Thiên nhìn nhau một lát rồi quyết định đưa anh trở về biệt thự riêng, nhưng cái này không phải là nơi lần trước Uyển Tình đưa anh đến mà ở đây có một người là má Trần.

Từ nhỏ ba mẹ Lâm Trạch Dương bề bộn công việc, không có thời gian quan tâm anh nên mọi việc từ lớn đến bé đều là do má Trần chăm lo.

Sau khi anh chuyển ra ngoài ở thì bà cũng đi theo để chăm sóc anh, giúp anh quản lí nhà cửa.

Khi xe vừa chạy đến cổng, bảo vệ thấy xe của anh thì cung kính mở cửa cúi chào.

Xe dừng trước cửa lớn, má Trần xách hành lí chuẩn bị đi đâu đó thì thấy hai người đỡ anh xuống liền vội vàng chạy tới.

- Ôi! Sao cậu chủ lại say vậy?

Âu Dương Hàn bảo má Trần nhanh chóng đi chuẩn bị cho anh canh giải rượu còn hai người thì đưa anh lên phòng.

Vứt anh em của mình xuống giường một cách vô tình xong, hai người mệt mỏi ngồi bệt xuống đất đưa mắt nhìn người trên giường, rồi lại nhìn nhau thờ dài.

Đột nhiên Âu Dương Hàn nói:

- Này, cậu thấy bây giờ phải làm sao, cậu ta không thể cứ như vậy mãi được.

Lạc Thiên trầm mặc suy nghĩ một lúc bỗng như nghĩ ra ý tưởng hay

ho gì đó, anh lại gần Âu Dương Hàn nói nhỏ.

- Cậu có nghĩ chúng ta nên tìm cho cậu ta một người phụ nữ khác không, biết đâu lại được.

Âu Dương Hàn nghe anh ta nói vậy thì nhíu mày nói.

- Cậu nghĩ ai mà chịu được tảng băng cứng như vậy chứ?

Câu nói này làm cho Lạc Thiên rơi vào suy nghĩ, miệng lẩm bầm một vài cái tên, tự dưng hai mắt anh ta sáng lên trong đầu nghĩ đến một người mà người này chắc chắn là ứng viên tốt nhất, anh ta nói.

- Có.

Có một người, thư kí của Trạch Dương.

Âu Dương Hàn lại thắc mắc hỏi:

- Tiểu Bạch?

Lạc Thiên nghe câu trả lời của anh, bất lực nói.

- Đầu cậu bị lừa đá à?

Câu này Âu Dương Hàn thấy quen quen, anh ta nhớ ra hình như mình có nói câu này với Lâm Trạch Dương, bây giờ lại đến lượt anh bị nói như vậy.

Đúng là quả báo không chừa một ai.

- Cậu quên rồi sao? Hơn hai năm trước, khi cậu đi Pháp một thời gian Trạch Dương có tuyển một thư kí nữ tên Đinh Uyển Tình, năng lực làm việc có thừa, hơn nữa lại có thể chịu được tính khí lạnh lùng đó, đến nay đã hơn hai năm rồi.

Một người như vậy chắc chắn là thích hợp nhất.

Nghe giọng điệu quả quyết đó của Lạc Thiên, Âu Dương Hàn cũng rất tò mò với cô gái này, phải biết rằng với tính khí dọa người của anh không phải ai cũng có thể chịu nổi.

Anh ta thầm tán thưởng trong lòng “Xem ra cô gái này cũng có bản lĩnh”.

Sau khi bàn bạc thống nhất với nhau, hai người bắt đầu lên kế hoạch trở thành bà mối cho Lâm Trạch Dương, mà bước đầu tiên chính là

tận dụng cơ hội lần này.

Chương 39: Chương 39

Má Trần một lúc sau mang canh giải rượu lên, hai người kia thấy vậy thì nhanh chóng bước tới cầm lấy bát canh.

Lạc Thiên cười cười nói với bà.

- Má Trần, vừa rồi dì định xách hành lí đi đâu vậy?

Má Trần vẻ mặt khó xử nói:

- Tôi đang định trở về quê vài ngày, con dâu tôi nó sắp sinh nên phải trở về để chăm sóc hai mẹ con.

Lạc Thiên nghe thấy vậy thì đã nghĩ ra kế sách, vẻ mặt chân thành vội nói.

- Vậy sao? Chúc mừng má Trần sắp lên chức! Vậy dì đi đi thôi, chắc giờ con dâu và con trai đang chờ đó.

Má Trần nghe nói vậy cũng muốn đi nhưng lại nhìn Lâm Trạch Dương đang nằm trên giường.

Lạc Thiên liếc mắt đã biết bà đang bận tâm chuyện gì, vì vậy vội ngược đảm bảo.

- Má Trần, dì yên tâm, cứ để Trạch Dương cho chúng tôi chăm sóc là được.

Nghe lời đảm bảo của anh ta má vẫn không yên tâm nhìn từ đầu đến chân hai thằng đàn ông, nào có chỗ nào biết chăm sóc người khác chứ?

Vì vậy vẫn không yên tâm nói:

- Thôi, không sao, tôi đi chuyển sau cũng được.

Nói rồi bà muốn bước vào phòng thì bị Âu Dương Hàn ngăn lại, anh ta mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Má Trần, dì cứ về đi.

Nếu dì không yên tâm thì tôi sẽ gọi thư kí của Trạch Dương đến, để cô ấy chăm sóc cậu ta.

Như vậy được rồi chứ?

Má Trần nghe anh nói vậy thì cũng không tranh nữa.

Bà cũng đã gặp Uyển Tình mấy lần, thấy cô tuy trầm mặc, ít nói nhưng bà nhận ra cô là cô gái tốt, như vậy thì bà cũng yên tâm rồi. Sau khi lừa được má Trần đi, hai người bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Lạc Thiên phụ trách gọi điện cho Uyển Tình.

Điện thoại đổ chuông một lúc thì có người bắt máy.

- Alo.

- Thư kí Đinh phải không? Ờm, chuyện là thế này, Trạch Dương cậu ấy uống say rồi, mà má Trần đã về quê rồi nên cô có thể đến đây giúp chúng tôi không?

Uyển Tình ở đầu dây bên kia nghe nói anh lại uống say, lòng cô trùng xuống, cô trả lời.

- Được, tôi tới ngay.

Sau khi cúp điện thoại Uyển Tình nói rõ lí do, bàn giao lại công việc cho Tiểu Bạch, cô gọi một chiếc taxi đến biệt thự của anh.

Bên kia trong phòng Lâm Trạch Dương, Âu Dương Hàn cầm lấy chai rượu đổ lên người làm ướt hết quần áo của anh.

Lạc Thiên thấy hành động đó vội vàng hỏi.

- Nay, cậu làm gì vậy, sao lại đổ lên người cậu ấy?

Âu Dương Hàn lườm anh ta một cái nhìn với anh mắt như nhìn một kẻ ngốc, anh mở miệng giải thích.

- Cậu nghĩ... quần áo ướt rồi thì phải làm sao?

Nghe đến đây đầu Lạc Thiên như được khai sáng, anh ta ồ lên một tiếng rồi vui vẻ nói.

- Đúng là cao thủ tình trường.

Đinh! Tốt lắm, tốt! Giờ chỉ chờ con cừu non rơi vào bẫy thôi.

Hai người nhìn nhau cười âm hiểm.

Một lúc sau Uyên Tình tới nơi cô vội vã bước vào, biệt thự thường ngày có má Trần ở đây, nhưng hôm nay đúng như lời Lạc Thiên nói, cả căn nhà vắng lặng.

Cô nhanh chóng lên cầu thang đi đến phòng anh.

Lạc Thiên và Âu Dương Hàn chờ đợi đã lâu, cuối cùng cũng thấy người xuất hiện.

Lạc Thiên mừng rỡ chạy đến, nhưng Âu Dương Hàn vẫn đứng đó nhìn cô, trong đầu nghĩ đến hai cô gái đánh nhau ở quán bar của anh mấy tháng trước.

Anh ta thầm nghĩ “Không phải cô ta là les sao?” Đúng vậy, hôm đó khi gọi điện cho cô tới đón Thiên Ái, anh ta nhìn thấy số mà cô gái ấy lưu ghi tên “người yêu 0” nên nghĩ hai người là quan hệ đó.

Anh ta nhìn lại Lâm Trạch Dương rồi lại nhìn Lạc Thiên, trong đầu nghĩ chắc chắn cậu ta mới là kẻ bị lừa dối, tìm cho anh em mình một người phụ nữ không bình thường.

Lạc Thiên vui mừng kéo tay cô vào trong phòng đến bên cạnh giường Lâm Trạch Dương đang nằm.

Sau đó nháy mắt với Âu Dương Hàn phối hợp cùng mình, nhưng lại thấy cậu ta cứ đờ ra, nhìn chằm chằm cô.

Trong lúc cô đang nhìn tình trạng thảm hại của bạn mình, anh ta lặng lẽ đến gần véo mạnh một cái vào eo làm Âu Dương Hàn đau xoắn ruột.

Anh trừng mắt nhìn Lạc Thiên, hai người bốn mắt nhìn nhau đúng lúc cô quay sang nhìn bọn họ bắt gặp cảnh tượng này.

Cô ngập ngừng hỏi hai người:

- Ờ... hai người sao vậy?

Lạc Thiên cười hì hì, lắc lắc tay nói không sao.

- Ờ... à, không có gì.

Chỉ là tôi với cậu ta bận việc quan trọng không thể chăm sóc Trạch

Dương nên nhờ cô cả đấy.

Vậy nhé, tôi đi đây.

Nói rồi anh ta kéo Âu Dương Hàn đi, Uyển Tình còn muốn nói nhưng hai người đó đã chạy biến rồi.

Cô thờ dài nhìn sang Lâm Trạch Dương thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề, ướt đẫm cả người, say bất tỉnh nằm một đống ở đó.

Cô nghĩ nếu không thay quần áo ra chắc chắn sẽ cảm lạnh mà sốt. Cô tiến đến bên giường giúp anh cởi áo trước, ngón tay run run khẽ chạm vào cúc áo, từng nút được mở ra có thể nhìn thấy cơ ngực rắn chắc, gợi cảm đằng sau lớp áo, cô khẽ nuốt nước bọt xuống. Cô quay đầu xấu hổ không dám nhìn, cứ thế cả quá trình mất cô đều nhắm lại, khó khăn lắm mới làm xong.

Sau đó cô lại nhìn thấy quần anh cũng ướt, trong đầu không hiểu anh uống kiểu gì mà hết từ đầu đến chân thế này.

Cô không dám đụng đến bên dưới, chỉ bên trên thôi cũng đã khổ sở lắm rồi, nhưng nghĩ đến anh có thể bị cảm cô đành phải chấp nhận.

Cô nghĩ ra cách lấy cái chăn quấn người anh lại, sau đó từ bên dưới tìm cách mò vào trong kéo quần của anh lôi quần anh ra.

Cả quá trình đều dùng không biết bao nhiêu công sức cùng sự kiên nhẫn mới hoàn thành.

Vậy là bên dưới tấm chăn ấm áp, tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị bị thư kí của mình lột s@ch, không còn mảnh vải che thân.

Chương 40: Chương 40

Mà sau khi hai người kia rời đi, họ lái xe đến một góc khác, Âu Dương Hàn lập tức hỏi Lạc Thiên.

- Thiên, thư kí của Trạch Dương là cô ấy sao?

Lạc Thiên đang bận kết nối gì đó, không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh ta, anh thừa nhận.

- Ừ, đúng đó.

Là cô ấy.

Sao? Ổn chứ?

Lạc Thiên rất vừa ý với người mình chọn nhưng Âu Dương Hàn mặt nhăn mày nhí nói.

- Không phải cô ấy les sao?

Lúc này nghe nói vậy Lạc Thiên đang kết nối điện thoại liền ngẩng đầu lên, anh nhìn anh ta với vẻ mặt khó hiểu, phủ nhận lời vừa rồi.

- Cậu mới gặp cô ấy, sao lại nói vậy? Tôi quen cô ấy hơn hai năm nay, tôi chắc chắn cô ấy rất thẳng.

Yên tâm đi.

Nếu cậu còn không tin thì chúng ta xem cái này đi.

Thấy Lạc Thiên đưa điện thoại đến trước mặt mình, Âu Dương Hàn tò mò nhìn vào màn hình, trên đó xuất hiện hình ảnh của cô và anh.

Anh ta ngạc nhiên nói to:

- Cậu gắn máy quay lúc nào vậy?

Chỉ thấy Lạc Thiên bình tĩnh nói:

- Lúc đợi cô ấy tới đó.

Thấy anh ta trừng mắt nhìn mình như b3n thái, anh bĩu môi nói:

- Sao, không muốn xem? Vậy thôi...

Xong đưa điện thoại về phía mình chuẩn bị tự xem thì Âu Dương Hàn vội nói.

- Đừng, tôi cũng muốn xem.

Sau đó, hai người cùng xem, vừa xem vừa bình luận như xem phim ngôn tình thật.

Lạc Thiên:

- Ha ha, cô ấy lộ s@ch đồ của cậu ấy thật kìa.

Ha ha ha...

Âu Dương Hàn:

- Cô gái này đúng là không sợ chết.

Lát nữa dậy cậu ta không điên lên mới lạ.

Chẹp.

Lạc Thiên vui vẻ nói:

- Tôi đã bảo là mắt nhìn người của tôi tuyệt đối không sai mà.

Cô ấy làm thư kí cho cậu ta hơn hai năm nhưng tinh thần lúc nào cũng cứng như thép khiến người khác phải bội phục.

Âu Dương Hàn nghe vậy cũng tán thưởng cô:

- Tinh thần thép của cô ấy tôi cũng thấy rồi.

Hôm ở quán bar của tôi cô ấy còn quậy một trận lớn nữa.

Lạc Thiên nghe anh nói vậy thì kinh ngạc hỏi lại:

- Quậy? Sao có thể? Bình thường cô ấy rất điềm đạm, trầm ổn đó.

Thấy anh không tin mình Âu Dương Hàn liền lên tiếng phản đối:

- Tôi không biết cô ấy điềm đạm, bình tĩnh tới mức nào nhưng rõ ràng người hôm đó đánh cho ba tên háo sắc một trận tơi bời chính là cô ấy.

Nghe đến đây anh ta kinh ngạc há hốc mồm, đôi mắt mở lớn, không tin vào tai mình, anh cúi đầu nhìn chăm chăm vào cô gái trong điện

thoại.

Bỗng điện thoại anh ta vang lên ngắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Reng reng... reng reng...

Nhìn số điện thoại trên máy, anh ta không dám nghe cứ để nó tiếp tục kêu, kêu được một hồi thì ngắt, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó “Reng reng...”

Âu Dương Hàn ở bên cạnh thấy anh không nghe máy liền ở bên cạnh nhắc nhở.

- Điện thoại kêu, cậu không nghe đi.

Lạc Thiên nhăn mặt nhìn sang anh nói:

- Có người đến hỏi tội.

Sau đó bất đắc dĩ ấn nút nghe, từ trong điện thoại nghe được giọng nói kh ụng bố vang vọng lên.

- Thằng nhóc thối! Con lặn ở đâu mà giờ mới nghe máy hả?

Lạc Thiên bị tiếng hét chói tai làm cho nhức đầu bèn để điện thoại ra xa, sau khi hết nghe tiếng mẹ quát, anh nhỏ giọng nói.

- Mẹ...

- Mẹ gì mà mẹ, còn không mau lặn về đây để xem mẹ xử cái tội nói dối của con thế nào.

Hừ.

Tút tut... Nhìn máy ngắt kết nối, anh khổ sở không thôi.

Anh ta biết chắc chắn mẹ đã gọi cho Tiểu Bạch – thư kí của Lâm Trạch Dương nên chuyện anh ta nói dối đương nhiên là không giấu được.

Đúng vậy, sau khi Cảnh Diễm trở về, mẹ của Lạc Thiên lại thấy cô về một mình, khuôn mặt còn mang sự lo lắng, bà hỏi thì cô nói Lâm Trạch Dương có chuyện.

Nhưng không ai hiểu con bằng mẹ, cộng thêm tính cách của anh trước giờ không thích đi bệnh viện, bà liền hiểu ra chắc chắn thằng nhóc thối nhà mình lấy cớ bỏ rơi con người ta.

Bà không hiểu tại sao thằng con mình lại không thích cô gái trước

mặt, chạy trốn hôn sự mà bà mong muốn.

Vì vậy, sau khi khuyên nhủ cô hãy lên phòng nghỉ ngơi, bà đã lập tức gọi điện cho thư kí của anh là Tiểu Bạch.

Từ trong miệng cậu ta bà xác định được thông tin, Lâm Trạch Dương đúng là uống say nhưng không đến nỗi nhập viện, hiện giờ đang ở biệt thự riêng của anh.

Lạc Thiên nghĩ đến sắp phải về nhà, anh có thể nhìn thấy trước tương lai tăm tối, u ám của mình, anh cảm thấy mình thật thê thảm.

Nhưng Âu Dương Hàn - người anh em của anh lại làm như không thấy sự khổ sở của anh, khuôn mặt cười cười vui sướng khi người ta gặp họa, cố ý trêu đùa nói.

- Cậu còn không nhanh lên, mẹ gọi về rồi đó.

Haha.

Lạc Thiên trừng mắt nhìn anh sau đó ủ rũ bước xuống xe của Âu Dương Hàn bắt chiếc xe khác trở về nhà, để lại một mình anh ta ở trong xe cười đến nỗi bụng thắt lại vẫn không dừng được.

Anh ta cùng ba người kia lớn lên đương nhiên cũng rất hiểu tính cách của các phụ huynh.

Anh vẫn luôn biết Cảnh Diễm là cô gái mà mẹ Lạc Thiên chọn làm dâu, anh cũng rất yêu quý cô bé đó, coi cô như em gái của mình mà yêu thương, chỉ mong cô sẽ tìm được hạnh phúc.

Nhưng chỉ tiếc cái tên Lạc Thiên kia lại không biết điều đến thế, có cô gái tốt trước mặt không thèm nhìn, mà cứ tìm mãi tận nơi đâu.

Chương 41: Chương 41

Uyển Tình sau khi lột s@ch đồ của anh xong, cô vẫn ở lại chăm sóc.

Cô không nhẫn tâm để anh một mình trong tình trạng này, sợ bệnh của anh vì uống rượu mà tái phát.

Cô biết anh bị đau dạ dày do thường xuyên ăn uống không đúng giờ, là một kẻ cuồng công việc chính hiệu.

Còn cô chỉ là hàng fake thôi, làm việc hăng say nhưng ăn với ngủ vẫn không thể thiếu.

Cô có tâm ở lại chăm sóc anh nhưng không thể ở trong phòng cùng với một người đàn ông, hơn nữa trên người anh ta lại không mặc gì.

Vì vậy cô ở phòng khách, thỉnh thoảng sẽ vào phòng xem tình hình của anh.

Thấy anh không bị phát bệnh cô mệt mỏi ngồi xuống ghế nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Nhưng do quá mệt mỏi cô đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đến khi gần tối Lâm Trạch Dương tỉnh dậy sau cơn say, anh đưa tay xoa cái đầu nhức mỏi của mình, hai mắt nhú lại, lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo.

Nhưng một giây sau liền cảm thấy có gì không đúng, cơ thể cảm thấy có chút mát mẻ.

Khi anh cúi đầu xuống dưới thấy thân trên chiếc chăn rơi xuống để lại da thịt ra bên ngoài.

Sau đó lại nhẹ nhàng nhấc chăn lên nhìn vào trong, thấy bên dưới

cũng không mặc gì, anh giật mình kéo chăn che lại, nhìn xung quanh phòng không thấy ai.

Sau đó anh nhanh chóng xuống giường lấy quần áo mặc vào rồi đi xuống dưới nhà.

Khi xuống đến phòng khách anh nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ quen thuộc nằm trên ghế, đôi mắt nhắm lại dường như đang ngủ. Anh nhìn thấy Uyển Tình nằm trên ghế nhà mình thì ngạc nhiên.

Anh nhớ rõ ràng người ở cùng anh lúc tỉnh là Âu Dương Hàn nhưng sau một cơn say tỉnh dậy lại thấy cô nằm ngủ trong nhà mình. Anh nhẹ nhàng bước đến gần cô, thấy cô ngủ đã ngủ say, đôi mắt nhắm lại, hàng mi dài cong lên.

Không biết qua bao lâu Uyển Tình đang trong giấc mộng say cảm thấy như có ánh mắt nhìn mình khiến cô không ngủ được nữa. Cô chầm chậm mở mắt, ngay trước mặt cô là khuôn mặt đẹp như tạc của Lâm Trạch Dương.

Cô hốt hoảng vùng mình dậy nhưng do khoảng cách gần anh không kịp phòng bị đã bị đầu của cô đập vào cằm.

Cảm giác đau như muốn gãy, anh đưa tay giữ chiếc cằm đau đớn của mình.

Uyển Tình thấy mình đập đau anh, cô vội vàng nói xin lỗi, chỉ thấy anh nhíu mày không nói, có lẽ là quá đau cũng có thể là không biết nên nói gì cho đúng.

Ngoài miệng cô nói xin nhưng trong lòng trách anh dọa mình sợ nên mới như vậy.

Ánh mắt hiện lên chút ai oán, cô chưa kịp thu hồi lại thì đã bị anh nhìn thấy.

Anh biết cô gái này miệng nói một đằng nhưng chắc chắn trong lòng lại một khác.

Uyển Tình thấy anh đã ổn liền lấy cớ phải về công ty, khi cô quay người chuẩn bị đi thì bị anh gọi lại hỏi một câu làm cô ngượng chín mặt.

- Quần áo của tôi là cô cởi sao.

Cách nói trực tiếp đi thẳng vào vấn đề này tạo ra lực sát thương không hề nhẹ, mặt cô càng ngày càng đỏ hơn nhưng vẫn ép bản thân phải bình tĩnh.

Hít một hơi sâu cô xoay người, giả vờ bình thản nói.

- Cái đó, quần áo anh bị rượu làm ướt hết, tôi sợ anh bị cảm nên mới làm như vậy...

Khi cô đang giải thích Lâm Trạch Dương lại hỏi một câu khác.

- Cô nhìn thấy hết rồi.

Rõ ràng là câu hỏi nhưng Uyển Tình cứ cảm thấy nó giống một câu khẳng định hơn.

Trong lòng cô rối lên, sợ anh hiểu lầm cô vội vàng phủ nhận nói mình trong cả quá trình đều nhắm mắt không hề nhìn thấy gì hết.

Nhưng Lâm Trạch Dương căn bản là không nghe, nghĩ rằng cơ thể mình không tệ, anh không tin cô không động lòng.

Anh đến gần, từ từ ép sát cô vào chân tường, ánh mắt nhìn cô không rời, đột nhiên anh mở miệng ra ăn vạ cô.

- Vậy chịu trách nhiệm đi.

Uyển Tình nghe anh nói chịu trách nhiệm gì đó tưởng anh muốn trừng phạt mình, cô bối rối nói.

- Tổng giám đốc, anh đừng hiểu lầm, tôi thật sự... thật sự không cố ý làm vậy đâu... tất cả đều là muốn tốt cho anh thôi...

Lâm Trạch Dương không muốn nghe lời vô nghĩa, anh lặp lại câu nói đó.

Nhưng lần này đủ để cô hiểu ý của mình, giọng nói mê hoặc vang lên.

- Cô phải chịu trách nhiệm với tôi... dùng bản thân mình.

Chương 42: Chương 42

Nghe ra được ý trong câu nói đó, lại thấy anh ép sát từng bước lại gần mình, cô hoảng sợ mất đi dáng vẻ bình tĩnh thường ngày. Rất tốt! Trong lòng Lâm Trạch Dương đang rất vui mừng, anh chính là thích dáng vẻ này của cô.

Uyển Tình sợ hãi cô nhớ đến một chuyện, cô nói với anh.

- Tôi... tôi có bạn trai rồi.

Câu này đã thành công kích thích anh, làm cho tâm trạng của anh xuống dốc, trở nên u ám, lạnh lẽo.

Anh như gần giọng nói ra từng chữ.

- Cô, yêu anh ta?

Uyển Tình nghe anh hỏi vậy thì gật đầu, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào mắt anh, cô nói.

- Đúng.

Yêu, tôi rất yêu anh ấy, yêu anh ấy tám năm rồi.

Tôi yêu anh ấy từ ánh nhìn đầu tiên, từ khi tôi chỉ là cô bé mười tám tuổi.

Anh ấy là mối tình đầu, cũng là mối tình duy nhất.

Nghe những lời nói kiên định của cô, nghe cô nói mình yêu người đó tám năm.

Tám năm nói dài không dài nhưng nói ngắn cũng không ngắn, cô gặp hắn khi đang ở độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời, anh tự hỏi liệu anh có đủ khả năng để khiến cô bên mình mà từ bỏ đi tình yêu sâu nặng đó.

Trái tim anh vì lời của cô mà đau nhói, cảm giác ghen tị với người đàn ông đó, trách ông trời tại sao lại không cho anh gặp được cô sớm hơn, nếu như vậy có thể người bên cô bây giờ có lẽ là anh, người cô yêu cũng là anh.

Lâm Trạch Dương đau khổ dần vật, nhưng Uyển Tình lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Lời trong lòng được nói ra dù biết cả đời này anh sẽ không bao giờ hiểu nhưng cô như trút được gánh nặng, cô nở nụ cười thỏa mãn. Nhưng nụ cười này rơi vào trong mắt anh lại cảm thấy vô cùng chói mắt.

Nó cũng giống như những lời nói kia đâm thêm một nhát vào trái tim anh khiến nó không ngừng rỉ máu, rất đau!

Đáy lòng đau đớn, nhưng anh không thể buông tay, bảo anh trở mắt nhìn cô cùng người đàn ông khác bên nhau, anh, Lâm Trạch Dương này không làm được.

Cái anh có nhiều nhất chính là tiền và quyền lực, từ trước đến giờ không có gì mà anh không có được, vì vậy cả cô cũng không ngoại lệ.

Sau khi trong lòng hạ quyết tâm giành lại cô, anh lạnh lùng ra lệnh.

- Chia tay đi.

Một câu nói không cho phép từ chối, Uyển tình không biết anh định làm gì, tại sao sau một cơn say anh lại thay đổi như vậy.

Dù không biết lí do là gì nhưng cô không muốn tiếp tục cùng anh dây dưa đoạn tình cảm đơn phương đau khổ này.

Cô mạnh mẽ, kiên quyết từ chối.

- Lâm tổng, tôi yêu ai là chuyện của tôi.

Anh không có quyền can thiệp, xin anh tránh ra!

Lâm Trạch Dương không chịu nghe lời cô không những vậy mà còn cố ý tiến sát lại gần cô, cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô kéo cô sát

vào mình, sau đó đột nhiên cúi người xuống, đôi môi lạnh lẽo áp lên môi cô.

“Ừm...”

Uyển Tình bị hành động của anh làm cho hoảng sợ, hai mắt mở lớn, cô không tin những gì đang diễn ra là thật.

Không phải là chưa từng hôn anh, nhưng lần đó là trong trạng thái anh say rượu không tỉnh táo.

Còn lần này là sao? Anh rất tỉnh táo, anh phải biết rõ mình đang làm gì.

Vì quá bất ngờ cô để mặc cho anh hôn, nhưng khi lấy lại tinh thần, cô hoảng hốt đưa tay đẩy anh, chân làm động tác muốn đá anh nhưng lại dễ dàng bị anh đoán được, cô thất bại.

Sức của cô làm sao so được với người đàn ông cường tráng như anh, trong nháy mắt sức lực của cô cũng dần cạn kiệt chỉ có thể yếu ớt chống trả.

Lâm Trạch Dương bây giờ đã bị ghen tuông làm mờ lí trí cũng không để ý hành động của mình đang xúc phạm cô.

Đôi môi anh khao khát bao lâu nay lại một lần nữa được nếm thử vậy nên càng trở nên cuồng dã m*t lấy môi cô, cạy mở hàm răng cô đưa lưỡi vào khuấy đảo hút hết mật ngọt bên trong.

Một tay anh giữ lấy eo cô, tay kia giữ mặt cô ép cô quay về phía mình, không cho phép trốn tránh.

Uyển Tình bị anh đối xử như vậy càng nghĩ trong lòng càng uất ức, cô tuyệt vọng ngừng giãy dụa, giọt nước mắt mặn chát rơi xuống.

Lâm Trạch Dương cảm nhận được vị mặn của nước mắt, trái tim chấn động bùng cô ra.

Nhìn cô khóc anh cũng rất đau, anh vừa rồi đã mất đi lí trí làm ra hành động thật khốn nạn.

Uyển Tình được buông lỏng, cô tức giận giơ tay tát thật mạnh vào mặt anh.

CHÁT!!!

Không khí trầm xuống, cả căn phòng rơi vào im lặng, có thể nghe rõ tiếng thở dồn dập kích động của cô.

Trong lòng cô khủng hoảng cực độ, tất cả những gì cô cảm nhận được chỉ sự xúc phạm, uất ức với những gì anh đã làm.

Uyển Tình chạy ra ngoài, khi tay vừa chạm vào cửa thì nghe thấy giọng nói uy hiếp của Lâm Trạch Dương vang lên.

- Đính Uyển Tình, làm người phụ nữ của tôi.

Cô có ba ngày suy nghĩ rồi trả lời tôi.

Uyển Tình nghe anh nói vậy nhưng cô không thêm quan tâm, mở cửa ra ngoài, cô bây giờ chỉ muốn thoát khỏi anh.

Chương 43: Chương 43

Sau khi trở về nhà cô tự giam mình trong phòng, trong tâm trí cô bị bao trùm bởi hành động của anh.

Tất cả như một thước phim không ngừng lặp lại nhắc nhở việc anh ép buộc, xúc phạm cô.
Cô không hiểu tại sao anh lại đối xử với mình như vậy.

Anh đau khổ vì người phụ nữ khác mà tự chuốc say bản thân cũng không quan tâm sức khỏe của mình.

Nhưng khi tỉnh dậy anh lại như thành một con người khác, làm ra những việc cô không thể hiểu.
Trước kia cô yêu anh, vì anh mà cố gắng chỉ mong được gần bên anh.

Nếu những lời anh nói hôm nay đến sớm hơn thì có lẽ cô đã vui vẻ đồng ý.

Nhưng bây giờ, không thể rồi, cô đã tuyệt vọng với tình cảm đơn phương này.
Nhưng bây giờ, khi cô quyết định buông tay anh lại dồn ép cô, buộc cô phải lún sâu vũng bùn tình yêu đau khổ này.

Vốn cô nghĩ chỉ cần qua nửa năm nữa, tích thêm một số tiền thì sẽ rời khỏi Lâm thị, rời khỏi anh.

Cô chỉ muốn những ngày tháng còn lại có thể trải qua trong yên bình, nhưng giờ đây lại bị anh phá hủy tất cả.

Vậy là cả đêm cô không hề chợp mắt, cô nghĩ bản thân đã đến lúc nên đưa ra quyết định rồi.

Sáng hôm sau thức dậy, cô đến Lâm thị nhưng không vào văn phòng anh mà đi gặp Tiểu Bạch trước.

Cô đưa cho anh ta một phong thư, Tiểu Bạch nhìn thấy bên ngoài có ghi “đơn từ chức”, cậu ta kinh ngạc nhìn Uyên Tình muốn hỏi cô lí do.

- Thư kí Đình, cái này...

Nhưng cô không cho anh ta nói hết câu đã trực tiếp ngắt lời.

- Sau này tôi đã không phải thư kí Đình nữa.

Nếu chúng ta còn có cơ hội gặp lại, anh hãy cứ gọi tên tôi đi.

Nói xong cô mỉm cười nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Đúng vậy sau này cô sẽ không còn là thư kí của anh nữa, mà cô chính là cô – Đình Uyên Tình.

Tiểu Bạch còn muốn biết nguyên nhân cô từ chức nhưng cô không chịu nói.

Nhìn bóng lưng cô xa dần, anh ta vội vàng cầm đơn từ chức của cô bước nhanh đến phòng tổng giám đốc.

Cốc cốc

Bên trong truyền đến tiếng của anh, Tiểu Bạch vội mở cửa bước vào.

Lâm Trạch Dương từ sáng tới giờ vẫn chờ cô, anh vội vàng ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy người tới không phải là cô anh thất vọng cúi đầu xuống, giả vờ như đang xem tài liệu.

Tiểu Bạch ngập ngừng không biết nói chuyện này như thế nào chỉ nhẹ nhàng đặt đơn từ chức đến trước mặt Lâm Trạch Dương.

Anh nhìn thấy ba chữ bên ngoài thì mày khẽ nhíu lại, anh hỏi:

- Cậu muốn từ chức?

Tiểu Bạch thấy anh hiểu lầm bèn vội vàng phủ nhận.

- Không... không phải tôi... mà là... thư kí Đình.

Anh nghe cô muốn từ chức, sắc mặt nháy mắt trở nên u ám, ánh mắt lạnh lẽo, gằn giọng hỏi lại.

- Đinh Uyển Tình muốn từ chức?

Tiểu Bạch thấy thái độ boss bất ổn, dường như sắp nổi trận lôi đình, cậu ta cẩn trọng nói.

- Dạ vâng Lâm tổng.

Cô ấy vừa mới đưa đơn từ chức xong thì rời đi, cũng không nói nguyên nhân tại sao.

Lâm Trạch Dương biết trước cô sẽ tránh mình nhưng không ngờ cô lại quyết định nghỉ việc, hơn nữa còn rất nhanh chóng, đến gặp anh lần cuối cũng không muốn.

Đáy lòng anh khẽ nhói lên, anh tự hỏi lẽ nào cô không có chút lưu luyến gì sao? Cô đã ở tập đoàn hơn hai năm, cô còn rất nhiều đồng nghiệp ở đây, như vậy cũng đủ để thấy cô ghét anh tới mức nào.

Lâm Trạch Dương hơi cúi đầu nhìn đơn từ chức trên tay, anh khó nhọc cất lời đuổi Tiểu Bạch ra ngoài.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng đóng cửa lại, nghĩ đến thái độ vừa rồi của anh cậu ta cảm thấy rất lạ.

Cậu đi theo anh nhiều năm, kể từ trước khi anh tiếp quản Lâm thị, cùng anh trải qua biết bao nhiêu chuyện nhưng đây là lần đầu thấy anh tức giận vì một người muốn từ chức.

Trong lòng cậu ta dường như cảm nhận được sự thay đổi bất thường của anh cũng như thái độ của anh đối với thư kí của mình.

Ngày hôm qua chắc chắn đã xảy ra điều gì đó giữa hai người họ, nếu không mới sáng sớm cô đã không nộp đơn từ chức như vậy.

Trong đầu cậu ta hiện lên một giả thiết “Tổng giám đốc say rượu bắt nạt thư kí riêng của mình”.

Suy nghĩ này làm cậu ta có chút hoang hồn, không rõ cảm xúc trong lòng ra sao.

Cậu ta lắc lắc cái đầu không nghĩ nữa, tiếp tục đi làm việc.

Lâm Trạch Dương ở trong phòng hiện rất tức giận trước cách làm

của cô, tay anh nắm chặt thành quyền, lá đơn trong tay trở nên biến dạng không còn nhìn rõ hình dạng ban đầu.

Nhiệt độ trong phòng lúc này đã rơi xuống cực hạn, cả người anh toát ra khí lạnh, hai mắt hiện lên tia máu, bộ dáng giống như muốn nói với người khác lại gần sẽ chết.

Anh lập tức cầm điện thoại bấm một dãy số gọi đi.

- Louis, giúp tôi điều tra một người.

Sau khi người ở đầu dây bên kia nhận lệnh liền lập tức đi làm ngay.

Louis là người Trung Quốc nhưng để che giấu thân phận nên mọi người thường gọi anh ta bằng cái tên đó.

Lâm Trạch Dương trở nên lớn mạnh như ngày hôm nay đương nhiên có rất nhiều trợ thủ trong bóng tối và Louis cũng là một trong những số đó.

Anh ta chuyên phụ trách điều tra, đánh cắp những thông tin tuyệt mật, trước nay làm việc chưa từng thất bại.

Chỉ sau nửa tiếng anh ta đã thu thập được toàn bộ thông tin cá nhân của Uyển Tình, nhưng lại bỏ qua việc cô có bạn trai hay chưa.

Sau khi xong việc anh ta giao nộp cho Lâm Trạch Dương.

Sau khi nhận được tài liệu anh lập tức mở ra xem.

Đọc thông tin của cô, anh biết được tất cả những gì đã trải qua, trái tim bất giác mà nhói lên.

Nhưng sau đó, khi đọc một lượt anh phát hiện ra một thông tin thú vị, khóe miệng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Anh đã nghĩ ra kế hoạch để buộc cô ở bên mình.

Chương 44: Chương 44

Hôm nay đã là ngày thứ ba, thời hạn cuối cùng mà anh cho cô, nhưng từ sáng tới giờ chưa thấy bất kì chuyện gì xảy ra, kể cả mấy ngày qua cô cũng không có bất cứ liên lạc nào với anh. Uyển Tình tự nhủ chắc hôm đó anh mới tỉnh dậy nên đầu óc không tỉnh táo làm ra hành động điên rồ.

Nghĩ vậy lòng cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhưng suy nghĩ của cô quá ngây thơ rồi, lời mà Lâm Trạch Dương nói ra, trước giờ không có chuyện rút lại, anh chỉ là đang chuẩn bị chút việc thôi.

Uyển Tình chuẩn bị sắp xếp đồ định về quê nghỉ ngơi vài ngày, sau đó mới đến công ty của anh họ làm việc. Vào buổi trưa, khi đang chuẩn bị ăn cơm thì Uyển Tình nhận được điện thoại, là của chủ căn nhà mà cô đã mua.

Mấy hôm trước cô đã đưa tiền cọc rồi chỉ chờ chuyển vào thì sẽ đưa sổ còn lại.

Cô vui vẻ nhắc máy.

- Alo, thím Trương, thật trùng hợp, tôi cũng đang muốn gọi cho thím.

Về căn nhà lần trước, tôi...

Uyển Tình chưa kịp nói hết đã nghe thấy giọng nói ngập ngừng xin lỗi bên kia.

- Xin lỗi, nhưng căn nhà đó tôi không thể bán cho cô.

Còn về tiền cọc nếu cô muốn lấy lại thì đến gặp chủ nhà mới đi. Nói xong Uyển Tình còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng tút tút, đầu dây bên kia đã ngắt máy.

Sau đó là một dãy số điện thoại cùng địa chỉ của một nhà hàng, đối phương hẹn cô đến đó nói chuyện.

Cô kích động muốn chửi thề, không biết tên nào lại ngang ngược như vậy dám cướp không nhà của mình.

Cô nhanh chóng đi đến điểm hẹn.

Khi vừa bước vào nhà hàng thì đã có người chờ sẵn ở cửa, sau đó dẫn cô đến một căn phòng dành cho khách vip, nhân viên phục vụ còn rất cẩn trọng mở cửa giúp cô, rồi mới rời đi.

Bước vào trong phòng, cô nhìn thấy một người đang ngồi ở ghế, hai chân bắt chéo, dáng vẻ ung dung, tao nhã, ánh mắt vẫn dõi theo cô từ lúc cô bước vào, trên môi là nụ cười đắc ý.

Anh biết dùng chiêu này chắc chắn sẽ dụ được cô đến, vậy nên đã ép buộc chủ nhà phải bán căn nhà cho anh, còn tiền cọc của cô anh nói bà ta nhất định không được trả, càng không được gặp lại cô.

Như vậy nếu muốn lấy lại nhà cô không còn cách khác, chỉ có thể đến tìm anh.

Uyển Tình khi ngồi trên xe tới đây, cô đã lờ mờ đoán ra người đó có thể là anh, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, cô vẫn không thể tin nổi.

Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị lại đi giờ trò hèn hạ này ép buộc một người phụ nữ.

Cô nhìn anh với ánh mắt căm hận, tức giận chất vấn anh tại sao lại làm như vậy.

Nhưng từ đầu đến cuối sắc mặt Lâm Trạch Dương không chút thay đổi, vẫn bộ dáng bình thản ngồi ở đó, nụ cười trên môi càng sâu hơn.

- Thư kí Đinh mới có mấy ngày mà cô đã quên rồi sao? Tôi đã nói cho cô thời gian ba ngày suy nghĩ nhưng cô không những không biết điều mà còn muốn chạy trốn.

Vậy nên tôi chỉ có thể làm như thế thôi.

Cô nghe cái lí do vớ vẩn của anh, không khống chế được sự tức giận, lờ ng ngực phập phồng nói.

- Tổng giám đốc Lâm, hôm đó anh cũng đã biết rõ quyết định của tôi.

Anh có cần tôi nhắc nhở lại lần nữa không? Vớ lại trong tay tôi còn giữ hợp đồng thuê nhà, nếu anh không chịu trả lại cho tôi thì tôi có thể kiện anh bất cứ lúc nào.

Nghe những lời đe dọa đanh thép của cô, anh không quan tâm, anh bình tĩnh nói:

- Đinh Uyển Tình... Chắc em không quên tôi là ai chứ? Em nghĩ có người dám đụng vào tổng giám đốc tập đoàn Lâm thì sao? Tôi nên nói em quá ngây thơ hay quá ngu ngốc đây?

Đúng vậy, cả thành phố này, thậm chí cả đất nước Trung Quốc cũng không ai có thể đấu lại anh, càng không nói đến việc đắc tội anh sẽ có kết cục ra sao.

Nhưng cô không biết còn cách nào nữa, số tiền cọc cô đưa đã là nửa số tiền mà cô tích góp rồi.

Sắp tới em họ cô sẽ kết hôn cần một nơi cho gia đình mới.

Nhà cậu mợ cũng không giàu có gì, tất cả người trong nhà đều làm công ăn lương chỉ có thể đủ sống qua ngày mà thôi.

Bây giờ nếu số tiền này mà mất, cô sẽ không còn gì, tất cả tiền học, tiền chữa bệnh cho mẹ đều dựa vào cô.

Chị gái vì cô mà phải bỏ học giữa chừng về làm công nhân, bây giờ cũng đã có gia đình riêng, cô không thể để chị ấy bận tâm nữa.

Nhưng cô không muốn làm người phụ nữ của anh, tuy không rõ mục đích của anh là gì nhưng cô không đủ sức chơi cùng anh nữa rồi.

Lâm Trạch Dương thấy cô đứng yên, do dự không quyết, anh liền bồi thêm một câu dập tắt sự chống đối của cô.

- Em biết em gái mình bị bệnh chứ?

Uyển Tình đang suy nghĩ thì bị câu nói của anh làm cho giật mình, cô không tin lặp lại điều mình vừa nghe được “em ấy bị bệnh”.

Lâm Trạch Dương nhìn biểu hiện ngây ngốc của cô liền biết cô còn chưa biết chuyện này, anh trầm giọng nói:
- Đúng vậy, là bệnh máu trắng.

Bác sĩ bảo phải ghép tủy mới có thể sống.

Nếu em chấp nhận làm người phụ nữ của tôi thì tôi sẽ giúp em gái em có được điều kiện điều trị tốt nhất.

Uyển Tình đã nghe đến căn bệnh này, nó là loại ung thư ác tính, thường liên quan đến các tế bào bạch cầu, nếu không chữa trị kịp thời sẽ nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa chi phí cho việc chữa trị không phải là nhỏ.

Bây giờ nếu cô không đồng ý điều kiện của anh thì tiền không những không thể lấy lại mà anh sẽ còn dùng nhiều thủ đoạn để ép buộc cô. Giọt nước mắt lăn dài trên má cô rồi từ từ rơi xuống, cô đã khóc, cô khóc cho sự thê thảm của bản thân, oán trách ông trời tại sao lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy.

Không những lấy đi tuổi thơ tươi đẹp cô nên có, bây giờ còn muốn cướp đi đứa em gái nhỏ của mình.

Cô không biết kiếp trước bản thân đã tạo nghiệp gì để kiếp phải nhìn những người cô yêu thương nhất phải gánh chịu đau khổ như vậy. Đầu tiên là mẹ cô bị người chồng đối xử tệ bạc, phải một mình gồng gánh tất cả nuôi chị em cô khôn lớn, dù đau đớn bệnh tật nhưng chưa bao giờ oán than.

Còn chị của cô đáng lẽ ở độ tuổi đẹp nhất còn được cấp sách tới trường lại vì hoàn cảnh gia đình khó khăn, vì hai đứa em gái nhỏ mà phải trở về làm công nhân, chịu đựng mọi tủ nhục kiếm tiền nuôi các em.

Bây giờ lại đến đứa em gái cuối cùng của cô phải chịu nỗi đau giày vò thể xác.

Giờ đây trước mắt cô chỉ nhìn thấy một mảng tăm tối, cô không rõ mình phải đi về đâu, rốt cuộc đâu mới là đích đến cho cuộc đời của

mình.

Anh nhìn cô đứng đó im lặng khóc, bờ vai nhỏ không ngừng run lên, trái tim anh như bị ai bóp chặt đến nhói đau.

Anh không muốn làm cô phải khóc, anh chỉ muốn nhìn thấy nụ cười trên môi cô.

Nhưng nếu hôm nay, anh không nhấn tâm thì cuộc đời anh sẽ mãi mất đi cô, vậy nên có phải nhấn tâm hơn đi nữa anh cũng phải làm.

Chỉ có như vậy mới có thể trói buộc cô bên mình.

Anh tàn nhẫn nói: “Em hãy suy nghĩ kĩ lại, khi nào có quyết định thì đến tìm tôi”.

Sau đó anh nhắc chân xoay người rời đi.

Khi chỉ còn một mình trong phòng, cô không thể kiềm chế được khóc nức lên, bờ vai run rẩy kịch liệt, đôi chân không đứng vững được nữa, cô ngã ngối trên nền nhà lạnh lẽo cũng không thấy lạnh bằng trái tim cô.

Lâm Trạch Dương đứng ngoài cửa nghe tiếng khóc thương tâm của cô, nhìn thấy cô ngã xuống, anh muốn lập tức chạy đến bên cô, an ủi về cô, nhưng lại dằn lòng mình không được như vậy.

Anh trực tiếp xoay người rời đi, tưởng rằng không nhìn, không nghe sẽ không đau, nhưng không hiểu sao trái tim anh càng thắt lại, anh dường như nghe thấy tiếng khóc cô vang vọng trong tim.

Chương 45: Chương 45

Sau khi từ nhà hàng trở về cô cứ như người mất hồn nằm trên giường, không ăn không uống cho đến khi màn đêm buông xuống, Uyển Tình mới bình tĩnh trở lại.

Cô đứng dậy thu dọn một chút đồ chuẩn bị sáng mai về nhà một chuyến.

Cô muốn xác nhận một số chuyện.
Sáng sớm hôm sau cô đã đến bến xe.

Ngồi trên xe, nhìn khung cảnh quê hương lần lượt hiện ra, mọi quá khứ như ùa về trong tâm trí cô.

Nơi đây không chỉ có hồi ức đau thương mà còn chứa đựng biết bao niềm hạnh phúc tuổi thơ.

Cũng đã lâu, vì công việc quá bận rộn cô không có thời gian về nhà, chỉ có thể liên lạc qua điện thoại.

Cô rất nhớ gia đình, nhớ vòng tay ấm áp của mẹ, nhớ đến những người thân yêu vẫn luôn bên cạnh giúp đỡ động viên cô khi còn nhỏ. Sau một chặng đường dài xe bus dừng lại, hành khách đến nơi bắt đầu đi xuống.

Uyển Tình mệt mỏi theo xuống hòa mình vào dòng người tấp nập.

Hôm nay cô về không báo trước nên cả nhà chỉ có mẹ ở nhà, gia đình cậu mợ đều đã đi làm, còn em gái cô thì mẹ cô nói rằng nó đi học ở trường chưa về.

Nhưng dù mẹ cô có cố gắng che giấu thế nào, cô vẫn có thể nhận ra sự khác lạ của bà ấy.

Khi còn nhỏ bà ấy cũng như vậy, mỗi dịp Tết đến bà đều sẽ bảo chị

em cô về ngoại trước còn hôm sau bà ấy sẽ đi.

Nhưng cô biết tất cả chỉ là cái cớ để họ không phải nghe những lời cay nghiệt của họ hàng nhà nội mà thôi.

Nghĩ đến dáng vẻ chịu đựng của mẹ, sống mũi cô không khỏi có chút cay cay, hốc mắt đỏ lên muốn khóc.

Cô thấy thương cho những gì mẹ phải chịu đựng, trách bản thân khi ấy không đủ mạnh mẽ đứng lên đấu tranh.

Nếu cô làm như vậy từ sớm thì có lẽ mẹ cô đã có thể nghỉ ngơi sớm hơn.

Đình Nhã Uyên thấy con gái trở về bà vừa mừng vừa lo lắng, trong lòng chột dạ không biết nên nói với cô thế nào về chuyện của con gái út.

Uyển Tình biết mẹ lúc này nghĩ điều gì, cô không muốn bà khó xử vì vậy chủ động hỏi.

- Mẹ, con muốn hỏi mẹ... về chuyện của Ánh Tuyết.

Con... biết em ấy bị bệnh rồi.

Đình Nhã Uyên thấy cô nói vậy, sự ngạc nhiên không giấu nổi, khuôn mặt cũng trở nên âm đạm, bà khẽ nói:

- Sao con biết chuyện của con bé?

Uyển Tình thấy biểu hiện mẹ như vậy liền biết Lâm Trạch Dương không hề nói dối.

Em gái cô đúng là đã mắc bệnh, hơn nữa lại là căn bệnh ung thư ác tính.

Đến đây hi vọng cuối cùng của cô cũng không còn gì nữa.

Lúc đầu khi chưa về đến nhà trong lòng cô còn chút mong đợi rằng anh chỉ đang lừa cô thôi nhưng bây giờ tất cả hi vọng đã tiêu tán rồi. Cô ghen ngào hỏi mẹ mình.

- Sao mẹ lại không nói với con? Ánh Tuyết nó cũng là em gái con mà.

Mẹ cô lúc này cũng không giấu diếm nữa mà nói thật với cô.

- Mẹ... thật ra... mẹ cũng mới biết mà thôi... Tuần trước, mẹ thấy em con hay bị chảy máu cam nên... nên mẹ mới đưa nó đi bệnh viện.

Thật không ngờ... mẹ...

Nói đến đây bà không thể tiếp tục giả vờ mạnh mẽ nữa, lớp nguy trang bên ngoài đã bị phá hỏng, giọng nói cũng trở nên đứt quãng, bà ấy khóc.

Uyển Tình nhìn mẹ mình như vậy thì càng đau lòng hơn.

Mẹ cô chính là người phụ nữ kiên cường, mạnh mẽ nhưng khi thấy con mình đau bà ấy càng đau hơn.

Bà không bao giờ khóc trước mặt các con dù bị sỉ nhục như thế nào, nhưng những lúc nhìn con cái phải chịu đau đớn, bà ấy lại không thể ngăn được bản thân.

Uyển Tình không biết làm cách nào, cô chỉ có thể an ủi bà.

Cô nói rằng y học bây giờ rất phát triển nên bà không phải lo lắng. Sau đó bà đã đưa cô đến bệnh viện để thăm em gái.

Lúc cô mới về nhà, bà đã nói dối em cô ở trường nhưng thật ra đang phải nằm viện để điều trị.

Nhìn em gái xanh xao, tiều tụy nằm trên giường bệnh, trái tim cô không ngừng nhói đau.

Cô chỉ ước người bây giờ đang nằm ở đó là bản thân mình, như vậy em ấy sẽ không bị căn bệnh quái ác đó giày vò.

Cô cũng đã hỏi thăm tình hình của em gái qua bác sĩ nhưng ông ấy nói tình hình không được khả quan, em ấy cần được phẫu thuật càng sớm càng tốt.

Nhưng chi phí nằm ngoài khả năng của gia đình nên mẹ cô mới lo lắng như vậy.

Nghĩ đến bộ dáng đau đớn của em gái, cô biết mình không thể chần chừ được nữa.

Nếu cô không nhanh chóng quyết định, có lẽ cô thật sự sẽ mất đi đứa em gái bé bỏng này.

Vì vậy, trong lòng cô đã quyết dùng tự do của bản thân để đổi lấy mạng sống cho em gái.

Chỉ có như vậy, đời này cô mới không phải hối tiếc.
Sau đó ngay buổi chiều cô tạm biệt mẹ và em gái trở về thành phố A.

Bây giờ cô phải lập tức xử lí xong mọi việc, cô có thể đợi nhưng em gái cô e rằng không gắng gượng được lâu.

Chương 46: Chương 46

Tại văn phòng tổng giám đốc.

Lâm Trạch Dương trong lòng từ hôm qua đến giờ luôn cảm thấy khó chịu.

Anh không chỉ nghĩ đến tiếng khóc thương tâm của cô mà còn cảm thấy lo lắng, do dự không biết lựa chọn của mình là đúng hay sai. Anh vừa sợ cô hận mình nhưng càng sợ cô rời xa anh.

Cảm giác giày vò này làm cho anh không thoải mái.

Điều này kéo theo cả tập đoàn không yên ổn.

Cả buổi sáng nay ai cũng phải cẩn trọng, dè dặt, bao nhiêu sức lực đều tập trung hết vào công việc, không cho phép bản thân một phút lơ đãng.

Hết tuyến xe này đến tuyến khác, trải qua hơn ba tiếng đồng hồ, Uyển Tình mới về đến nơi.

Không một phút nghỉ ngơi, cô lập tức đến Lâm thị.

Mọi người thấy cô bước vào thì rất ngạc nhiên.

Tin cô từ chức không biết bằng cách nào đã lan rộng công ty.

Khi họ nghe tin cô từ chức, có rất nhiều người không tin được.

Cô bây giờ không có thời gian quan tâm họ đang nghĩ gì, lúc này cô chỉ biết cô phải cứu em gái mình.

Và anh là người đang nắm giữ mạng sống của nó.

Tiểu Bạch vừa bước ra khỏi phòng tổng giám đốc thì nhìn thấy cô anh ta ngạc nhiên, nhưng cũng vui mừng nói.

- Thư...!A, không.

Uyển Tình, cô quay trở lại rồi.

Tôi cứ tưởng không được gặp lại cô chứ.

Đúng rồi, đơn từ chức của cô tôi đã đưa cho Lâm tổng...!Nhưng có vẻ anh ấy không được vui thì phải.

Tôi nhắc cô chuyện này, nếu vào thì cô cẩn thận chút, không thì... Anh ta nói đến đây đưa tay lên cổ làm một động tác, vẻ mặt biểu lộ sự đau đớn.

Uyển Tình mặt không đổi sắc, khẽ gạt đầu tỏ ý đã biết, sau đó mở cửa đi vào.

Tiểu Bạch thấy cô không gõ cửa mà đã đi vào cảm thấy cô hôm nay không bình thường.

Buổi sáng vừa mới nộp đơn từ chức, bây giờ lại quay về, còn tự nhiên mà mở cửa đi vào khiến người khác không hiểu nổi.

Anh ta cảm thấy cô giờ không khác gì sếp của mình, tính cách ngày càng khó hiểu.

Lâm Trạch Dương thấy có người vào mà không gõ cửa nên nghĩ chắc là tên bạn tốt của mình, Lạc Thiên.

Anh cũng không ngẩng đầu lên, mặt cúi xuống xem tài liệu, cất giọng lạnh lùng nói.

- Cậu không biết gõ cửa sao?

- Tổng giám đốc, là tôi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của cô, anh mới dừng làm việc, khoé miệng khẽ nhếch lên rồi nhanh chóng biến mất không dấu vết.

Anh ngẩng đầu, mặt cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng, sóng đã sớm dâng trào.

Anh biết cô đã có quyết định đúng đắn.

- Em tìm tôi có việc?

Uyển Tình nhìn bộ dạng giả vờ kia, cô cảm thấy anh mặt thật dày,

nhưng tiếc rằng bây giờ mới nhận ra.

Cô hối hận nếu nhận ra sớm hơn thì hôm nay đã không đi đến bước đường này, cũng không lãng phí cả thanh xuân.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, cô nói.

- Chuyện anh nói với tôi...!Tôi đồng ý.

Chỉ cần anh giúp em gái tôi khỏi bệnh, tôi sẽ làm bất cứ yêu cầu nào của anh.

Lâm Trạch Dương nhìn thấy sự cảm chịu của cô, đáy lòng nổi lên thương xót nhưng vẫn cố gạt qua.

Anh nói:

- Nếu tôi bảo em lên giường với tôi...!em cũng đồng ý?

Uyển Tình nghe những lời anh nói, trái tim run lên.

Dù không tình nguyện nhưng cô vẫn mím môi gật đầu, giọng nói ra mang theo sự run rẩy.

- Đ...được.

Chỉ cần anh giúp tôi...!tôi đều, đáp ứng anh.

Lâm Trạch Dương thấy cô đồng ý, mặc dù yêu cầu quá đáng như vậy.

Trái tim anh nhói đau dữ dội, cảm xúc đau lòng không tả được.

Anh im lặng nhìn cô gái đang cúi thấp đầu trước mặt một lúc mới nói.

- Tốt! Vậy bây giờ em chứng minh cho tôi thấy những gì em vừa nói đi.

Nào! Đến đây.

Câu nói của anh làm cô giật mình, cô đứng im tại chỗ, không dám thở mạnh, hai chân như bị đóng đinh không thể nhúc nhích.

Thấy cô ngây ngốc đứng đó, anh mất kiên nhẫn đứng dậy đi về phía cô, một lần nhắc bóng cô lên.

Uyển Tình bị anh làm cho hoảng sợ, á lên một tiếng, hai tay ôm lấy cổ anh giữ cho mình không bị ngã xuống.

Lâm Trạch Dương không nói gì bế cô đi thẳng vào phòng nghỉ, lạnh lùng ném cô lên giường không thương tiếc.

Uyển Tình bị anh ném đầu, cô hoảng hốt ngồi dậy lại thấy anh đang cởi áo.

Lúc này cô đã biết anh muốn làm gì.

Cô giật mình muốn chạy trốn.

Nhưng khi vừa ngồi dậy đã bị anh đè xuống, cô hoảng sợ vùng vẫy, hai tay đánh loạn xạ vào người anh.

Nhưng sức lực này chỉ như gãi ngứa cho anh thôi, căn bản làm tổn hại đến anh.

Ngược lại cô bị anh bắt lấy hai tay khoá chặt ở trên đầu, không thể nào loạn được nữa.

Lâm Trạch Dương nhìn người phụ nữ mềm mại dưới thân không ngừng làm loạn, cả cơ thể đều nổi lên phản ứng, nhất là bên dưới đã bắt đầu rục rịch.

Anh cố làm cho giọng mình thật bình tĩnh nói.

- Không phải em vừa nói, sẽ làm theo bất cứ yêu cầu nào của tôi sao? Trở thành người phụ nữ của tôi thì thể xác của em cũng thuộc về tôi.

Vì vậy nếu tôi có làm gì em thì em cũng không có quyền nói “không”. Nhìn khuôn mặt càng lúc một gần, cô yếu ớt cầu xin.

- Lâm tổng... anh... anh tha cho tôi... được không.

Tôi vẫn chưa sẵn sàng.

Xin anh...

“Ừm...” Lời nói sau đó của cô bị anh nuốt hết lại.

Cô cảm nhận đôi môi mỏng lạnh lẽo của anh đang dán trên môi mình.

Cô giãy dụa kịch liệt nhưng không thoát khỏi sự khống chế của anh.

Lâm Trạch Dương bỏ ngoài tai lời cầu xin của cô.

Bây giờ anh chỉ muốn làm những gì mình muốn.

Anh đã chờ đợi rất lâu rồi.
Uyển Tình không cam chịu.

Bất kể anh làm thế nào cô cũng cương quyết mím chặt môi không cho anh tiến vào.
Hết cách, anh chỉ có thể buông môi cô ra.

Uyển Tình sau khi môi anh rời khỏi cô há miệng th ở dốc.
Lúc cô tưởng mình được tha nhưng không ngờ một giây sau nhân lúc cô th ở dốc, môi anh lại lập tức dán lên, lưỡi nhanh chóng xâm nhập vào trong càn quét, hết cắn nhẹ rồi lại m*t lấy.
Nụ hôn này mang theo sự cuồng nhiệt, áp đặt buộc cô phải tiếp nhận.

Cô chỉ có thể phát ra tiếng “ưm... ưm...” kháng cự yếu ớt.
Uyển Tình biết mình không thoát nổi anh, cô vô lực buông thõng hai tay, cả cơ thể như một cái xác không hồn, mặc cho người bên trên làm gì.
Cô cảm thấy tôn nghiêm của bản thân bị chà đạp, hơn nữa lại không phải là ai khác mà chính là người cô yêu đơn phương suốt bao nhiêu năm.
Anh ép buộc cô làm chuyện cô không muốn.

Cô cảm thấy anh đang xem thường cô, coi cô là loại phụ nữ dễ dãi.
Nghĩ đến điều đó, nước mắt từ khóe mắt Uyển Tình rơi xuống, không do dự cắn mạnh vào môi anh đang quyến luyến trên môi cô.
Anh bị đau, mày khế nhíu lại kéo cô ra.

Lúc này anh mới phát hiện cô đang khóc.
Nhìn giọt nước mắt của cô anh lại nhớ đến cảnh tượng ở nhà hàng, cô cũng khóc như vậy.

Nhưng ánh mắt bây giờ mang theo vụn phần đau thương xen lẫn sự tuyệt vọng.

Lâm Trạch Dương thấy vô cùng phiền não.

Anh chống tay rời khỏi người cô xuống giường.

Không còn bị anh trói buộc, Uyển Tình hoảng hốt ngồi dậy, thu người về một góc, ánh mắt long lanh nước nhìn anh, cố chấp khắc chế sự run rẩy dưới đáy lòng.

Bộ dạng vô cùng đáng thương!

Nhưng anh lại có thể nhìn ra sự quật cường trong đôi mắt ấy.

Nhìn vào đó anh có thể biết được cô hận anh, hận những gì anh đã làm.

Lâm Trạch Dương không nhìn tiếp được nữa, anh sợ mình sẽ điên lên mất!

Anh chỉnh lại áo sau đó quay người đi về phía cửa.

Đột nhiên anh dừng bước, quay lưng về phía cô lạnh lùng nói.

- Việc điều trị của em gái em, tôi sẽ sắp xếp.

Còn em ngoan ngoãn thu dọn đồ đến nhà tôi.

Sau này em sẽ ở đó.

Uyển Tình thấy anh chuẩn bị rời đi, cô lấy lại tinh thần gọi anh.

- Lâm Trạch Dương, anh muốn giam tôi cả đời sao?

Im lặng một lúc, anh nói.

- Năm tháng, làm người phụ nữ của tôi năm tháng.

Kết thúc thời hạn, tôi sẽ thả tự do cho em.

Đúng, năm tháng.

Anh tin cho anh thời gian năm tháng, anh sẽ làm cô phải yêu anh.

Nhất định anh sẽ làm được!

Nói xong anh không quay đầu lạnh lùng mở cửa ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại ngăn cách hai người giống như vách ngăn vô hình ngăn cách hai trái tim có chung nhịp đập.

Chương 47: Chương 47

Thời gian trôi qua thật nhanh, từ khi sinh ra tới giờ trừ lúc làm bài kiểm tra ra, cô chưa bao giờ thấy nó lại nhanh đến vậy.

Chớp mắt đã đến buổi tối.

Sau khi thu dọn xong một vài bộ đồ với đồ dùng cá nhân, Uyên Tình bắt taxi đến biệt thự của Lâm Trạch Dương.

Số lần cô tới đây không phải là ít, nhưng thường là chỉ tới đưa tài liệu hay báo cáo gì đó rồi đi ngay.

Nhưng lần này cảm giác không giống như những lần trước đó.

Đứng trước cửa lớn, tim cô bất giác đập nhanh hơn, cảm giác hồi hộp này còn hơn lần đi phỏng vấn ở Lâm thị.

Hít một hơi thật sâu, cô lấy hết can đảm nhấn chuông.

Một lúc sau cô nhìn thấy một cô gái từ trong nhà chạy ra.

Nhìn cách ăn mặc, áo trắng kết hợp với chiếc tạp dề, cô chắc đây là người làm trong nhà.

Mấy hôm trước, con dâu má Trần báo tin sinh con, bà đã về chăm sóc hai mẹ con.

Trước khi đi bà đã nhờ Tiểu Hỷ đến làm việc, thay bà chăm sóc anh một thời gian.

Tiểu Hỷ nhìn nghe thấy tiếng chuông chạy ra, nhìn thấy Uyên Tình tuy ăn mặc giản dị, khuôn mặt mộc không trang điểm nhưng vẫn dễ dàng thấy là một mỹ nữ xinh đẹp.

Lúc chiều anh đã gọi báo cho Tiểu Hỷ chuẩn bị.

Cô ấy đoán đây là người phụ nữ mà ông chủ đã nói.

Cô ấy nhanh nhẹn nói với cô.

- Xin chào, cô là Uyên Tình đúng không?

Uyển Tình thấy cô bé này còn nhỏ tuổi nhưng nhanh nhẹn hoạt bát, lại còn rất lễ phép.

Cô mỉm cười, khẽ gật đầu nói.

- Đúng vậy, là tôi.

Tiểu Hoa thấy mình đã nhận đúng người, hai mắt sáng lên vui vẻ nói.

- Nha... Cuối cùng cũng được gặp cô rồi.

Cô xinh đẹp thật đấy!...

Uyển Tình nghe cô ấy khen mình, cô không biết đáp trả thế nào, bèn ngượng ngùng cười.

Đột nhiên Tiểu Hoa nhận ra mình thất lễ, để cô đứng ngoài từ nãy tới giờ.

Cô vội vàng nói.

- Ấy... Xin lỗi cô nha! Tôi quên mất.

Ngoài trời lạnh lắm.

Nào, để tôi giúp cô mang đồ vào.

Tiểu Hỷ vừa nhìn đã thấy mến cô, vì vậy rất nhiệt tình giúp đỡ.

Uyển Tình không muốn làm phiền nhưng cô ấy lại hăng hái, cương quyết muốn giúp.

Cuối cùng cô thỏa hiệp để cô ấy mang vào.

Cô đi theo sau cô ấy vào nhà.

Sau khi vào đến nhà, Tiểu Hỷ bảo cô ngồi tạm ở phòng khách.

Còn mình thì bận rộn lấy nước rồi lại lấy hoa quả, sau đó lại hỏi cô ăn tối chưa?...

Thấy cô ấy nhiệt tình như vậy, cô cũng cảm thấy ngại.

Cô lấy lí do mệt muốn nghỉ ngơi bảo cô ấy đưa mình lên phòng.

Sau khi Tiểu Hỷ đi rồi, Uyển Tình nhìn căn phòng này cách trang trí cũng không khác gì với phòng của anh.

Màu sắc chủ đạo chỉ có trắng pha thêm một chút màu xám.

Hai màu này rất phù hợp với kiểu người như anh.

Nhưng có vẻ không hợp với cô lắm, màu cô thích là màu xanh da trời.

Bởi vì mỗi lần nhìn ngắm sắc xanh trên trời cô đều cảm thấy lòng mình thanh thản và yên bình.

Nằm trên chiếc giường rộng lớn, êm ái, nhưng người luôn coi trọng giấc ngủ như cô lại không thể nhắm mắt.

Trong lòng tồn tại cảm giác lo âu, cô không biết trong năm tháng này cô sẽ phải trải qua như thế nào.

Đến tầm hơn bảy giờ tối, cô tưởng hôm nay anh lại nghỉ ở công ty.

Nhưng thật không ngờ anh lại về sớm như vậy.

Vốn thường ngày anh sẽ không bao giờ rời Lâm thị vào giờ này, nhưng khi Tiểu Hỷ vừa gọi anh rằng cô đã đến, anh liền bỏ hết mọi việc phía sau mà trở về.

Xe dừng trong garage, anh bước xuống xe nhanh chóng vào nhà.

Tiểu Hỷ thấy thiếu gia nhà mình về sớm như vậy thì cũng bất ngờ.

Kể từ khi cô thay má Trần làm ở đây, số lần nhìn thấy Lâm Trạch Dương chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhìn dáng vẻ nóng vội của anh, cô ấy có thể đoán được lí do là vì cô gái vừa mới tới.

Nếu không tại sao cô vừa gọi báo anh không lâu thì anh đã xuất hiện ở nhà.

Tiểu Hỷ vội chạy đến cúi người cung kính chào anh.

- Thiếu gia, cậu đã về.

Lâm Trạch Dương bước vào nhà, nhìn không thấy cô đâu, anh hỏi.

- Cô ấy đâu rồi?

Một câu hỏi không tên nhưng Tiểu Hỷ biết anh muốn hỏi ai, cô đáp.

- Dạ thiếu gia.

Tôi đã sắp xếp cho Đinh tiểu thư ở căn phòng anh nói.

Hiện giờ cô ấy đang ở trên đó ạ.

Su khi biết cô ở đâu, anh không do dự bước lên cầu thang, rồi đi tới phòng cô.

Anh không gõ cửa, trực tiếp đi vào.

Uyển Tình đang ngồi dựa vào giường, cô bị mất ngủ.

Đột nhiên có người mở cửa xông vào, cô giật mình ngồi thẳng dậy.

Khi nhìn rõ là anh, cô bật dậy từ trên giường xuống, chân trần cứ thế chạm xuống.

Cũng may cô không có thói quen mặc áo ngủ mát mẻ hay gì đó, chỉ là một chiếc áo thun cùng quần dài.

Nếu không anh đột nhiên xông vào như vậy sẽ khiến cô thấy khó xử.

Lâm Trạch Dương đóng cửa lại, vút lên giường một bản hợp đồng.

Uyển Tình cầm lấy nó lên xem, bên trong là các điều khoản quy định.

Nói ngắn gọn thì chính là cô bán mình cho anh, còn anh sẽ giúp cô lo việc chữa trị cho em gái cô.

Anh lên tiếng nói.

- Sau khi đọc xong, em có thể kí vào đó.

Như vậy giao dịch chúng ta thành công.

Hai chữ “giao dịch” từ miệng anh thốt ra như lưỡi dao sắc nhọn một lần lại một lần đâm mạnh vào trái tim cô, khiến nó càng thêm rỉ máu.

Không ngờ tình yêu tám năm kia, cuối cùng lại trở thành một giao dịch đáng kinh tởm!

Uyển Tình cũng không muốn đòi co nhiều với anh, đã là bán mình thì còn gì quan trọng.

Cô đọc lướt qua điều kiện, sau đó dứt khoát lấy bút viết tên mình bên cạnh nét chữ mạnh mẽ, cứng cỏi của anh.

Xong việc cô lạnh nhạt nói với anh.

- Tôi đã kí rồi.

Mong anh hãy là đúng theo hợp đồng.

Lâm Trạch Dương thấy cô đã quyết như vậy, anh cũng không nói nhiều, xoay người ra khỏi phòng.

Cả quá trình không có lấy một câu dư thừa.

Tận mắt thấy anh đi rồi, cả người cô không còn sức chống đỡ.

Cô ngồi thụp xuống giường.

Hôm nay cô đã kí bản hợp đồng này cũng có nghĩa là cô đã bán đi tự do của chính mình.

Cô không biết tại sao lại như vậy? Đáng lẽ sắp có thể bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng giờ cô lại bị cột chặt bên anh.

Dù anh có là bầu trời rộng lớn, minh mông, nhưng trong tâm cô vẫn thấy mình như chú chim non bị nhốt trong lồng, không thể tự do tự tại mà bay lượn.

Chương 48: Chương 48

Buổi tối Uyển Tình lăn qua lăn lại trên giường, không biết đã đếm đến bao nhiêu con cừu mà vẫn không thể ngủ.

Trước đây, phải nói là cô không khác Nobita là bao, cứ nằm xuống nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Nhưng giờ cô lại không làm được.

Cô nhìn qua cửa sổ, ngắm nhìn màn đêm đen tối, cô không khỏi thở dài.

Cô cảm thấy nó giống như cuộc đời của mình bây giờ vậy.

Không biết làm cách nào để thoát ra.

Mấy ngày sau đó, anh dường như đều ở lại công ty, hai người ít cơ hội đụng mặt.

Mẹ và em gái cô đã được sắp xếp ở tới thành phố A này để điều trị. Lúc đầu nhìn căn phòng bệnh xa hoa, Đinh Nhã Uyên kiên quyết muốn đổi chỗ.

Bà không muốn để con gái vất vả.

Nhưng Uyển Tình đã nói dối rằng đây là đãi ngộ đặc biệt của thư kí giám đốc.

Tuy trong lòng bà vẫn cong nghi ngờ nhưng con gái đã nói vậy bà cũng không tiện hỏi nhiều.

Cô vì không muốn bà phát hiện việc mình đang sống ở nhà anh nên căn nhà thuê trước kia.

Hầu như thời gian bà đều ở bệnh viện nên cô cũng không cần phải ở nhà.

Hôm nay Uyển Tình ở nhà quá buồn chán, đang lúc cô định hẹn Thiên Ái ra ngoài thì Tiểu Bạch tới.

Lâm Trạch Dương bảo anh ta tới giúp cô chuẩn bị.

Tối nay có buổi tiệc rượu.

Lúc đầu Tiểu Bạch cũng rất ngạc nhiên khi biết cô ở nhà anh.

Anh ta không khỏi tò mò quan hệ giữa hai người.

Nhưng lại không dám nhiều chuyện, chỉ có thể ôm cái bụng bức bối của mình mà thôi.

Lần này, Tiểu Bạch lại đưa cô tới cửa hàng của Eric.

Eric sớm đã nghe thông báo, trong lòng rất vui sướng, trông ngóng cô đến, chuẩn bị tạo nên một tác phẩm tuyệt vời khác.

Lần trước anh ta đã rất hài lòng khi con cưng của mình tìm được chủ nhân đích thực.

Xe vừa dừng, Uyển Tình bước xuống xe đã nghe thấy giọng nói nhiệt tình chào đón.

- Ôi! Cuối cùng cô cũng tới rồi.

Tôi biết chắc chúng ta sẽ còn gặp lại mà! Nhớ cô chết đi được!...

Đúng vậy từ lần trước anh ta đã cảm thấy cô gái này rất đặc biệt.

Lâm Trạch Dương trước giờ lạnh lùng, không gần nữ sắc, kể cả người được gọi là vị hôn thê kia.

Nhưng khi nhìn vào cách đối xử với Uyển Tình, Eric cảm nhận được sự khác biệt.

Đặc biệt là đôi mắt khi nhìn thấy cô xinh đẹp trong bộ váy đỏ quyến rũ.

Là một nhà thiết kế tài ba, anh ta đương nhiên sẽ có sự nhạy cảm cùng tinh tế hơn bao người.

Uyển Tình thấy Eric nhiệt tình như vậy cô chỉ gượng gạo mỉm cười đáp lại.

Sau màn chào hỏi Eric lại nhìn bộ dạng cô bây giờ.

Anh ta cảm thấy cô gái này đúng là gu thẩm mỹ khác người.

Lần trước mặc bộ đồ công sở già dặn, bây giờ lại mặc bộ quần áo... ừm...!chắc là quần áo ngủ rồi!

Đúng là bên trong cô mặc bộ quần áo ở nhà, khi ra ngoài chỉ lấy đại một chiếc áo khoác thêm ngoài giữ ấm.

Bộ dạng rất chi là tùy tiện!

Đối với một nhà thiết kế sẽ luôn yêu cầu cao với trang phục.

Nhìn bộ dáng lôi thôi này, anh ta không chịu được liền đưa tay kéo cô vào trong, miệng vừa đi vừa lẩm bẩm.

- “Cô đúng là không biết thưởng thức.

Hôm nay tôi nhất định phải lột s@ch cái kiểu ăn mặc này!...”

Uyển Tình không biết nói gì, nhanh chân theo kịp bước đi của anh ta.

Vừa vào trong cô đã bị Eric đưa cho một đống đồ váy áo các loại.

Nhìn đống này cô hoa hết cả mắt, đầu cảm thấy choáng váng.

Đây là lần đầu tiên trong tay cô ôm nhiều hàng hiệu như vậy, hơn nữa còn là phiên bản giới hạn, số lượng có hạn.

Sau đó nữ nhân viên giúp cô thử đồ.

Chật vật cả buổi mà Eric vẫn không vừa ý bất kì bộ nào.

Tuy tất cả đều khiến cô xinh đẹp hơn lúc mới tới nhưng anh ta vẫn chưa đạt được đỉnh cao của sự mong muốn.

Một sự hoàn mỹ tuyệt diệu!

Anh ta ngồi suy nghĩ một lúc.

Đột nhiên hai mắt sáng lên, biểu cảm trên mặt như đưa ra quyết định nào đó.

Anh ta đứng phắt dậy nói.

- Hai người chờ tôi một lát.

Tôi về nhà đã.

Nói xong quay người chạy nhanh ra ngoài.

Tiểu Bạch muốn kéo anh lại nhưng anh ta chạy còn nhanh hơn thỏ, nháy mắt đã lên xe phóng đi mất.

Tiểu Bạch ở đằng sau gọi khàn cả họng, cuối cùng chỉ hít lấy khói bụi vào mũi.

Anh tức giận mắng thầm.

Nhiệm vụ của anh ta là giúp cô sửa soạn rồi đưa tới buổi tiệc rượu

tối nay.

Vậy mà người thiết kế chính giờ lại chạy về nhà mất tiêu.
Tiểu Bạch đành đợi, cậu chắc chắn Eric sẽ quay về.

Mệnh lệnh của thiếu gia đã đưa, Eric nhất định sẽ không dám không làm.

Đúng lúc này Tiểu Bạch nhận được điện thoại của vợ nói con gái bị sốt, khóc không ngừng đã được đưa tới bệnh viện.

Uyển Tình nhìn thấy bộ dạng lo lắng của cậu ta, cô quan tâm hỏi.

Sau khi biết con cậu ta bị ốm cô bảo cậu cứ đi trước, còn mình sẽ đợi ở đây.

Xong việc sẽ có tài xế đưa cô đi, bảo anh không cần lo lắng cứ đến bệnh viện chăm sóc con.

Tiểu Bạch lòng như lửa đốt, thấy cô nói vậy, anh ái ngại nhìn cô nói xin lỗi rồi xoay người vội vàng rời đi.

Chương 49: Chương 49

Tiểu Bạch vừa rời đi một lúc thì ngoài cửa bóng dáng hai người phụ nữ bước vào.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Hai người vừa vào một là Tạ Tú Linh – vị hôn thê cũ của Lâm Trạch Dương.

Còn người kia là kẻ thù không đội trời chung của cô – Y Thanh Dao. Cô không ngờ ở đây lại gặp hai người họ.

Cô cố ý làm cho mình trở nên vô hình.

Không phải nói quan hệ của cô với cô tiểu thư nhà họ Y kia mà đến cả người bên cạnh cô ta quan hệ còn khó xử hơn.

Nhưng Y Thanh Dao làm sao bỏ qua cơ hội tốt để nhục mạ cô được. Cô ta cố tình nói lớn.

- Ấy da!...! Đây chẳng phải hoa khôi học bá của trường ta đây sao?

Không ngờ ở đây lại có thể gặp được cô đó a...

Uyển Tình nghe giọng điệu cô ta, biết ngay gặp cô ta ở đây không có gì tốt đẹp mà!

Cô nhếch môi cười nhẹ, giọng nói mang theo chút mỉa mai.

- Ồ! Tôi cũng không ngờ lại gặp cô ở đây đó.

Mà từ lúc tôi ở đây tới giờ... cô... là “người thứ ba” bước vào ha...

Y Thanh Dao biết cô có ý gì, cô ta tức giận phồng má trợn mắt, lờ ng ngược phập phồng thở không ra hơi.

Nói xong Uyển Tình còn khẽ cười, đưa tay che miệng bộ dáng như vừa nói sai, nói.

- A... Đàn chị, chị đừng hiểu lầm nha...! Tôi nói là chị là “người thứ ba” bước vào chứ không phải loại “người thứ ba” kia đâu nha...

Hihi...

Lời này của cô đã chạm đúng tim đen của Y Thanh Dao.
Mặt cô ta càng ngày đỏ lợi hại.

Ai nhìn vào cũng nghĩ đến cái mông con khi chồn rạp xiếc.

Cô ta không nhìn được muốn xông đến đánh người.

Nhưng vẫn là Tạ Tú Linh thông minh, cô ta lại bắt đầu dùng kĩ năng diễn xuất của mình lừa khán giả.

Cô ta nhẹ nhàng kéo tay Y Thanh Dao, nói khế bên cạnh.

- Thanh Dao, em làm sao vậy? Chúng ta dù sao cũng là tiểu thư tầng lớp thượng lưu, không nên quan tâm những hạng người thấp kém như vậy...! Đi thôi! Chúng ta tối nay còn buổi tiệc quan trọng đó.

Nói rồi cô ta liếc mắt nhìn cô một lượt từ trên xuống, bên môi nhếch nhẹ một đường cong.

Uyển Tình có thể cảm nhận được sự khinh thường trong ánh mắt đó.

Nhưng tính cách hống hách, coi thường kẻ dưới của cô ta, cô cũng đã biết rõ từ lâu.

Cô không thèm để ý tới họ nữa, xoay người muốn rời đi.

Nhưng Y Thanh Dao làm sao dễ dàng tha cho cô.

Cô ta lại tiếp tục mở lời khinh miệt.

- Sao vậy, chúng tôi nói sai sao? Một kẻ nghèo hèn như cô mà cũng dám tới nơi này.

Hừ... Chắc không phải câu được rùa vàng chứ?...! Ha, loại người như cô không phải giỏi nhất là quyến rũ người khác sao! Thời đại học không biết đã mê hoặc không biết bao nhiêu người.

Thật là không biết xấu hổ mà!...

Những lời nói của cô ta câu nào cũng nhằm vào cô, biến cô trở thành người phụ nữ dơ bẩn, ham hư vinh, là loại hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ người khác.

Nhân viên xung quanh nghe thấy giọng nói lớn tiếng của cô ta thì bắt đầu chỉ trỏ bàn tán.

Uyển Tình trước nay hận nhất là hồ ly tinh.

Nếu không phải vì những kẻ đó, gia đình cô cũng sẽ không tan nát.

Cuộc đời mẹ cô cũng sẽ không bi thương như vậy!
Trong lòng lửa giận đã sớm bùng cháy.
Rõ ràng người đi quyến rũ bạn trai của người khác là Y Thanh Dao.
Nhưng bây giờ cô ta cứ nhiên lại hất chậu nước bẩn này lên người
cô, biến cô thành hạng người mà cô căm hận nhất.
Cô nuốt không trôi cục tức này!
Y Thanh Dao thấy cô không nói gì, cô ta đắc ý nói.
- Hừ... Tôi biết ngay mà.

Nhưng mà... chẹp... Loại người như cô...!nhìn từ đầu tới chân
không có cái gì, ai mà lại mê được chứ.

Ha... Chắc không phải là một lão già vừa mập vừa xấu đấy nhớ!
Hừm.

Thật không vậy? Tôi nói đúng chứ?...
Cô ta càng nói càng quá đáng!
Uyển Tình cố lấy lại bình tĩnh, thở ra một hơi.

Cô nói.
- Hừ! Cô tưởng ai cũng như cô sao? Hồi đại học không những không
chịu học hành tử tế, gian lận trong thi cử, ở lại lớp, đánh nhau, bắt
nạt bạn bè, tranh giành đàn ông... Ha... Không cần tôi nhắc lại cho
cô nhớ... mình là loại người như thế nào chứ? Tôi cứ nghĩ lúc đó
tuổi trẻ cô bông bột, mắc chứng tiểu thư không hiểu "cách làm
người" thế nào... Thật không ngờ... đến giờ...!cô vẫn không thay đổi
nhi? Ha...
Uyển Tình ghé gần người cô ta kể hết những điều xấu xa trong quá
khứ kia.

Giọng cô tuy không lớn nhưng cũng đủ để mọi người xung quanh
nghe thấy.
Tất cả như vỡ lẽ hiểu ra mọi chuyện.
Họ nhìn cô ta với ánh mắt khinh thường.
Ngay cả Tạ Tú Linh ở bên cạnh cũng không nhìn được.

Trong lòng thầm mắng cô ta là đồ ngốc, đã ngu rồi còn tinh tướng!
Cô ta vốn muốn kéo Y Thanh Dao đi, để chuyện xấu của cô ta không bị bại lộ.

Nhưng cái đồ ngu xuẩn này tiếc rằng không hiểu được “lòng tốt” đó, cứ tự đâm đầu vào lưới.

Y Thanh Dao thấy mọi người đều khinh thường, cười cợt mình.

Cô ta giậm chân tức giận thét lên.

- Aaaaa... Ai cho các người cười, có tin tôi móc mắt các người không hả?...

Lúc này bản chất của cô ta đã lộ ra.

Nhìn cô ta điên cuồng gào thét, bộ dạng như chó điên cắn người kia, mọi người càng tin lời nói của Uyển Tình là thật.

Chương 50: Chương 50

Cô ta thấy bọn họ không nghe lời mình thì càng điên tiết.
Nhìn thấy Uyên Tình đứng trước mặt, bộ dáng ung dung nhìn cô ta như nhìn một kẻ điên.
Cô ta tức giận đổ hết mọi trách nhiệm cho cô.
Cô ta hung hăng xông tới đánh người.
Nhưng còn chưa đụng vào được một sợi tóc của cô, đã bị cô dùng một chân làm cô ta ngã lộn nhào xuống đất.
Ánh mắt cô ta đỏ ngầu, hằn lên tia máu nhìn chằm chằm Uyên Tình như muốn ăn tươi nuốt sống cô.
Cô ta quát lớn gọi bảo vệ, ra lệnh cho họ đuổi cô ra.
Nhưng ai cũng biết cô là người do thư kí tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị đích thân đưa tới.
Hơn nữa lần trước cũng thấy anh đi cùng cô, còn không tiếc tiền mua thiết kế tâm đắc nhất của ông chủ nhà mình.
Tất cả đều đứng bất động không có ai dám làm theo lời cô ta.
Tạ Tú Linh cảm thấy xấu hổ không thôi.
Cô ta không muốn tiếp tục ở đây nếu như để cánh nhà báo chụp được, nhất định sẽ gây ảnh hưởng tới sự nghiệp của mình.
Cô ta tiến lên muốn lôi Y Thanh Dao đi, nhưng lại bị cô ta vô tình đẩy ra.
Cô ta không biết sống chết xông lên giữ chặt vai cô nhưng Uyên Tình vẫn bình tĩnh đứng đó, giống như người sắp bị đánh không phải mình.
Đúng lúc này một giọng nói tức giận vang lên.
- Này!...!Cô đang làm cái quái gì vậy?...

Eric quay về nhà lấy đồ đã quay trở lại.
Nhìn thấy có một mụ điên đang giữ chặt lấy vai cô, móng tay dài như

quỷ kia lại dùng sức bấm chặt vào.

Anh ta sợ hãi lo lắng chạy đến đẩy mạnh cô ta ra xa.

Sau đó gương mặt căng thẳng muốn kiểm tra vai cô có bị thương không.

Trang phục anh ta mang tới là bộ mới được thiết kế còn chưa ra thị trường.

Nó là một dạng đầm dạ hội hở vai.

Nếu như vai cô có mệnh hệ gì thì trang phục tâm huyết mấy tháng nay của anh ta coi như bỏ đi.

Uyển Tình bị hành động anh ta đang vạch áo của cô dọa cho hoảng sợ.

Cô vội đưa tay giữ chặt cái tay đang làm loạn kia.

Eric lúc này mới bình tĩnh lại.

Anh ta nhận ra hành động thất lễ vừa rồi, vội rút tay, xin lỗi cô.

- Ấy... Xin lỗi nha... Tôi chỉ muốn kiểm tra xem cô có bị thương không thôi à!...

Uyển Tình nghe lời giải thích của anh thì gật đầu, cười gượng nói không sao.

Bởi cô biết anh ta không phải đàn ông nên tin anh ta nói thật.

Y Thanh Dao bò từ dưới đất dậy, nhìn thấy người đàn ông vừa đẩy mình.

Cô ta nở nụ cười khinh bỉ nói.

- Ồ... Thì ra không phải ông già à... Không ngờ cô lại câu được một tên mặt trắng giàu có đó... Ha ha... cũng chỉ là loại gái điếm mà thôi... Ha ha ha...

Eric nhìn mục diện kia dám chế giễu cô và anh.

Anh ta tức giận nói.

- Này, mục diện! Cô từ đâu chui ra vậy? Cô ở đây làm chi đây rất không thoải mái đó biết không!...

Y Thanh Dao nghe cách xưng hô "chị" kia, cô ta ngạc nhiên một chút. Nhưng sau đó lại ôm bụng càng cười lớn hơn.

Làm gì thấy có chút dảng vè tiểu thư nào?

- Ha hah ah ha... Đinh Uyển Tình... ha... Loại này mà cô cũng chơi được sao? Cô thiếu tiền đến vậy, chỉ cần quỳ xuống cầu xin tôi là tôi sẽ cho cô.

Sao lại phải tự giày vò bản thân như vậy!...!Ha ha...

Tất cả mọi người nhìn cô ta như một con ngốc, thờ dài nuôi tiếc một vị tiểu thư danh giá mà tinh thần không bình thường.

Họ thầm nghĩ không biết có phải cô ta vừa mới trốn trại ra không.

Có người cũng có ý định gọi cho bệnh viện tâm thần đến rước cô ta đi.

Tạ Tú Linh từ lúc nhìn thấy Eric bước vào đã nhận ra anh.

Dù sao là một ảnh hậu, lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm cô ta đương nhiên biết rõ anh chính là nhà thiết kế hàng đầu trẻ nhất của Trung Quốc hiện nay.

Trước đó cô ta năm lần bảy lượt muốn mua kiệt tác vĩ đại nhất của anh ta nhưng đều bị từ chối.

Thậm chí mang cả uy quyền của tập đoàn Lâm thị ra đe dọa cũng không làm anh ta sợ.

Nhưng mấy tháng trước cô ta lại thấy bộ trang phục đó xuất hiện trên báo.

Không những vậy còn là một người phụ nữ bí ẩn mặc trên người.

Cô ta lúc đó chỉ tức giận cũng không cho người điều tra nên không biết người đó là Uyển Tình.

Tạ Tú Linh biết bây giờ không được làm mất lòng anh ta.

Nếu không sau này sẽ không có cơ hội dùng tác phẩm của anh ta làm bàn đạp cho mình.

Cô ta nở nụ cười dịu dàng, tiến lên trước, ánh mắt chân thành xin lỗi chuyện vừa rồi.

Nưng đáng tiếc Eric vốn không định cho họ mặt mũi bước ra khỏi đây.

Hai người dám làm tổn thương đến người anh chọn thì chắc chắn anh không dễ dàng tha thứ như vậy.

Eric lớn tiếng nói.

- Mấy người còn không mau đem hai mụ điên này ném ra ngoài cho tôi.

Còn nữa... sau này, không được phép cho họ được bước chân vào đây.

Nghe rõ chưa!

Sau đó hai người bảo vệ lực lưỡng lập tức kéo hai người phụ nữ kia vút ra ngoài cửa, không có một chút thương hoa tiếc ngọc.

Thật sự coi hai người là hai kẻ tâm thần!

Y Thanh Dao từ bé tới giờ chưa từng bị ai đối xử như vậy.

Cô ta ở bên ngoài tức giận chửi bới thu hút không ít người qua lại.

Tạ Tú Linh thấy tình hình không ổn lập tức lấy túi che mặt, một mình chuồn đi mất.

Để lại Y Thanh Dao làm trò cười cho thiên hạ.

Đến khi cô ta mệt rồi, quay người muốn về nhà.

Nhưng vừa xoay người lại thấy một đống người vây quanh, có người còn quay lại bộ dạng nhếch nhác thảm hại của cô ta làm thú vui.

Y Thanh Dao then quá hóa giận, khuôn mặt đỏ bừng mắng chửi người đi đường.

Đám đông sau đó cũng tản ra.

Cô ta quay người nhìn chăm chăm vào trong, ánh mắt nổi lên sát khí đáng sợ.

Chương 51: Chương 51

Sau khi được Eric chuẩn bị xong, anh ta đã hài lòng với thành quả của mình mới cho phép cô rời đi.

Uyển Tình được đưa đến trước cửa khách sạn, cô bước xuống xe trong chiếc váy trắng bay nhẹ trong gió.

Trên cổ là chiếc vòng kim cương có hình quả lê cực kỳ quyến rũ được bao quanh bởi rất nhiều viên kim cương nhỏ chung quanh làm nổi bật làn da trắng mịn màng.

Nhiều người bị vẻ đẹp của cô thu hút.

Cô giống như nàng tiên bước ra từ truyện tranh, xinh đẹp, thuần khiết!

Lần trước Eric để cô theo phong cách quyến rũ, mê hoặc.

Nhưng lần này anh ta muốn tạo nên một người phụ nữ thanh thuần, trong sáng, để hai vẻ đẹp đối lập hiện lên qua một người.

Một lúc sau, chiếc xe BMW sang trọng dừng lại gần cô.

Bước xuống xe chính là tổng giám đốc cao cao tại thượng của tập đoàn Lâm thị.

Anh một thân tay trang đen bước xuống xe tiến đến bên cạnh cô.

Sự kết hợp hoàn mỹ giữa anh và cô tạo nên bức tranh tuyệt đẹp.

Nam anh tuấn, khí chất lạnh lùng như bậc vương giả, nhất cử nhất động đều toát ra phong thái quyền uy.

Còn nữ băng thanh ngọc khiết, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng toát lên dung nhan xinh đẹp, dịu dàng.

Làn váy trắng tung nhẹ trong gió, mái tóc xoăn bông xuống bồng bênh đến thắt lưng làm nổi bật vẻ đẹp “bất khả phương vật”.

(*)

Hai người đứng gần nhau đúng là trời sinh một cặp!
Lâm Trạch Dương không để ý ánh mắt của họ.

Lúc này trong mắt anh chỉ có duy nhất hình bóng của cô gái trước mặt.

Kể từ lần trước anh vẫn luôn giấu cô đi, không muốn để người đàn ông khác nhòm ngó.

Nhưng hôm nay mẹ anh lại muốn anh đưa Tạ Tú Linh đi cùng, anh đành phải nói mình tìm được người thích hợp rồi.

Lúc mới nhìn thấy cô, anh đã có ý nghĩ muốn tiến đến ôm chặt cô vào lòng, để anh và cô trở thành một.

Như vậy anh mới không cần lo sợ cô sẽ biến mất.

Uyển Tình khoác tay anh tiến vào bữa tiệc.

Bữa tiệc hôm nay không chỉ có người trong giới kinh doanh mà còn hội tụ rất nhiều minh tinh, người nổi tiếng.

Vậy nên khó tránh khỏi việc hội tụ nhiều kẻ thù của cô ở đây.

Chính là Tạ Tú Linh và Y Thanh Dao.

Từ lúc cô cùng anh bước vào hai người họ đã thấy.

Trong lòng đều nổi lên sự căm hận cùng ghen tị.

Tạ Tú Linh nhìn chằm chằm vào cánh tay đang khoác trên tay anh, ánh mắt không giấu được giận dữ.

Cô ta mấy ngày trước đã cảm thấy Lâm Trạch Dương đã thay đổi.

Lúc đó cô ta chỉ nghi ngờ Uyển Tình, nhưng hôm nay thấy một màn này thì đã hiểu.

Cô ta hận không thể xông lên đánh cô một trận.

Vương An Vũ hôm nay cùng với chủ tịch Vương đến bữa tiệc.

Lão Vương thấy cô thì rất vui mừng.

Nhưng khi nhìn cô đi cùng anh thì chân mày khẽ nhíu lại.

Ong hiểu tính cách của anh.

Nếu không có sự cho phép của anh thì không có bất kì người phụ nữ nào dám đụng vào người.

Ông dường như cảm nhận được sự bất thường.

Ông thật sự không thấy anh tâm khi giao cô cho anh.

Phải biết trước giờ anh lạnh lùng, tàn nhẫn tới mức nào.

Hơn nữa xung quanh còn có biết bao người phụ nữ nhòm ngó vị trí tổng tài phu nhân Lâm thị.

Người không có cháu gái như ông sớm đã coi cô như người một nhà, ông sợ cô sẽ phải chịu thiệt thòi.

Vương An Vũ đỡ ông đi tới bên chỗ Uyển Tình.

Uyển Tình nhìn thấy ông thì vui vẻ, bỏ tay ra khỏi anh.

Cảm giác trống rỗng, anh nhìn ba người đang nói chuyện hết sức vui vẻ kia.

Anh khó chịu khi cô lại quên mất mình.

Sau lúc lâu không thấy cô muốn đi, anh liền lấy cớ mang cô rời khỏi.

Tối nay cô xinh đẹp như vậy khó tránh khỏi có những tên háo sắc.

Trùng hợp thay cái tên giám đốc Trương lần trước ở bữa tiệc tập đoàn MN vẫn luôn thèm khát cô.

Nhìn thấy cô, tâm trạng ông ta lại nổi sóng, nhìn chăm chăm khắp người cô, ánh mắt lộ ra vẻ th ô tục.

Y Thanh Dao phát hiện ra ánh mắt d*ch vọng của ông ta từ đầu tới cuối vẫn luôn hướng về Uyển Tình.

Cô ta nở nụ cười thâm độc.

Quá nửa buổi tiệc, cô đi bên cạnh anh đã uống không ít rượu, đầu óc trở nên choáng váng.

Cô nói với anh vào nhà vệ sinh một lúc.

Sau khi cô đi, Y Thanh Dao thấy cơ hội đã tới.

Cô ta gọi đi một cuộc điện thoại, ánh mắt thâm độc hướng về nơi cô vừa đi.

Lâm Trạch Dương chờ mãi không thấy cô quay lại, anh sốt ruột muốn đi tìm.

Nhưng lại bị đám người cứ đến chúc rượu ngăn lại.

Anh lòng như lửa đốt, cảm thấy trong lòng bồn chồn không thôi. Lo cô xảy ra chuyện, anh lạnh lùng tránh khỏi đám người ra.

Bọn họ thấy anh tự dưng trở nên tức giận cũng không dám đến gần, tránh đường cho anh đi.

Lâm Trạch Dương đi về phía nhà vệ sinh.

Đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ anh không qan tâm đẩy cửa bước vào.

Cũng may là trong đó không có ai.

Anh mở tìm tất cả các phòng nhưng không thấy cô đâu.

Anh có dự cảm chẳng lành.

Anh lập tức gọi điện cho Tiểu Bạch tra xem vị trí hiện tại của cô ở đâu.

Anh sợ chuyện lần trước xảy ra một lần nữa nên chiếc vòng trên cổ cô có gắn định vị.

Rất nhanh địa chỉ đã được tra ra, là căn phòng ngay trong chính khách sạn này.

Uyển Tình lúc này đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê nằm trên giường.

Khi cô vừa đi ra từ nhà vệ sinh thì đã bị ai đó dùng khăn bịt miệng rồi đưa đến đây.

Tên đàn ông đầu bóng loáng kia chính là giám đốc Trương.

Ông ta nhìn người phụ nữ xinh đẹp trên giường, làn váy hơi hất lên

làm lộ ra đôi chân dài miên man, trắng nõn.
Một kẻ háo sắc như ông ta làm sao có thể chịu nổi cảnh tượng này chứ.

Hắn ta nhanh chóng cởi hết quần áo, trên người chỉ còn sót lại cái quần con.
Uyển Tình mơ màng cố gắng ngồi dậy, nhưng sức lực không biết tại sao lại không có.

Cô nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân đang tiến về phía mình.
Cô giật mình, hoảng hốt muốn chạy trốn nhưng không có sức, cả người nóng không chịu được.

Tên xấu xí họ Trương kia thấy cô tỉnh lại thì trong lòng hưng phấn, nghĩ người phải tỉnh như vậy mới vui.

Ông ta nở nụ cười d@m đấng, hai tay chà chà vào nhau, ánh mắt như sói đói, nói ra những lời khiến người ta buồn nôn.

- Nha, em tỉnh rồi à? Hí hí... Như vậy càng vui.

Đêm nay anh nhất định khiến em hài lòng...Hehe...
Nói rồi ông ta nhảy lên giường.

Nhưng Uyển Tình lại dùng hết sức lăn xuống giường.

Cô bò dậy muốn chạy trốn.

Mới đi được vài bước, cả người cô trở nên mềm nhũn ngã xuống.
Lão già kia thấy cô như vậy, từ trên giường đứng dậy tiến đến chỗ cô.

- Hà... Thì ra em muốn làm dưới đây sao... Được... được.

Vậy càng k1ch thích!...

Uyển Tình sức lực đã cạn kiệt cô tuyệt vọng bản thân sao lại rơi vào hoàn cảnh này.

Cô giữ chặt váy, muốn mở miệng kêu cứu.

Nhưng tiếng kêu yếu ớt của cô thì làm gì có ai nghe được.

Cô tuyệt vọng nghĩ mình hôm nay xong rồi.

Lão Trương **** ***** đã dồn lên tận não, không thể nhịn trước sự căm dỗ này.

Hắn ta cả người đầy mỡ đè lên người cô muốn nhanh chiếm được người phụ nữ bên dưới.

Nhưng lúc ông ta cố gắng cởi váy của cô thì cánh cửa phát ra tiếng rầm rầm.

Sau đó cánh cửa bật mở, Lâm Trạch Dương xông vào thấy cảnh tượng bên trong, máu nóng nổi lên, trong mắt anh tràn ngập sát khí. Anh xông đến kéo ông ta khỏi người cô, sau đó không ngừng giáng những cú đấm mạnh mẽ lên người ông già háo sắc đó.

Khi Tiểu Bạch mang người đến thấy anh đang đánh một lão già cả người tr@n trụi.

Lại nhìn sang thấy Uyển Tình thu người ngồi một góc sợ hãi.

Nháy mắt anh ta hiểu ra mọi chuyện, tiến lên ngăn Lâm Trạch Dương dừng lại, nói anh cần lo cho cô trước, anh mới chịu dừng lại.

Lâm Trạch Dương cởi áo ngoài bao phủ cả người cô, rồi bế cô ra ngoài.

Trước khi đi còn không quên dặn dò chăm sóc lão dê già kia thật tốt.

Sau khi anh bế cô đi rồi, trong góc khuất một người phụ nữ đang nhìn chăm chăm hướng họ rời đi.

Ánh mắt ngoan độc, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đinh Uyển Tình, tao nhất định sẽ không tha cho mày!”

“Bất khả phương vật”: Không gì so sánh được (Phương vật – vạn vật trong thiên hạ)

Chương 52: Chương 52

Lâm Trạch Dương cẩn thận đặt Uyển Tình vào trong xe thắt dây an toàn cho cô rồi mới lái xe rời đi.

Ngồi trên xe dưới tác dụng của thuốc, cả cơ thể cô không ngừng nóng lên.

Uyển Tình khó chịu ngọ nguậy không yên, tay còn sờ lung tung vào những nơi không nên...

Nhìn biểu hiện của cô anh đoán cô đã trúng mị dược, trong lòng càng tức giận hơn.

Anh không ngờ mình lại phạm một lỗi đến hai lần.

Lần trước là Tiêu Phong bây giờ lại...

Hai tay anh nắm chặt vô lăng, gân xanh hiện nên đủ thấy tâm trạng hiện giờ của anh.

Về đến biệt thự, anh bế cô bước nhanh vào.

Tiểu Hỷ thấy anh bế cô trở về, cô ấy vội vàng chạy đến.

Thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, còn có cả khó chịu, cô lo lắng hỏi.

- Thiếu gia, cô ấy làm sao vậy? Sao lại thành như vậy...

Lâm Trạch Dương cũng không có trả lời, anh bảo cô ấy không cần lo lắng.

Anh sẽ chăm sóc cho cô.

Tiểu Hỷ rất thích cô, nhìn cô như vậy cô không yên tâm.

Nhưng thiếu gia đã nói như vậy cô ấy chỉ đành nghe lời, ánh mắt vẫn không tự chủ nhìn về phía cô vài lần rồi mới trở về phòng.

Lâm Trạch Dương đặt cô xuống giường.

Sau đó anh định đi gọi cho bác sĩ riêng của gia đình giúp Uyên Tình giải thuốc.

Nhưng khi anh vừa quay người chưa kịp bước đã bị cô ôm lấy từ phía sau.

Cả cơ thể bỗng chốc trở nên cứng nhắc, nhịp tim đập mạnh mẽ. Uyên Tình dưới tác dụng của thuốc đã không còn lí trí.

Cô không còn biết bản thân đang nhảy vào hố lửa, chỉ cảm thấy bản thân thoải mái khi chạm vào anh.

Anh giống như nguồn nước mát lạnh trong sa mạc khiến cô không thể buông.

Lâm Trạch Dương dưới sự trêu chọc của cô sắp không chịu nổi nữa.

Hơn nữa người đang chạm vào cơ thể anh lại còn là người phụ nữ anh yêu.

Đây đúng là sự cám dỗ chết người!

Nội tâm anh vừa khao khát cũng kháng cự sự ngọt ngào bất ngờ này.

Anh không muốn mình trở thành tiểu nhân, thừa nước đục thả câu.

Nếu cô tỉnh dậy chắc chắn sẽ tức giận mà hận anh.

Anh cố gắng nhịn xuống để bản thân không làm ra chuyện hối hận.

Anh gỡ đôi tay đang đốt lửa trên người ra, muốn bước ra ngoài.

Nhưng đi được vào bước lại nghe thấy tiếng cô bị ngã.

Anh quay lại đỡ cô dậy, không ngờ cô lại ôm chặt lấy mặt anh, ép hai người mặt đối mặt.

Uyển Tình đôi mắt mơ màng cười ngây ngốc nhìn anh.

Sau đó không báo trước mũi chạm vào chóp mũi anh, môi chuyển qua khóe miệng, phủ lên môi dưới của anh.

Thấy người kia không phản ứng, cô nhắm mắt khó chịu, càng to gan

hơn đưa lưỡi cạy mở hàm răng anh tuồn vào trong.

Lần này hành động của cô đã hoàn toàn đánh thức con thú cuồng dã trong tâm anh.

Nó thức dậy khiến anh không kiểm soát được bản thân, không còn để ý cái gì mà chính nhân quân tử nữa.

Người đàn ông đứng trước sự quyến rũ của người mình yêu cũng sẽ không còn là chính mình, bản tính nguyên thủy của đàn ông cũng sẽ lộ rõ.

Lâm Trạch Dương đưa ta luồn qua cổ cô, tay còn lại vòng qua eo kéo cả người cô áp sát vào mình khiến cho nụ hôn càng sâu hơn.

Sau đó hai người cùng ngã xuống giường.

Uyển Tình ôm lấy tấm lưng rắn chắc của người đàn ông, chìm đắm trong nụ hôn.

Lâm Trạch Dương đã hoàn toàn giải phóng mãnh thú trong tâm, anh đưa lưỡi vào phối hợp với cô quấn lấy nhau.

Đầu lưỡi quấn lấy lưỡi cô càng lúc càng áp sát khiến cho người ít kinh nghiệm như Uyển Tình cảm thấy có chút khó thở, phát ra tiếng kêu kháng nghị.

“Ừm...ừ...”

Tiếng kháng nghị của cô không những không làm anh dừng lại mà còn như cổ vũ anh tiếp tục.

Nụ hôn của anh càng trở nên cuồng nhiệt hơn, đầu lưỡi khuấy đảo bên trong m*t hết mật ngọt bên trong.

Anh buông môi cô ra, hôn nhẹ lên má, dùng mũi hít lấy hương thơm trên người cô.

Sau đó chuyển dần xuống cằm, lại xuống cổ, khẽ m*t mạnh một cái để lại dấu ấn đỏ rực bắt mắt.

Anh vẫn không quên dấu hôn lần trước.

Anh chỉ muốn cô thuộc về riêng anh, bất cứ ai cũng không được động vào.

Bàn tay to bóp nhẹ ngực cô.

Anh cảm giác khi chạm vào cũng không tệ... ừm... rất vừa tay.

Từng thứ trên người hai người được cởi ra, không còn gì cản trở, hai cơ thể quấn lấy nhau không kể hờ.

Giờ đây cả hai đều có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương.

Uyển Tình bị thuốc hành hạ, bây giờ cũng đã được thoải mái.

Nhưng h@m muốn lại càng mạnh mẽ hơn, không có dấu hiệu thuyên giảm.

Lâm Trạch Dương nhìn người phụ nữ xinh đẹp, kiều diễm dưới thân, đáy lòng xuất hiện sự thỏa mãn.

Anh không ngờ có một ngày cô sẽ nằm dưới thân anh, cơ thể ửng hồng, run rẩy vì anh.

Anh sợ làm đau cô nên không dám trực tiếp đi vào.

Anh kiên nhẫn dẫn dụ cô rơi vào mê tình.

Anh không ngừng trêu chọc cô, đưa ngón tay vào thăm dò, một ngón lại thêm hai.

Đến khi bên dưới ướt đẫm có thể dung nạp được thứ kia, anh mới giải phóng mình.

Bên dưới đã sớm căng cứng khó chịu.

Anh cúi người nhẹ nhàng hôn cô như một nụ hôn trấn an, nhấc một chân cô lên vai rồi mới từ từ đi vào bên trong cơ thể cô.

Lần đầu tiên thường rất đau, Uyển Tình không chịu nổi, cảm giác đau đớn khiến cô cong người, mặt nhăn lại khó chịu.

Lâm Trạch Dương biết cô đau, lòng cũng không dễ chịu gì.

Nhưng súng đã lên nòng, đã đi vào một nửa, nếu giờ và rút lui cả hai đều sẽ không thoải mái.

Anh thương xót cúi người hôn cô, dịu dàng giúp cô phân tán sự chú ý, li3m vành tai trêu chọc cô.

Như vậy khi anh đi vào sẽ bớt đau.

Nhân lúc cô tình mê ý loạn, anh đẩy mạnh vào trong.

Nhưng anh lại gặp sự cản trở, cơ thể trở nên cứng nhắc.
Anh tưởng cô đã có bạn trai, chuyện này khó mà tránh khỏi.

Lúc ấy anh cảm thấy ghen tị không thôi, trái tim khi nghĩ đến cô cùng người đàn khác làm chuyện thân mật liền muốn nổ tung.

Anh cũng đã chuẩn bị tâm lí cho chuyện này, nhưng cô lại không...

Đáy lòng xuất hiện sự vui sướng vô tận! Anh mạnh mẽ đi vào.

- “Á...aaa...” Uyển Tình kêu lên đau đớn.

Lâm Trạch Dương hôn lên bụng cô, bên dưới tiếp tục đưa đẩy, nói khẽ bên tai dụ dỗ cô.

- “Ngoan.

Nghe lời anh, lát nữa sẽ hết đau.

Thả lỏng người đi... Em kẹp chặt quá!...!Ân...”

Lúc đầu anh còn khống chế được bản thân.

Nhưng càng lúc cơ thể càng không theo điều khiển của anh.

Anh giống như kẻ ăn chay lâu năm chưa từng được nếm trải mùi đời!

Cả cô và anh đều dành lần đầu tiên cho nhau.

Tiết tấu dần nhanh hơn, bên dưới ra vào mãnh liệt, phát ra âm thanh làm người ta đỏ mặt.

Uyển Tình không chịu nổi cảm giác kích thích này, hai chân thon dài qu@'n chặt eo anh, cô th ở dốc van xin.

- “Aaa...!Đau...Đừng...dừng lại đi...!ừm...”

Lâm Trạch Dương nghe cô liền nổi lên xấu.

Anh nở nụ cười thì thềm bên tai cô, còn cố ý thổi nhẹ làm cơ thể cô run lên.

“Hửm? Như vậy sao?...”

Anh ngừng động, nhưng không có rút ra.

Cảm giác trống rỗng khiến cô khó chịu, vắn vẹo người, bên dưới càng trướng đau hơn.

Cô càng căng thẳng bên dưới càng co rút dữ dội khiến anh suýt chút buông cờ trắng đầu hàng.

Cô bật khóc mắng anh.

- “Tên khốn...! huhu...! luru manh...! Hic...”

Lâm Trạch Dương nghe cô không ngừng khóc lóc miệng còn mắng mình, anh kéo ra sau đó lại mạnh mẽ đẩy vào khiến cô không kịp phòng bị thét lên.

Đây là trừng phạt nhỏ dành cho cô.

Không biết qua bao lâu Uyển Tình thật sự không chịu nổi nữa, hốc mắt nóng ướt, mở miệng cầu xin anh.

Nhưng với một người ăn chay gần ba mươi năm như anh, mới một lần e rằng không đủ.

Anh lật người cô đổi tư thế khác, tiếp tục công việc.

Bên ngoài màn đêm lạnh lẽo nhưng trong phòng lại vô cùng nóng bỏng.

Hình ảnh người đàn ông cùng người phụ nữ lăn lộn trên giường, khắp nơi đều là hương vị của h0an ái.

Chương 53: Chương 53

Sáng hôm sau.

Mặt trời lên cao, những tia nắng đầu tiên của buổi sáng xuyên thẳng qua ô cửa kính, chiếu lên đệm chăn hỗn độn.

Trên giường lớn, hai thân ảnh đang say ngủ, thân thể nữ nhân trên trụi đầy dấu vết, đủ để biết đêm qua kịch liệt thế nào.

Cảm giác đau nhức ê ẩm khắp toàn thân khiến Uyển Tình phải nhíu mày, cô vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

Mở mắt mơ màng cô phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của người đàn ông, mặt còn dán vào ngực người ta.

Uyển Tình lơ mơ nhớ lại chuyện hôm qua.

Cô nhớ hôm qua mình bị người ta bắt cóc còn suýt bị lão dê già họ Trương c**ng hi3p.

Hình ảnh cuối cùng cô còn nhớ trước khi mất đi ý thức là bóng dáng tức giận rực lửa của một người đàn ông.

Cô giật mình, cảm giác bên dưới lớp chăn da thịt chạm vào nhau rất rõ ràng.

Uyển Tình khó khăn ngẩng đầu lên.

Khi nhìn rõ ngũ quan của người đàn ông, khuôn mặt góc cạnh, sắc lạnh, đôi mắt nhắm lại an tĩnh ngủ, khí lạnh thường ngày cũng giảm đi không ít.

Uyển Tình bị khuôn mặt này dọa cho sợ! Trong đầu dần hiện ra những hình ảnh tối qua, cô nhớ mình còn là người chủ động nữa.

Cô không biết nếu anh tỉnh dậy cô phải đối mặt như thế nào.

Cô nghĩ tốt nhất là cứ đổ hết tội lên đầu anh.

Nghĩ vậy cô nhẹ nhàng ngồi dậy rồi hét lên.

Áaaa!!!...

Sau đó lấy chân dùng lực thật mạnh đạp Lâm Trạch Dương xuống giường.

Anh đang chìm trong giấc mộng say thì bị ai đó đạp mạnh xuống giường khiến anh đau nhức mà tỉnh lại.

Còn chưa biết tại sao thì đã bị Uyển Tình mắng té tát vào mặt.

Nào là lưu manh, đồ khốn, đồ háo s@c...

Cô kéo chăn che người mình không dám nhìn thẳng vào người đàn ông tr@n trụ đứng trước mặt, miệng không ngừng chửi mắng anh thậm tệ.

Sau khi quần chăn kín người, không đợi anh phản ứng đã chạy nhanh ra ngoài, để lại một mình Lâm Trạch Dương ngơ ngác.

Anh nghĩ cô không nhớ gì sao?

Lúc Uyển Tình chạy ra ngoài trùng hợp bị Tiểu Hỷ bắt gặp.

Cô ấy mở to đôi mắt kinh ngạc, tưởng mình hoa mắt.

Mới sáng sớm cô ấy nghe tiếng hét của cô nên mới chạy ra xem, không ngờ lại gặp cảnh tượng này.

Sau khi chạy về phòng Uyển Tình thở không ra hơi.

Cô không ngờ lần đầu tiên quý giá của người phụ nữ cứ thế mà mơ màng màng cho đi.

Cô nhốt mình trong phòng lúc lâu, đợi đến khi nghe tiếng động cơ xe rời đi mới ló mặt ra ngoài.

Tiểu Hỷ đã sớm chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Nhưng trong quá trình ăn cô thấy thái độ của cô ấy rất lạ.

Mặt đỏ đỏ, lại còn cườì nói cái gì mà cô vất vả rồi, phải ăn nhiều mới có sức...

Uyển Tình không biết cô ấy đã sớm chứng kiến mọi chuyện, cũng biết tối qua anh và cô phát sinh quan hệ.

Trong lòng từ lâu đã khẳng định sau này cô chính là thiếu phu nhân nhà họ Lâm.

Còn Uyển Tình cứ tưởng lúc nào cô ấy cũng nhiệt tình như vậy nên cũng không quá để ý nữa.

Sau khi dùng xong bữa sáng, cô muốn ra ngoài tìm chút việc gì đó

làm để quên đi chuyện xảy ra.

Nhưng vừa ra đến cổng đã gặp lại anh trở về.

Lâm Trạch Dương thấy cô ra ngoài tưởng cô định mua thuốc tránh thai.

Trong lòng nổi lên tức giận, cả người tỏa ra sự u ám, đôi mắt khế híp lại đầy nguy hiểm.

Anh bước nhanh đến chỗ cô, đưa tay kéo mạnh cô vào nhà.

Uyển Tình không biết đột nhiên anh tức giận cái gì, cô cố gắng đi theo bước chân anh, vừa hỏi.

- Này, anh làm gì vậy? Tôi đau đó! Buông tay...a...

Nhưng anh căn bản không nghe cô, suy nghĩ cô không muốn mang thai con của anh khiến anh tức giận không thôi.

Anh đẩy mạnh cô xuống giường, vớt bìa thuốc lên bàn bên cạnh, lạnh lùng nói.

- Cô uống thuốc này đi.

Uyển Tình ngồi thẳng dậy, nhìn thứ thuốc anh vừa vớt trên bàn, trái tim bị bóp chặt đến nghẹt thở.

Nhưng vẻ mặt vẫn cố giả vờ bình tĩnh, dù đáy lòng lại chua xót vô cùng.

Cô hỏi lại anh.

- Anh... có ý gì?...

Lâm Trạch Dương nhếch môi nở nụ cười châm chọc, giọng không cảm xúc nói.

- Cô biết tôi có ý gì mà.

Không phải người phụ nữ nào cũng có thể mang thai con của tôi!

Cô không ngờ anh lại vô tình như vậy.

Lời nói tán nhẫn của anh trực tiếp ném cô vào hầm băng, trái tim chết lặng, có trăm ngàn đau đớn.

Hốc mắt cô ẩm ướt nhưng lại nước mắt lại kiên quyết không để nó rơi xuống.

Chỉ ít... là trước mặt anh!

Cả người lạnh ngắt, cảm giác mình cả người nhẹ bẫng, cô khó nhọc cầm lấy viên thuốc.

Lâm Trạch Dương còn rất “tận tình” giúp cô lấy nước để uống thuốc. Dưới sự giám sát của anh, cô cho viên thuốc vào miệng trực tiếp nuốt xuống, không cần nước của anh.

Sau đó cô ngước mắt nhìn anh, giọng nói gằn xuống.

- Được rồi, tôi đã uống rồi.

Anh còn việc gì khác không?

Trước khi đi, cô vì muốn khẳng định bản thân cũng không có ý kiến gì với chuyện tối qua, cô cố tình nói.

- Tối qua chúng ta coi như không có chuyện gì cả.

Anh và tôi cũng đều là người lớn.

Đơn giản chỉ là qua đường mà thôi.

Kết thúc hợp đồng tôi nhất định sẽ không để chúng ta có bất kì “vướng mắc” nào.

Anh yên tâm!

Sau đó cô lạnh lùng lướt qua anh đi thẳng, đóng cửa thật mạnh.

Lâm Trạch Dương nghe rõ lời cô, hiểu tất cả ý nghĩa trong đó.

Bàn tay anh nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, khóe môi khẽ nhếch lên nụ cười đắc ý.

Anh nhìn bìa thuốc trên bàn thềm nói: “Em nhất định không thoát khỏi tay tôi đâu! Cả đời này, tôi sẽ trói chặt em bên người mình!”

Chương 54: Chương 54

Uyển Tình hôm nay phải đến bệnh viện chờ kết quả xét nghiệm.
Mấy hôm trước cô đã đi xét nghiệm, nếu tủy phù hợp, không có vấn đề gì thì rất nhanh em gái cô sẽ được phẫu thuật.
Mẹ cô vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc con gái út.

Nhìn bà đã gầy đi không ít trong lòng cô đau xót, không biết làm sao.
Giờ chỉ mong kết quả xét nghiệm phù hợp thôi!
Đến trưa bác sĩ chính mới mang kết quả tới.
Thật may là tủy cô phù hợp, sức khỏe cô cũng không có vấn đề.

Hai mẹ con cô vui mừng khôn siết.
Nhìn em gái nằm trên giường bệnh, ngọn lửa hi vọng lại lần nữa nhen nhóm.
Tại văn phòng tổng giám đốc.
Lâm Trạch Dương đang nghe Tiểu Bạch báo cáo tình hình của cô.

Cậu ta còn được anh giao nhiệm vụ phải chăm sóc giúp đỡ mẹ và em gái Uyển Tình.
Mới đầu cậu ta không biết tại sao tổng giám đốc nhà mình lại thay đổi như vậy.

Tự dưng anh rất quan tâm đến cô thư kí đã nghỉ việc, còn đưa cả người ta về nhà, tạo mọi điều kiện cho em gái cô điều trị.
Nhưng lâu dần Tiểu Bạch không còn thắc mắc vấn đề này nữa.

Đi theo anh bao lâu đây là lần đầu tiên anh quan tâm đến một người phụ nữ như vậy.

Cậu ta là người từng trải, vợ con đầy đàn nên đương nhiên hiểu rõ thái độ quan tâm, che chở này của một người đàn ông với một người phụ nữ là gì.

Đó chỉ có thể là yêu!

Tiểu Bạch nhìn anh với ánh mắt đầy ý cười.

Lâm Trạch Dương thấy anh ta đã xong việc nhưng vẫn còn đứng đó.

Còn cái mắt kì lạ nhìn chăm chăm vào mình khiến anh không thoải mái.

Anh nghĩ cậu ta chắc lại ngứa đòn rồi!

Anh đặt bút xuống bàn, ngẩng đầu nhìn cậu ta, giọng ẩn chứa sự nguy hiểm.

- Nhìn đủ chưa? Có vẻ cậu dư thời gian nhỉ!

Tiểu Bạch cười hì hì, thu lại ánh mắt, giọng nói vội vàng nói.

- Ờ... không... không.

Tôi rất bận! Tôi còn rất nhiều việc phải làm.

Tôi đi đây... đi đây...

Sau đó nhanh chân chạy biến, tránh cho bản thân gặp họa.

Tiểu Bạch ra ngoài được một lúc thì Lâm Trạch Dương lại chào đón hai vị khách không mời cùng lúc.

Mấy hôm nay Lạc Thiên bị mẹ cấm túc không cho bước chân ra ngoài.

Chỉ có lúc đi cùng Cảnh Điem mới có thể ra khỏi cửa.

Bị mẹ cấm túc, anh ta cứ lo lắng mãi về chuyện làm mối cho anh và Uyển Tình.

Lạc Thiên lờm Âu Dương Hàn bên cạnh.

Anh trách cái tên kia không chịu giúp anh, còn nói anh em tốt cái khi gì!

Biết anh bị mẹ quản thúc chắc chắn lại rất vui đây!

Âu Dương Hàn thấy có người lờm mình, anh ta nhún vai tươi cười như không có gì, càng coi sự ai oán trong mắt Lạc Thiên như không khí.

Coi như không khí hôm nay hơi ngọt ngào mà thôi!

Lâm Trạch Dương nhìn hai anh em tốt trước mặt không ngừng lườm nguýt nhau.

Anh bắt lực thờ dài, lên tiếng phá vỡ bầu không khí quái dị này.

- Hai người rảnh quá hay sao? Đến tìm tôi có chuyện gì?

Lạc Thiên nghe anh hỏi họ đến đây làm gì, anh ta cười cười nói vòng vo hỏi anh hôm nay đã ăn trưa hay chưa, còn hỏi anh mấy hôm nay khỏe không, có chuyện vui gì không?...

Âu Dương Hàn ở bên cạnh không chịu được nữa.

Anh cắt ngang những câu hỏi nhảm nhí của Lạc Thiên.

Anh nhìn Lâm Trạch Dương nói thẳng.

- Cậu ta muốn tìm thư kí của cậu.

Lâm Trạch Dương nhíu mày hỏi:

- Tiểu Bạch?

Âu Dương Hàn phủ nhận.

- Không phải.

Là thư kí nữ của cậu, họ Đinh.

Nghe họ muốn tìm cô, chân mày của anh càng nhíu chặt hơn, không biết ý định của họ là gì.

Âu Dương Hàn đang muốn nói thật bọn họ muốn tác thành cho hai người.

Nhưng chưa kịp mở lời đã bị cái tên nhanh miệng bên cạnh cướp lời.

- Làm mối... Đúng, làm mối cho cô ấy.

Hì, tôi thấy cô ấy cũng đến tuổi gả đi rồi.

Mà trùng hợp... ha...

Anh ta nói rồi quay sang vỗ mạnh lên vai Âu Dương Hàn, tiếp tục nói.

- Trùng hợp, anh bạn này của chúng ta... cũng đang độc thân.

Quen biết cô ấy đã lâu...hazz... thấy cô ấy vẫn còn cô đơn, người tốt như tôi không đành lòng nên muốn giới thiệu hai người họ.

Nếu thành, coi như tích phúc cho con cháu đời sau...hì hì...
Âu Dương Hàn không biết anh ta đang định giở trò gì.

Không phải nói là tác hợp cho cô ấy và Lâm Trạch Dương sao? Sao giờ lại nói là anh chứ? Thật không hiểu nổi tên này!

Anh lặng lẽ quan sát Lâm Trạch Dương, cảm thấy hình như có gì không ổn.

Anh có thể thấy được vẻ mặt càng ngày càng đen, càng ngày càng u ám của người ngồi đối diện.

Hơi thở lạnh lẽo, nguy hiểm đang đến gần, anh vội ra hiệu, đá cái chân dưới bàn của Lạc Thiên.

Lạc Thiên biết mình đã đạt được mục đích, sự tức giận cùng ghen tuông đã hiện rõ trên mặt rồi.

Người ta cũng đã biểu hiện rõ như vậy rồi, anh ta chắc chắn điều mình làm là đúng.

Lâm Trạch Dương và Uyển Tình cơ hội thành công chắc chắn chín mươi phần trăm.

Còn mười phần trăm kia thì phụ thuộc vào cô.

Anh ta cần tìm cơ hội xác nhận.

Lạc Thiên tím tím lại không dám nói thêm nữa.

Anh ta không muốn Lâm Trạch Dương đá đít mình sang Châu Phi lần nữa.

Anh rất có ảnh hưởng đến ba mẹ anh ta.

Chỉ cần anh mách lẻo nói anh ta ở ngoài ăn chơi, phụ nữ bày đàn thì mẹ anh ta chắc chắn sẽ ra tay không đơn giản như người anh em đáng sợ kia.

Chương 55: Chương 55

Lâm Trạch Dương đột nhiên đứng dậy đi về phía bàn làm việc.

Anh lạnh lùng cảnh cáo hai người.

- Cô ấy là người phụ nữ của tôi.

Nếu để tôi thấy bất kì ai trong hai người tới gần cô ấy ba mét thì tự biết hậu quả.

Nói xong câu này dọa cho hai người kia ngây ngốc.

Họ không ngờ Lâm Trạch Dương sớm đã xác định tình cảm của mình.

Như vậy tất cả những gì họ làm là gì?

Tất nhiên là một trò hề rồi!

Lạc Thiên nhìn anh vẫn bình thản coi những lời vừa rồi như lẽ đương nhiên.

Anh ta về mặt kinh ngạc bước chân đến chỗ anh.

Hai tay chống lên bàn hỏi lại anh những gì mình nghe thấy là thật, hỏi hai người đã đến giai đoạn nào rồi...

Lâm Trạch Dương nhìn cái tên lẩm lời trước mặt, lông mày nhíu lại một chỗ, không vui nói.

- Cậu có ý kiến gì sao? Còn ý định cướp vợ bạn?

Anh ta dĩ nhiên là không có ý kiến gì rồi.

Đây cũng chính là ý định ban đầu của mình, hiện tại trong lòng rất vui là đằng khác.

Anh còn tưởng người anh em này không quên được người phụ nữ

kia chứ.

Lạc Thiên tò mò hỏi:

- Ủm... Cô ấy... cũng yêu cậu sao?

Cái tên này không hỏi thì thôi, một khi hỏi lại chọn trúng chỗ đau của người ta chứ.

Nhắc đến vấn đề này, đầu của Lâm Trạch Dương lại bứt rứt không yên.

Anh mím môi im lặng không nói.

Lạc Thiên thấy thái độ bây giờ của anh lại không ổn.

Trong đầu anh lóe lên suy nghĩ “Lâm đại tổng tài của chúng ta bị phụ nữ từ chối!”

Nghĩ đến điều này cũng có thể xảy ra, anh ta suýt bật cười thành tiếng, nhưng vẫn cố bịt chặt miệng không dám thốt ra.

Cả khuôn mặt vì nhin cười mà trở nên đỏ rực.

Âu Dương Hàn thấy ánh mắt hừng hực sát khí bắn tới.

Lại nhìn cái tên không biết trời cao đất dày kia là gì, cảm thấy cậu ta nhất định là lâu rồi không bị ăn đánh không chịu được.

Xuất phát từ lòng tốt anh ta tiến lên nói với Lâm Trạch Dương hai người có việc gấp cần trở về, không tiện ở lâu.

Sau đó muốn kéo cái tên mặt đỏ như tôm kia rời đi.

Nhưng cái miệng đó lại không nghe lời còn cố nói ra một câu đáng đánh.

- Này, Lâm tổng... Khi nào cần thì cứ việc gọi tôi.

Tôi nhất định sẽ giúp cậu chiếm được trái tim người đẹp... ư... ư... ưm...

Âu Dương Hàn sợ anh lại phát ngôn bậy bạ vội bịt chặt miệng Lạc Thiên lại khiến anh ta chỉ có thể phát ra những tiếng ú ớ...

Cửa phòng đóng lại trả lại sự yên tĩnh vốn có.

Lâm Trạch Dương bị hỏi đúng vấn đề nan giải nhất, anh đưa tay vò mái tóc khiến nó mất đi dáng vẻ lúc đầu.

Âu Dương Hàn vất vả lôi cái tên lăm mồm kia ra ngoài, mắng cho anh ta một trận.

Lúc họ chuẩn bị ra về thì gặp Tạ Tú Linh dưới đại sảnh tập đoàn. Vẫn dáng vẻ hống hách mắng chửi nhân viên như vẻ mình vẫn còn là vị hôn thê của tổng giám đốc.

Cô ta từ khi trở về nước vẫn luôn tìm cơ hội tiếp cận Lâm Trạch Dương, muốn quay lại như trước, lấy lại thân phận phu nhân tổng tài. Nhưng kể từ lần gặp mặt mới về nước kia, mỗi lần cô ta đến đều bị ngăn ở dưới, không cách nào lên được.

Cứ cách vài ngày cô ta lại đến đây quậy nhưng cuối cùng lại trở về tay không.

Hôm nay cô ta tiếp tục đến, kiên quyết gặp anh bằng được.

Nhưng đám nhân viên lại nói anh đã đi công tác, không biết bao giờ mới trở về.

Không gặp được anh, cô ta tức giận trút hết lên đầu nhân viên.

Tạ Tú Linh định giơ tay lên đánh nữ nhân viên ngăn cản mình.

Cô nhân viên nhắm mắt tưởng hôm nay cái tát này không tránh khỏi được rồi.

Nhưng mới hạ xuống giữa chừng, bỗng nhiên cánh tay bị một lực mạnh mẽ giữ lại.

Nhân viên nữ đứng im chịu đựng cái tát giáng xuống nhưng chờ mãi không thấy động tĩnh gì.

Cô khẽ mở mắt nhìn thấy một người đàn ông đang giữ chặt cánh tay kia.

Người đó chính là Âu Dương Hàn.

Anh không chịu nổi Tạ Tú Linh gây sự vô lí nên mới can thiệp.

Anh hất mạnh cánh tay cô ta ra.

Tạ Tú Linh bị đau lập tức trừng mắt nhìn anh mở miệng mắng người.

- Anh bị điên sao! Anh tưởng anh là ai chứ?

Lạc Thiên ở bên cạnh cười một tiếng tỏ vẻ khinh thường, nói

- Hừ.

Còn cô tưởng mình là ai? Vị hôn thê của Trạch Dương? Ha.

Cô đúng là không biết xấu hổ! Trạch Dương không muốn gặp cô, vậy nên đừng có mà đến đây làm loạn nữa.

Nếu không cả Tạ gia tôi cũng không nể mặt đâu!
Tạ Tú Linh tính cách kiêu ngạo, sao có thể chịu được người khác coi thường mình.

Cô ta tức giận vênh mặt, hất hàm nói.

- Ha... Nhất định là các người bảo đảm người này không cho tôi gặp anh ấy.

Trạch Dương anh ấy yêu tôi.

Nhất định sẽ không bao giờ bỏ rơi tôi!

Hai người nghe những lời vô lí của cô ta thì cùng nhìn nhau cười.

Họ cũng không muốn đôi co với loại người này nên trực tiếp gọi bảo vệ đuổi người.

Tạ Tú Linh bị “mời” ra ngoài, mất mặt vô cùng.

Cô ta nhìn bóng lưng hai người đó, khuôn mặt vì tức giận mà trở nên méo mó, dữ tợn, móng tay bấm chặt vào da thịt nhưng không chút cảm giác.

Chương 56: Chương 56

Tạ Tú Linh thấy đến công ty không có kết quả vậy nên đến nhà riêng của anh.

Vừa đến nhà cô ta nhấn xe inh ỏi.

Tiểu Hỷ đang làm vườn nghe thấy tiếng động lớn tức giận ai lại bất lịch sự như vậy.

Khi cô ấy chạy ra, Tạ Tú Linh trông thấy liền tức giận mắng cô ấy lè mề, hống hách bắt cô ấy mở cửa.

Tiểu Hỷ mới tới đây không lâu, hiển nhiên không biết cô gái hung dữ trước mặt là ai.

Cô ấy không dám mở cửa.

Tạ Tú Linh nhìn cô ấy như kẻ hèn mọn, ánh mắt khinh thường ra vẻ nói.

- Cô còn không mở cửa! Tôi là bà chủ của căn nhà này đấy.

Là vị hôn thê của Trạch Dương.

Tiểu Hỷ không biết đúng hay không.

Nhưng nhìn khí chất "đậm mùi tiền" trên người kia mới chắc chắn cô ta không phải phường trộm cướp.

Cô ấy không dám đắc tội nên chỉ đành mở cửa.

Mặc dù cái nhân cách không tốt kia làm cô thấy khó chịu.

Tạ Tú Linh sau khi vào nhà vẫn giữ bộ dáng như bà chủ.

Cô ta sai Tiểu Hỷ làm đủ điều, không vừa lòng điều gì thì sẽ mắng té tát thẳng mặt cô ấy.

Tiểu Hỷ chịu đựng cô ta suốt cả buổi, mệt bờ hơi tai.

Cô chỉ mong trời phù tiễn bà cô này ra khỏi nhà nhanh nhanh chút.
Cô sắp không chịu nổi nữa rồi!
Nhưng gần hết ngày cô ta vẫn không có ý định rời đi, thậm chí còn mặt dày đòi lên phòng Lâm Trạch Dương.

Tiểu Hỷ không muốn làm theo yêu cầu cô ta nên cố ý nói chìa khóa căn phòng này chỉ có anh mới có.

Thường ngày chỉ quét dọn khi anh có nhà.
Tạ Tú Linh hậm hực, nhưng cũng không làm được gì, đành ngưng nguẩy đi xuống nhà.
Đến tối Uyển Tình từ bệnh viện trở về.

Cô không để ý trong phòng khách có người mà đi thẳng lên lầu.
Tạ Tú Linh bất ngờ khi thấy cô ở đây.
Cô ta theo cô, thấy cô vào một căn phòng bên cạnh phòng anh một lúc mới đi ra.
Khi ra ngoài Uyển Tình đã thay một bộ quần áo ở nhà.

Lúc này cô ta mới biết thì ra cô đang sống ở đây.
Ánh mắt tức giận, hằm hằm nhìn cô như muốn nuốt sống người trước mặt.
Cô ta phát điên vì anh đưa phụ nữ khác về nhà sống cùng.

Đây là điều trước kia anh chưa từng làm với mình, kể cả cô ta có là vị hôn thê đi chăng nữa.
Uyển Tình từ trong phòng ra, vốn muốn đi xuống lầu tìm Tiểu Hỷ.
Nhưng lại bắt gặp Tạ Tú Linh ở đây.

Không những vậy, ánh mắt đó làm cho cô bất giác rùng mình.
Cô tiến đến, cất giọng nói điềm đạm hỏi.

- Tạ tiểu thư, sao cô lại ở đây?

Tạ Tú Linh trừng mắt nhìn, lớn tiếng chất vấn ngược lại cô.

- Hừ! Tại sao tôi ở đây? Ha, câu này tôi phải hỏi cô mới đúng! Sao cô

lại ở ở đây? Sao hả?...

Uyển Tình cứng họng không biết giải thích thế nào.

Không lẽ bắt cô nói mình ở đây là tình nhân của anh?

Tạ Tú Linh thấy biểu hiện ấp úng, không nói lên lời kia, cô ta càng sôi máu hơn, bắt đầu buông lời nhục mạ.

- Thảo nào, tôi thấy Trạch Dương sao lại lạnh nhạt với mình như vậy.

Thì ra là bị con hồ li tinh như cô quyến rũ! Đồ đàn bà lẳng lơ! Con thế này chắc mẹ cũng không ra gì.

Người ta bảo mẹ nào con lấy mà.

Đê tiện!...

Uyển Tình có thể chịu được cô ta sỉ nhục mình.

Cô cũng sẽ vì yên bình mà không thèm chấp.

Nhưng cô càng nhịn, cô ta càng quá đáng hơn, thậm chí lôi cả mẹ cô vào.

Đối với người dám nhục mạ mẹ mình, cô tất nhiên sẽ không nương tay.

CHÁT!!!

Cánh tay cô đánh mạnh xuống.

Một người luyện võ như cô sức lực luôn lớn hơn người bình thường, dấu vết năm ngón in lên bản mặt cô ta.

Tạ Tú Linh một tay ôm má, ánh mắt bất ngờ nhìn cô, không tin nổi chuyện mình vừa bị người ta đánh.

Cô ta như biến thành thú dữ lao về phía cô.

Nhưng Uyển Tình nhanh tay nhanh mắt đẩy cô ta ra trước.

Cô ta ngồi trên đất đau đớn, ánh mắt chuyển sang màu đỏ, dường như đã tức giận cực độ rồi.

Cô ta dùng hết sức hét lên, điên cuồng lắc đầu, chân tay vung vẩy loạn xạ.

Cô ta không cam lòng!

Tiểu Hỷ đang trong bếp chuẩn bị bữa tối nghe thấy tiếng hét dữ dội vội chạy ra.

Cô thấy tình hình không ổn lên bấm số gọi cho thiếu gia của mình. Uyên Tình không muốn cùng cô ta làm những chuyện mất mặt này nữa.

Cô quay người đi xuống.

Tạ Tú Linh ở đằng sau không cam lòng nhìn cô rời đi.

Đột nhiên ánh mắt nổi lên sát khí, cô ta đứng dậy đưa tay đẩy mạnh Uyên Tình xuống cầu thang.

Cô bị cô ta đẩy xuống lăn vài vòng sau đó ngã xuống chân cầu thang bất tỉnh.

Tiểu Hỷ bị cảnh tượng này làm cho hoảng, điện thoại trên tay rơi xuống, cô ấy thét lên thảm thiết gọi cô, chạy nhanh đến.

Đầu dây bên kia, Lâm Trạch Dương nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Tiểu Hỷ, anh đứng bật dậy, liên tục hỏi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra nhưng không ai trả lời.

Tiểu Hỷ chạy đến bên Uyên Tình nhìn máu từ đầu cô chảy ra.

Cô ấy lo lắng khóc không thành tiếng, hai tay run run che miệng hốt hoảng.

Tạ Tú Linh nhìn việc mình vừa làm cũng không có cảm giác, một chút tội lỗi cũng không.

Thản nhiên rời đi.

Tiểu Hỷ thấy máu cô chảy ra ngày một nhiều, cô ấy lúng túng không biết làm sao, đột nhiên nhớ tới phải gọi cấp cứu.

Cô run rẩy bấm, lắp bắp nói.

- Làm... làm ơn... có người bị thương rồi... hu hu... làm ơn nhanh lên... hic...

Sau khi nói địa chỉ, cô ấy nhanh chóng tìm mảnh vải giúp cô cầm máu.

Lâm Trạch Dương trái tim lo lắng như muốn nhảy ra ngoài, không biết cô xảy ra chuyện gì rồi.

Anh nhấn ga hết mức, phóng nhanh trên đường, vượt qua bao đèn đỏ nhưng không bận tâm.

Trong đầu anh giờ chỉ toàn tiếng hét thất thanh của Tiểu Hỷ gọi Uyên Tình.

Về đến nhà anh còn không kịp tắt xe đã mở cửa vội vã chạy vào nhà. Bước chân anh khựng lại, tầm mắt mờ dần nhìn cảnh tượng trước mắt.

Anh nhìn thấy cô nằm trong vũng máu, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi nhợt nhạt không huyết sắc.

Tiểu Hỷ ngồi bên cạnh cô dính đầy máu, đưa mắt đăm lẹ nhìn anh, miệng nói gì đó.

Nhưng giờ phút này, anh không còn nghe thấy gì xung quanh nữa, trong mắt toàn là hình ảnh kinh hoàng.

Lâm Trạch Dương vội vàng chạy đến bên cô, thậm chí còn vấp ngã xuống sàn.

Anh lúc này không còn hình tượng tổng tài cao ngạo mà chỉ là một người đàn ông bình thường, trái tim đau đớn vì người phụ nữ mình yêu.

Anh cố gắng trấn an bản thân phải bình tĩnh, như vậy mới cứu được cô.

Giọng nói yếu ớt hỏi Tiểu Hỷ đã gọi cấp cứu chưa, sau đó cúi người ôm cô vào lòng, bàn tay vẫn giữ chặt vết thương đang chảy máu.

Lâm Trạch Dương về không lâu thì xe cấp cứu cũng nhanh chóng đến đưa cô đi bệnh viện.

Tiểu Hỷ đi qua đi lại lo lắng không yên, miệng không ngừng tự trách bản thân không chăm sóc tốt cho cô.

Còn Lâm Trạch Dương sức lực bây giờ như bị rút cạn.

Áo sơ mi trắng đẫm máu ngồi một góc trước cửa phòng cấp cứu, đáy lòng sợ hãi nhìn chằm chằm ánh đèn đang bật.

Khoảng mấy tiếng sau, đèn phòng cấp cứu tắt, một vị bác sĩ trung niên cùng y tá đi ra, hỏi ai là người nhà bệnh nhân.

Lâm Trạch Dương vội vàng từ dưới đất đứng lên, gấp gáp nói mình là bạn trai của cô, hỏi tình hình của cô thế nào?

Vị bác sĩ thờ nhẹ nhõm nói.

- Anh yên tâm! Bệnh nhân đã qua khỏi nguy hiểm, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là ổn.

Nếu sau khi kiểm tra không có vấn đề gì thì có thể xuất viện.

Hiện giờ cô ấy sẽ được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, hai người có thể thăm cô ấy.

À... đúng rồi, khi hết thuốc mê cô ấy sẽ tỉnh lại.

Các vị không cần quá lo lắng!

Nghe được cô không sao, Lâm Trạch Dương và Tiểu Hỷ mới bớt lo lắng.

Sau khi cảm ơn bác sĩ, Tiểu Hỷ nói cô ấy sẽ về giúp anh lấy bộ khác, cũng không thể để anh mặc như này được.

Lâm Trạch Dương không có ý kiến gì, đi thẳng tới phòng bệnh.

Bây giờ anh chỉ quan tâm cô mà thôi.

Chương 57: Chương 57

Trong lúc Uyển Tình vẫn còn hôn mê, anh luôn túc trực bên cạnh đến sáng mới rời đi.

Anh còn chuyện cần giải quyết.

Sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy, đầu đau nhức, mắt nhìn một lượt xung quanh.

Cô thấy cách bày trí không giống với phòng mình, cô còn ngửi thấy mùi khử trùng đặc trưng của bệnh viện.

Cô muốn cử động nhưng cả người yếu ớt, không gượng dậy được. Tiểu Hỷ vừa ra ngoài trở về thấy cô đã tỉnh.

Cô ấy vui mừng chạy đến nói.

- Ôi! Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.

Thật may quá! Cô làm tôi lo lắng quá...

Nói rồi cô ấy nhấn chuông báo đầu giường gọi bác sĩ vào.

Rất nhanh đã có một tốp người đi vào bắt đầu kiểm tra, hỏi cô một số vấn đề.

Sau khi xác nhận cô không còn nguy hiểm mới dặn dò một chút rồi đi. Từ lúc tỉnh lại chỉ có một mình Tiểu Hỷ bên cạnh chăm sóc.

Cô không thấy bóng dáng anh đâu, đáy lòng nổi lên sự hụt hẫng cùng thất vọng.

Cô nghĩ xảy ra chuyện như vậy chắc chắn Tiểu Hỷ phải nói với anh.

Cô không biết anh sẽ xử lý chuyện này ra sao.

Giữa vị hôn thê của mình và một tình nhân nhỏ bé chỉ trong năm

tháng như cô, anh... sẽ chọn ai?

Tuy vậy cô cũng không có hi vọng anh sẽ đứng ra bảo vệ mình mà vứt bỏ người phụ nữ kia.

Kể từ lúc anh bắt cô uống thuốc tránh thai, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Trái tim đã vỡ nát không thể hàn gắn!

Dưới sự chăm sóc tận tâm của Tiểu Hỷ, cô đã đỡ hơn nhiều.

Cơ thể mệt mỏi, đầu còn rất đau, cô không muốn nghĩ đến chuyện gì nữa.

Việc cần làm bây giờ là tịnh dưỡng thật tốt, còn chuẩn bị cho ca phẫu thuật của em gái.

...

Tạ Tú Linh sau khi trở về, cô ta vẫn còn tâm trạng đi spa tuốt lại nhan sắc.

Tối đến đánh một giấc thật ngon đến tận khi cảnh sát tới nhà hỏi thăm mới dậy.

Cảnh sát mời cô ta đến sở uống trà.

Trong quá trình thẩm vấn, cô ta nhất quyết không thừa nhận việc mình đã làm với Uyển Tình.

Cô ta nói là do cô tự đi đứng không cẩn thận mới ngã, không liên quan tới mình.

Cảnh sát còn gọi cả Tiểu Hỷ đến làm chứng nhưng không thu được kết quả gì.

Bởi vì lúc đó cô ấy đang gọi điện cho Lâm Trạch Dương.

Cảnh tượng cô ấy nhìn thấy chỉ là Uyển Tình lăn từ trên cầu thang xuống chứ không tận mắt chứng kiến cô có thật là đã bị đẩy hay không.

Hết cách cảnh sát đành tìm đến nạn nhân còn đang dưỡng thương trong bệnh viện.

Nhưng kết quả không ngờ được rằng đến cả nạn nhân cũng nói là do cô tự ngã xuống, không liên quan người khác.

Cảnh sát chỉ bắt lực rời đi.

Tạ Tú Linh vì không đủ chứng cứ được thả ra.
Nhưng họ không thể ngờ được... họ đã chậm một bước.

Trước khi cảnh sát tới Tạ gia đã đưa người cải trang thành bác sĩ vượt qua vệ sĩ bên ngoài tới đe dọa cô.

Nếu cô không nghe lời thì cuộc sống sau này của gia đình cô họ không dám đảm bảo có được yên ổn không.

Vì muốn bảo vệ những người mình thương yêu, cô chấp nhận che giấu sự thật.

Đối với cô gia đình mới là tất cả! Cô dù có phải liều mạng cũng phải bảo vệ họ!

...

Trong phòng tổng giám đốc.

Tiểu Bạch báo cáo tội cố ý giết người của Tạ Tú Linh vì không đủ chứng cứ, cả nạn nhân cũng đã nói nên tội danh không thành lập.

Cô ta được tại ngoại.

Nghe xong, tâm trạng anh không tìm được tức giận.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm đập mạnh xuống bàn, tất cả mọi thứ đều bị anh “cho” xuống đất.

Tiểu Bạch ở bên cạnh bất giác run rẩy! Đây là lần đầu tiên anh ta thấy tổng giám đốc của mình tức giận như vậy.

Lâm Trạch Dương biết chắc chuyện cô té cầu thang suýt mất mạng không thể không liên quan đến cô ta.

Nhưng anh không biết tại sao cô lại bao che cho kẻ muốn giết mình chứ? Tại sao?

Lúc này anh chỉ nghĩ đến khả năng cô bị người Tạ gia đe dọa.

Nhưng cô lại không nói với anh.

Cô không tin anh!

Đúng vậy.

Cô không thể tin anh, cũng không muốn tin anh.

Tin vào một người tàn nhẫn, vô tình như anh thì thà cô tin vào những kẻ muốn hại mình kia thì hơn.

So với nỗi đau mà họ gây ra cho cô làm sao lớn bằng những tổn thương anh gây ra cho cô!

Lâm Trạch Dương thật không biết làm sao với cô.

Không biết cách nào làm cô tin anh, yêu anh.

Tiểu Bạch ở bên cạnh cảm thán.

Thiếu gia của anh đã không còn như trước nữa.

Mọi buồn vui, tức giận đều phụ thuộc vào một người phụ nữ.

Anh trở thành người đàn ông như bao người bình thường, biết yêu, biết đau, thậm chí là ghen tuông – một loại cảm xúc trước nay chưa từng tồn tại trong con người vị tổng giám cao ngạo, lạnh lùng này.

Lâm Trạch Dương tuy giận cô không tin mình nhưng anh vẫn không tha cho kẻ đã làm hại cô.

Nhưng Tạ gia cũng là chỗ thân quen với bố mẹ anh, anh không thể ra tay quá trực tiếp.

Anh sẽ từ từ chơi với họ đến khi họ suy yếu rồi mới đánh một đòn thật mạnh khiến họ muốn dậy cũng không dậy nổi.

Chương 58: Chương 58

Vì Uyển Tình bị thương nên cuộc phẫu thuật ghép tủy của em gái cô bị chậm một thời gian.

Hôm nay chính là ngày phẫu thuật.

Trước khi hai chị em cô được đẩy vào phòng, Uyển Tình đưa tay nắm lấy bàn tay em gái.

Tình thân chính là sức mạnh to lớn giúp con người vượt qua khó khăn!

Ánh mắt cô có sự kiên định, sự dũng cảm hơn bao giờ hết khiến người đối diện thêm an tâm.

Đình Nhã Uyên thấy hai đứa con gái mình yêu thương nhau như vậy, lòng bà cũng cảm thấy yên tâm và tự hào.

Tuy cuộc đời chịu nhiều đau thương nhưng ông trời không phụ lòng người, cho bà ba cô con gái hiếu thảo, đoàn kết như vậy.

Chị gái cô hôm nay cũng có mặt ở đây, ngoài ra còn có cả bạn tốt của cô - Thiên Ái và thanh mai trúc mã - Trình Hạo.

Cô con gái lớn nắm đôi bàn tay chịu nhiều sương gió của mẹ mình, ôm lấy đôi vai gầy yếu của bà như muốn tiếp thêm dũng khí cho người, cùng trải qua cuộc phẫu thuật.

...

Sau cuộc phẫu thuật dài đằng đẵng, cuối cùng cũng kết thúc.

Mấy người ở ngoài lo lắng chờ đợi đã lâu vội đứng dậy, ánh mắt tràn đầy lo âu nhìn bác sĩ.

Vị bác sĩ trẻ tuổi kia nhẹ nhàng nói.

- Mọi người yên tâm! Cuộc phẫu thuật rất thành công.

Tịnh dưỡng thêm một thời gian nữa là có thể xuất viện về nhà rồi.

Nghe anh ta nói vậy mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Uyển Tình và em gái cô được đẩy ra, bốn người liền đi theo. Ở một góc gần đó, người đàn ông thân hình cao giáo, gương mặt đẹp đẽ nhưng lạnh lùng.

Anh đứng đây đã rất lâu, chờ cô trải qua cuộc phẫu thuật quan trọng này.

Lâm Trạch Dương không yên tâm về cô, nhưng lại sợ mình không khống chế được cảm xúc.

Anh không muốn để người khác nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối, sợ hãi của mình.

Anh chỉ có thể lặng lẽ đứng một góc, âm thầm quan sát, chờ đến khi chính tai nghe thấy cô không sao, trái tim lơ lửng mới hạ xuống, khuôn mặt căng thẳng dần giãn ra.

Bây giờ bên cạnh cô đã có người chăm sóc, anh ở đây cũng không tiện ra mặt.

Lâm Trạch Dương xoay người rời đi, mang theo bóng dáng cô độc, lạc lõng.

Ba ngày trôi qua, em gái cô tình trạng cũng đã ổn định, được chuyển sang phòng bệnh thường, nhưng vẫn cần ở lại quan sát một thời gian.

Uyển Tình suốt mấy hôm đều không gặp Lâm Trạch Dương.

Người ra vào phòng bệnh chỉ có mẹ, chị gái, Trình Hạo và Thiên Ái. Cô nghĩ chắc anh đã quên mất cô từ lâu.

Anh đối với cô cũng chỉ là hứng thú nhất thời.

Nhưng lạ thay, bây giờ anh lại đang ngồi trước mặt cô.

Thời gian lúc này đáng lẽ anh nên ở Lâm thị nhưng tự dưng lại chạy đến đây.

Hơn nữa thái độ lại dịu dàng khác thường!

Cô hoang mang không biết rốt cuộc trong đầu anh đang nghĩ cái gì.

Con người anh luôn là một ẩn số đối với cô.

Lâm Trạch Dương trong thời gian cô dưỡng sức vốn không muốn đến làm phiền.

Anh sợ cô nhìn thấy anh sẽ tức giận, ảnh hưởng đến sức khỏe. Nhưng đã một thời gian anh không được gặp cô, cũng không được gần gũi hay gì, trong lòng vô cùng nhớ nhung.

Cuối cùng không chịu được nữa, anh mới mặt dày chạy đến bệnh viện.

Uyển Tình nhìn anh gọt trái táo mà chân tay lóng nga lóng ngóng mãi không xong.

Trong lòng cô đúng là cạn lời!

Không ngờ tổng giám đốc của một tập đoàn lớn mạnh, là bậc quân vương khiến người người kính nể, bây giờ lại bị một quả táo nhỏ làm khó.

Từ nhỏ đến lớn tuy không được ba mẹ quan tâm chăm sóc nhưng anh chưa từng phải đụng tay vào bất kì việc gì.

Mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều có má Trần và người giúp việc lo liệu. Đối với anh “việc nhà” là hai chữ chưa từng xuất hiện trong từ điển của mình.

Uyển Tình đúng là không nhìn tiếp được nữa, nếu không quả táo chỉ còn cái hạt thôi mất.

Cô thở dài nói.

- Lâm tổng, anh định gọt nó đến bao giờ nữa? Nếu anh rảnh dỗi không có việc gì làm thì nên đi làm chuyện có ích cho xã hội đi.

Anh mau đi đi.

Lát nữa mẹ tôi đến, tôi sẽ rất khó xử đó!

Nói đến mẹ giọng cô trở nên nhỏ nhẹ hơn, muốn dùng giọng uyển chuyển nhất “mời” anh đi.

Nếu để mẹ cô nhìn thấy anh ở đây, cô sợ bà sẽ hiểu lầm.

Cô cũng không muốn để ba biết về “giao dịch” kia.

Lâm Trạch Dương sao lại không biết cô nghĩ gì.

Lăn lộn trên thương trường bao lâu, cái anh giỏi nhất chính là quan sát sắc mặt và suy nghĩ của người khác.
Anh dễ dàng đoán ra ý đồ của cô, nhưng lại nghĩ mình không có vấn đề gì để mà trốn.
Nhìn từ trên xuống dưới anh ưu tú về mọi mặt.

Ngoại hình không cần nói, còn gia cảnh khỏi phải chê! Chỉ là tính cách hơi lạnh lùng chút thôi.
Nhân cơ hội này gặp mẹ cô như vậy cũng coi như là một cách tiến gần trái tim cô.

Cơ hội tốt như vậy làm sao anh có thể bỏ qua.
Thế là Lâm Trạch Dương lại tiếp tục mặt dày, ngồi lì một chỗ không đi, phớt lờ giọng điệu cầu khẩn của cô.
Đang lúc cô cố hết sức vắt óc tìm cách đuổi anh thì lại nghe thấy tiếng cánh cửa được mở ra.
Thật đúng là nhắc tào tháo là tào tháo tới!
Đình Nhã Uyên sau khi ở chỗ bác sĩ hỏi thăm tình hình con gái út xong thì liền chạy tới chỗ con gái thứ hai, trên tay còn cầm theo chút thức ăn nhẹ.
Nhưng không ngờ lại tới đúng lúc như vậy.
Bà vừa mới bước vào thì đã thấy bên cạnh giường con gái mình xuất hiện một người đàn ông lạ mặt.

Trên tay anh còn đang cầm con dao với quả táo gọt dở kia.
Uyển Tình nhìn thấy mẹ thì lập tức lật mặt.
Khuôn mặt nhăn nhó khó chịu liền tươi cười rạng rỡ, nhưng vẫn không quên phóng ánh mắt tức giận tới anh.
Lâm Trạch Dương làm như không thấy.

Nếu như cô muốn diễn thì anh cũng hết sức phối hợp với cô.

Anh lập tức đứng dậy lễ phép chào hỏi.

Không những vậy còn kèm theo nụ cười quyến rũ chết người khiến

Uyển Tình được mở rộng tầm mắt.

Không ngờ anh cười lên lại đẹp như vậy, nhưng... khả năng diễn xuất của anh... thật sự... rất "tuyệt" !

Ngoài mặt cô không biểu hiện gì nhưng răng đã sớm nghiến chặt lại, chỉ muốn đập cho anh một trận.

Cô không biết có phải lúc đầu mình cũng vì điều đó mới ngây dại mà yêu anh không?

Vì ngại mẹ cô ở đây, Uyển Tình chỉ cố gắng gượng cười, lên tiếng đánh đòn phủ đầu, tránh để anh nói lung tung.

- Mẹ... hi hi... mẹ đến rồi sao.

À... đây là tổng giám đốc của con.

Lâm tổng ...

Đình Nhã Uyên nghe nói là sếp của con gái mình, khuôn mặt vui mừng, cảm động không ngừng cảm ơn anh đã giúp đỡ gia đình mình.

Lâm Trạch Dương không muốn bà vì một việc không đáng đó mà coi anh như ân nhân.

Như vậy sẽ tạo ra khoảng cách giữa hai người, sẽ khó để anh lấy được lòng mẹ cô.

Uyển Tình ngồi một bên nhìn hai người vui vẻ nói chuyện, cảm giác mẹ đã cho cô thăng chức thành con ghẻ luôn rồi.

Sau khi để cháo đầy cho cô ăn thì ngồi ở ghế nói chuyện với Lâm Trạch Dương, quên mất đứa con gái đang ngồi cúi thủi một mình xúc từng thìa cháo nhạt nhẽo vào miệng.

Lâm Trạch Dương tuy vẫn chăm chú lắng nghe mẹ cô nhưng ánh mắt thỉnh thoảng như có như không nhìn về phía người con gái đang ấm ức, tức giận kia.

Khoé môi không tự chủ mà nhếch lên.

Chương 59: Chương 59

Kể từ ngày hôm đó, gần như ngày nào Lâm Trạch Dương cũng vào bệnh viện, thời gian ở lại chỉ có tăng chứ không giảm. Dần dần mẹ cô cũng cảm thấy kì lạ.

Với kinh nghiệm từng trải bao năm, bà cảm nhận được quan hệ con gái bà với tổng giám đốc đó không bình thường. Tuy thường ngày qua giao tiếp bà biết anh không phải người xấu, bà đối với anh cũng có thiện cảm. Nhưng thân phận của anh lại quá khác xa với gia đình họ. Hơn nữa lại còn là người đàn ông thành đạt, ưu tú, ngoại hình xuất sắc, khí chất tôn quý, không phải người mà gia đình bà có thể với tới. Đình Nhã Uyên lo con gái sẽ chịu khổ.

Từ nhỏ đứa con này của bà bên ngoài cứng rắn, mạnh mẽ nhưng thực chất bên trong lại là người yếu đuối, dễ mềm lòng. Cô vì bà, vì gia đình vẫn luôn cố gắng chịu đựng.

Thậm chí đã gần mười năm trôi qua bà chưa từng nhìn thấy con gái khóc trước mặt mình.

Chỉ có duy nhất một lần là khi chị gái cô kết hôn.

Từ nhà chồng chị trở về, cô đã khóc, cô không nỡ xa chị mình.

Sau khi trở về cô lại bị người chú độc ác gán cho tội danh hư hỏng, dùng điện thoại nhắn tin chửi ông ta.

Trước mặt bao nhiêu quan khách, họ hàng mà chỉ thẳng vào mặt Uyên Tình, nói cô mới tí tuổi đã mất dạy, không tôn trọng trưởng bối. Lúc đó tâm trạng cô đã vốn tồi tệ, lại thêm tội danh không biết từ đâu rơi xuống đầu, bức tường thành cô cố gắng xây đắp bao lâu đã sụp

đổ.

Cả người cô không còn sức lực mà gục xuống.

Cô ôm lấy anh mình như chiếc phao cứu sinh khóc nức lên.

Mẹ cô cũng vì trách bản thân không bảo vệ được con gái, bà khóc đau đến xé lòng.

Đáng lẽ hôm đó phải là một ngày vui nhưng lại vì những con người độc ác kia mà tràn ngập tiếng khóc đau thương, u ám và lạnh lẽo! Cuối cùng khi tra số điện thoại đó là của ai thì lại phát hiện.

Kẻ gây tội chính là ba của cô.

Ông ta đã dùng số điện thoại cũ để gửi tin nhắn, đổ oan cho con gái mình chỉ vì cô luôn chống đối ông ta, bảo vệ người mẹ đáng thương. Vậy mà nhìn vợ con bị người khác sỉ nhục vì tội danh không có thực, ông ta chỉ đứng một bên quan sát, im lặng tận hưởng cảm giác vui sướng do chính mình tạo ra.

Khi biết được sự thật bọn họ không một ai xin lỗi cô, một lời cũng không mà lạnh lùng bỏ đi.

Lúc đó cô đã hoàn toàn tuyệt vọng, không còn hi vọng một ngày nào đó sẽ được ba yêu thương.

Trái tim cô khép lại từ ngày đó.

Tất cả còn lại chỉ là nỗi hận thấu xương!

Đình Nhã Uyên sống cả cuộc đời đau khổ, tủi nhục.

Bà không muốn con gái tiếp tục giẫm lên vết xe đổ của mình.

Người ta nói làm dâu nhà giàu không dễ, bà chỉ muốn con gái tìm được người đàn ông bình thường nhưng biết yêu thương gia đình mà gả đi.

Bà mong con gái mình sẽ được sống cuộc sống hạnh phúc, an bình! Cả ngày hôm nay Uyên Tình cảm thấy mẹ mình có chút kì lạ liên tục dò hỏi quan hệ giữa cô và anh, hỏi tại sao cấp trên lại quan tâm cấp dưới vượt mức bình thường như vậy.

Uyên Tình biết mẹ chắc đã phát giác ra điều gì, nhưng cô thật sự không thể nói.

Cô chỉ đành tìm cách nói anh vốn là người như vậy, đối với nhân viên

luôn nhiệt tình như vậy nên dễ khiến người khác hiểu nhầm.
Nói xong những lời đó cô cảm thấy thật buồn nôn.

Đúng là Lâm tổng của chúng ta vẫn luôn “nhiệt tình như lửa” vậy!
Đình Nhã Uyên biết dù mình có cố cạy miệng cô nhưng chắc đứa
con gái này sẽ không hé răng nửa lời.
Cô vẫn luôn cứng đầu như vậy!
Hơn mười giờ Lâm Trạch Dương lại tới.

Nhưng lần này anh cũng thấy mẹ cô đối xử với mình rất khách sáo,
nhiều lần còn tỏ ý muốn anh không cần phải tới thường xuyên như
vậy.

Nhân lúc bà đến thăm em gái, anh liền quay sang hỏi cô.

- Em nói xấu tôi với mẹ sao? Bà ấy sao lại lạnh nhạt với tôi như vậy?
Uyển Tình nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết nhưng mặt lại tươi cười
đắc ý, làm anh không tin được.

Đúng là cô không có nói xấu anh, mà thậm chí còn nói với mẹ anh là
kiểu người luôn luôn nhiệt tình... như lửa vậy.

Lỗi là do anh quá ưu tú, quá giàu có mà thôi!

Uyển Tình biết mẹ cô trước nay ghét người giàu có, bởi họ hàng bên
nội đều là những kẻ có tiền, coi người nghèo như cỏ rác.

Lâm Trạch Dương bực bội trong lòng.

Khó khăn lắm mới lấy được hảo cảm của mẹ, thoát cái lại trở
thành...

Mặc dù không cam lòng nhưng đó là mẹ của người con gái anh yêu,
Lâm Trạch Dương chỉ có thể bất lực trở về vạch xuất phát.

Thời gian này anh hay lui tới, thái độ vẫn luôn dịu dàng, chu đáo
chăm sóc cô.

Tuy Đình Nhã Uyên vẫn chưa chấp nhận nhưng anh lại thu được kết
quả ngoài ý muốn.

Uyển Tình trải qua hai lần phẫu thuật cũng như đi qua quỷ môn quan
hai lần, trong lòng cũng đã suy nghĩ thoáng hơn.

Có thể là từ lúc bắt đầu anh uy hiếp cô, buộc cô trở thành người phụ

nữ của mình làm cô thấy tức giận, thấy bản thân như bị sỉ nhục.
Nhưng bây giờ cô không muốn quan tâm nữa.
Hợp đồng của anh và cô chỉ tồn tại trong nửa năm.

Sau đó hai người sẽ có lối đi riêng cho mình.
Anh không muốn cô mang thai con anh, còn cô lại không muốn có
bất cứ vướng mắc nào với anh.
Như vậy mục đích cả hai đã rõ ràng.

Cô sẽ coi như đây là lần cuối cùng để những luyện tiếc về mối tình
đơn phương này được thành toàn.
Thái độ của cô với anh không còn lạnh nhạt như trước, cả hai thời
gian này cũng coi như là hòa hợp.
Uyển Tình nghĩ họ cứ sống hòa hợp như vậy cũng tốt, đến khi hết
thời hạn cô sẽ được tự do.
Nhưng cuộc đời không phải thứ chúng ta có thể nói trước điều gì,
nhiều lúc điều bạn mong muốn sẽ có lúc theo chiều ngược lại.
Số phận chính là thích đùa giỡn con người như vậy!

Chương 60: Chương 60

Buổi sáng thức dậy, Uyển Tình nhìn qua khung cửa sổ ngắm nhìn thiên nhiên lúc bình minh.

Tia nắng sớm mai nhẹ nhàng chiếu vào khiến con người thư thái.

Những giọt sương vẫn còn đang đọng lại trên những bông hoa ngoài vườn nhìn như những bông hoa tuyết thật đẹp.

Cô quay sang nhìn người đàn ông vẫn say giấc bên cạnh mình, lúc ngủ trông anh thật dịu dàng.

Cô rất thích ngắm nhìn dáng vẻ này của anh.

Cô đưa tay vuốt dọc sống mũi cao của người đàn ông, cảm thán gương mặt này đúng là yêu nghiệt.

Thảo nào có nhiều phụ nữ say đắm anh như vậy!

Uyển Tình lắc đầu cho tỉnh táo lại.

Nếu nhìn nữa cô sợ mình sẽ chìm đắm trong sắc đẹp trước mắt mất. Cô cẩn thận nhắc cánh tay vắt ngang trên người mình ra, sau đó nhẹ nhàng xuống giường.

Sau khi cô ra khỏi phòng rồi người trên giường mới từ từ mở mắt ra, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười vui sướng.

Gần đây Lâm Trạch Dương cảm nhận cô dường như không còn xa lánh cũng không phản kháng khi anh đụng vào người cô.

Tối qua bọn họ mới vừa trải qua một đêm mặn nồng bên nhau.

Anh nghĩ rằng khoảng cách giữa hai người đang dần kéo lại gần, thời khắc cô chấp nhận anh chắc chắn không còn bao xa.

Nhưng chỉ có anh ngu ngốc mới nghĩ rằng như vậy.

Còn đối với Uyên Tình ngày tháng yên ả, hạnh phúc qua chỉ là cô đang thành toàn cho mối tình đơn phương của mình mà thôi.

Khi hợp đồng kết thúc cũng chính là lúc cô rời xa anh mãi mãi.

Mỗi lần cùng anh phát sinh quan hệ, cô đều uống thuốc tránh thai anh mua.

Vì nghĩ anh cũng không muốn cùng mình dây dưa nên cô không nghi ngờ gì, yên tâm uống thuốc anh mang đến.

Lâm Trạch Dương sau khi tắm xong anh thay một bộ đồ thoải mái đi xuống nhà.

Hôm nay là cuối tuần nên anh không đến tập đoàn, mà gần đây thời gian anh dành cho cô càng nhiều hơn.

Điều này khiến cho Tiểu Bạch với nhân viên vô cùng ngạc nhiên, hiếm khi thấy ông chủ của mình không cuồng công việc như trước, cứ đến giờ là về nhà ngay, giống như ở nhà có vợ con đang đợi về ăn cơm vậy.

Đúng là thời gian gần đây anh thay đổi rất nhiều.

Ngày nào cũng đi làm cũng nhớ đến cô, chỉ muốn vứt bỏ hết công việc mà chạy về bên cô.

Anh đi xuống dưới nhà nhìn quanh phòng khách không thấy cô đâu. Mùi thơm của thức ăn bay vào mũi, anh biết chắc cô lại đang chuẩn bị bữa sáng.

Anh đứng ngoài cửa bếp nhìn cô bận rộn nấu ăn.

Lúc này cô bỗng quay người muốn lấy rau nhưng lại bắt gặp anh đang nhìn mình.

Uyển Tình định lên tiếng nhưng Lâm Trạch Dương bước nhanh tới.

Anh không nói gì mà đưa tay ôm lấy eo cô, bắt chợt nhắm trúng môi cô mà hôn xuống.

Cô còn đang bận nấu ăn nên muốn đẩy anh ra nhưng anh vẫn ôm chặt cô, nụ hôn như mưa rơi xuống.

Tiểu Hỷ từ bên ngoài đi vào vừa hay lại bắt gặp cảnh tượng này.

Cô ấy vội vàng che mặt chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay cô ấy sắp bị bọn họ cho no cầu lương rồi!

Anh hôn đến đôi môi cô sưng mọng đỏ lên mới chịu buông tha.

Hai người gục trán vào nhau th ở dốc.

Uyển tình chớp lấy cơ hội đẩy anh ra, gương mặt đỏ bừng, quay người về phía anh.

Cô đưa tay chạm nơi trái tim đang mạnh mẽ rung động vì anh, cố gắng trấn áp nó, lạnh nhạt nói anh ra ngoài, cô còn phải chuẩn bị bữa sáng.

Lâm Trạch Dương sau khi thỏa mãn cũng rất nghe lời cô ra ngoài chờ bữa sáng cô làm, trong tim tràn ngập hạnh phúc.

...

Những ngày tháng yên bình không bao lâu thì sóng gió lại ập đến.

Trong một ngày bầu trời trong xanh, tiết trời ấm áp.

Nhưng một âm mưu thâm hiểm đang bắt đầu.

Mới sáng sớm cả tập đoàn đã rộn ràng, tin đồn bay ngập trời.

Tiểu Bạch vội vàng chạy vào văn phòng tổng giám đốc.

Nhìn bộ dạng mệt nhọc thờ không ra hơi kia của anh ta, Lâm Trạch Dương khẽ nhíu mày không vui.

Tiểu Bạch bây giờ thật không bình tĩnh nổi, nhìn thái độ vẫn chưa biết gì của anh, cậu ta đưa tới cho anh một quyển tạp chí.

Lâm Trạch Dương tiếp nhận, điều anh nhìn thấy đầu tiên là tiêu đề “Nhân tình của tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị - kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân của ảnh hậu Tạ Tú Linh”

Đọc nội dung của tờ báo trong lòng anh nổi sóng, tức giận vò nát quyển tạp chí vứt xuống chân bàn.

Anh không biết kẻ nào lại không biết sống chết dám viết tin bậy bạ.

Tiểu Bạch lập tức nói với anh.

- Tổng giám đốc, anh xem có phải chúng ta nên liên hệ bên đó để gỡ bài viết xuống không? Vớ lại nghe nói Tạ tiểu thư sẽ mở cuộc họp báo đó.

Nói rồi anh ta nhìn đồng hồ trên tay thấy sắp đến giờ rồi.

- Lâm tổng một lát nữa cuộc họp báo sẽ bắt đầu.

Chúng ta nên làm gì đây?

Hành động này đã chạm đến giới hạn của Lâm Trạch Dương.

Chuyện lần trước còn chưa xong, anh khiến cho công ty ba cô ta

điều đứng vậy rồi mà còn không biết điều, tiếp tục chống đối, hãm hại người phụ nữ của anh.

Khóe môi anh nhếch lên, ánh mắt chứa sự hung bạo mà Tiểu Bạch chưa từng nhìn thấy.

Đi theo anh bao năm, đây là lần đầu tiên anh thấy thiếu gia nhà mình để lộ ra ánh mắt khát máu như vậy.

Cơ thể bất giác rùng lên, cảm giác ớn lạnh chạy khắp người.

Anh nghe thấy giọng nói lạnh lẽo, đáng sợ vang lên.

- Không cần.

Cứ để cho cô ta làm.

Phải để chuyện càng lớn thì đến lúc đó mới thú vị!

Tiểu Bạch biết ý của anh.

Nếu chuyện này càng lớn, càng nhiều người biết thì lúc họ vạch trần sự thật, Tạ Tú Linh sẽ chết càng thảm hơn, cả đời này sẽ không ngóc đầu dậy được.

Lâm Trạch Dương không muốn cô biết chuyện này, mọi chuyện cứ để anh gánh vác là được.

Anh không muốn cô chịu bất cứ tổn thương nào.

Anh cẩn thận dặn dò Tiểu Bạch.

- Cậu giúp tôi phong tỏa tin tức, không được để cô ấy biết.

Còn nữa, đưa người bí mật bảo vệ người nhà của cô ấy chu toàn.

Nếu để họ gặp bất kì bất trắc nào, tôi sẽ hỏi tội cậu!

Tiểu Bạch lập tức đi làm nhiệm vụ anh giao.

Sau khi anh ta rời đi, Lâm Trạch Dương gọi điện cho Louis.

- Louis, cậu giúp tôi...

Tác giả: Hi mọi người! Các độc giả thân yêu có vẻ ngày tháng bình yên đã kết thúc.

Trong lòng sóng dữ dâng trào, tui sẽ bắt đầu ngược nha mấy bạn.

^ ^
—

Chương 61: Chương 61

Ở bên kia, Tạ Tú Linh đang bắt đầu cuộc họp báo. Để mọi chuyện càng lớn cô ta cố ý mời rất nhiều phóng viên tới. Cả hội trường nhốn nháo người, đoàn người đến lấy tin đông như kiến.

Tạ Tú Linh ở bên trong nhìn ra, cô ta mỉm cười hài lòng. Trước khi ra sân khấu biểu diễn cô ta còn cố ý nhỏ vào mắt dung dịch có thể làm cho người ta khóc không ngừng. Như vậy mới tăng thêm tính chân thực tạo nên phần trình diễn xuất sắc.

Quả không hổ là ảnh hậu của giới giải trí! Máy phóng viên thấy sự xuất hiện của nhân vật chính, tất cả nhao nhao lên, đều mong lấy được tin nóng hổi nhanh chóng. Tiếng máy ảnh tách tách vang lên, khắp nơi đều là ánh đèn chói mắt. Cô ta bắt đầu vận hành hết khả năng diễn xuất.

Từng giọt nước mắt thương tâm bắt đầu chảy ra. Về mặt đáng thương nói lí do mình và tổng giám đốc Lâm thị hủy hôn. Tất cả là do sự xuất hiện của người thứ ba, mà người đó không ai khác chính là thư kí bên cạnh anh. Cô ta cố tỏ ra vẻ mình là người bị hại đổi lấy sự đồng cảm của người khác. Nếu người ta đồng cảm bao nhiêu thì Uyển Tình sẽ càng bị người đời phỉ nhổ bấy nhiêu.

Dù sao trên đời này không gì đáng sợ bằng ánh mắt của con người, không gì sắc bén bằng lời nói vô tâm của đám người luôn cho rằng mình đang làm việc nghĩa, giờ cao lá cờ công lí.

Thực chất bọn họ chỉ là loại người ngu xuẩn, thích hòa theo đám đông mà thôi!

Một đám hèn nhát chỉ biết trốn sau bàn phím còn tưởng mình là anh hùng! Đồ anh hùng rơm thì có!

Tạ Tú Linh chính là muốn lợi dụng điểm này để Uyển Tình cả đời không sống được trên đất nước này, cả đời mang tiếng xấu là hồ ly tinh, khiến cả gia đình cô xấu hổ, bạn bè xa lánh.

Trong lòng cô ta luôn nhận định vì cô nên Lâm Trạch Dương mới đối xử với mình như vậy.

Thậm chí còn không tiếc quan hệ giữa hai nhà mà đối phó họ.

Vậy nên cô càng thảm hại cô ta càng vui sướng.

Nỗi hận trong lòng mới được giải tỏa!

Sau cuộc họp báo, khi người trong cuộc đã lên tiếng xác nhận, đám phóng viên nhà báo không còn quan tâm gì nữa, thi nhau viết bậy bạ. Tất cả mũi nhọn của dư luận đều hướng về Uyển Tình.

Trên mạng tràn ngập lời mắng chửi cô thậm tệ, có người còn không tiếc buông lời nguyền rủa cô.

Lúc Thiên Ái nhận được tin tức này mọi chuyện đã trở nên mất kiểm soát.

Cô ấy lo lắng vội gọi cho cô.

Đúng là Tiểu Bạch đã sắp xếp cẩn thận cho cô.

Tất cả mạng trong nhà đều bị cắt hết, cả Tiểu Hỷ cũng được dặn không được tiết lộ bất cứ điều gì, còn phải tìm mọi cách ngăn không cho cô ra ngoài.

Nhưng anh ta lại quên mất ngoài người nhà ra, cô vẫn còn bạn bè.

Lúc Thiên Ái gọi cho Uyển Tình cô vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô vui vẻ bắt máy.

- Alo.

Tiểu Ái cậu gọi mình có chuyện gì thế? Nhớ mình sao?...

Nghe giọng nói vui vẻ bên kia Thiên Ái chắc chắn con nhỏ ngốc nghếch này lại chưa cập nhật tin tức rồi.

- Tình Tình, cậu lên mạng đi.

Có chuyện rồi!

Uyển Tình ngơ ngác không biết cô ấy tự dưng lại bảo mình lên mạng làm gì.

Cô truy cập weibo nhưng lại phát hiện mạng trong nhà bị ngắt hết rồi.

Cô nói.

- Ờm... mạng chỗ mình mất rồi.

Không biết sao nữa.

Thiên Ái hết nói luôn.

Cô vội gửi tin nhắn kèm hình ảnh những bài báo đang hot nhất.

Uyển Tình mở ra xem, đọc từng chữ, lòng cô lạnh dần.

Tất cả đều nói về chuyện cô và Lâm Trạch Dương.

Không những vậy tiêu đề đều vô cùng khó nghe.

Cô sốc không nói lên lời.

Đầu bên kia Thiên Ái thấy cô im lặng không nói, sợ cô xảy ra chuyện, giọng điệu gấp gáp gọi cô.

Uyển Tình tay run run cầm điện thoại, giọng nói không kiềm được hoang mang.

- A... Alo... Chuyện... chuyện này...

Thiên Ái biết cô chịu đả kích, cô ấy lo lắng nhắc nhở cô nhiều lần không được ra ngoài, dù chuyện gì xảy ra cũng phải ở trong nhà.

Sau khi tắt máy, cô ấy vội vã đến biệt thự của anh.

Trên mạng đã đầy dẫy hình ảnh Uyển Tình sống chung nhà với anh nên cô ấy tìm địa chỉ cũng không khó khăn gì.

Chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

Uyển Tình nhìn thấy là số lạ cô do dự một lúc vẫn nhấn nút nghe.

Bên trong truyền đến những âm thanh đáng sợ, rợn tóc gáy.
Cô giật mình vội vứt điện thoại xuống, tinh thần bắt đầu hoảng loạn.
Mọi kí ức đau khổ tuổi thơ lại bắt đầu tràn về.
Trong đầu cô xuất hiện ánh mắt khinh thường của người khác, còn
có cả những lời lẽ cay nghiệt, ác độc của người thân.
Cô nhớ lại những lần mình bị người ba tệ bạc kia đánh, cảm giác
chắc gậy sắt đập vào tay vẫn còn rõ ràng như ngày hôm qua.
Đó là quá khứ đau thương cô luôn muốn vứt bỏ, là quãng thời gian
đen tối nhất cuộc đời!
Điện thoại vẫn tiếp tục reo.

Cứ ngừng một lúc lại vang lên.
Cô sợ hãi đưa tay cầm lấy ném mạnh xuống đất.
Chiếc điện thoại hỏng rồi, không gian yên tĩnh trở lại.
Uyển tình co người nép mình bên góc giường, hai tay ôm chặt lấy
mình, thu người về nơi an toàn nhất trong tâm hồn, phong kín tất cả.
Có lẽ bệnh trầm cảm của cô lại bắt đầu phát tác rồi!

Chương 62: Chương 62

Khi Thiên Ái tới nơi đã có rất nhiều phóng viên cũng đã đến.

Trong đó có người là do Tạ Tú Linh thuê đến.

Tất cả náo loạn muốn gọi Uyển Tình ra mặt nói rõ mọi chuyện.

Có người còn cả gan định trèo cổng đi vào nhưng đã bị vệ sĩ ngăn lại.

Lâm Trạch Dương vì an toàn của cô nên đã gọi rất nhiều vệ sĩ đến. Nếu không e rằng lúc này trong biệt thự rộng lớn, sang trọng đã biến thành bãi chứa người rồi.

Thiên Ái muốn vào nhưng vệ sĩ không chịu, đến khi cô lấy ảnh hai người chụp chung họ mới đồng ý cho cô vào.

Đám phóng viên thấy cô bảo là bạn của cô thì điên cuồng chụp ảnh, không biết bao nhiêu cái mic hướng về phía cô, đưa ra những câu hỏi khiếm nhã.

Có người nhận ra cô bèn nói lớn.

- Tôi... tôi nhận ra cô ta.

Cô ta chính là người mẫu của truyền thông Gia Hành...

...

Thiên Ái không muốn quan tâm họ.

Bây giờ cô lo nhất vẫn là bạn của mình, làm gì còn hơi sức lằng nhằng với đám người này.

Cô không thèm để ý lách người qua đi vào bên trong.

Bước vào đến nhà cô gặp Tiểu Hỷ đứng đó nhìn ra ngoài.

Thấy cô đến Tiểu hỷ đưa hai tay dang ra đứng trước mặt cô ngăn

cản.

- Cô... cô... là phóng viên sao? Không được vào đây... tiểu thư không muốn gặp ai hết.

Các người đừng có làm phiền...

Thiên Ái nhìn cô gái nhỏ tuổi hơn mình, tuy dáng người nhỏ bé nhưng rất can đảm.

Cô nhẹ nhàng nói với cô ấy hai người là bạn thân.

Nghe thấy cô là bạn thân, Tiểu Hỷ mới buông lỏng cảnh giác, vui mừng chạy đến nắm tay cô, sự can đảm lúc nãy đã biến mất, thay vào đó là sự mừng rỡ cùng lo lắng.

Cô ấy đã chống đỡ cả ngày rồi cuối cùng cũng có người tới giúp mình.

Tiểu Hỷ nhanh chóng đưa cô lên phòng Uyển Tình.

Khi mở cửa phòng ra, nhìn cảnh tượng bên trong làm cho Thiên Ái và Tiểu Hỷ phát sốc.

Bên dưới nền nhà chiếc điện thoại vỡ vụn, trên giường Uyển Tình như người mất hồn tự ôm chặt lấy mình, mặt vùi vào trong lòng.

Dáng vẻ này làm trái tim Thiên Ái thất lại.

Hình ảnh quen thuộc nhiều năm trước lại hiện ra trước mắt.

Đã lâu lắm rồi không ngờ cảnh tượng này lại tái diễn một lần nữa.

Đó là khi bà ngoại cô qua đời.

Uyển Tình không vượt qua được cú sốc tinh thần quá lớn.

Cô không tin bà lại ra đi đột ngột như vậy.

Dù đã qua một thời gian, cô cũng đã trở về trường học nhưng mỗi đêm cô đều thức giấc tỉnh lại giữa đêm.

Sau đó Thiên Ái mỗi ngày đều thấy bộ dạng này của cô.

Khoảng thời gian khó khăn đó vẫn luôn là cô ấy bên cạnh động viên cô, giúp cô bước ra đau thương, tiếp tục cuộc sống.

Bây giờ cũng là dáng vẻ sợ hãi, khép mình đó nhưng lần này tâm trạng cô càng nặng hơn.

Có lẽ tâm trạng tiêu cực tích tụ bao năm vẫn luôn giữ trong mình.

Nhưng bây giờ đã hoàn toàn bùng phát!

Thiên Ái hoảng hồn vội vàng bước đến ôm cô vào lòng.
Cảm giác được hơi ấm quen thuộc, Uyển Tình vội vàng ôm lấy cô ấy.
Tuy cô vẫn không nói nhưng Thiên Ái cảm nhận được cô đã bình tâm hơn rồi.

Cô ấy nhẹ nhàng vuốt tóc cô, truyền cho cô sức mạnh, sự ấm áp mà cô rất cần ngay lúc này.

Cứ như vậy Uyển Tình mệt mỏi chìm vào giấc ngủ trong vòng tay Thiên Ái.

Đây đúng là một tình bạn sâu đậm!

Tiểu Hỷ ở bên cạnh bị tình bạn, sự tin tưởng lẫn nhau của hai người làm cho cảm động.

Cô ấy nhẹ nhàng ra ngoài đóng cửa lại.

Đến khi Uyển Tình tỉnh lại đã quá trưa.

Từ lúc đó Thiên Ái vẫn luôn ở bên cạnh cô không rời nửa bước.

Nhìn Thiên Ái ngồi dựa vào giường ngủ thiếp đi, đáy lòng cô cảm thấy thật ấm áp.

Người bạn này chưa bao giờ bỏ rơi cô.

Dù có ở gần vực thẳm, cô ấy vẫn luôn giang rộng vòng tay cứu vớt cuộc đời cô.

Những lúc không có mẹ ở đây, cô ấy vẫn luôn là chỗ dựa tinh thần vững chắc nhất để cô dựa vào.

Uyển Tình nhớ đến những điều trong quá khứ hai người, hốc mắt bắt đầu ẩm ướt.

Cô thật may mắn khi luôn có một người bạn chân thành ở bên.

Thiên Ái nhăn mày rồi tỉnh dậy thấy cô bạn nhìn mình chăm chăm, đôi mắt đỏ lên sắp khóc.

Cô mỉm cười dịu dàng nói.

- Sao vậy? Cậu lại định mít ướt với mình đó à.

Hi...

Giọng cô ấy rất thoải mái, muốn tìm cách để cô vui lên.

Cô ấy vẫn luôn là vậy!

Uyển Tình không muốn cô ấy bận tâm về mình, cô nở nụ cười gượng.

Thiên Ái không yên tâm về cô nên nhất quyết đòi ở lại, cũng không quan tâm là chủ nhà là anh có đồng ý hay không.

Cô ấy dù rất tò mò muốn biết tại sao Uyển Tình lại ở đây, còn cả những bài báo nói là sao nhưng lại không muốn làm cô kích động, nhớ đến chuyện không vui.

Cô ấy tin tưởng tuyệt đối trong chuyện này bạn mình không hề sai.

Cô là người thế nào cô ấy hiểu rất rõ.

Trong tình bạn cũng như tình yêu sự tin tưởng lẫn nhau chính là gốc rễ cho một tình bạn bền vững, dài lâu!

Chỉ có vậy mới tạo nên tình bạn đẹp đẽ, trong sáng nhất thế gian!

Chương 63: Chương 63

Đến hôm sau tin tức vẫn không lắng xuống.

Uyển Tình lo lắng mọi người ở nhà sẽ vì chuyện này mà ảnh hưởng. Mẹ và em gái cô hiện đang ở căn nhà mà cô đã mua, cách thành phố A không xa.

Nhưng nơi đó khá yên bình thích hợp cho với người thích cuộc sống tự do như mẹ cô.

Cô muốn ra ngoài nhưng bị vệ sĩ ngăn lại, muốn gọi cho anh thì anh lại không nghe máy, cả Tiểu Bạch cũng tắt điện thoại.

Anh giống như đem cô tách biệt với thế giới bên ngoài, không cho cô ra ngoài nửa bước.

Nhưng anh không cho cô đi, cô càng phải đi! Cô muốn xác nhận mẹ và em gái cô vẫn an toàn, không bị bọn người kia phá rối.

Đến tối cô giả vờ mệt nói muốn đi ngủ sớm nhưng lại trèo từ cửa sổ ra khỏi phòng.

Sau khi thành công vượt qua đám vệ sĩ, cô trèo tường nhảy ra ngoài. Mặc dù tường rất cao nhưng đối với một cô gái xuất thân từ nông thôn, hằng ngày bay nhảy khắp nơi mà nói thì không phải vấn đề. Cô nhanh chóng bắt một chiếc taxi rời đi.

Đi được một đoạn Uyển Tình phát hiện có gì đó không đúng lắm.

Trực giác cho cô thấy nguy hiểm đang rình rập xung quanh.

Đặc biệt người tài xế kia cách ăn mặc rất lạ, ban đêm lại đi mặc bộ đồ đen xì, đầu còn đội mũ che nửa gương mặt.

Cô thấy tình hình không ổn lặng lẽ lấy điện thoại ra.
Nhưng tên kia cũng không phải dạng vừa.

Hắn rất tinh ý, chắc chắn không phải hạng nghiệp dư mới vào nghề.
Hắn rất nhanh đã phát hiện ra ý đồ của cô, bèn đánh tay lái làm cho cô ngồi không vững, điện thoại trên tay rớt xuống dưới.

Lúc cô cố gắng nhặt lên hắn lại cố ý cua gấp làm đầu cô đập về phía trước bất tỉnh.

Đến lúc tỉnh lại cô phát mình đang nằm trong một căn nhà bỏ hoang, hai tay và chân đều bị trói chặt.

Cô cẩn thận quan sát xung quanh, lắng nghe thật kĩ mọi động tĩnh.

Cô có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ của biển.

Cô đoán bọn chúng đã nhốt cô một nơi gần biển, nhưng ngoài tiếng sóng ra cô không nghe thấy gì khác nữa.

Lúc này cửa mở ra người đàn ông cao lớn, nhưng gương mặt góm ghềnh toàn sẹo ghê sợ bước vào.

Uyển Tình tiếp tục giả vờ như còn bất tỉnh.

Tên đó đá mạnh vào cô nhưng cô chịu đau vẫn không mở mắt.

Cô nghe thấy tiếng của một tên khác vang lên.

- Con nhỏ này sao mãi chưa tỉnh vậy? Mẹ nó.

Bất tỉnh lâu như vậy! Này, lấy nước lại đây, tạt vào cho nó tỉnh lại.

Nhanh!

Hắn quát lớn tức giận giục đồng bọn.

Một thau nước lạnh không lương tình dội lên người cô.

Uyển Tình khó chịu mở mắt.

Cô không muốn chúng lại khuyến mại cho thêm thau nữa đâu.

Tên đầu trọc thấy cô tỉnh lại thì cười lớn.

- Ha ha... Thấy không? Làm theo ông đây đâu có sai.

Cuối cùng cũng tỉnh rồi kìa.

Nói rồi hấn tiến đến gần cô, đưa bàn tay bần thiu chạm vào mặt cô.

Khẽ nâng mặt cô lên ngắm không khỏi tiếc cho gương mặt xinh đẹp như vậy.

Đúng là hồng nhan bạc phận!

Mây tên đàn em bên cạnh thấy dung mạo xinh đẹp, kiêu diễm của cô không nhịn được mà nuốt nước bọt cái ực.

Một tên trong số đó mạnh dạn đề nghị.

- Đại ca, cô em này xinh đẹp như vậy, hay để anh em thưởng thức chút được không? Lâu lắm rồi chưa thấy có em nào ngon như vậy... Tên đó mở miệng toàn là những lời d@m đấng.

Bỗng nhiên hấn bị tên đại ca giáng cho cái tát thật mạnh.

Tên đại ca tức giận nói.

- Mà đang nghĩ cái gì vậy? Thèm phụ nữ đến phát điên rồi hả? Có còn nhớ quy định của bang không? Nói đi, là gì?

Tên đàn em bị đánh ôm mặt không dám phản kháng ấp úng nói.

- Dạ... ạ... đại ca.

Điều thứ nhất... chỉ được hành sự theo yêu cầu khách... khách hàng.

Điều quan trọng nhất là... không được thấy sắc quên mình, đàn bà... là niềm đau của đàn ông.

Đại ca đầu trọc lờm hấn một cái cảnh cáo rồi lôi cả đám ra ngoài nói chuẩn bị nghênh đón khách hàng sắp đến rồi.

Uyển Tình thở phào, may mắn tên đại ca còn có hiểu biết... ừm... đàn bà đúng là niềm đau của đàn ông.

Chắc hấn ta từng trải qua rồi mới rút ra được bài học kinh nghiệm sống quý giá như vậy.

Chân tay bị trói chặt cô không biết phải làm thế nào, loay hoay đủ cách mà vẫn không cởi được.

Trong lúc cô tìm cách thoát thân, cánh cửa vừa đóng lại một lần nữa được mở ra.

Người bước vào lần này lại là một người phụ nữ.

Hơn nữa cô ta cũng không xa lạ gì mà chính là vị hôn thê cũ của anh – Tạ Tú Linh.

Uyển Tình nhíu mày, hai mắt khể híp lại, không tin khách hàng bọn chúng nói lại là cô ta.

Tạ Tú Linh nhìn cả người cô ước sững liền rất hài lòng.

Cô ta đứng nhìn bộ dạng nhếch nhác bây giờ của cô, đáy lòng vô cùng hả dạ.

Nhưng kịch hay vẫn còn ở phía sau, cô ta đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng dành tặng cho cô.

Cô ta cất giọng nói đặc ý nói.

- Đinh Uyển Tình ơi Đinh Uyển Tình.

Không ngờ là cô cũng có ngày hôm nay đúng chứ?

Nói rồi cô ta ghé gần mặt cô, tay nâng cằm cô lên, ánh mắt đáng sợ nói tiếp.

- Cô nghĩ... Trạch Dương đối xử tốt với cô là vì... anh ấy yêu cô sao? Nếu cô nghĩ như vậy... thì cô sai rồi! Anh ấy chỉ là muốn giữ cô lại rồi từ từ giày vò mà thôi...

Uyển Tình nghe cô ta nói vậy cũng không có ý kiến.

Cô mím môi im lặng không nói.

Nhưng Tạ Tú Linh lòng dạ hiểm ác sao có thể dễ dàng tha cho cô được.

Cô ta vẫn tiếp tục nói những gì mình muốn.

- Cô muốn biết tại sao không? Đó là bởi vì... tôi nói với anh ấy... lí do tôi một mực muốn hủy hôn... Tất cả là do cô đứng sau bày trò, là cô... chính cô đã đuổi tôi đi.

Lấy chuyện tôi không thể mang thai để uy hiếp tôi rời xa anh ấy.

Thật không ngờ... chuyện hoang đường như vậy anh ấy lại tin.

Anh ấy không tin cô mà chỉ tin tôi thôi.

Cô thấy không...!ngay từ đầu anh ấy đã không yêu cô... Ha ha ha...
Uyển Tình không dám tin những gì giờ phút này cô nghe thấy.

Đôi mắt cô hiện rõ sự kinh ngạc, cùng thất vọng.
Tất cả đều bị cô ta thu hết vào mắt.

Biết mình đã sắp đạt được mục đích, cô ta lại ra một đòn bóp nát
niềm hi vọng cuối cùng.

- Đinh Uyển Tình, cô không tin sao? Vậy cô... giải thích xem... Tại
sao tin tức cô làm kẻ thứ ba với năng lực của Lâm thị đây chỉ là vấn
đề còn con.

Chỉ cần họ lên tiếng thì tất cả mọi chuyện sẽ mãi chìm sâu xuống.

Nhưng không... Anh ấy không làm gì cả.

Trạch Dương đã vứt bỏ cô rồi.

Anh ấy vì lời nói của tôi mà quay lưng lại với cô.

Bỏ rơi cô.

Chà đập lòng tự tôn của cô.

Khiến cô cả đời mang danh xấu xa, hồ ly tinh...

" ĐỦ RỒI! "

Uyển Tình không muốn nghe nữa.

Cô mệt rồi!

Cuộc đời này của cô như vậy là quá đủ rồi!

Tạ Tú Linh nhìn bộ dạng đau lòng của cô, cô ta trong lòng vui sướng tột độ, tiếp tục dùng những lời nói sắc bén cứa vào tim cô.

- Cô sao vậy? Mới như vậy đã không chịu được rồi sao? Nhưng tôi còn chưa chơi đủ đâu.

Bây giờ tôi sẽ gọi cho Trạch Dương để anh ấy chính miệng nói với cô ha...

Uyển Tình đau đớnng ngồi dưới đất, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô nghe thấy giọng nói của anh vang lên.

- Alo.

Em gọi anh có chuyện gì vậy?

Tạ Tú Linh dùng giọng điệu nũng nịu trả lời người đàn ông.

- Dương Dương, em đương nhiên là nhớ anh rồi.

Với lại em có chút chuyện muốn nhờ anh mà thôi.

Cô nghe thấy đầu bên kia dịu dàng trả lời.

- Chuyện gì vậy, em nói đi.

Anh nhất định sẽ làm giúp em.

- Ừm... Không có gì.

Chỉ là em muốn anh gửi lời đến tiểu tình nhân của anh...

Không đợi cô ta nói hết đầu bên kia đã dứt khoát trả lời.

- Không có gì để nói cả.

Nếu không tại cô ta thì anh và em giờ này đã được ở bên nhau rồi.

Nói xong anh tắt điện thoại luôn.

Trái tim cô đã hoàn toàn chết lặng!

Từ lâu cô đã biết anh không yêu mình nhưng không ngờ anh lại tàn nhẫn như vậy.

Thì ra tất cả chỉ là một âm mưu để hành hạ cô!

Anh chỉ vì lời nói dối vớ vẩn của cô ta mà đã vội nghĩ xấu về cô,

không tin tưởng người vẫn luôn bên cạnh mình.
Nhìn bộ dáng đau lòng của cô, Tạ Tú Linh trong lòng đã sớm nở hoa.

Cuối cùng thì cô ta cũng đã thành công chia rẽ hai người.

Chương 64: Chương 64

Ở bên này khi Tiểu Hỷ phát hiện cô mất tích, gọi điện cũng không nghe máy, cô ấy lo lắng gọi cho Lâm Trạch Dương.
Anh lập tức huy động tất cả phải tìm cô cho bằng được.
Tạ Tú Linh sau khi xong việc, cô ta liền trở về nhà.

Đến sáng hôm sau mới quay trở lại.
Cô ta thực mong chờ muốn nhìn sau một đêm chịu sự thật tàn nhẫn như vậy, cô đã biến thành bộ dạng như thế nào.
Lúc nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ, không rõ tầm nhìn, cả người như mất hồn của Uyển Tình, cô ta vui mừng đặc ý, chắc rằng tối qua đã làm cho cô đau khổ tột cùng.
Khi cô ta chuẩn bị rời đi thì một tên đàn em hút hải chạy vào.

Nói rằng bên ngoài có rất nhiều người mặc đồ đen, trên tay còn có vũ khí.
Tên đầu trọc biết mình đã chọc nhầm người, ông ta vội dẫn theo đàn em chạy trốn bỏ lại hai người phụ nữ ở đây.
Nhìn đám người nhát gan kia chạy mất, tinh thần Tạ Tú Linh cũng hoảng loạn không kém.

Cô ta không biết tại sao anh lại tìm được đến đây.
Nếu để anh cứu Uyển Tình thì mọi chuyện sẽ đổ sông đổ biển.
Trong đầu cô ta liền nổi lên suy nghĩ tàn độc.

Nếu đã không thể quay lại thì cứ đem cô thủ tiêu, như vậy sẽ không ai biết chuyện cô ta đã làm.
Cô ta quay lại căn phòng kia kéo Uyển Tình đi theo mình tới vách đá.

Bên dưới là biển sâu.

Cô bây giờ đã không còn cảm giác, bệnh lại tái phát nên cứ trầm mặc như người vô hồn, mặc cô ta đưa đi đâu thì đi.

Lúc cô ta chuẩn bị đẩy cô xuống biển sâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét gọi lớn của anh.

- Tạ Tú Linh!...

Uyển Tình nghe thấy giọng nói quen thuộc của người đàn ông cô yêu sâu đậm, trái tim run lên, lí trí bỗng chốc quay trở lại.

Nhưng cô lại nghe thấy anh gọi tên một người phụ nữ khác.

Cô đúng là một học sinh dốt! Thật ngu ngốc!

Trải qua bao nhiêu bài học cay đắng, cô vẫn không tiếp thu được gì.

Đáng lẽ từ “tấm gương lớn” như mẹ mình, cô phải hiểu nếu muốn sống thì phải tránh xa đám đàn ông.

Nhưng cô lại mau quên tất cả những tổn thương trong quá khứ, không tiếc vứt bỏ cuộc đời, như thiêu thân đâm đầu vào lửa, đám lửa đó chính là anh.

Cô đã không thể dừng lại, cứ như vậy suốt tám năm.

Cuối cùng tự hủy diệt chính mình!

Bây giờ đầu óc cô mịt mờ, không còn đủ tinh táo để phân tích kĩ càng.

Trong tâm trí cô không ngừng vang lên lời nói lạnh lùng của anh.

Cô nghĩ rằng anh xuất hiện ở đây là muốn nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình.

Nước mắt lại lần nữa rơi xuống, lăn dài trên mặt chảy vào môi khiến cô cảm nhận được vị đắng chát như tình yêu của mình.

Ánh mắt thẫn thờ, tràn ngập bi thương nhìn về phía anh.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên nụ cười tự giễu.

Cô dùng khẩu hình miệng nói như nói điều gì đó với anh.

Lâm Trạch Dương không hiểu cô như vậy là có ý gì.

Khi anh còn chưa kịp phản ứng, cô đột nhiên đẩy mạnh Tạ Tú Linh ra, sau đó ngả người về phía sau từ từ rơi xuống biển sâu.

Cô đã quá mệt mỏi rồi!

Hãy để cô ích kỉ duy nhất một lần này!

Nếu cô có thể sống sót trở lại thì coi như ông trời cho cô cơ hội làm lại từ đầu.

Nếu không...!đây cũng là cách giải thoát khỏi mọi đau khổ trong cuộc đời đầy bi thương!

Lâm Trạch Dương giật mình hoảng hốt, sợ hãi khi thấy cô rơi xuống trước mắt mình.

Anh hét lên.

"KHÔNG...ngggggggg...."

Anh vội vàng lao đến.

Anh muốn nhảy xuống cùng cô, nhưng đám người Lạc Thiên và Tiểu Bạch đã kịp thời kéo anh lại.

Tuy anh đã cố vùng vẫy thoát khỏi sự kìm cặp của họ nhưng lại bị mấy người vệ sĩ khác xúm vào giữ chặt anh.

Lâm Trạch Dương hai mắt đỏ ngầu, giọng nói khàn đặc gào thét điên cuồng buộc bọn họ buông tay.

Nhưng họ không phải kẻ ngốc! Bây giờ họ mà buông anh ra chắc chắn anh sẽ không do dự mà lao xuống theo cô.

Có thể mọi lần họ vẫn luôn nghe lời anh nhưng duy nhất lần này thì tuyệt đối không!

Sau khi kéo anh về nơi an toàn, cách xa vực thẳm.

Lạc Thiên tức giận vung nắm đấm vào mặt anh muốn giúp anh tỉnh táo trở lại.

Bộ dạng lúc này của anh không phải người đàn ông kiên cường, lạnh lùng mà anh ta quen.

Bộ dạng suy sụp này trước đây chưa từng có!

Chứng tỏ Uyển Tình đã chiếm vị trí vô cùng quan trọng trong trái tim anh!

Trước nay chưa từng có người có thể khiến anh mất đi ý chí kiên cường, mạnh mẽ.

Thậm chí còn không quan tâm tính mạng của bản thân.

Anh ta nhận ra tình cảm của Lâm Trạch Dương không phải chỉ là

hứng thú nhất thời.

Mà chính là rất, rất sâu đậm.

Anh chỉ có thể lấy cô ra để vực dậy tinh thần cho anh em của mình. Lạc Thiên hai tay giữ lấy vai anh, ánh mắt nhìn thẳng vào anh kiên định nói.

- Lâm Trạch Dương! Cậu tỉnh táo lại cho tôi! Nếu bây giờ cậu nhảy xuống sẽ cứu được cô ấy sao? Nhìn tôi... nhớ rõ những lời tôi đang nói... Điều cậu cần làm bây giờ là nhanh chóng cho người tìm kiếm cô ấy.

Chỉ cần một ngày chưa tìm thấy... thì ngày đó vẫn còn hi vọng.

Cậu nghe thấy những gì tôi đang nói không? Được rồi... đi thôi... Sau khi trấn an xong anh, Lạc Thiên sai người bắt Tạ Tú Linh trực tiếp ném cô ta vào nhà giam.

Chuyện còn lại tất cả đợi Lâm Trạch Dương tỉnh táo lại sẽ quyết định xử lí như thế nào.

Chương 65: Chương 65

...

Năm năm sau.

Mùa đông đến mang theo làn gió lạnh buốt, hơi sương ẩm ướt bao phủ mọi cảnh vật.

Cảnh sắc rực rỡ tuyệt đẹp của những bông tuyết rơi phủ trắng xóa.

...

Tại sân bay quốc tế.

Người phụ nữ phong thái tự tin, xuất chúng xuất hiện.

Cô khoác trên người tấm áo lông dày giữ ấm, trên mặt đeo kính đen lớn.

Cả người toát lên khí chất phi thường!

Không những vậy, mỗi tay còn dắt theo hai bé trai trắng trẻo, mũm mĩm.

Khuôn mặt hai đứa giống nhau như đúc nhưng mỗi người lại mang một vẻ khác nhau.

Một bé cao hơn trông thấy, khuôn mặt lại lạnh lùng, trầm mặc.

Còn bé trai thấp hơn nụ cười luôn rạng rỡ trên môi, nhìn có vẻ hoạt bát, vui vẻ, miệng không ngừng líu ríu bên tai cô.

Một nhà ba người ngoại hình xuất sắc, khí chất riêng biệt thu hút bao nhiêu ánh nhìn hướng về.

Đứa bé thấp hơn tên là Vương Minh Nam nhìn thấy mọi người xung quanh nhìn ba người họ, bé hiếu kì ngẩng đầu lên hỏi cô.

- Cô ơi, sao mọi người cứ nhìn chúng ta vậy? Trên mặt con có gì sao?

Nói xong còn đưa tay sờ sờ trên mặt.

Vương Thiên Minh nghe em trai nói vậy thì trong lòng thấy bé ngốc

nghech, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, im lặng.

Cậu đã sớm quen với việc như vậy.

Đơn giản là ba người họ đi chung với nhau tạo nên bức tranh vô cùng hoàn mỹ.

Mọi người chỉ là bị khí chất của họ thu hút mà thôi.

Uyển Tình dừng lại.

Cô cúi người xuống nhìn bé mỉm cười, xoa đầu nhóc nói.

- Ừm... chắc là do bé Tiểu Nam của cô quá dễ thương đó! Ừuuuu...

dễ thương quá đi! Hi... Đi thôi, ông và chú đang đợi chúng ta đó...

Nói rồi cô nắm tay hai bé tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Trạch Dương hôm nay phải đi công tác.

Bên cạnh là Tiểu Bạch trên tay cầm tài liệu đang nói gì đó.

Đằng sau còn có hai người đàn ông mặc vest đen đi đằng sau.

Định mệnh lại cho anh và cô lướt qua nhau.

Đang đi bỗng nhiên bước chân anh dừng lại làm cả mấy người kia cũng phải dừng theo.

Tiểu Bạch không biết chuyện gì, anh ta hỏi anh.

- Chủ tịch... có chuyện gì sao ạ?

Lâm Trạch Dương không trả lời anh ta.

Trái tim anh cảm nhận được cô đang ở gần đâu đây.

Nhưng nhìn xung quanh mãi vẫn không thấy hình bóng của cô xuất hiện.

Đáy lòng dâng lên sự hụt hẫng.

Cảm giác này đã quá quen thuộc suốt năm năm qua.

Trong năm năm không ngừng tìm kiếm, cứ hi vọng rồi lại nhận được sự thất vọng.

Anh đã gần như tuyệt vọng!

Hằng ngày anh chỉ có thể dùng công việc làm tê liệt cảm xúc của bản thân, không có thời gian nghĩ đến cô thì sẽ không phải đau lòng.

Chính vì vậy mà ba anh đã hoàn toàn rút khỏi tập đoàn.

Còn anh từ vị trí tổng giám đốc trở thành chủ tịch dẫn đầu Lâm thị phát triển hùng mạnh.

Tính cách ngày càng lạnh lùng, ngang tàng!

Nhưng trong những lúc trống vắng, trái tim anh lại nhớ cô vô cùng!

Anh nhớ tất cả về cô, nhớ từng ánh mắt, từng nụ cười xinh đẹp của cô.

Anh cũng nhớ bản thân mình đã tổn thương cô sâu sắc.

Có lẽ cô phải rất căm hận anh! Vậy nên mới không tiếc sinh mạng, lấy cái chết đổi lấy sự giải thoát.

Trong cơn ác mộng hằng đêm, cảnh tượng cô nhảy xuống biển vẫn luôn đeo bám anh, vây hãm anh khiến anh chưa từng có ngày nào yên giấc.

Anh còn nhớ trước khi nhảy xuống cô đã nói gì đó với anh nhưng anh không rõ là gì.

Nhưng anh biết đó chắc chắn không phải điều mà anh muốn nghe. Lâm Trạch Dương chìm trong suy nghĩ đến khi Tiểu Bạch ở bên nhắc nhở mới hồi tỉnh.

Anh thất vọng quay người bước tiếp về phía trước.

...

Ngồi trên xe, Tiểu Nam vui vẻ cười đùa với cô.

- Cô ơi, cô ơi.

Vậy lần này cháu có thể học ở đây rồi đúng không? Có phải chúng ta sẽ không phải chuyển qua chuyển lại hai nơi ạ?

Uyển Tình nhìn đứa bé hoạt bát này, cô dịu dàng nói.

- Ừ.

Đúng vậy.

Từ giờ hai anh em có thể học ở đây.

Có thêm bạn mới, thầy cô mới nè.

Cháu có thích không, hửm? ...

Tiểu Nam vui mừng nói:

- Dạ, thích ạ! Hi hi.

Yeah! ...

Uyển Tình ánh mắt yêu chiều nhìn bé.

Sau đó cô quay sang hỏi nhóc con ngồi bên cạnh từ lúc lên xe vẫn im lặng không nói chuyện.

Khuôn mặt non nớt nhưng lúc nào cũng nhăn nhó như ông cụ non vậy!

- Tiểu Minh, cháu sao vậy? Nào! Cười lên đi.

Suốt ngày nhăn mặt như vậy sẽ mau già lắm đó.

Ha....

Cậu bé vẫn không làm theo lời cô, nhưng ánh mắt cũng không còn lạnh lùng như trước.

Cái đầu nhỏ của cậu hơi cúi xuống tiếp tục đọc tin tức trên điện thoại.

Uyển Tình thở dài hết cách với cậu bé.

Cô biết cậu khác với Tiểu Nam.

Tuy hai đứa là anh em sinh đôi nhưng mà tính cách lại hoàn toàn trái ngược.

Cậu nhóc em trai vui vẻ hoạt bát, ngây thơ bao nhiêu thì anh trai nó lại trưởng thành, hiểu chuyện bấy nhiêu.

Từ nhỏ Tiểu Minh đã bộc lộ khả năng thiên phú, đặc biệt nhạy cảm với những con số.

Tư chất thông minh, là thiên tài trong số thiên tài.

Nhưng chính những cậu bé có tính cách trưởng thành trước tuổi như cậu thì lại càng khiến người ta đau lòng.

Nếu được cô chỉ mong cậu có thể giống em trai mình.

Học có thể không giỏi nhưng luôn luôn vui vẻ, rạng rỡ, vô ưu vô lo.

Đây mới chính là tính cách ở lứa tuổi này nên có!

Chương 66: Chương 66

Uyển Tình càng nhìn càng thấy thương hai đứa trẻ tội nghiệp này. Cô không biết sự thật về hai đứa trẻ là con mình nên cứ nghĩ chúng là hai đứa trẻ đáng thương bị cha mẹ bỏ rơi. Lúc vẫn còn ở Mỹ cô biết Tiểu Minh và Tiểu Nam chịu biết bao uất ức.

Khi đến trường còn bị những đứa trẻ khác bắt nạt, nói chúng không có ba mẹ.
Là đồ con hoang!
Từ trước đến nay cô vẫn luôn coi hai đứa như người thân thiết nhất của mình.

Cô luôn cho chúng mọi thứ tốt nhất.
Chỉ có điều lại không thể mang đến cho chúng một gia đình trọn vẹn.

...

Sự thật là năm năm trước.

Sau khi cô nhảy xuống biển, đầu bị va đập mạnh dẫn đến chấn thương, cộng thêm trôi dạt trên biển cơ thể nhiễm lạnh.

May mắn thay gặp được vợ chồng chài lưới tốt bụng cứu giúp đưa cô đến bệnh viện.

Khi Vương An Vũ tìm đến thì cô vẫn hôn mê bất tỉnh, nằm trong viện suốt ba tháng.

Sau đó anh đã bí mật chuyển cô đi nơi khác che giấu toàn bộ thông tin, mượn sức của lão Vương khiến cho Lâm Trạch Dương dù tìm thế nào cũng không ra.

Anh coi cô như em gái mình.

Anh không chấp nhận mọi nguy hại nào đến cô!
Anh cũng biết hết mọi chuyện.

Vì vậy lựa chọn tốt nhất là để cô tránh càng xa Lâm Trạch Dương càng tốt.

Ở bên cạnh anh, cô sẽ không ngừng gặp nguy hiểm.

Do lúc nhảy xuống biển đầu va chạm mạnh, máu bầm tích tụ làm cô rơi vào trạng thái ngờìi thực vật.

Nhưng lúc đó trong bụng cô lại đang mang thai, đứa bé đã được khoảng ba tháng.

Vương An Vũ không cần nghĩ cũng biết là của ai.
Mãi đến hơn một năm sau cô mới tỉnh lại.

Hơn nữa toàn bộ kí ức lúc trước đã bị xóa sạch.

Bác sĩ nói có thể là do di chứng hoặc là do những kí ức đó qua đau thương nên người bệnh mới chọn cách quên đi, trốn tránh sự thật.

Như vậy càng làm cho quyết tâm của anh càng cao.

Quyết định che giấu sự thật là đúng đắn!

Vương An Vũ cùng với lão Vương giúp cô thay tên đổi họ, cho cô một cuộc đời mới hoàn toàn.

Anh sẽ để cô bắt đầu một cuộc sống mới với một thân phận khác.

Tuy chuyện này đối với hai đứa nhỏ Tiểu Minh và Tiểu Vũ là quá bất công.

Chúng cũng xứng đáng biết được cha mẹ ruột của mình là ai.

Nhưng anh không yên tâm nếu phải giao cô cho Lâm Trạch Dương chăm sóc.

Một người lạnh lùng, tàn nhẫn như anh sẽ không thể chăm sóc tốt ba mẹ con.

Bên cạnh Lâm Trạch Dương rất có thể cuộc đời cô sẽ phải rơi vào hiểm cảnh một lần nữa.

Lần này có thể ông trời thương xót mới cho cô cơ hội làm lại từ đầu nhưng nếu còn có lần sau thì sao?

Vương An Vũ vẫn luôn tự trách không thể bảo vệ em gái mình.

Vậy nên anh tuyệt đối không để cô phải đối mặt với nguy hiểm một lần nào nữa!

Cô bây giờ đã không còn là Đinh Uyển Tình nữa mà là Vương Tuyết Nhi – em gái Vương An Vũ.

Là người phụ nữ xinh đẹp, tài năng và giỏi giang!

...

Trở về được mấy ngày Uyển Tình đều cùng hai đứa trẻ đi chơi khắp nơi, làm quen trước với giao thông ở thành phố A.

Có lúc chỉ có ba người cũng có khi Vương An Vũ rảnh rỗi sẽ đưa họ đi.

Thời gian qua cô cảm thấy rất vui vẻ nhưng nhiều khi lại cảm thấy nơi đây rất quen thuộc.

Uyển Tình tuy có nghi ngờ mình đã từng đến đây, thậm chí còn có sự gắn bó mật thiết với nơi này.

Nhưng cả ông và anh trai đều nói cô từ nhỏ lớn lên ở Mỹ sau đó vì tai nạn mới quên hết mọi chuyện xưa.

...

Sau khi sắp xếp cho Tiểu Minh và Tiểu Nam nhập học trường mới, cô mới suy tính chuyện của mình.

Ở bên nước ngoài cô học chuyên ngành Marketing tại Harvard – trường đại học danh tiếng hàng đầu ở Mỹ.

Cô còn tốt nghiệp loại xuất sắc vì vậy tìm một nơi để làm việc đối với cô là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Vương lão có ý bảo cô về tập đoàn MN của nhà làm việc.

Cô không từ chối mà chấp nhận.

Dù sao đều là ra ngoài làm việc, dùng năng lực của mình mà kiếm sống.

Nếu đã như vậy thì sao lại không dùng nó để xây dựng tập đoàn của gia tộc chứ?

Uyển Tình vì không muốn mọi người trong MN nhìn nhận gia thế để đánh giá con người.

Cái cô muốn là dùng chính khả năng của mình để chứng tỏ bản thân.

Cho nên cô đã nhờ Vương An Vũ và Vương lão che giấu thân phận để cô vào làm việc với tư cách một người lạ.

Với CV xuất sắc việc cô trở thành giám đốc bộ phận Marketing rất thuận lợi.

Trải qua một thời gian cô đã lấy được sự tín nhiệm của hội đồng ban quản trị và sự tôn trọng của nhân viên.

...

- Điềm Điềm: Hazzz... Mấy hôm nay bận rộn quá mọi người ơi! Trong tâm trí lúc nào cũng lo lắng việc thi cuối kì vì có thêm phần thi nói Tiếng Anh.

Hazz... Đã mấy ngày không viết được thêm chương nào, bây giờ thi xong, đầu óc mới được thư giãn chút, ý tưởng mới chịu tuôn ra.

Hazz... Các bác thân mến có ai biết cách nào thư giãn đầu óc không ạ? Giúp tui với! Tui xin chân thành cảm ơn ạ!!!

^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^
_ _ _ _ _ _ _ _

.....

.....

.....

.....

.....

...

Chương 67: Chương 67

Hôm nay là cuối tuần, nhân viên được nghỉ ngơi, thư giãn, chăm lo gia đình...

Uyển Tình từ khi về nước tới nay cũng đã quen với cuộc sống ở đây. Ở đây cô không còn có một mình mà còn có thêm rất nhiều người quan tâm, săn sóc giống như một mái ấm thực sự.

Tiểu Minh, Tiểu Vũ thường ngày không đi học thì sẽ quanh quẩn bên lão Vương chơi.

Thời gian dành cho bản thân cô cũng tăng lên rất nhiều.

Nhân lúc không có việc gì làm cô xuống phố đi dạo tiện thể ghé thăm mấy gian hàng dưới sự điều hành của tập đoàn.

Uyển Tình đến khu thương mại sầm uất nhất ở thành phố A.

Cô bước vào một cửa hàng thời trang được trang trí theo phong cách Châu Âu mang đậm nét thời thượng, sang trọng.

Tên cửa hàng sử dụng màu trắng đặt trên nền background màu đen để nổi bật hơn và tạo nên sự huyền bí, giúp kích thích sự tò mò của khách hàng.

Không gian bên trong rộng lớn toát lên được một vẻ đẹp sang trọng, đẳng cấp cùng các họa tiết khác biệt như khoảng tường sọc đầy trẻ trung, phóng khoáng.

Cùng với đó là hệ thống ánh sáng có tính vàng khiến khiến cho các bộ trang phục được cộng hưởng thêm phần lung linh, đẹp mắt.

Uyển Tình và một người phụ nữ trung niên cùng bước vào một lúc. Nhân viên ở đây chỉ thấy có người ăn mặc sang trọng, khắp người đều là hàng hiệu, vòng tay phỉ thúy, trên cổ còn đeo trang sức vàng lấp lánh.

Trông đúng là một quý bà giàu sang!

Nhưng hình tượng của vị phụ nhân này hoàn toàn trái ngược với cô! Uyển Tình một thân giản dị, quần áo trên người không nhìn ra là

nhãn hiệu gì.

Nhìn từ đầu đến chân thì ngoài sự xinh đẹp, thanh thoát ra thì không thấy chỗ nào là người có tiền.

Bọn họ chỉ thấy cái lợi trước mắt mà quên đi trách nhiệm.

Uyển Tình bị họ coi như không khí, cô cũng không muốn chấp nhận.

Chỉ là sau khi trở về cô nhất định phải báo cáo chuyện này, chấn chỉnh lại nhân viên.

Cô không thể để những loại người này ảnh hưởng đến uy tín trăm năm của gia tộc họ Vương!

Trước thái độ thiên vị và coi thường người khác rõ ràng như vậy, Uyển Tình vẫn bình thản tiếp tục đi vào trong, tự mình đi xem xét xung quanh.

Cô cũng muốn xem họ có thể phớt lờ khách hàng đến mức nào!

Cô cũng đã ngấm gần nửa tiếng rồi nhưng không có một nhân viên nào chịu tiếp khách.

Hơn nữa ánh mắt lại có sự coi thường rõ rệt!

Cách đối xử với khách hàng như vậy, đặc biệt là một nơi danh tiếng như MN quả thật không thể chấp nhận!

Nhiều người nói không có sai!

Nhân viên ở những thương hiệu lớn hay có tình trạng nhìn khách mà tiếp.

Nếu về ngoài không có gì cho thấy là có tiền thì họ sẽ coi như không thấy, ngoảnh mặt làm ngơ.

Còn không thì có tiếp thái độ cũng chẳng nhiệt tình gì.

Uyển Tình không muốn đòi co mất thời gian nữa.

Nếu họ đã như vậy thì cô cũng không cần cho thêm bất cứ cơ hội nào.

Cô càng nhún nhường bọn họ càng lên mặt!

Đám nhân viên kia vẫn đang nhiệt tình giới thiệu hết sản phẩm này đến sản phẩm khác cho người phụ nữ trung niên có vẻ ngoài quý

phái kia.

Nhìn thấy cô đi tới cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi lại quay lại tươi cười tiếp tục công việc.

Giọng nói lạnh lùng, uy nghiêm vang lên, cô chất vấn.

- Nhân viên ở đây luôn phục vụ khách hàng như vậy sao?

Nữ nhân viên đang tươi cười kia cũng không phải dạng vừa, cô ta ưỡn ẹo đi tới, giọng nói nghe thì nhẹ nhàng nhưng lại mang ý khiêu khích.

- Dạ... a...!VẬY “quý khách” muốn gì ạ?

Cô nhân viên đó cố tình nhấn mạnh từ “quý khách” còn kèm theo ánh mắt khinh thường nhìn cô từ đầu đến chân.

Người phụ nữ này thật quá đáng!

Uyển Tình không ngờ tập đoàn MN lại tuyển loại nhân viên xấu xược như vậy.

Đã không tiếp khách hàng thì thôi lại còn không biết tôn trọng người khác.

Ngay cả nguyên tắc làm người cơ bản cũng không biết.

Đáy lòng cô có chút tức giận nhưng vẫn cố đè nén.

Cô phải thật bình tĩnh để giải quyết mọi chuyện.

- Mấy người làm việc kiểu gì vậy? Tôi đã ở đây rất lâu rồi nhưng tại sao lại không có đến một người tiếp đón? Không lẽ, tôi không phải là khách?...

Nữ nhân viên không biết tốt xấu kia bắt đầu trở mặt.

Khuôn mặt hất lên, cao giọng nói.

- Hừ! Nếu cô không hài lòng thì có thể rời đi.

Chỗ chúng tôi chỉ tiếp khách vip.

Còn những kẻ không có tiền...!hừm...!chỉ phí thời gian thôi!

Người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, đột nhiên bà ta xen vào.

- Cô gái này.

Nếu không có tiền mua thì đừng ở đây tự làm mình mất mặt.

Tốt nhất là mua cuốn xéo khỏi đây đi... Ha ha...

Uyển Tình khẽ đưa mắt nhìn bà ta.

Nhưng ánh mắt không còn hiền lành như trước mà chuyển sang lạnh lẽo, sắc bén khiến bà ta giật mình im miệng, trong lòng có chút run sợ.

Bà ta không ngờ một cô gái trẻ lại có ánh mắt đáng sợ như vậy.

Cảm thấy tốt nhất là không xen vào nữa liền xoay người giả vờ tiếp tục lựa quần áo.

Nữ nhân viên kia không chịu yếu thế.

Cô ta đã nhìn rất kĩ người trước mặt.

Tất cả từ quần áo, giày dép, túi sách đều không nhìn ra là nhãn hiệu gì.

Chắc chắn là đồ hàng chợ rẻ tiền ven đường!

Nghĩ vậy cô ta càng tự tin hơn, không nể nang cô có là khách hàng hay không, trực tiếp kêu bảo vệ lôi cô ra ngoài.

Nhưng Uyển Tình không phải người dễ dàng chịu thua.

Cô cũng chẳng phải loại người dễ ức hiếp!

Khi tên bảo vệ kia còn chưa đụng vào cô đã bị quật ngã đau đớn lăn trên đất.

Mấy nhân viên thấy vậy thì hoảng sợ, không tin nhìn người phụ nữ thân hình mảnh mai, nhỏ con lại có sức lực lớn như vậy.

Người kia thấy một người không làm gì được cô thì lại gọi thêm mấy người nữa.

Uyển Tình không chút sợ hãi, cô khinh thường nhìn đám người không biết sống chết kia.

Cô nhếch môi cười khẩy, bình tĩnh nói.

- Các người không làm gì được tôi đâu.

Biết điều thì tránh càng xa càng tốt.

Nếu không... ngày mai mấy người không cần đi làm nữa!
Đám bảo vệ nghe thấy lời cảnh cáo, cộng thêm bộ dáng đáng sợ, lạnh lẽo kia thì không dám manh động.

Đúng lúc này giọng nói của quản lí cửa hàng vang lên, ông ta tức giận đi đến nói.

- Các người làm trò gì vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?

Nữ nhân viên kia thấy quản lí đến, trong lòng vui sướng thầm nghĩ đã có chỗ dựa tới thì cần gì phải lo.

Cô ta nói.

- Quản lí, là cô ta.

Cô ta đến gây chuyện.

Tên quản lí nhìn sang người bị nói là kẻ gây chuyện, khuôn mặt ông ta khó chịu, quát lớn.

- Thì ra là cô.

Còn mấy người... không mau lôi cô ta ra ngoài.

À... không... không... phải gọi báo cảnh sát.

Tổng giám cô ta thì cô ta mới biết điều.

Ông ta vừa nói vừa lấy điện thoại ra muốn gọi cho cảnh sát.

Nhưng điện thoại còn chưa gọi đi đã bị Uyển Tình nhanh tay cầm lấy.

Cô mỉm cười, vẫn là phong thái tự tin, kiêu ngạo nhìn ông ta.

- Khoan đã... Đợi tôi gọi một cuộc điện thoại rồi ông hãy quyết định...! tiếp theo nên xử lí chuyện này thế nào...

Nữ nhân viên thấy vậy tưởng cô đã biết sợ, cô ta đắc ý lên giọng.

- Hừ... Giờ biết sợ rồi sao? Cho dù cô gọi bao nhiêu người tới cũng không tránh khỏi ngồi tù đâu.

Chỉ cần cô quỳ xuống xin lỗi, tôi sẽ xin quản lí cân nhắc xử lí nhẹ thôi.

Hừ! ...

Uyển Tình nhìn bộ dạng đặc ý kia, trong lòng cảm thấy cô ta đúng là loại ngu dốt.

Hình như cô ta không có não thì phải? Nhìn cô có chút nào là sợ chứ?

Cô liếc mắt nhìn cô ta rồi lại quay lại nhìn tên quản lí, rút điện thoại trong túi gọi đi.

- Alo.

Anh, là em đây.

Em gặp chút chuyện ở ...

...

Sau khi kể rõ ngọn ngành cho Vương An Vũ, rất nhanh sau đó giám đốc của cửa hàng đã tức tốc bay đến.

Còn chuyện sau đó, Uyển Tình không quan tâm, tâm trạng dạo chơi đã bị đám người này phá hư hết rồi.

Cô bình thản rời đi.

Kết cục của những kẻ kia đã có người giải quyết.

Và chắc chắn mỗi người đều sẽ được nhận bài học thích đáng cho riêng mình!

Chương 68: Chương 68

Trong chiếc xe ô tô đang chạy bon bon trên đường phố tấp nập, người đàn ông ngũ quan tinh tế nhưng lại mang theo sự lạnh lùng, nghiêm nghị.

Đôi mắt anh nhắm lại, ngón tay như có nhịp gõ trên đầu gối.
Tiểu Bạch ở bên nuốt nước bọt cái “ực”.

Bây giờ cậu ta càng ngày càng không hiểu Lâm Trạch Dương.
Kể từ khi cô ra đi, anh trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn, đối xử với ai cũng không chút thương tiếc hay đồng cảm.
Trên người anh lúc nào cũng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, bao trùm thế giới xung quanh không một chút ấm áp.
Chỉ còn lại một mảng tăm tối và bi thương!
Tiểu Bạch dè dặt, cẩn trọng báo cáo với anh.
- Chủ tịch, đây là lịch trình ngày mai.

Trong đó quan trọng nhất là cuộc hẹn với bên MN.

Mời anh xem qua.

Lâm Trạch Dương khẽ mở mắt, đưa tay cầm lấy tài liệu.

Từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nguyên một sắc mặt.

Lướt xem một lúc, anh mệt mỏi đưa trả cho Tiểu Bạch, ngón tay xoa nhẹ huyệt thái dương.

Anh nhìn ra ngoài cửa xe, ngấm nhìn thế giới ngày nào cũng vậy, dòng chảy thời gian luôn không chờ đợi ai.

Hiện giờ anh chỉ giống như cỗ máy làm việc không ngừng nghỉ, ngày qua ngày ngoài công việc và tìm kiếm tin tức của cô thì anh không

còn bất kì việc nào khác.

Khi đang nhìn ra ngoài bỗng nhiên anh bắt gặp bóng dáng xinh đẹp của người con gái anh hằng đêm chờ đợi đang đứng bên kia đường. Vẫn là mái tóc dài nhẹ nhàng trong gió, khuôn mặt xinh đẹp, thanh thoát.

Dường như hi vọng lại lần nữa xuất hiện, ánh sáng thiên đường như bừng lên.

Lâm Trạch Dương vội vàng nói lớn với tài xế.

- Dừng xe! Nhanh!

Tài xế ngồi trước không biết chuyện gì nhưng cũng không dám trái lệnh liền lập tức tấp vào lề đường.

Xe còn chưa dừng hẳn, đã thấy anh mở cửa lao ra ngoài.

Anh chạy rất nhanh, ánh mắt không rời phía trước, như thể sợ rằng cô sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh một lần nữa... giống như... năm năm trước!

Tiểu Bạch thấy vậy cũng chạy ra theo.

Nhìn người đàn ông không màng sống chết chạy sang kia đường, cậu ta lo lắng gọi lớn.

- Lâm tổng!...!Lâm tổng... Nguy hiểm lắm! Anh mau quay lại đi!!!!!!...

Nhưng mặc cho cậu ta gọi thế nào anh cũng không hề quay đầu.

Anh đã tìm kiếm cô suốt năm năm trời rồi.

Anh tuyệt đối không thể lại mắc sai lầm! Anh sẽ không bao giờ để cô rời khỏi mình lần nữa!

Khóe môi anh nở nụ cười, đôi mắt hi vọng tràn đầy yêu thương.

Bộ dạng lúc này so với khi còn ở trong xe khác một trời một vực.

Giống như hai người hoàn toàn khác nhau!

Nhưng có lẽ số phận trêu người, anh lần nữa lạc mất cô.

Chiếc xe buýt lướt qua đã không còn nhìn thấy bóng dáng cô ở đó nữa.

Nụ cười trên môi bỗng chốc cứng nhắc rồi biến mất như ánh đèn phía cuối ngõ vụt tắt.

Cả khu ngõ chìm trong bóng đêm tĩnh lặng, u buồn!
Cảm giác trong lòng anh bây giờ cũng không khác là bao!
Vốn tưởng vất vả bao năm cuối cùng cũng có thể tìm được cô.

Nhưng ông trời cho ta hi vọng lại nhẫn tâm dập tắt.
Lâm Trạch Dương bàng hoàng tìm kiếm xung quanh nhưng cô đã đi mất rồi.

"Két..t.t..."

Lúc này một tiếng quát lớn kéo anh về thực tại.

- Kìa... tên điên, muốn chết à? Mắt mù rồi hay sao mà không thấy xe chạy hả? Hừ... mẹ nó chứ!...

Thì ra trong lúc anh thất thần không ý thức được mình vẫn còn đứng giữa đường, xe cô đi lại, suýt nữa thì bị chiếc xe của ông ta đâm vào. Tên lái xe tức giận thò đầu ra chửi người.

Tiểu Bạch lúc này cũng chạy đến, cậu ta thành khẩn nói lời xin lỗi sau đó kéo anh quay lại xe.

Lâm Trạch Dương đột nhiên mở miệng nói một câu làm cậu ta nhất thời đứng hình.

- Tôi nhìn thấy cô ấy rồi! Tiểu Bạch, cậu đi điều tra cho tôi.

Chắc chắn cô ấy đang ở thành phố này!

Sau khi phân phó xong, anh trở lại vào trong xe.

Tiểu Bạch nghe anh nói vậy thì rất bất ngờ.

Tìm kiếm đã bao năm cũng chẳng tìm ra chút tin tức nào bây giờ đột nhiên lại xuất hiện.

Thật làm cho con người ta khó hiểu!

Tuy tin tức này có chút bất ngờ nhưng trong lòng cậu ta cũng không ngừng nở hoa.

Nếu có thể tìm thấy cô thì sẽ thay đổi được anh.

Như vậy cậu ta không phải ngày nào cũng phải chịu đựng khuôn mặt lạnh tanh như hung thần sát khí kia mỗi ngày.

Nghĩ đến ngày tháng tươi đẹp phía trước, cậu ta hí hửng trèo lên xe.

Tiểu Bạch trong lòng vui sướng, cậu ta muốn xác nhận lại một chút

để tránh khỏi mừng hụt.

- Lâm tổng.

Lúc này anh... thật sự đã nhìn thấy thư kí Đinh sao?

Lâm Trạch Dương không trả lời chỉ khẽ quay đầu không vui liếc cậu ta một cái rồi lại quay sang nhìn ra ngoài cửa xe hi vọng sẽ nhìn thấy cô.

Tiểu Bạch thấy anh không vui cũng không nói nhiều nữa.

Nếu hỏi nữa làm anh tức giận thì hậu quả sẽ không chỉ “được” một vé thăm quan Châu Phi mà còn được tặng thêm quà khuyến mại nữa đó.

Nghĩ đến đây cậu ta rùng mình một cái, toàn thân bắt đầu cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Nhưng cái nét đánh chết cũng không hết chuyện, cậu ta lại tiếp tục lẩm bẩm.

- Hazz... Không biết thời gian qua thư kí Đinh đã ở đâu vậy nhỉ?

Hazz... Nếu còn sống vậy tại sao lại không trở về?...

Đột nhiên cậu ta nghĩ ra một chuyện vô cùng hệ trọng, liền không kịp suy nghĩ mà nói với người đàn ông hắc ám bên cạnh.

- Aaaa... Lâm tổng... Anh nghĩ xem.

Đã năm năm rồi, có khi cô ấy lập gia đình rồi cũng...

Đúng là cái miệng hại cái thân!

Ý thức được mình vừa nói một điều kinh khủng, cậu ta vội đưa tay bịt chặt miệng, tự đánh vào mặt mình, rồi lẩm bẩm tự mắng mình.

Tiểu Bạch lén nhìn xem sắc mặt của anh.

Mặc dù anh không biểu hiện gì nhưng cậu ta vẫn cảm thấy được anh đang tức giận.

Khí lạnh sắp làm cậu ta chết cứng đây rồi.

Lâm Trạch Dương nghe Tiểu Bạch nói cũng không phải không có lí.

Thời gian đã năm năm trôi qua, đủ để thay đổi mọi thứ.

Trái tim khẽ nhói lên rồi thắt chặt lại!

Nhưng anh vẫn muốn trốn tránh điều này.

Anh không mong những gì Tiểu Bạch nói trở thành hiện thực!
Anh biết cô hận anh vậy nên lâu như vậy cô cũng không có về nhà, không liên lạc gì với người thân, bạn bè.
Trong năm năm qua, anh vẫn luôn âm thầm chăm sóc gia đình cô.
Em gái cô bây giờ cũng đã tốt nghiệp trường đại học danh tiếng trong nước, có công việc ổn định.
Gia đình không còn khó khăn như trước, cuộc sống cũng dần trở nên sung túc.
Còn về mẹ cô không hay biết việc anh giúp đỡ gia đình.

Nếu biết bà chắc chắn sẽ nhất quyết từ chối.
Chuyện xảy ra với cô, Đinh Nhã Uyên vẫn không chịu tha thứ cho anh.
Sau khi cô gặp nạn, bà mới biết được tất cả mọi việc kể cả lí do con gái mình mất tích bà đối với anh không còn sự cảm kích mà tất cả đều biến thành thù hận.
Hôm đó ở sở cảnh sát, bà không ngừng đánh vào người anh, đau lòng trách mắng anh khiến đứa con gái tội nghiệp của mình bị hại.
Lâm Trạch Dương lúc đó đầu bù tóc rối, quần áo bẩn thỉu dính đầy cát bụi, đôi mắt đỏ au hằn rõ tia máu, anh im lặng cúi đầu không nói.
Nỗi đau trong tim quá lớn khiến cơ thể anh tê liệt.

Mặc cho bà trút hết oán giận lên người mình cũng không một lời oán than.

Đáy lòng tự trách bản thân không bảo vệ được người phụ nữ mình yêu.
Cảnh tượng bi thương ngày hôm đó đến bây giờ vẫn luôn ám ảnh anh.
Kể từ đó mỗi lần anh đến, bà đều đóng cửa không tiếp.
Dần dần anh cũng không đến nữa mà chỉ âm thầm đứng phía sau bảo vệ những người cô thương yêu.

Chương 69: Chương 69

Phòng họp của tập đoàn MN.

Sau khi hai bên đạt được thỏa thuận, Lâm Trạch Dương cùng với Tiểu Bạch trở về công ty.

Nhưng khi sắp ra khỏi cửa chính, hình bóng người phụ nữ anh thương nhớ lại xuất hiện.

Tiểu Bạch đi bên cạnh cũng nhìn thấy cô đang đứng nói chuyện với nhân viên ở bộ phận lễ tân, cậu ta có chút bất ngờ.

Không chỉ vì nơi cô xuất hiện mà còn vì vẻ ngoài hiện tại của cô.

Phong cách của cô bây giờ thật khác xa với trước đây!

Chiếc áo khoác cô đang mặc có thiết kế mới lạ, kiểu dáng thời trang cá tính với vạt lệch, túi áo nắp chéo nhưng vẫn tôn lên được sự dịu dàng, nét thanh lịch toát lên từ bên trong người mặc.

Đặc biệt mẫu áo khoác này được làm từ chất liệu dạ cao cấp, vừa giữ ấm vừa mềm mại mang đến cho người mặc cảm giác dễ chịu, khiến người ngắm nhìn mê đắm.

Cùng với màu sắc nâu be tạo nên sự nhã nhặn, sang trọng.

Áo khoác kèm phụ kiện dây đai xích càng tăng phong cách thời trang cá tính hoàn toàn mới so với phong cách công sở kín đáo, cổ hủ với cặp mắt kính cận trên mặt khi còn làm việc ở Lâm thị.

Sự thay đổi này khiến người ta phải kinh ngạc!

Lâm Trạch Dương không ngờ hôm qua vừa mới nhìn thấy cô.

Hôm nay cô lại tự động xuất hiện trước mắt anh.

Trong mắt anh hiện rõ sự nhớ nhung và yêu thương.

Nhưng suy nghĩ anh dừng lại một lúc.

Dường như anh phát hiện ra điểm kì lạ.

Tại sao cô lại xuất hiện ở tập đoàn MN? Và nếu như cô còn sống thì tại sao anh cho người tìm kiếm bao năm vẫn không có chút tin tức nào?

...

Những suy đoán cứ quanh quẩn trong tâm trí.

Anh chắc chắn nhà họ Vương không đứng ngoài việc này!

Phát hiện nhà họ Vương che giấu anh suốt năm năm, nộ khí trong phút chốc nổi lên cuồn cuộn như sóng dữ.

Anh mạnh mẽ bước nhanh về phía cô.

Uyển Tình nhắc nhở nhân viên xong, cô quay người muốn trở về văn phòng thì thấy bóng dáng người đàn ông cao lớn mang theo khuôn mặt bừng bừng sát khí, hai mắt nhìn chăm chăm vào mình.

Bước chân cô bất giác lùi lại.

Không hiểu sao khi nhìn thấy người đàn ông này trái tim cô không ngừng thất lại, chỉ muốn trốn tránh.

Điều này thật kì quái khi cô chưa từng gặp anh bao giờ trước đó.

Giây phút bốn mắt chạm nhau, mọi thứ xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng.

Uyển Tình ngơ ngác nhìn người trước mặt, cố gắng suy nghĩ xem anh ta là ai.

Nhưng cuối cùng vẫn là không nhớ ra.

Lâm Trạch Dương nhìn cô, sau đó không nói lời nào nắm tay cô kéo đi.

Uyển Tình không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng đối xử với người mới gặp lần đầu như vậy, quả là quá đáng.

Cô tức giận vùng vẫy cố gắng thoát ra.

Nhưng tay anh thậm chí còn nắm chặt hơn.

Cổ tay đau đớn như sắp gãy, cô bực mình nói.

- Này anh.

Bỏ tay ra! Anh làm tôi đau đó.

Aaa... đau... Nếu anh không thả tay tôi ra, tôi sẽ hét lên đấy.

Uyển Tình nói hết nước hết cái, nhưng bàn tay rắn chắc có lực kia vẫn không buông, kéo cô ra ngoài.

- Tên điên! Anh không nghe thấy hả? Này! Mọi người gọi bảo vệ đi! Không thấy anh ta định bắt cóc tôi sao? ...

Đám đông thấy vậy cũng dần xúm lại hóng chuyện.

Nhưng không một người nào dám giúp cô.

Bởi vì người người đều biết kẻ bắt cóc trong miệng cô không ai khác chính là chủ tịch tập đoàn Lâm thị tiếng tăm lừng lẫy, lạnh lùng, bá đạo.

Ai mà dám dưng thịt lên miệng cọp chứ?

So với đặc tội với nhân vật quyền lực như vậy thì thà "mất điếc tai ngơ" để giám đốc Marketing của họ đi với anh còn hơn.

Họ nghĩ cô cùng lắm chỉ là một giám đốc bộ phận nhỏ bé mà không biết cô chính là đứa cháu gái mà chủ tịch tập đoàn MN hết mực yêu thương.

Uyển Tình thấy một đồng người như vậy mà không ai dám ra mặt.

Có thể thấy thân thể của người đàn ông này không tầm thường!

Cô bắt lực không hi vọng gì ở những người kia, xem ra tự mình cứu lấy mình cho khỏe!

Uyển Tình định ở đằng sau tung cước đá chỗ hiểm nhưng chân vừa giơ lên Lâm Trạch Dương đã xoay người lại chuẩn xác bắt lấy cái chân không yên phận kia.

Cô không ngờ thân thủ của anh lại lợi hại như vậy.

Giờ trò đánh lén rồi mà cũng không thành!

Lâm Trạch Dương thấy cô cố chấp kháng cự, anh trực tiếp nhắc bổng cô lên vác trên vai.

Ở tư thế này vừa xấu hổ lại còn khó chịu.

Máu dồn hết lên não khiến cô cảm thấy chóng mặt.

Tuy nhiên cô vẫn không chịu yếu thế, tay đánh loạn xạ lên lưng anh,

đầu tức giận đến mức muốn xì khói.

Mặc cho cô có hét có chửi thế nào anh vẫn vững chân bước nhanh về phía xe.

Tiểu Bạch đã chờ sẵn bên ngoài mở cửa ghế sau, trực tiếp tham gia phi vụ “bắt vợ” của Boss.

Nhét cô vào xe, Lâm Trạch Dương nhanh chóng đẩy cô sang một bên rồi chen vào.

Động tác nhanh nhẹn, dứt khoát, không cho cô thời gian chạy trốn.

Chiếc xe đi rồi, trợ lí của cô mới nhớ ra vội vàng gọi điện cho Vương An Vũ.

Trong tập đoàn ngoài Vương lão và anh ra thì chỉ còn có cậu trợ lí này mới biết thân phận thật sự của cô.

Khi điện thoại được kết nối, cậu ta gấp gáp nói.

- Tổng giám đốc... cô Vương bị chủ tịch tập đoàn Lâm thị bắt đi rồi... Không ai dám ngăn cản cả.

Bây giờ phải làm sao đây ạ?

.....

Vương An Vũ nghe thấy cô đã gặp Lâm Trạch Dương.

Hơn nữa còn bị anh bắt đi đâu không biết.

Trong lòng như lửa đốt, điều anh lo lắng thật sự đã xảy ra.

Nhưng không ngờ lại sớm như vậy!

Anh dặn cậu ta không cần lo lắng, giúp cô thu xếp công việc cho đến khi cô trở về.

Mọi việc còn lại cứ giao cho anh.

Vương lão nhìn cháu trai lo lắng như vậy bèn hỏi.

- An Vũ, sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?

Vương An Vũ khuôn mặt nhăn nhó, mệt mỏi ngồi xuống ghế nói.

- Ông.

Tuyết Nhi... bị Trạch Dương bắt đi rồi... Ấy... Không được! Cháu

phải đi tìm em ấy.
Vương An Vũ muốn đứng dậy tìm cô về.

Nhưng lại bị Vương lão gia cản lại.

Ông nói.
- An Vũ.

Không cần vội.

Chuyện gì đến sẽ đến, người cần gặp đều sẽ phải gặp thôi.

Hazz... Năm năm rồi.

Cũng đã đến lúc mọi chuyện cần phải kết thúc...

Tuy ông nói đúng nhưng anh vẫn không yên tâm.

Anh sợ cô sẽ lại phải lâm vào cảnh nguy hiểm lần nữa.
Những chuyện xảy ra năm năm trước không phải mình chứng tốt nhất sao?

Anh vẫn cố nói.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết.

Nghe lời ông! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Chuyện cháu lo lắng, ông biết.

Nhưng cháu nên nhớ... năm năm trước Uyển Tình phải một mình đối mặt.

Còn bây giờ, dù có chuyện gì xảy ra, nó vẫn còn lão già này và người anh trai là cháu đây chống đỡ.

Được rồi.

Ông phải về chuẩn bị đón hai đứa chắt đáng yêu đây...
Khi đi lướt qua người anh, lão Vương khẽ vỗ nhẹ vai anh.
Vương An Vũ không biết làm sao chỉ có thể nghe lời ông chờ đợi.

Nhưng anh vẫn bận tâm trí nhớ của cô đã không còn.

Mọi chuyện trước đây với cô đều là chưa từng xảy ra.
Hai người họ sẽ phải đối mặt ra sao?

Chương 70: Chương 70

Ở một diễn biến khác, khi mới lên xe Uyên Tình vẫn còn chưa chịu yên.

Một lúc sau đó, cô lấy lại tinh táo, hậm hực chỉnh lại quần áo tóc tai bị anh làm cho rối bời.

Cô nghĩ anh đưa mình đi trước mặt bao nhiêu người, hơn nữa địa vị lại không tầm thường, chắc cô sẽ không gặp nguy hiểm.

Nếu cô xảy ra chuyện gì thì người đầu tiên thuộc diện tình nghi chính là anh.

Suy nghĩ này làm cho cô an tâm hơn.

Cô ưỡn ngực ngồi thẳng dậy dùng giọng điệu hòa hoãn nhất để có thể quay sang nói chuyện với kẻ “bắt cóc” mình.

- Nói đi! Anh là ai? Rồi cuộc anh muốn gì ở tôi?

- Tôi là ai? Em hỏi tôi là ai sao? ...

Lâm Trạch Dương khó hiểu, hơi cao giọng hỏi cô.

Đôi mắt hẹp dài khóa chặt trên người cô, không bỏ qua bất kì chi tiết nhỏ nhặt nào.

Dường như muốn nhìn ra cô là đang giả vờ hay thật sự không quen anh.

Không chỉ anh ngăn người mà ngay cả Tiểu Bạch cũng vậy.

Cậu ta không nịn được mà liếc nhìn tấm gương trước mặt nhìn hình ảnh của cô.

Cậu ta thấy rõ ràng khuôn mặt đó đúng là thư kí Đinh mà anh quen

biết.

Đầu cậu không phải chứa não cá vàng nên dù thế nào anh cũng không thể quên người phụ nữ duy nhất có thể khiến một người cao lãnh như Lâm Trạch Dương phải suy sụp tinh thần khi cô mất tích. Uyển Tình nghiêm túc nhìn anh một lượt rồi quả quyết nói.

- Đúng vậy! Theo tôi nhớ thì trước đây chúng ta chưa từng quen biết.

Anh, có phải đã nhận nhầm người không?

Anh nhìn sâu trong đôi mắt cô thật không tìm thấy giấu vết nào là giả vờ.

Ánh mắt điềm tĩnh của cô cho anh thấy cô thật sự không biết anh.

Đáy lòng khẽ hiện lên tia đau nhói!

Vẫn là cô! Rõ ràng người trước mặt anh đây là người mà mình vẫn luôn mong nhớ.

Nhưng tại sao? Tại sao cô lại phủ nhận anh?

Gương mặt xinh đẹp, diễm lệ, sống mũi cao thẳng, đôi mắt to tròn, lấp lánh, hàng mi cong dài đen nhánh! Lâm Trạch Dương nhớ từng đường nét thuộc về cô.

Anh không tin mình có thể nhận sai người!

Suy nghĩ một lúc, tuy vẫn chưa hoàn toàn tin cô nhưng anh vẫn nghĩ có khả năng khi nhảy xuống biển, đầu cô đã va chạm vào đâu đó rồi mất trí nhớ cũng nên.

Lâm Trạch Dương điều chỉnh lại tâm trạng, cố gắng thật bình tĩnh hỏi cô.

- Vậy... cô tên là Đinh Uyển Tình?

Biết anh nhận nhầm người, cô nói.

- Không phải! Anh nhận nhầm người rồi.

Tôi họ Vương.

Tên Tuyết Nhi.

Trong lòng cô không nói lên lời, không biết tại sao người đàn ông này lại như vậy.

Nếu anh chỉ nhận nhầm người thì không đáng nói nhưng đằng này anh còn giữa nơi đông người vác cô đi.

Tâm trạng cảm thấy thật buồn bực!

Mặc dù cô không biết anh nhưng lại có cảm giác muốn chống đối anh, không muốn anh xuất hiện trước mắt mình.

Cảm giác chán ghét này dường như xuất phát từ sâu trong tiềm thức.

Đầu óc cô rối bời không hiểu lí do.

Cô có thể chắc rằng mình và anh không quen biết vì anh trai cô - Vương An Vũ từng nói từ khi sinh ra cô chưa từng rời khỏi Mỹ một ngày nào.

Lâm Trạch Dương nghe cái tên Vương Tuyết Nhi liền rõ mọi chuyện.

Anh chắc chắn nhà họ Vương đã che giấu thân phận, thay cho cô một cuộc đời mới để anh không cách nào tìm thấy cô.

Còn nguyên nhân là gì thì đến giờ anh vẫn chưa lí giải được.

Uyển Tình thấy anh im lặng chìm trong suy tư, ánh mắt cô cẩn thận đánh giá anh.

Trong lòng cảm thán người đàn ông này quả đúng là cực phẩm!

Một người đàn ông như này sẽ khiến cho phụ nữ đều phải say mê.

Nhưng với cô lại chỉ có cảm giác chán ghét, thậm chí là có một cảm xúc mà cô không biết gọi tên ở đáy lòng.

Cô nghĩ có lẽ là hành động lỗ m ăng trong đại sảnh tập đoàn chăng? Cô lắc đầu xua tan những ý nghĩ trong đầu.

Khôi phục lại trạng thái ban đầu, cô lại trở về làm người phụ nữ lạnh lùng, điềm tĩnh.

Cô nói với anh.

- Nếu chúng ta đã biết đây chỉ là hiểu nhầm thì cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Tôi cũng sẽ không trách anh.

Còn bây giờ... phiền anh dừng xe! Ở tập đoàn còn rất nhiều công việc cần tôi trở về giải quyết.

Anh cần thời gian làm rõ mọi chuyện.

Đợi sau khi điều tra xong thì mới đến tìm cô sau.

Lâm Trạch Dương nhíu mày nhìn cô hỏi.

- Cô xác định muốn xuống ở chỗ này? Không cần tôi đưa về sao? Uyển Tình nghe anh nói vậy liền nhìn xuyên qua cửa xe.

Nhìn mọi thứ xung quanh đường vô cùng lạ lẫm, cô không rõ hiện mình đang ở chỗ nào.

Cô đưa tay vào túi áo sờ mãi không thấy điện thoại đâu.

Lúc này mới nhớ ra lúc rời khỏi văn phòng cô quên mất để điện thoại trên bàn, ngay cả tiền cũng không mang một đồng.

Cô ảo não đưa tay vuốt nhẹ mái tóc về sau, thờ dãi, khẽ cắn môi đưa mắt nhìn sang anh nhẹ nhàng nói.

- Anh... có thể đưa tôi trở về không? Tôi mới từ Mỹ về nên chưa quen đường.

Hiện giờ cũng không mang theo tiền hay điện thoại.

Ah.

Vớ lại... không phải anh là người bắt tôi lên xe sao? Nên bây giờ dĩ nhiên anh phải có trách nhiệm đưa tôi trở lại.

Lâm Trạch Dương khẽ cười một tiếng.

Anh không ngờ năm năm không gặp, cô lại thay đổi nhiều như vậy.

Bây giờ còn biết trả treo với anh, trái ngược với bộ dạng vâng lời làm việc một cách máy móc như trước đây.

Đúng là cô đã trở nên thú vị hơn rồi!

Suốt chặng đường trở về, bởi vì trong lòng có chút bài xích anh nên cô cũng không nói nhiều.

Mà cô đã không nói thì thôi ngay đến cả anh cũng im lặng.

Trong không gian xe chật hẹp trần đầy sự ngưng ngù!
Uyển Tình nhìn ra ngoài cửa xe suốt.

Cô ngắm nhìn đường phố xinh đẹp với những tòa nhà cao tầng hiện đại.

Nhưng ngắm cảnh cũng không làm cho tâm trạng cô thoải mái hơn chút nào bởi luôn có ánh mắt luôn dõi theo cô.

Hóa ra từ nãy đến giờ Lâm Trạch Dương vẫn không rời mắt khỏi cô một phút giây nào.

Cô ngắm nhìn bên ngoài, còn anh ngắm nhìn cô.

Cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm như vậy thực sự không hề dễ chịu!

Ngay cả Tiểu Bạch ngồi ghế trước cũng không dám nói gì.

Cậu rất tò mò không biết người phụ nữ xinh đẹp đằng sau có thật là Uyển Tình không.

Nhưng nếu so sánh hai cô gái này thì ngoài khuôn mặt, giọng nói giống nhau ra thì khí chất lại hoàn toàn trái ngược.

Một người mang phong cách giản dị, kín đáo.

Còn một người lại là phong cách sang trọng, quyến rũ.

Sự so sánh này quá đỗi khập khiễng!

Chẳng mấy chốc đã đến trước cửa lớn của tập đoàn MN, cô nói tiếng cảm ơn rồi mở cửa đi thẳng vào trong, đầu cũng không ngoảnh lại một lần.

Lâm Trạch Dương nhìn theo bóng lưng cô rời đi, mãi cho đến đoạn rẽ rồi biến mất.

Tiểu Bạch nhin không được nữa bèn lên tiếng hỏi anh.

- Lâm tổng, anh cứ để cô ấy đi như vậy sao?

Lâm Trạch Dương khẽ nhếch môi, cậu hỏi một đấng anh trả lời một nẻo, anh nói.

- Cậu giúp tôi điều tra về cô ấy.

Hãy nhớ, tôi muốn biết mọi chi tiết, dù là nhỏ nhặt nhất cũng không được bỏ sót!

Tiểu Bạch nghe lệnh lập tức gật đầu đồng ý nói.

- Vâng, thưa sếp! Tôi chắc chắn sẽ không để anh thất vọng! À... mà bây giờ chúng ta sẽ đến khu phía Tây đúng không ạ?

Lâm Trạch Dương nói:

- Không cần! Quay về công ty!

Chương 71: Chương 71

Điều đầu tiên khi Lâm Trạch Dương trở về đó chính là để Tiểu Bạch đi điều tra việc liên quan đến Uyển Tình.

Anh nóng lòng muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong năm năm qua.

Tại sao cô lại quên mất anh? Tại sao cô lại ở cạnh nhà họ Vương?
Anh muốn biết Vương gia đã làm gì.

Mặc dù quan hệ của cô và họ rất tốt nhưng anh không ngờ họ lại làm nhiều việc như vậy cho cô.

Còn bên kia Uyển Tình vì đột nhiên bị vác đi mất mà công việc đã chất thành đống.

Trợ lí của cô cũng không thể lo hết mọi chuyện do có rất nhiều việc cần cô đích thân giải quyết.

Cô càng nghĩ càng bực cái tên kia.

Không những làm mất thời gian khiến công việc trì trệ mà còn làm cho những nhân viên trong công ty nhìn cô với ánh mắt khác lạ.

Thậm chí còn có người nhiều chuyện hỏi cô hết câu này với câu khác.

Đến cuối cùng khi cô sắp bùng nổ thì họ mới chịu buông tha (tuy là không tình nguyện).

Dù sao đi nữa những người này thường ngày đi làm mệt mỏi nên có biến là lại lập tức hóng hớt rồi lấy ra bàn tán lúc rảnh rỗi.

Khi nghe tin cô đã trở về, Vương An Vũ lập tức chạy đến.

Anh nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Lúc này cô đang ngập đầu trong đống tài liệu, giấy tờ trên bàn, thời gian không có nhiều đến nỗi đầu cũng không ngẩng lên xem là ai. Nghe thấy giọng của anh trai, cô mới chậm rãi nhìn lên thấy anh đang bước về phía mình.

Cô chắc rằng anh đã nghe thấy chuyện vừa xảy ra.

Vương An Vũ lo lắng đi đến bên cạnh cô, xoay ghế để hai người đối mặt nhau.

Anh gấp gáp kiểm tra trên người cô có vết thương nào không, miệng liên tục hỏi.

- Tuyết Nhi, em không sao chứ? Cậu ta có làm gì em không? Có bị thương ở đâu không?

...

Uyển Tình cảm thấy có chút buồn cười trước bộ dạng quan tâm nhưng lại mang chút ngốc nghếch của anh.

Cô cười nói với anh.

- Anh, em không sao! Anh xem, không phải vẫn là đứa em gái đáng yêu của anh hay sao? Hì...

Thấy cô không vấn đề gì lòng anh mới nhẹ xuống.

Anh đã rất sợ khi nhìn thấy Lâm Trạch Dương, cô sẽ nhớ lại quá khứ bị thương của mình.

Nếu ai nói anh ích kỉ thì anh cũng chấp nhận.

Anh chỉ muốn cô mãi là đứa em gái vui vẻ, tự tin.

Cuộc đời này của cô sẽ do anh phụ trách!

Uyển Tình thấy người trong công ty rất kính nể người đàn ông đó nên nghĩ đó có thể là đối tác kinh doanh quan trọng hoặc nhân vật quyền lực trong thành phố.

Cô thắc mắc hỏi anh.

- Anh An Vũ, anh có biết người đàn ông đó là ai không? Hình như là người có địa vị không bình thường!
Vương An Vũ nghe cô hỏi đến vấn đề này nhất thời không biết trả lời làm sao.

Anh có chút ngập ngừng, lúng túng nói.

- Ờm... À... là đối tác của chúng ta và còn có quan hệ họ hàng với gia đình mình.

Ừm, theo vai vế, cậu ấy phải gọi em là chị.

Cô ngạc nhiên, không ngờ người đó lại là em họ của mình.

Nhưng cô có điều không hiểu nên hỏi anh.

- Nếu là như vậy, sao cậu ta không nhận ra em?

Vừa ứng phó xong một câu hỏi thì một câu nữa lại tới làm cho Vương An Vũ trở tay không kịp.

Anh đứng lặng suy nghĩ một lúc mới nói.

- Uh... Tại vì... em ở nước ngoài từ nhỏ nên không nhận ra cũng là chuyện bình thường... ha... bình thường mà...

Trong lời nói của anh, cô nghe ra được anh vẫn còn có chuyện giấu diếm mình, nhưng cô không trực tiếp vạch trần.

Chuyện này cô sẽ tự đi điều tra sau.

...

Kết thúc một ngày bận rộn, cô trở về căn nhà ấm áp của mình.

Để thuận tiện cho việc đi lại cô đã thuê một căn hộ ở giữa đoạn đường trường học và công ty.

Mọi hôm khi trở về nhà sẽ có tiếng riu rít chơi đùa của trẻ con nhưng hôm nay cả hai đứa trẻ đều ở lại nhà Vương lão.

Ông rất thương hai đứa trẻ, ngày ngày đều muốn gặp chúng.

Trở về nhà nhưng lại có cảm giác trống vắng, cô mệt mỏi cởi áo ngoài ra trên người chỉ còn lại chiếc áo len bó sát người tôn lên

những đường cong mê người.

Thật sự không ai nhìn ra cô đã là mẹ của hai đứa trẻ.
Nửa tiếng sau cô từ phòng tắm bước ra, trên đầu tóc vẫn còn ướt, từng giọt từng giọt khẽ nhỏ xuống thấm ướt phía trên chiếc áo choàng tắm.

Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Vừa mở ra, Uyển Tình nhìn thấy một người đàn ông một thân tây trang đứng ngay trước cửa nhà.

Nhìn kĩ phát hiện ra là người đã vác cô khỏi công ty, em họ của cô – Lâm Trạch Dương.

- Sao lại là anh?

Lâm Trạch Dương thấy cô ra mở cửa cho người gõ cửa lúc tối nhưng lại không chút cảnh giác nào như vậy thì nhíu mày, trong lòng nghĩ cô đúng là không biết sợ là gì.

Vào lúc như này ở nhà có người tới cửa cũng phải đề phòng chứ!
Sao có thể ăn mặc như này được?

Vì vừa mới tắm xong, quần áo vẫn chưa mặc chỉ khoác có chiếc áo choàng tắm, một tay mở cửa còn tay kia vẫn đang cầm cái khăn lau tóc.

Anh có thể nhìn thấy khe hở mê người lấp ló sau lớp áo kia.

Bộ dạng này thật khiến cho người ta muốn phạm tội!

Chưa kịp đợi cô phản ứng, Lâm Trạch Dương bỗng đứng ôm lấy cô xoay người một cái vào trong nhà đóng cửa lại rồi ép người cô dựa vào cánh cửa lạnh lẽo.

Ánh mắt nhìn cô như hổ đói! Điều này khiến cho lòng cô dâng lên nỗi sợ hãi, hoảng hốt.

Cô không hiểu anh bị cái gì.

Lẽ nào vẫn chưa biết quan hệ của hai người?

Khi cô vừa định mở miệng nói rõ mọi chuyện thì đã bị một bờ môi

mỏng mềm mại phủ lên môi.

“Ừm...” Cô cả kinh mở lớn mắt, trái tim như ngừng đập mất vài giây, cả cơ thể trở nên cứng nhắc.

Rõ ràng hai người là chị em họ mà bây giờ họ đang làm cái quái gì thế này?

Lâm Trạch Dương đã xác nhận thân phận của cô.

Trong báo cáo tuy còn nhiều thứ chưa tra rõ nhưng cũng đủ để anh chắc chắn người phụ nữ này chính là người anh yêu nhất.

Mặc dù kết quả không khác điều anh nghĩ nhưng lúc đó anh vẫn cảm thấy vui sướng không thôi, trái tim lạnh giá được hồi sinh một lần nữa.

Vì vậy mà anh đã không kịp chờ đợi mà tìm đến bên cô, không suy nghĩ nhiều mà hôn cô.

Nụ hôn anh mang theo bao nhớ nhung nhưng cũng đầy chiếm đoạt. Đầu lưỡi không ngừng ở trong trêu đùa, thưởng thức vị ngọt say đắm sau bao ngày xa cách.

Uyển Tình thấy anh càng hôn càng mãnh liệt trong lòng không tìm được sợ hãi, chân tay không ngừng đánh vào người anh.

Nhưng sức lực của cô luôn không thắng nổi anh, một chân muốn đưa lên đá anh lại bị anh kẹp chặt ở giữa, hai tay cũng không làm được gì, chỉ có thể cào cấu vai anh.

Miệng phát ra những tiếng kêu ngắt quãng.

- “Buông...! ừm... buông...ra.

Anh...”

Dần dần cô bị nụ hôn của anh làm cho đầu óc mụ mị, lí trí mấy lần suýt đánh mất nhưng vẫn cố gắng để bản thân không trầm luân vào sai lầm.

Cuối cùng sự phản kháng của cô dần trở nên yếu ớt, hai tay đặt trước ngực anh không còn sức đẩy anh ra.

Dù trong tiềm thức luôn nhắc nhở hai người là chị em họ nhưng cơ thể lại hành động ngược lại.

Cô cảm thấy mình đúng là điên rồi, thực sự điên rồi!
Giọt nước mắt rơi trên má cô, cô khóc không phải chỉ vì hành động vô lễ của anh, mà còn khóc vì bản thân lại có thể làm ra những chuyện trái với luân thường đạo lý.
Lâm Trạch Dương nếm được vị mặn trong khoang miệng liền biết cô lại khóc.

Chuyện cũ năm năm trước lại hiện lên rõ như mới xảy ra ngay hôm qua.

Anh chậm rãi mở mắt nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô không tránh khỏi đau lòng cho cô.

Tất cả là do anh quá vội vàng nên làm cô hoảng sợ rồi!
Anh nhẹ nhàng buông cô ra rồi lùi lại một bước tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Anh muốn đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng cô lại tránh đi, bàn tay đang đưa lên dừng lại giữa không trung.

Mắt anh khế động, trái tim có trăm ngàn đau đớn, lẳng lặng thu tay về.

Anh nói.

- Tôi...

CHÁT!!!

Uyển Tình bất ngờ đưa tay lên tát anh, khuôn mặt anh lệch sang bên hơn nữa khóe miệng còn bị rách chảy máu, cho thấy lực đạo không hề nhẹ.

Lâm Trạch Dương nhẹ nhàng đưa tay lau máu nơi khóe miệng, đầu hơi cúi thở ra một hơi, anh định tiếp tục nói thì lại bị giọng nói phẫn nộ của cô cắt ngang.

- Đồ khốn! Cậu có biết mình vừa làm cái gì không hả?

Cô tức giận đưa tay chà mạnh lên môi, bộ dạng vô cùng ghét bỏ, giống như hận không thể sát trùng cho sạch.

Đôi mắt cô chứa đầy giận dữ nhìn anh nói.

- Chẳng lẽ... cậu...!không biết chúng ta... là chị em họ sao?

Lâm Trạch Dương dờ khóc dờ cười, không ngờ bây giờ anh lại có một thân phận mới “đặc biệt” như vậy.

- Chị em? Em đang đùa tôi đấy à? Hừ... haha...

Thấy biểu hiện của anh cô nghĩ là anh chưa biết, cô mệt mỏi nói.

- Đúng! Tôi là em gái của anh An Vũ – Vương Tuyết Nhi.

Cho nên, tôi đương nhiên là chị họ của cậu...!Được rồi, cậu đi đi! Sau này chúng ta đừng gặp lại nữa.

Tôi không muốn nhìn thấy cậu! Đi đi! Điiiii....

Câu nói cuối cùng, sự bình tĩnh của cô cũng đã không còn, cô lớn giọng đuổi anh ra khỏi nhà, còn đưa tay kéo anh ném ra ngoài rồi đóng mạnh cửa cái rầm.

Sau khi đuổi được người đi rồi, cả cơ thể nhẹ nhàng trượt xuống dựa vào cửa, cô cuộn người ôm lấy mình, cúi mặt xuống phát ra những tiếng khóc ầm ức.

Lâm Trạch Dương ở bên ngoài cách một lớp cửa nghe thấy tiếng khóc nhỏ mang theo kìm nén của cô, trong lòng cũng không dễ chịu là bao, trái tim cảm giác như bị ai đó xé ra từng mảnh thật đau nhói! Anh đứng dựa bên tường với cô cho đến khi không còn tiếng khóc mới rời đi.

Chương 72: Chương 72

Buổi đầu giá

Hôm đó cô đã nói rõ ràng là không muốn gặp lại anh, nhưng mà Lâm Trạch Dương lại cố tình làm ngược lại.

Dù ở bất kì bữa tiệc nào, mặc kệ lớn hay nhỏ đều có sự xuất hiện của anh.

Chủ tịch tập đoàn Lâm thị lừng danh giờ lại trở thành kẻ bám đuôi mặt dày nhất thiên hạ này rồi!

Không chỉ cô cảm thấy khó chịu mà ngay đến Tiểu Bạch cũng mệt mỏi theo.

Trước đây đối với mấy loại tiệc tùng nhỏ nhặt lại, anh đều không có hứng thú, nhưng dạo này anh lại trở chăm chỉ đến dự thành ra công việc của cậu ta cũng nhiều hơn.

Số buổi tối về trễ ngày một tăng, báo hại anh nhiều lần bị vợ đuổi ra ngoài phòng khách nằm cô đơn, lẻ bóng một mình.

Tiểu Bạch biết mọi thay đổi gần đây của ông chủ lớn là do sự trở về của Uyển Tình, nhưng anh theo đuổi vợ thì nên đi một mình, sao hôm nào cũng phải đem theo mình làm gì? Nói sao đi nữa thì cậu ta cũng không còn độc thân, còn phải dành thời gian ở bên gia đình, đằng này ngày ngày luôn kề bên sếp mình.

Dính còn hơn người yêu!

Uyển Tình đứng nói chuyện cùng với mấy vị lãnh đạo lớn của các công ty khác.

Cô lấy cớ muốn đi vệ sinh để tìm nơi nào đó nghỉ ngơi.

Nếu không phải do tính chất công việc thì cô thật không muốn đến những bữa tiệc nhàm chán này.

Nói là tiệc chiêu đãi khách nhưng thực chất đây là một loại nghi thức xã giao, nhân cơ hội tọa đàm thêm nhiều mối quan hệ, kẻ dưới nịnh người trên mà thôi.

Sau tiệc chiêu đãi còn có một tiết mục mang tên đấu giá, đó mới là phần chính của hôm nay.

Cô chọn một chỗ ít người qua lại ngồi xuống, vừa thưởng thức ly rượu vang quý hiếm vừa quan sát bên trong buổi tiệc, nhìn ánh đèn sáng chói cùng bao người với nụ cười giả tạo trên mặt.

Cảnh tượng này đã nhìn nhiều không kể siết, nhưng đối với cô vẫn không thể quen được, cô chán ghét cái không khí giả rối này! Mỗi một người đều trang bị cho bản thân một chiếc mặt nạ khéo léo, che giấu mục đích riêng của bản thân.

Ngồi chưa được bao lâu thì bên cạnh đột nhiên lún xuống, cô xoay người nhìn sang lại thấy Lâm Trạch Dương với gương mặt mang theo ý cười đang nhìn mình.

(Hôm nay không có Tiểu Bạch đi theo.)

Cô chán không muốn nói với anh.

Thứ cô ghét nhất chính là loại người bám dai như đũa này, hơn nữa còn là kiểu khó dạy, nói bao nhiêu lần cũng không chịu tiếp thu.

Cô đã năm lần bảy lượt nhấn mạnh quan hệ thân thích giữa hai người nhưng vẫn không có tác dụng.

Uyển Tình muốn dứt khoát một lần cho xong, sau đó có gặp lại cô cũng coi anh như người dưng.

Cô nghiêm túc nói.

- Lâm Trạch Dương, cậu không mệt à? Giữa chúng ta là quan hệ chị em nên mong cậu từ sau cứ xử một cách đúng mực.

Nếu không, tôi nhất định sẽ không khách sao nữa đâu!

Đối mặt với những lời mang ý cảnh cáo của cô, Lâm Trạch Dương vẫn giữ khuôn mặt điềm tĩnh tươi cười nói.

- Em chắc chắn... em...!là chị của tôi? Hừm! Em chưa bao giờ thắc mắc thân phận thật sự của mình sao? Có bao giờ em cảm thấy...

những người em tin tưởng... có điều gì còn chưa nói cho em biết không?

Những câu nói hàm ý sâu xa này không khỏi làm cho cô phải nghi hoặc.

Đúng là từ sau khi về nước cô luôn thấy có điều gì không ổn.

Cả anh và ông đều nói cô chưa từng rời nước Mỹ một bước, nhưng khi đến Trung Quốc cô lại cảm nhận được sự quen thuộc kì lạ, giống như đây mới thực sự là nơi cô lớn lên.

Lúc này ở sảnh chính bữa tiệc, người dẫn chương trình đã bắt đầu giới thiệu vào phần chính hôm nay.

Lời vừa vang lên cũng cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Uyển Tình thấy buổi đấu giá sắp bắt đầu cô không có thời gian suy nghĩ chuyện khác, chỉ khẽ liếc nhìn anh rồi nhấc váy trở về đại sảnh, bỏ lại Lâm trạch Dương ở lại nhìn cô rời đi với ánh nhìn sâu xa.

- Chào các vị, hoan nghênh các vị đến với buổi đấu giá từ thiện của tập đoàn Cao thị tổ chức.

Tôi là Hạ Yến Linh người sẽ chủ trì buổi đấu giá này.

Hạ Yến Linh dùng giọng điệu ngọt ngào nói.

Cô vừa dứt lời, mọi người nhiệt liệt vỗ tay, ánh đèn loáng lên không ngừng, không khí bắt đầu trở nên sôi sục..

Chờ cho âm thanh vỗ tay kia bớt đi, cô liền cất tiếng nói, vẫn là giọng ngọt ngào, trong trẻo đó.

Cô cười nói mấy câu, đại ý là cảm ơn mọi người đã ủng hộ việc từ thiện, cảm ơn những người đã quyên đồ để đấu giá, toàn bộ số tiền bán đấu giá đều sẽ quyên cho các công trình phúc lợi...

Cuối cùng là tuyên bố buổi đấu giá chính thức bắt đầu, mở màn với vật phẩm đầu tiên được một nhân viên mang ra.

Dưới lớp khăn đỏ phủ lên chính là chiếc vòng ngọc bích được thiết kế tinh xảo, đẹp mắt! Đây là món đồ của một vị phu nhân họ Trần quyên góp.

Ở Trung Quốc, Ngọc Bích tượng trưng cho uy quyền, giai cấp, địa vị xã hội, là một vật thiêng liêng kết nối giữa người sống và người chết, tầng lớp xã hội.

Món đồ đầu tiên đã đắt đỏ như vậy khiến người ngồi dưới thì thâm cảm thán.

Thật đúng là buổi tiệc dành cho tầng lớp thượng lưu có khác, khách mời đến không phải danh môn vọng tộc thì cũng là những người có chức có quyền trong nhà nước.

Những vật đấu giá sau đó cũng chẳng hề thua kém, đều là những đồ có giá trị liên thành, người bình thường khó mà mơ tới! Nào là đồ trang sức, tác phẩm nghệ thuật, đồ cổ... với vô số món đồ giá trị khác.

Uyển Tình rất vui lòng khi được đóng góp một phần sức lực cho những người khó khăn nhưng đối diện với những chiêu trò đánh bóng tên tuổi giả rối này thì khó chịu trong lòng.

Nếu không phải hôm nay anh trai cô – Vương An Vũ – tổng giám đốc tập đoàn MN bận việc quan trọng với khách hàng, hiện đang ở nước ngoài không trở về được thì còn lâu cô mới thay mặt anh trong những buổi như thế này.

Những đồ này đấu giá hiện tại đều là trước đó mấy ngày, mọi người đưa đến chỗ Cao thị.

Thực ra, trường hợp thế này, mọi người đều hiểu trong lòng, từ thiện cũng chỉ là cái lớp ngụy trang đẹp đẽ bên ngoài, còn bên trong bản chất là để nâng cao danh tiếng cho bản thân, mang lại lợi ích kinh tế cho doanh nghiệp.

Bình thường đều để cho mọi người mua lại được đồ của mình.

Cho nên nhiệm vụ hôm nay của cô chính là đến mua lại chiếc nhẫn kim cương hồng mà MN đã mang ra đấu giá.

Đợi mãi mới thấy thứ mình cần lên sàn, Uyển Tình không suy nghĩ giờ bảng giá lên.

Mọi người đều thâm hiểu ý, cũng không ai muốn tranh với một tầm đoàn lớn như MN, như vậy chỉ là rước khổ vào thân.

Nhưng ở thành phố A này lại có kẻ có quyền hạn lớn hơn, không

chút kiêng kị mà chống đối lại nhà họ Vương.

Khi cô tưởng rằng bản thân có thể nhanh chóng rời khỏi đây, thì đến phút chót lại chui ra một tên phá đám.

Uyển Tình xoay người nhìn về phía giọng nói vang lên.

Lúc nhìn thấy mặt người đó dọa cho cô giật mình có chút đứng không vững, không biết anh xuất hiện sau lưng cô từ bao giờ.

Thà nào cô thấy cái giọng quen quen, lại còn đáng ghét như vậy! Khuôn mặt yêu nghiệt kia biểu thị rõ ràng là đang cố ý khiêu khích trêu tức cô!

Cô tức giận cầm bảng lên nâng giá.

Nhưng cái anh có nhiều nhất chính là tiền.

Toàn thành phố A này nói Lâm thị đứng thứ hai thì không ai đứng thứ nhất.

Cô nâng thì anh cũng nâng, hơn nữa mỗi lần giơ bảng thì giá lại cách xa nhiều so với cô đưa ra.

Mọi người tham dự âm thầm nuốt nước bọt, không ngờ một chiếc nhẫn thôi mà lại có thể khiến một tập đoàn toàn cầu như Lâm thị phải tranh giành.

Cuộc chiến này cũng quá kịch tính, ai cũng mong chờ kết quả cuối cùng.

Chương 73: Chương 73

Mắt thấy mọi chuyện đã vượt qua ngoài tầm kiểm soát, tự dưng cô lại thấy lúng túng.

Cái giá này cũng đã vượt xa so với dự tính ban đầu!

Trong lúc cô còn chần chừ chưa quyết định thì đã bị anh hăng tay trên.

Sau ba lần nói, người bán đấu giá gõ chiếc búa:

– Chúc mừng! Chiếc nhẫn kim cương hồng quý giá này đã thuộc về Lâm tổng – tập đoàn Lâm thị!

Sắc mặt cô có chút khó coi nhưng vẫn giữ trạng thái tốt nhất bày ra bộ dáng chúc mừng anh, cô cắn răng mỉm cười nói.

- Lâm tổng, chúc mừng cậu! Thật không ngờ cậu lại có hứng thú với món đồ phụ nữ thích đó!

Lâm Trạch Dương nhìn gương mặt đang cố mỉm cười kia, biết chắc trong lòng cô bây giờ đang mắng chửi anh thậm tệ.

Anh hiểu ý cô đang muốn nói một người đàn ông như anh lại đi giành giật đồ với một người phụ nữ.

Nhưng người như anh đâu dễ dàng chịu thua, anh đáp trả đầy hàm ý.

- Vương tiểu thư, chiếc nhẫn này của MN tôi rất thích... nên đành đắc tội vậy!

Uyển Tình đương nhiên cũng hiểu ý anh.

Đây là muốn ám chỉ, món đồ vừa rồi là anh lấy từ tập đoàn MN, vậy nên phải nói là “Anh... giành mất đồ của MN, không phải của người phụ nữ nào đó!”

Nói xong câu đó, bàn tay đang bắt tay cô cảm nhận được... móng tay sắc nhọn đang ghim vào tay mình.

Lâm Trạch Dương khuôn mặt vẫn rất bình thường, không có chút đau đớn, bàn tay còn nhân cơ hội chiếm tiện nghi. Cảm nhận được sự trêu chọc của anh, lại nghĩ đến quan hệ của hai người, cô lại cảm thấy ghê tởm.

Trong lòng lúc này càng thêm mất thiện cảm với anh.

Mà không đúng... thật ra ngay từ lần gặp đầu tiên, cô đã cảm thấy khó chịu với người đàn ông này.

Uyển Tình nhanh chóng rút tay khỏi, gương mặt bất mãn rời đi. Lúc cô rời đi không chú ý từ nãy giờ vẫn luôn có một cô gái nhìn chằm chằm mình.

Người đó chính là Thiên Ái – người bạn thân nhất vẫn luôn chờ người một ngày trở về!

Thiên Ái qua năm năm đã từ vị trí người mẫu tiến sâu vào sự nghiệp diễn xuất.

Với sự cố gắng miệt mài, cô ấy cũng đã nhận lại kết quả xứng đáng, nhiều năm liền đều chiếm giữ ngôi Ảnh hậu.

Nhưng cô ấy không thấy vui mừng như trước đây bản thân đã từng nghĩ, bởi vì... người bạn thân nhất vẫn luôn cùng cô chia sẻ đã không còn ở đây.

Năm năm... năm năm, không một chút tin tức, nhưng Thiên Ái vẫn không bỏ cuộc.

Trùng hợp hôm nay cô cùng với giám đốc công ty giải trí đại diện tới đây tham gia đấu giá từ thiện, không ngờ lại thu được kết quả không lường trước.

Khi nghe thấy giọng nói của Uyển Tình cất lên lúc đấu giá, cô ấy còn tưởng vì quá nhớ cô mà bản thân sinh ra ảo giác.

Nhưng khi nhìn về phía đó, tận mắt trông thấy, cô ấy mới dám tin,

trong lòng là cả một cảm xúc hỗn loạn.
Cảm giác bây giờ chính là hạnh phúc không dám tin!
Nhìn thấy người sắp đi mất, cô ấy vội vàng đuổi theo.
- Uyển Tình... Uyển... Tiểu Tình... cậu đợi mình đã...
Nhưng dù cô ấy có gọi thế nào, cô vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Thiên Ái sợ mất dấu liền dứt khoát tháo giày cao gót, chân trần chạy theo.

Cuối cùng may mắn vẫn đuổi kịp.
Uyển Tình nhìn Thiên Ái nhưng không nhận ra, cô thắc mắc rõ ràng là gọi mình nhưng sao lại bằng cái tên khác.
Cái tên Uyển Tình này trước đây cô có nghe từ trong miệng Lâm Trạch Dương.

Cô nghĩ chắc cô gái này lại nhận nhầm người rồi.
Thiên Ái vì chạy quá nhanh nên hơi mất sức, không ngừng thở ở dốc, nhưng một tay vẫn giữ lấy Uyển Tình không buông.

Điều chỉnh lại hơi thở, cô đứng thẳng người dậy, hai mắt long lanh mừng rỡ nhìn cô, nước mắt như trực trào rơi xuống.

Cô ấy ôm chầm lấy cô, cất giọng nói nghẹn ngào mang theo sự oán trách.

- Tiểu Tình đáng ghét... hic... cậu có biết, mình tìm cậu vất vả lắm không... Hu huu... Năm năm rồi, tại sao cậu không chịu liên lạc với mọi người... Cậu có biết bác gái, mình, anh Trình Hạo,... còn có... có nhiều người khác đều rất nhớ cậu không?...!Con bé vô lương tâm!...!Hu hu...

Uyển Tình đột nhiên gặp chuyện này, cảm thấy vô cùng khó xử.

Cô thật sự không biết cái người tên Uyển Tình đó là ai!
Nhìn cô gái trong lòng khóc thương tâm, cô không nỡ đẩy ra, đáy lòng cảm thấy chắc người đó rất quan trọng với cô gái này.
Sau khi khóc một hồi, nước mắt nước mũi làm bẩn hết váy uyển Tình, Thiên Ái ngượng ngùng buông cô ra.

Uyển Tình đưa chiếc khăn trong túi cho cô.
Thiên Ái thấy thái độ của cô hơi lạ, nhưng khi nhìn thấy chiếc khăn trước mặt cô ấy rất vui, nghĩ rằng cô vẫn còn quan tâm mình.

Thiên Ái nhẹ nhàng nhận lấy lau sạch những thứ trên mặt.
Mặc dù không nở, nhưng cô vẫn phải nói ra.
- Xin lỗi! Tôi nghĩ chắc cô đã nhận nhầm người rồi ạ.

Tên của tôi là Vương Tuyết Nhi, không phải là Uyển Tình gì đó đâu ạ!

...

Bàn tay đang lau nước mắt khựng lại, Thiên Ái chớp mắt không hiểu cô đang nói gì.

Cô ấy không thể nhầm lẫn được! Họ làm bạn không phải ngày một ngày hai, mà là rất lâu rồi, họ thân nhau như vậy, sao cô ấy có thể nhầm người!

Uyển Tình thấy cô ấy không tin, bèn kiên nhẫn lấy chứng minh ra cho cô ấy xác nhận.

Thiên Ái nhìn cô, tay chầm chậm đưa tay ra, sau đó cúi nhìn chứng minh, quả thật mọi thông tin đều khác với bạn mình.

Cảm giác vui sướng hạnh phúc bỗng chốc tan biến, thay vào đó là sự hụt hẫng cùng thất vọng.

Dù bản thân không muốn tin, nhưng cô cũng đã nói không quen mình, đến giây tờ thông tin cũng lấy ra rồi, đâu còn gì để nói nữa.

Thiên Ái thất vọng cúi đầu xin lỗi cô, chính lúc này nước mắt một lần nữa rơi xuống, nhưng khi ngẩng đầu lên vẫn cố gắng kìm nén, sau đó thất thần rời đi.

Uyển Tình tuy miệng nói không quen cô ấy, nhưng trái tim lại đau đớn khi nhìn thấy bộ dạng thất vọng rời đi đó.

Cô ấy cho cô một cảm giác quen thuộc lạ thường!

Lúc này đây cô lại nhớ đến nhưng lời Lâm Trạch Dương đã nói trước khi buổi đấu giá bắt đầu.

Cô đứng lặng người hồi lâu.

Lâm Trạch Dương thấy Thiên Ái rời đi mới đi ra.

Nhìn thấy anh cô lại thấy chướng mắt, không quan tâm anh đi khỏi khách sạn.

- Vương Tuyết Nhi! Nếu muốn lấy lại chiếc nhẫn thì đến văn phòng tôi.

Lâm Trạch Dương đứng đằng sau nói.

Bước chân cô dừng lại, khẽ thở ra một hơi rồi nhanh chóng rời khỏi.

Chương 74: Chương 74

Âu Dương Hàn – Thiên Ái

Buổi tối rời khỏi buổi đấu giá, Thiên Ái đau lòng vì người hôm nay không phải Uyển Tình nên vô thức mà đến quán bar giải sầu.

Bước vào trong không khí vẫn náo nhiệt, nhộn nhịp như mọi ngày, khắp nơi đều là ánh đèn nhấp nháy rực rỡ, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, hòa cùng với tiếng hò hét vui vẻ của nam nữ, tiếng những li rượu chạm vào nhau...

Trái ngược với lòng Thiên Ái lúc này, trong đầu trống rỗng, vắng lặng đáng sợ.

Càng nổi tiếng càng có nhiều người quan tâm, nhiều người khích lệ mỗi khi bạn gặp chuyện buồn bã nhưng với cô không ai có thể thay thế vị trí của người bạn thân trong tim.

Cô nhắc những bước đi mệt mỏi, bao một phòng kín rồi chui vào đó uống rượu.

Không biết qua bao lâu, dưới sàn những chai rượu lăn lóc, cô gái say khướt nửa người trên ghế nửa dưới đất, tư thế vô cùng khó coi, mất hết hình tượng.

Nếu những hình ảnh này truyền ra ngoài đảm bảo được lên trang nhất.

Thiên Ái loạng choạng vịn người vào ghế bò dậy, bước đi không vững cầm lấy túi xách muốn về nhà.

Vừa rời khỏi bữa tiệc đấu giá, trên người cô vẫn đang mặc chiếc đầm đen body mang phong cách hiện đại nổi bật mà cực duyên dáng, khoe trọn đường cong cơ thể mà lại tinh tế hơn ai hết.

Mà thường những nơi như này, phụ nữ xinh đẹp đi một mình rất dễ dẫn dụ những kẻ không đàng hoàng tới gần.
Thật không may cho Thiên Ái, khi cô vừa bước ra từ trong phòng cùng với trạng thái không tỉnh táo, đã bị một tên đàn ông ngấm trúng.

Hắn ta bộ mặt vui cười bước đến gần nói.
- Cô gái, có cần tôi giúp không? Nào! Tôi đưa cô về.

Đi thôi!...!Đi! ...
Hắn ta tỏ ra tốt bụng, miệng nói muốn giúp cô, nhưng tay lại đặt không đúng nơi đúng chỗ.
Nhìn bên ngoài quần áo lịch sự, trang nhã nhưng ý đồ lại đen tối đáng ghê tởm.

Loại người giả vờ đạo mạo này mới chính là kẻ đi săn nguy hiểm nhất!
- Không cần! Tôi tự đi được.
Thiên Ái dù say nhưng cô cũng không muốn đi cùng hắn.

Cô nhăn mày khó chịu hất bàn tay xấu xa kia khỏi người, tự mình men theo tường đi.
Nhưng cái tên kia đâu dễ dàng bỏ cuộc, thịt dăng đến miệng, hắn tuyệt đối không để vụt mất! Hắn tiếp tục bám lấy cô, tay giữ cô lại.
Thiên Ái cực kì khó chịu với cái tên này, cô tức giận mắng.
- Buông ra!...!Hừm!... Ai cần anh quản hả? Tránh ra chỗ khác chơi! Bà đây không rảnh! Phiền phức! ...
Tên kia thấy cô không nghe lời cũng không khách sao nữa, trực tiếp ấn cô vào tường giờ trò sàm sỡ.
Có người qua lại nhưng tất cả đều đang bận trái ôm phải ấp, làm sao chú ý đến chuyện xung quanh, huống hồ cảnh này trong quán bar là điều bình thường.
Đúng lúc Âu Dương Hàn cũng từ phòng VIP đi ra, bên cạnh còn ôm cô em chân dài thân hình nóng bỏng bên cạnh.
Dù anh còn đang bận với cô gái bên cạnh nhưng không hiểu sao lại vô thức chú ý đến.

Anh cảm thấy cô gái này rất quen mặt, hình như đã gặp ở đâu đó. Sau khi nhìn kĩ lại thì phát hiện cô chính là bạn của Uyển Tình, mà Uyển Tình là người Lâm Trạch Dương yêu nhất.

Xem ra hôm nay anh không giúp cô chắc chắn không được rồi. Âu Dương Hàn lập tức đẩy cái người đang quấn lấy mình ra làm cô ta ngơ ngác không biết lí do.

Đang lúc khí thế hùng hực bước đến chuẩn bị một màn anh hùng cứu mỹ nhân thì bỗng nhiên tên đàn ông kia “Hự!...” lên một tiếng đau đớn, hai chân khụy xuống, hai tay giữ chặt phía dưới. Phải nói là cú này không hề nhẹ.

Dù là con gái nhưng cô học Taekwondo đã nhiều năm, đánh vào chỗ dưới đúng là một cú hiểm hóc khiến cho Âu Dương Hàn đứng hình, tay bắt giắc bảo vệ phía dưới. Thiên Ái sau khi đánh người liền bỏ đi, nhưng vì tác dụng của rượu mà bước chân không vững, đi được vài bước lại suýt ngã.

Âu Dương Hàn nhìn cô như vậy thì không yên tâm, tiến lên đỡ cô. Bây giờ rượu đã ngấm, đầu óc đau nhức, không đủ tinh táo xem người giúp mình là ai, chỉ cảm thấy người đến không có ác ý nên đành mượn sức của anh ta mà đi.

Ngồi lên xe anh giúp cô thắt dây an toàn xong hỏi cô.

- Này cô! Nhà cô ở đâu? Để tôi đưa cô về... Này, tỉnh táo lại đi! ...

Lúc này Thiên Ái đã say quên hết trời đất, trong miệng lải nhải không ngừng, mãi không nói địa chỉ nhà.

Âu Dương Hàn mất kiên nhẫn, không muốn nói nhiều với người say trực tiếp mang cô về nhà, như vậy sẽ tiện chăm sóc.

Cả một chặng đường mấy lần suýt thì nôn hết lên xe anh sau đó cô mệt mỏi thiếp đi.

Khi đến nhà, Âu Dương Hàn lay người cô, lại bị cô vung tay không

may đánh vào mặt.

Anh cảm thấy hôm nay đúng là đen đui, đang yên đang lành mình lại vác của nợ này về.

Cánh tay rắn chắc vòng qua bế cô ra khỏi xe hướng vào nhà. Đặt cô xuống giường, anh quay người muốn xuống nhà gọi người giúp việc, đột nhiên Thiên Ái bật dậy, hai tay từ đằng sau vòng qua cổ anh kéo mạnh ngã xuống giường.

Âu Dương Hàn bị cô khóa cổ không thở nổi, trong lòng suy nghĩ liệu có phải hôm nay mình sẽ bị cô hành chết không nữa?

Trước giờ anh chưa từng gặp cô gái nào uống say lại kh ủng bố như vậy!

Thiên Ái nhầm tưởng anh là con gấu bông mà mỗi đêm cô luôn ôm, nhưng cảm giác có chút không đúng, cảm thấy dường như nó nặng hơn mọi ngày, còn cứng hơn nữa.

Một tay đặt trên cổ anh, còn tay kia không ngừng di chuyển từ vai dần dần chui vào trong áo sơ mi, sờ đến vòm ngực rắn chắc của người đàn ông, thuận tiện còn véo mạnh một cái.

Bất ngờ bị phục kích, bị chạm đúng chỗ nhạy cảm, Âu Dương Hàn giật nảy mình, cảm thấy mỗi chỗ bàn tay cô đi qua đều như có hàng ngàn con kiến chạy qua, cơ thể từ đó mà sinh ra phản ứng sinh lý. Trong đầu hiện lên những hình ảnh không giới hạn, khiến người khác mặt đỏ tim đập.

Anh không ngờ một công tử đào hoa như mình lại có ngày bị một người phụ nữ trên chộc thành ra như vậy.

Phải khó khăn lắm mới thoát khỏi sự kìm kẹp của cô, anh nhanh chóng chạy vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt để cho bản thân tỉnh táo trở lại.

Khi bước ra khỏi phòng tắm anh nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô gái nhỏ trên giường khiến anh không điều khiển được bước chân mà tiến lại gần.

Nhìn cô khóc thương tâm như vậy, anh không đành lòng, trái tim bỗng nổi lên sự thương cảm.

Âu Dương Hàn ngồi bên mép giường, tay nhẹ nhàng vỗ về cô. Thiên Ái vì hôm nay gặp người giống Uyển Tình nhưng lại không phải cô ấy mà thương tâm, hi vọng một ngày nào đó bạn mình quay về càng trở nên xa vời.

Cô không ngừng khóc vừa nói.

- ... Tiểu Tình! Cậu ở đâu? ... Hic... cậu là đồ lừa đảo... đã nói sẽ mãi bên mình mà sao không chịu giữ lời? ... Hu hu...

Âu Dương Hàn nghe đến đây đã biết lí do cô chạy đến quán bar uống thành ra như vậy là gì.

Anh biết cô là bạn thân của Uyển Tình, tình bạn của hai người không ai có thể sánh bằng, phải nói là một tình bạn đẹp đẽ hiếm có! Việc cô ấy mất tích là đả kích lớn với cô.

Gần đây anh có nghe Tiểu Bạch nói, cô ấy đã trở lại nhưng lại quên hết tất cả, ngay cả người nhà mình cũng không nhớ ra.

Hơn nữa cô bây giờ còn có một thân phận mới, đó là cháu gái nhà họ Vương, em gái Vương An Vũ.

Anh cảm thấy chuyện này cũng thật thú vị! Nhà họ Vương và Lâm có quan hệ họ hàng, giờ cô lại thành con cháu nhà họ Vương, tất nhiên cũng trở thành chị họ của Lâm Trạch Dương.

Khi nghe chuyện đó anh thật lòng háo hức muốn nghe người anh em tốt của mình gọi người phụ nữ mình yêu một tiếng "Chị".

Thấy Thiên Ái đau lòng như vậy chắc vẫn chưa biết, anh phân vân không biết có nên nói cho cô không, bởi vì dù cô có đến tìm thì Uyển Tình cũng không nhận ra, đến lúc đó không phải càng thêm đau khổ hay sao?

Âu Dương Hàn suy nghĩ mãi lại không biết Thiên Ái đã gặp Uyển Tình rồi, không những vậy còn vì chuyện này mà uống đến say mèm. Anh ngồi bên cạnh nhìn cô gái vẫn đang lẩm bẫm, khóc lóc.

Bỗng anh nghe thấy cái tên khiến anh phải chú ý.

- Lâm Trạch Dương! Anh là đồ khốn!

Âu Dương Hàn "..."

- Hu hu... Tiểu Tình, cậu là đồ ngốc! ... Yêu cái tên đó lâu như vậy

mà không thể nói ra... Một mình chịu đựng nhiều đau khổ... Hu hu...
Nghe cả một tràng dài như vậy, anh nắm được một ý quan trọng.

Đó là cô thư kí lạnh lùng bên cạnh Lâm Trạch Dương, vậy mà lại yêu cậu ta.

Thông tin này đến quá bất ngờ làm cho anh không kịp tiêu hóa, ngây ngốc một chỗ.

Anh cảm thấy cô đúng là một người phụ nữ tâm tư sâu kín, đến cả một người như Lâm Trạch Dương cũng không nhận ra tình cảm của cô, lại còn phải tốn bao nhiêu công sức ép buộc cô làm người phụ nữ của mình.

Trong lúc anh rơi vào trầm tư, Thiên Ái nằm bên cạnh bị cơn buồn nôn ập đến, cô nghiêng người một phát xả hết lên người anh.

Âu Dương Hàn hốt hoảng đứng dậy, nhìn quần áo của hai người bị cô làm cho bẩn hết, chỉ có thể bất lực thở dài, cởi áo vứt sang một bên, mang khuôn mặt khó chịu đi xuống nhà gọi người.

Sau khi giao Thiên Ái cho người giúp việc chăm sóc, nhìn đồng hồ lúc này đã điểm mười một giờ, anh quyết định ngày mai mới đi tìm Lâm Trạch Dương đem thông tin mình mới nghe được cho anh biết sau.

Chương 75: Chương 75

“Áaaaa.....”

Mặt trời còn chưa lên, ngoài kia sương mù vẫn phủ trắng, gà còn chưa kịp gáy, đàn chim đã bị tiếng hét kinh thiên động địa bay toán loạn, người trong nhà cũng vì vậy mà bị đánh thức.

Thiên Ái nhìn căn phòng xa lạ, thấy mình nằm trên chiếc giường xa lạ, cô hé một mắt, cẩn thận nhấc chăn lên, thấy quần áo hôm qua mặc không cánh mà bay, trên người chỉ còn bộ đồ ngủ mỏng manh.

Cô sợ hãi, lông mày nhíu lại, miệng lẩm bẩm.

- “Xong rồi, xong rồi!...!Ôi! Điên mất! Gây họa rồi!”

Cô vội vàng nhấc chăn, hai chân nhẹ nhàng đặt xuống đất, thử cảm nhận lại thấy ngoài đầu đau ra thì cơ thể không có bất kì vết tích nào khả nghi, cô thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Ái rón rén đi tới cửa thì bỗng nhiên cánh cửa không báo trước mở ra làm cô đứng sau bị nó đập vào mặt.

Cô đau đớn ôm lấy cái trán mà suýt xoa.

Âu Dương Hàn nghe tiếng hét thất thanh vội vàng chạy sang, vừa mở cửa đã không thấy người trên giường đâu, quay sang bên thấy cô hai tay ôm mặt đứng đó.

Thấy cô chỉ mặc bộ quần áo mỏng manh, làn da trắng mịn lộ ra, còn chân trần đứng đó, anh vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

Mới sáng ra đã nhìn thấy một màn khiêu gợi, thật là...

Anh nói:

- Cô không sao chứ?

Thiên Ái nhìn người đàn ông trước mặt, ngay lập tức nhận ra anh chính là bạn của Lâm Trạch Dương.

Nghĩ đến anh, cô lại nổi nóng muốn đánh người, nhìn bạn của anh lại càng thấy ngứa mắt.

Cô nói với giọng nói nghi ngờ hỏi anh.

- Sao...!tôi lại ở đây vậy? Còn... còn nữa, bộ đồ này là thế nào đây? Cô vừa nói vừa chỉ vào quần áo trên người mình.

Rõ ràng hôm qua cô mặc đồ khác mà.

Âu Dương Hàn nhìn khuôn mặt hoang mang của cô, trong đầu liền nổi lên ý xấu, gương mặt ánh lên ý cười nói

- Trong nhà này chỉ có hai người chúng ta, cô thử nghĩ xem...

Thiên Ái tưởng anh thấy đồ cho mình thật, cơn tức giận ập đến, cảm thấy anh và Lâm Trạch Dương đều xấu xa giống nhau, vậy nên mới kết thành bạn được.

Lúc cô định xông lên đánh người, người giúp việc chạy vào.

Nhìn ngoại hình có lẽ tầm ngoài năm mươi, theo sau còn có hai nữ giúp việc khác.

Bà đi đến lo lắng hỏi.

- Thiếu gia... Cô gái, cháu có chuyện gì vậy? Sao mới sáng sớm hét lớn thế?

Thiên Ái nhìn thấy nhiều người kéo đến không tiện hành động, cô lờm Âu Dương Hàn một cái sắc lẹm.

Âu Dương Hàn không để ý tới ánh mắt của cô quay sang nói với người làm.

- Thím Trương, không có việc gì đâu.

Trời còn chưa sáng, mọi người đi nghỉ ngơi đi.

Thím Trương thấy không có chuyện gì, nhìn Thiên Ái với Âu Dương Hàn với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi bèn dẫn hai người kia đi.

Bà làm việc ở Âu gia bao năm, bà hiểu rõ thiếu gia mình tuy giỏi việc kinh doanh nhưng trước giờ vẫn chưa chịu tìm đối tượng đáng hoàng mà kết giao.

Hơn nữa tuổi tác cũng không còn nhỏ, đây cũng là mối lo âu của cả gia đình.

Cha mẹ nào chả mong con thành gia lập thất, sớm sinh con, sinh cháu cho vui nhà vui cửa.

Mọi người đi hết rồi, cô trừng mắt nhìn anh.

Anh hỏi cô:

- Trùng tôi làm gì? Hai mắt cô sắp rớt ra ngoài rồi kìa.

Nhặt lại đi!

Cô nói:

- Anh nói dối! Rõ ràng trong nhà còn rất nhiều người.

Vậy... quần áo này?

Âu Dương Hàn cười một tiếng nói:

- Ha.

Cô có thể yên tâm.

Là thím Trương với người giúp việc thay cho cô.

Không phải tôi!

Thiên Ái biết anh không thừa nước đục thả câu nhưng ấn tượng với anh vẫn không thay đổi, vẫn cảm thấy chán ghét anh, chỉ cần nhìn thôi là cũng muốn bực.

Về mặt khó chịu, cô nói:

- Tôi muốn về nhà.

- Ờm... giờ này sao? Mới có hơn bốn giờ sáng.

Mà cô định đi về bằng cách nào? Cô đâu có lái xe tới, chỗ này cũng không dễ bắt xe đâu.

Âu Dương Hàn hỏi cô.

Lúc này cô mới chú ý đến bên ngoài, trời vẫn còn tối, đặc biệt là vào mùa đông lại sáng muộn hơn thường ngày.

Mặc dù nhìn ra ngoài, trong lòng có chút ái ngại, nhưng mà thân phận bây giờ của cô có hơi đặc biệt, không thể tùy tiện như trước.

Nghĩ đến đám paparazzi, những phiền phức sẽ xảy ra lại hiện lên trong đầu.

Nếu để người nào đó chụp được thì lại rắc rối, không biết sẽ viết thành cái gì nữa.

Đắn đo một lúc cô quyết định, dù thế nào thì rời khỏi đây nhất định là điều đúng đắn nhất cần làm.

- Hầy! Không được! Tôi phải trở về! Nếu không lại tự rước lấy phiền phức...

Cô vừa nói vừa tìm đồ của mình nhưng ngoài túi xách ra thì quần áo đã biến đâu mất.

Cô quay sang nhìn Âu Dương Hàn với vẻ mặt như muốn hỏi đồ của mình đâu.

Anh thấy cô cố chấp như vậy cũng không ngăn cản nữa, anh nói.

- Quần áo của cô thím Trương mang đi giặt rồi.

Có lẽ giờ này vẫn chưa khô.

Ừm, cô đợi ở đây.

Tôi hỏi người trong nhà xem có cái nào vừa với cô không.

Hết cách cô chỉ có thể ngồi đợi, cô không thể chỉ mặc đồ ngủ ra đường được.

Đến lúc anh quay lại trên tay cầm thêm bộ quần áo khác cho cô.

Thiên Ái cầm lấy thử ướm vào người, kết quả quần áo này cũng quá là rộng đi, so với thân hình nhỏ nhắn, mảnh mai của cô thì không phù hợp chút nào.

Cô đoán đây là đồ của cô mập giúp việc lúc nãy.

Cô giương mắt lên nhìn anh.

Âu Dương Hàn nhún vai, mặt biểu thị sự bất lực, anh nói.

- Cũng chịu thôi.

Bọn họ người thì nhỏ quá, người thì mập quá nên đành mặc vậy đi.

Tôi tìm lâu lắm mới có cho cô mặc đó.

Nhanh đi thay đồ rồi tôi đưa cô về.

Thiên Ái bĩu môi, tặc lưỡi, thôi kệ mặc như vậy cũng được.

Cô nhanh đuổi anh ra ngoài.

- Này anh, ra ngoài.

Tôi còn phải thay đồ.

Nhưng Âu Dương Hàn còn có ý định trêu chọc, vẻ mặt tự nhiên nói.

- Cô không cần quan tâm đến tôi.

Dù sao sống hơn ba mươi năm nay, có loại phụ nữ nào tôi chưa từng nhìn qua chứ.

Nói xong anh còn nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt còn đem theo sự đánh giá.

Thiên Ái nhìn thấy ánh mắt đó liền tức lồng ngực, nhìn anh cảnh giác.

Cô cảm thấy mình với cái tên chằng hoa này đúng là oan gia, chỉ hít chung bầu không khí với anh cũng cảm thấy khó chịu.

Đứng một lúc anh vẫn không chịu đi, mắt vẫn dính trên người cô.

Thiên Ái mất kiên nhẫn mạnh tay kéo anh ra ngoài, còn thuận chân đá một phát vào chân anh.

Âu Dương Hàn hít một ngụm khí lạnh, suýt xoa cái chân đau đớn của mình.

Anh nghĩ cô đúng là cô gái nhìn bề ngoài yếu đuối, nhưng thực chất chính là một người phụ nữ đáng sợ.

Chỉ cần nhìn kết cựa của anh và tên bi3n thái trong quán bar khi lỡ dây vào cô là rõ.

Lúc cô thấy đồ xong bước ra, anh nhìn cô với ánh mắt ngỡ ngàng.

Cả người cô được bao bọc bởi chiếc áo rộng thùng thình, bộ dạng khó nói lên lời...

Thiên Ái nhìn mặt anh cũng đủ thấy bây giờ trông cô khó coi như thế nào.

Không những cái áo rộng mà cái quần cũng không khá là bao, cô còn phải dùng dây mà buộc lại, giữ nó không bị tuột xuống.

Cô ngập ngừng nói:

- Đi thôi! Anh phải đưa tôi về!

Âu Dương Hàn ờm ừ vài tiếng rồi dẫn cô xuống lầu, trên mặt không giấu nổi nét vui sướng.

Anh không cảm thấy cô lôi thôi, lếch thếch mà ngược lại, anh còn cảm thấy cô đáng yêu hơn nhiều.

...

Ngồi trên xe.

Cả hai người vừa gặp đã không ưa nhau, thế nên bầu không khí trên xe lúc này rất kì quặc.

Anh không nói thì tôi cũng im.

Âu Dương Hàn xưa nay không phải người có tính cách trầm lặng, bắt anh im lặng suốt quãng đường dài là điều không thể.

Để giảm bớt không khí yên tĩnh đáng sợ trong xe, vẫn là anh mở miệng trước.

- Này! Chúng ta nói chuyện một chút được không?

Thiên Ái nhăn mặt nói.

- KHÔNG!

Chỉ một từ “không”, cô từ chối thẳng thừng, chẳng chừa cho ai chút mặt mũi nào.

Âu Dương Hàn không bỏ cuộc tiếp tục nói.

- Tôi hỏi thật, cô có bạn trai chưa? Tính cách dữ dằn như bà chẳng như vậy...

Nghe anh mắng mình, cô khẽ cười một tiếng, vẻ mặt tự tin nói.

- Ha! Người theo đuổi tôi xếp cả một hàng dài tới tận sao hỏa luôn kìa.

Chỉ cần tôi đăng một dòng tin "cần tìm người yêu", không biết có bao nhiêu anh chàng chạy đến ah...

Âu Dương Hàn thấy cô tự mãn như vậy thì bật cười châm biếng.

- Vậy sao? Thế chắc là cô không còn độc thân nữa đúng không? Tốt! Để khi nào đó tôi cung cấp thông tin độc quyền này cho truyền thông.

Như vậy, những anh chàng còn đang chờ đợi cô kia sẽ không phải mất thêm thời gian, lãng phí cuộc đời, theo đuổi một người không có khả năng.

Thiên Ái nghe anh nói vậy lập tức muốn nổi nóng, cô vội vàng phủ nhận.

- Kh... Không... có! Anh nói bậy gì đó! Nếu để tôi biết anh ra ngoài nói năng vớ vẩn thì cẩn thận tôi đó.

Nói xong lời đe dọa, cô còn giơ nắm đấm đến trước mặt anh để lời nói tăng thêm phần uy mãnh.

Âu Dương Hàn chỉ cười không nói.

Không phải anh sợ mà là lười đấu khẩu với cô.

Thấy anh không nói gì nữa, cô điều chỉnh lại tư thế nghiêng người nhìn ra bên ngoài.

...

Thiên Ái vì muốn tránh những tay săn ảnh mà không ngại thời gian, nhưng có lẽ là ý trời, hình ảnh Âu Dương Hàn đưa cô về nhà vẫn bị chụp lại, hơn nữa scandal tình ái này còn nhanh chóng bùng nổ trên khắp các diễn đàn, mang đến cho cô không biết bao nhiêu là phiền phức.

Toàn thành phố A này ai cũng đều biết cháu trai độc tôn gia tộc họ Âu nổi tiếng là một người đàn ông đào hoa, số tình cũ của anh nhiều không đếm xuể.

Vậy nên rất nhiều fan kịch liệt phản đối mối quan hệ giữa hai người, họ cho rằng cô xứng đáng có được một người đàn ông chung thủy hơn.

Thiên Ái lướt các trang báo đều thấy tin tức về mình, cô bực bội vứt điện thoại sang một bên, dứt khoát trùm chăn kín người đi ngủ, tính sau khi tỉnh lại rồi giải quyết mọi chuyện sau.

Chương 76: Chương 76

Tại khu chung cư.

Mới sáng sớm, Tiểu Minh đã thức dậy.

Đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn tự giác như vậy, tính tự lập rất cao, thậm chí đến người lớn còn không bằng.

Trái lại, em trai Tiểu Nam lại có phần dựa dẫm vào người khác, cậu hay thích làm nũng với mọi người.

Tiểu Minh nhìn em trai vẫn đang say trong giấc mộng, cậu nhắc chân xuống giường đi vào trong phòng tắm vệ sinh cá nhân xong ra ngoài. Tiểu Nam vẫn chưa thức dậy.

Nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm, cậu bé đi tới lôi chăn ra khỏi người Tiểu Nam.

Chỉ có như vậy thì con sâu lười kia mới chịu dậy.

Tiểu Nam mất đi cái chăn, cơ thể liền cảm thấy lạnh, cậu mắt nhắm mắt mở thấy anh trai đang đứng bên giường nhìn mình chăm chăm, bởi ngày nào cũng như vậy Tiểu Nam liền biết đã đến lúc phải dậy.

Thấy em trai đã chịu dậy, Tiểu Minh nói:

- Tiểu Nam, em rửa mặt đánh răng đi, rồi ra ngoài ăn sáng.

Lát nữa còn phải tới trường nữa.

Nói xong Tiểu Minh đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, thấy anh không còn ở đây, Tiểu Nam ngáp dài một cái rồi lại trùm chăn ngủ tiếp.

Khi Uyển Tình từ trong bếp ra đã thấy Tiểu Minh quần áo gọn gàng đi tới.

Cô mỉm cười dịu dàng nhìn bé.

Tiểu Minh là đứa bé hiểu chuyện, chưa từng khiến người khác phải bận tâm.

Vào mỗi buổi sáng không cần ai phải gọi mà tự thức dậy, thậm chí còn kiêm luôn công việc chăm sóc em trai.

Uyển Tình nhẹ nhàng nói với Tiểu Minh.

- Tiểu Minh, cháu lại đây, chúng ta ăn sáng.

Hôm nay cô đưa hai anh em đi học.

Sau đó cô ngó đằng sau, nhưng không thấy bóng dáng của Tiểu Nam đâu, cô lại hỏi:

- Tiểu Nam đâu rồi? Nó chưa dậy sao?

Tiểu Minh nghe thấy cô hỏi liền nhìn về phía cửa phòng, sau đó quay lại nói với cô.

- Dạ, vừa rồi cháu gọi em ấy rồi.

Uyển Tình nói.

- Ừm.

Được rồi.

Cháu lại đây ăn sáng trước đi, cô đi xem Tiểu Nam xong chưa.

Dì Hoa giúp cháu mang thức ăn ra ngoài nhé.

Sau khi dặn dò dì Hoa giúp việc xong, cô đi đến phòng của Tiểu Minh, Tiểu Nam.

Lúc vừa mở cửa bước vào, cô nhìn thấy trên giường Tiểu Nam trùm chăn kín mít vẫn đang ngủ.

Cô lắc đầu thờ dãi, đoán chắc sau khi Tiểu Minh ra khỏi phòng, cậu nhóc này lại lăn ra ngủ tiếp rồi.

Mất một lúc mới gọi được cậu bé dậy, sau đó cô giúp Tiểu Nam xong thì dắt bé ra ngoài phòng ăn.

Ăn xong cô lái xe đưa hai đứa tới trường.
Đứng trước cổng trường, ba người chào tạm biệt xong, Uyên Tình tới công ty.

Buổi đầu giá hôm qua cô cần báo cáo lại với ban điều hành.
Khi bước vào văn phòng tổng giám đốc, điều làm cô không ngờ đến là Lâm Trạch Dương cũng có mặt ở đây.
Vương An Vũ nhìn thấy cô, trong lòng giật mình một cái, anh còn tưởng thư kí của mình nên mới để cho vào.

Mắt anh lén nhìn Lâm Trạch Dương, rồi lại nhìn cô, dù biết Lâm Trạch Dương cũng đã biết đến sự tồn tại của cô nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác chột dạ.

Uyên Tình nhìn thấy anh ở đây, cô nói.

- Anh, em không biết anh có khách.

Vậy... để lát nữa em quay lại.

Lúc cô chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng của Lâm Trạch Dương vang lên.

- Chị họ.

Sao vội vàng vậy? Có chuyện gì thì cứ nói, đều là người nhà cả, không có gì phải ngại.

Uyên Tình nghe cái giọng đáng ghét của anh, biết mình không thể rời đi dễ dàng rồi, như vậy thì chỉ có thể dững cảm mà đối mặt, có anh trai ở đây, anh cũng không dám làm gì quá đáng.

- Anh, em muốn nói với anh về chuyện buổi đầu giá hôm qua.

Vừa nói cô còn khẽ liếc Lâm Trạch Dương một cái, anh cũng nhìn thấy nhưng chỉ cười nhẹ, còn thấy vui sướng trong lòng.

Vương An Vũ nghe cô nhắc đến chuyện này, anh định nói gì đó nhưng lại bị Lâm Trạch Dương cắt ngang.

- Chị, chuyện này tôi đã nói với anh ấy rồi.

Buổi đầu giá hôm qua là do tôi thất lễ trước.

Chỉ là tôi rất hứng thú với món đồ đó nên mạo phạm rồi.
Uyển Tình nhìn thấu sự giả tạo trên khuôn mặt anh, bề ngoài như là cảm thấy rất có lỗi với hành động của mình, nhưng cô chắc chắn là anh cố ý làm vậy.
Một người đàn ông giàu có, quyền lực như anh làm sao lại có hứng thú đi tranh giành đồ với người khác.

Hơn nữa đây còn là vật thuộc về tập đoàn MN, quan hệ hai nhà Vương – Lâm là họ hàng thân thích, làm như vậy là đang làm mất mặt Vương gia, đến món đồ của tập đoàn mình không giành về được.
Mặc dù biết là vậy, cô cũng không thể làm được gì, đành nuốt cục tức nay vào bụng.

Cô nói:

- Nếu vậy thì không còn việc gì nữa thì em xin phép đi làm việc.
Vương An Vũ cũng không muốn để cô đối mặt với Lâm Trạch Dương lâu vậy nên nhanh chóng đồng ý.
Sau khi cô rời đi rồi, không khí lại trầm xuống, Vương An Vũ nhìn biểu hiện của anh thì biết anh đang tức giận.

Năm năm qua anh không ngừng tìm kiếm cô nhưng tất cả đều bị Vương An Vũ cùng với Vương lão liên kết lại che giấu.
Lâm Trạch Dương trở lại với trạng thái đóng băng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương An Vũ, giọng nói chất vấn hỏi.
- Bây giờ chúng ta có phải nên giải quyết việc chính rồi không?
Vương An Vũ biết mục đích của anh đến đây, chuyện của Uyển Tình không thể giấu được nữa.

Từ lúc cô về nước anh biết điều này dù thế nào cũng sẽ xảy ra, chỉ không ngờ lại bị phát hiện sớm như vậy.
Anh cũng không biết Lâm Trạch Dương đã biết được bao nhiêu, anh lo lắng nhất chính là sự tồn tại của hai đứa trẻ.

Nếu để Lâm Trạch Dương biết được, anh sẽ không chịu buông tha

cho cô.

Tuy nhiên có thể nào đi nữa, anh cũng phải bảo vệ cô, lựa chọn tránh xa người đàn ông trước mặt là điều đúng đắn nhất.

Anh dùng giọng điệu cứng rắn nói.

- Năm năm trước, chuyện gì đã xảy ra, cậu rõ hơn ai hết.

Nếu không phải vì cậu Uyển Tình cũng không rơi vào hoàn cảnh như vậy, bị người đời sỉ nhục, thiếu chút nữa còn mất luôn cái mạng.

Vì vậy, nếu cậu thật lòng với nó, thì hãy buông tha đi, một đại thần như cậu, em ấy không gánh nổi.

Lâm Trạch Dương cũng hiểu anh đã làm tổn thương cô rất nhiều, nhưng anh không cho rằng việc trốn tránh sự thật là đúng.

Cô có quyền biết được sự thật, cô còn có gia đình mình, có cả bạn bè và cả... anh.

Chỉ là Lâm Trạch Dương không biết tại sao Vương An Vũ phải làm nhiều việc cho cô như vậy, bọn họ cùng lắm chỉ mới gặp nhau vài ba lần, hành động của anh thật khó hiểu.

- Tại sao anh phải làm như vậy? Anh và cô ấy có quan hệ gì?

Wang An Wu đáp.

- Như cậu thấy đó, bây giờ cô ấy là em gái tôi.

Vì vậy tôi muốn mang lại tất cả những điều tốt nhất cho cô ấy.

Nếu cậu đã không thể bảo vệ em ấy thì mong cậu tránh xa Uyển Tình một chút.

Lâm Trạch Dương đứng dậy, không nói một lời xoay người rời đi.

Trước khi mở cửa còn bá đạo để lại một câu.

- Người phụ nữ của tôi, tôi sẽ tự bảo vệ!

Chương 77: Chương 77

Lâm Trạch Dương từ MN trở về Lâm thị chưa được bao lâu thì hai vị khách không mời lại kéo đến.

Âu Dương Hàn và Lạc Thiên hình như rất rảnh rỗi, không mấy ngày là không chạy sang đây.

Nhiều lúc làm gián đoạn hết công việc của anh.

Nhìn hai cái tên đang ngồi tự nhiên trong phòng, Lâm Trạch Dương bận không muốn quan tâm đến, để họ tự chơi với nhau, anh còn rất nhiều công việc đang chờ mình xử lí.

Lạc Thiên thấy anh không để ý tới hai người đã thành quen, tính cách lạnh nhạt của anh họ hiểu hơn bao người khác.

Anh cười nói với Âu Dương Hàn.

- Hàn, dạo này cậu có vẽ đào hoa nhì.

Tin tức trên báo sắp bay ngập trời rồi.

Không ngờ cậu lại có lá gan lớn như vậy, đến Ảnh hậu - người tình trong mộng của hàng triệu người đàn ông mà cũng không tha.

Bây giờ có rất nhiều fan đòi cô ấy lập tức chia tay với cậu kìa.

Âu Dương Hàn nghe Lạc Thiên nhắc đến tin scandal lại thấy đau đầu, tất cả các bài báo đều viết anh là một công tử đào hoa, thay người yêu như thay quần áo.

Vì chuyện này mà anh lại bị lão già ở nhà giáo huấn một trận, còn nói sau này anh còn lảng nhãng bên ngoài thì sẽ chặt gãy chân nhốt anh ở nhà luôn để tránh làm mất mặt Âu gia.

Âu Dương Hàn mệt mỏi nói:

- Cậu đừng có mà nghĩ lung tung! Tôi và cô ta thì có chuyện gì chứ.

Vớ lại cậu chưa cập nhật tin tức sao? Người ta đã vội vàng phủ nhận rồi.

Lạc Thiên ra vẻ kinh ngạc, lát sau vẻ mặt như chuyện này cũng đúng nói.

- Ừm.

Cũng đúng.

Nếu không nhanh chóng phân rõ danh giới với cậu thì chắc chắn sẽ bị cậu kéo xuống vũng bùn lầy.

Lạc Thiên nói không chút kiêng kị nào, nói như vậy chẳng khác nào nói anh em tốt của mình thành người đàn ông xấu xa, dính vào là gặp tai ương.

Âu Dương Hàn khế lờm anh một cái cảnh cáo cấm anh tiếp tục nói lung tung.

Lạc Thiên nhận được ánh mắt cảnh cáo bắn tới liền đổi đổi tượng mà trên.

Anh quay sang nói với cái người từ nãy giờ vẫn đang làm việc.

- Trạch Dương, còn cậu dạo này thì sao? Giải quyết xong chuyện của “chị họ Tuyết Nhi” chưa?

Lạc Thiên vừa nói vừa cố ý nhấn mạnh một vài chữ, ẩn ý nhắc nhở đến thân phận trớ trêu bây giờ của hai người.

Từ lúc anh biết cô trở thành chị họ của Lâm Trạch Dương thì đã không tìm được tò mò muốn thử xem thái độ của người anh em này đối với chuyện này là như thế nào.

Dù biết làm như vậy có thể chọc giận tổ kiến lửa nhưng vẫn là rất đáng.

Quả nhiên, lời nói ra đã thu hút sự chú ý của Lâm Trạch Dương.

Anh đặt bút xuống, lưng dựa vào ghế ngả người ra sau, hai tay bắt chéo nhau dáng vẻ thư thái nói.

- Cậu với Cảnh Điem bao giờ kết hôn?

Cách bật lại này của Lâm Trạch Dương làm cho Tiểu Bạch đứng một bên không nhịn được mà bật cười.

Bỗng nhận được ba ánh mắt phóng tới mới ý thức được vừa rồi mình đã làm gì, cậu nhanh chóng ngậm miệng lại, cố gắng nhịn cười muốn nội thương.

Cậu ta không ngờ lại có một ngày mình có thể nghe thấy ba người đàn ông này bàn về phụ nữ, còn là liên quan đến chuyện tình cảm. Thật đúng là tổng tài bá đạo, lạnh lùng, chỉ một câu đã đánh trúng tim đen của Lạc Thiên.

Thời gian đã qua bao nhiêu năm mà mẹ anh vẫn luôn muốn tác hợp cho anh với Cảnh Điem, thậm chí còn tự ý đến nhà người ta cầu thân, tự định hôn ước.

Bây giờ bỗng dưng anh có thêm một vị hôn thê từ trên trời rớt xuống. Từ nhỏ anh luôn nhận định cô ấy như em gái của mình mà bảo vệ, yêu thương nên việc kết hôn cùng nhau làm cho anh cảm thấy có chút khó khăn.

Nhìn dáng vẻ sầu não kia, Âu Dương Hàn biết anh không có ý định sẽ kết hôn.

Anh lớn lên cùng Cảnh Điem cũng muốn cô tìm được hạnh phúc thật sự.

Dáng vẻ của anh trở nên nghiêm túc nói.

- Lạc Thiên, cậu phải suy nghĩ cho kĩ! Hôn nhân đại sự không phải chuyện đùa.

Nếu đã không muốn thì cũng đừng miễn cưỡng.

Hơn nữa... hình như Điem Điem có bạn trai rồi hay sao đó.

Mấy hôm trước, tôi thấy con bé khoác tay thân mật với một chàng trai ở trung tâm thương mại.

Có lẽ cậu cũng cảm nhận được, từ khi du học trở về em ấy đã thay đổi.

Nếu là lúc trước cực kì dính lấy cậu... còn bây giờ... chỉ còn lại lạnh nhạt, xa cách.

Không những vậy thái độ khi biết hai nhà định hôn ước cho cả hai cũng rất lạ, dường như không chút tình nguyện.

Lạc Thiên nghe anh nói cô có bạn trai không hiểu sao trong lòng lại có chút khó chịu, cả người lặng đi mất một lúc mới lấy lại tinh thần, ngoài mặt vẫn làm như không có gì, miễn cưỡng cười nói.

- Ha.

Như vậy thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rồi.

Làm mình cứ lo lắng suốt.

Hề hề...

Anh bỏ qua cảm giác trong lòng, dặn bản thân chỉ là do quá bất ngờ mà thôi, ngoài ra không có ý nghĩ gì khác.

Nhưng dù cho anh có cố gắng che giấu như thế nào cũng không qua nổi mắt của Lâm Trạch Dương.

Anh nhận ra tình cảm của Lạc Thiên với Cảnh Điem đã không còn đơn thuần như lúc đầu.

Tình cảm đó đã biến chất lệch theo hướng khác, chỉ là cậu ta vẫn luôn lừa mình dối người thôi.

Anh thấy được hình bóng của mình ngày xưa trên người cậu ta, anh không muốn Lạc Thiên lại dẫm lên bước chân của anh, đến cuối cùng phải sống trong ân hận.

Lâm Trạch Dương có lòng tốt lên tiếng nhắc nhở.
- Cậu phải suy nghĩ cho kỹ.

Xác định tình cảm mà cậu dành cho Cảnh Điềm là gì.

Đừng để đến lúc mất đi rồi mới hối hận!
Lạc Thiên vẫn cố chấp cứng miệng phủ nhận nói.
- Này! Có gì phải nghĩ chứ! Ha.

Trước giờ Cảnh Điềm như em gái của mình, sao có thể có chuyện hối hận chứ.

Cậu đừng có nói linh tinh!
Đã nói đến mức này rồi mà vẫn không lay chuyển được cái tên cố chấp này làm cho hai người còn lại chỉ đành lắc đầu thở dài bất lực, chỉ mong đến lúc nhận ra sẽ không quá muộn.

Chương 78: Chương 78

Cả ngày trong đầu cô cứ quanh quẩn hình ảnh của Lâm Trạch Dương, anh giống như âm hồn bất tán bám theo cô, dường như ngày nào không kiếm chuyện với cô thì ngày đó ngứa ngáy khó chịu vậy.

Quan hệ của hai người anh biết rõ nhưng lại năm lần bảy lượt làm những điều không nên.

Những gì anh nói cùng với những chuyện xảy ra gần đây làm cô bắt đầu nghi ngờ về tính chân thực của thân phận mình.

Hình ảnh cô gái gặp ở buổi đấu giá thất vọng rời đi thỉnh thoảng lại khiến cô phải suy nghĩ.

Mỗi lần cô hỏi Vương An Vũ những điều liên quan đến chuyện này anh lại tìm cách để lấp liếm, biểu hiện rất kì lạ.

Uyển Tình dùng tay gõ vào đầu, cô quyết định hôm nay tan làm sớm đến đón hai đứa nhóc kia, nếu không cứ thế này cũng không giải quyết được việc gì.

Mấy đám nhóc cùng với giáo viên đứng ở ngoài chờ phụ huynh tới đón.

Trải qua một ngày học tập ở trường, có đứa mệt mỏi mặt ỉu xìu ngồi ôm cặp sách hướng ra cổng chờ ba mẹ, nhưng cũng có những đứa vẫn tràn đầy năng lượng nô đùa ríu rít.

Tiểu Minh và Tiểu Nam cũng ngồi ở ghế chờ người tới đón.

Tiểu Nam trời sinh thích làm nũng vậy nên đến cả ông anh lạnh lùng của mình cũng không tha, rất tự nhiên mà ôm lấy một cánh tay của anh, mặt úp vào vai cậu nhắm mắt lại ngủ, bỏ qua khuôn mặt nhăn

nhó của Tiểu Minh.

Hành động này cậu cực kỳ không thích, hai người đàn ông mà ôm nhau thì còn đâu ra dáng nam nhi nữa, nhưng cậu vẫn không đành đẩy nhóc ra bởi vì cậu vẫn rất yêu thương đứa em trai này.

Trong lòng Tiểu Minh thầm mắng em trai ngủ như heo, cậu nhóc này lúc nào cũng có thể ngủ được, nhắm mắt là ngủ giống hệt như Nobita vậy.

Lúc này một cậu nhóc mập vỗ vào lưng của Tiểu Nam làm cậu thức giấc.

- Tiểu Nam, Tiểu Minh, hai bạn xem, mẹ hai người đến rồi kìa.

Mẹ các cậu xinh thật đấy, không giống mẹ mình.

Mập lắm! Ai cũng nói mình giống mẹ tròn tròn đáng yêu.

Hóa ra sáng nay khi Uyển Tình đưa hai nhóc tới trường tình cờ bị anh bạn nhỏ này nhìn thấy nên mới hiểu lầm cô là mẹ của chúng.

Lời nói của cậu mập khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Minh trầm xuống.

Cậu thông minh hơn những đứa trẻ khác, cũng nhạy cảm hơn Tiểu Nam nên cậu biết rõ hai anh em cậu không có cha mẹ, chỉ là những đứa trẻ tội nghiệp bị người thân vứt bỏ.

Còn Tiểu Nam ngây thơ không để ý cách xưng hô " mẹ ", thấy người ta khen liền vui mừng ra mặt.

Sau khi chào tạm biệt cô giáo, Tiểu Nam vui mừng chạy nhanh tới nhà vào lòng cô, còn người anh dù rất vui khi thấy hôm nay cô tới đón mình mà không phải dì Hoa nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên dáng vẻ điềm tĩnh, cậu bé chậm rãi bước tới.

.

.

Tiểu Minh và Tiểu Nam ngồi sau xe, cậu em trai không ngừng trêu

trọc anh nhưng không được cậu đáp lại, ánh mắt chỉ tập trung nhìn vào màn hình máy tính làm cái gì đó trông rất chuyên tâm.

Mặc kệ Tiểu Nam làm cái gì cũng không thu hút được sự chú ý của anh.

Cậu phòng má, bĩu môi cũng mặc kệ anh trai nhìn về phía trước mách lẻo với cô.

- Cô ơi! Anh trai không quan tâm đến Tiểu Nam.

Tiểu Nam cũng không thèm chơi với anh nữa.

Nghe lời hờn dỗi của cậu nhóc năm tuổi, Uyển Tình dờ khóc dờ cười.

Câu nói này không biết cô đã nghe bao nhiêu lần nhưng có lần nào cậu nhóc này làm được đâu, không phải là đến cuối cùng vẫn mặt dày bám lấy anh hay sao.

- Tiểu Minh, Tiểu Nam, hôm nay cô đưa hai đứa ra ngoài ăn có chịu không nào?

Tiểu Nam nghe thấy được ra ngoài liền phấn khởi, từ lúc Uyển Tình đến MN làm việc thì thời gian ba người cùng nhau ra ngoài là rất ít.

Cậu bé nhanh chóng đồng ý.

- Dạ có! Hay quá! Chúng ta lại được ra ngoài cùng nhau rồi.

Uyển Tình thấy cậu vui như vậy trong lòng cũng vui lây, cô chuyển sang hỏi ý kiến của Tiểu Minh trầm lặng bên cạnh.

- Tiểu Minh, cháu thấy thế nào? Cháu không nên nhìn laptop nhiều quá đâu, như vậy sẽ ảnh hưởng đến thị giác đó.

Nào, phát biểu cảm giác chút đi, hửm?

Tiểu Minh lúc này mới rời mắt khỏi máy tính, cậu nhẹ nhàng tắt đi rồi để gọn vào trong cặp.

Cậu bé lạnh nhạt nói.

- Dạ vâng ạ!

Nhận được câu trả lời tuy hơi ngắn gọn nhưng thấy cậu chịu bỏ máy xuống là đã vui rồi.

Cô thật sự không biết làm sao với ông cụ non trưởng thành trước tuổi này, suốt ngày chỉ dính lấy máy tính với lập trình gì gì đó, thời gian chơi đều bị học hành chiếm dụng .

- Ok.

Vậy để cô gọi cho dì Hoa báo hôm nay chúng ta không ăn ở nhà.

.

.

Sau khi đậu xe tại bãi đỗ xe của một nhà hàng, nơi này thường có các gia đình lui tới nên được trang trí với phong cách ấm áp , mang hơi ấm của gia đình, tạo cho khách tới có cảm giác thoải mái như đang ở nhà.

Uyển Tình hai tay dắt hai đứa bên đi bên cạnh cùng tiến vào.

Hai bé trai sinh đôi dễ thương này nhanh chóng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Người ngoài nhìn vào đều tưởng rằng cô là mẹ của hai đứa, tất cả nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ khi sinh một lúc được cả hai đứa, mà đứa nào cũng đẹp trai, xinh xắn.

Nhân viên nhà hàng dẫn ba người đi đến vị trí gần của sổ ở chỗ này có thể nhìn ra khu vườn đầy hoa bên cạnh, là một nơi có view lí tưởng.

Ba người ăn vừa dùng bữa xong, đột nhiên Tiểu Nam nhảy xuống ghế đi tới kéo tay cô nói muốn đi vệ sinh.

Uyển Tình dặn Tiểu Minh ngồi ở đây chờ tuyệt đối không được đi đâu rồi đưa Tiểu Nam đi tìm nhà vệ sinh.

(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)
(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)(☉•∪•☉)

(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)
(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)
(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)(●●●●)

Chương 79: Chương 79

Bên kia quầy, một vị phu nhân ăn mặc giản dị, khuôn mặt phúc hậu vừa thanh toán xong thì chuẩn bị rời đi.

Lúc bà xoay người rời đi thì đột nhiên ở đằng sau nhân viên phục vụ đang đũa thức ăn không may đụng vào, miếng đậu hũ rơi xuống bị bà giẫm lên vì thế mà mất trọng tâm liền ngã xuống, cơ thể già nua như muốn nứt ra.

Nữ nhân viên thấy vậy liền đỡ bà dậy, cô ấy sợ hãi rớt xin lỗi.

Hôm nay là ngày đầu đi làm cô ấy không muốn đã gây ra chuyện thị phi.

Công việc này với cô rất quan trọng!

Quản lí thấy vậy vội vã chạy đến, thấy nhân viên đắc tội với khách VIP mà người này chính là mẹ của chủ tịch tập đoàn lừng danh Lâm Thị - Lâm Trạch Dương, anh ta tức giận trách mắng nhân viên.

Cũng may cho hôm nay cô ấy gặp được người tốt, bà nhẹ nhàng nói không sao còn bảo quản lí đừng trách nhân viên, dù sao thì cô ấy cũng không cố ý, cũng do bà không để ý phía sau.

Thấy khách quý đã mở lời, không bị trách tội anh ta còn mừng không được đấy chứ.

Anh ta vui vẻ nịnh nọt vài câu để cho qua chuyện.

Lâm phu nhân này định rời đi nhưng vừa được một bước dưới chân truyền đến cảm giác đau đớn.

Thì ra lúc nãy bà ngã chân bị trật khớp, chỉ là lúc nãy không để ý bây

giờ đi mới phát hiện ra.

Tên quản lí lập tức đỡ bà ngồi vào cái ghế gần đó.

- Phu nhân, để tôi gọi bác sĩ tới cho bà.

Tiểu Minh ngồi bên kia chứng kiến toàn bộ quá trình, cậu cảm thấy chuyện này đơn giản như vậy mà cũng cần gọi bác sĩ.

Tính toán khoảng cách của bệnh viện gần nhất, đợi người không biết đến bao giờ.

Như vậy không phải là vị phu nhân sẽ bị cơn đau hành hạ mãi sao, hơn nữa không biết chừng còn gây ra biến chứng về sau .

Nghĩ một lúc cậu bé quyết định tự mình ra tay, thân hình nhỏ bé nhảy xuống ghế, lon ton chạy đến bên cạnh vị phu nhân kia, cậu không nói lời dư thừa lập tức ngồi xuống cẩn thận cởi giày ra xem vết thương của bà.

Một đám người còn chưa kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn hành động của cậu nhóc.

Người quản lí thấy vậy liền lớn tiếng hỏi.

- Này! Nhóc con! Mà đang làm cái gì vậy? Này... hừm... không nghe người lớn đang hỏi sao? Ày, cái thằng này!

Tiểu Minh nghe thấy giọng nói bất lịch sự đó cậu không thèm quan tâm, cứ coi như chó nhà nào đang sủa đi.

Quản lí không biết một cậu bé tí xíu có thể làm được gì, rõ ràng là đang làm bừa, hẳn ta sợ cậu sẽ làm ảnh hưởng đến mình vì vậy liền bước đến muốn kéo cậu ra.

Nhưng chưa kịp chạm vào cậu đã bị vị phu nhân kia dùng ánh mắt cảnh cáo, hẳn chỉ có thể lùi lại sau.

Mặc dù bà không biết cậu nhóc này là ai nhưng khi bàn tay nhỏ bé chạm vào chân liền có cảm giác kì lạ, một cảm giác hạnh phúc đến khó tả.

Trước giờ bà vẫn luôn mong muốn được ôm cháu nhưng khổ nỗi thằng con trời đánh nhà mình mãi không chịu kết hôn, đến phụ nữ bà

cất công sắp xếp xem mắt cũng chẳng buồn liếc mắt, nhiều buổi liền cho người ta leo cây.

Nếu không phải Lâm gia họ có quyền có thế thì chắc đã bị họ đến tận nhà hỏi tội rồi.

Chuyện này làm người lớn trong nhà tưởng anh có vấn đề về mặt đó.

Mãi mới đợi được một người xuất hiện, nghe nói anh rất quan tâm cô gái ấy, nhưng vào năm năm trước lại mất tích đến giờ vẫn chưa có tin tức.

Vậy nên càng nhìn càng thấy thích đứa nhỏ này, nhìn cái đầu đang cúi xuống nên không nhìn rõ mặt, bà nghiêng người muốn xem thì đúng lúc này cậu bé ngẩng đầu lên.

Giây phút ấy cả thế giới như chìm vào sự tĩnh lặng, nụ cười trên môi bà bỗng cứng lại, khuôn mặt này.

.

Á!

Tiểu Minh đột nhiên tiến hành bước cuối cùng nấn lại khớp chân, Lâm phụ nhân khẽ a lên một tiếng dọa cho mọi người xung quanh giật hết hồn cho rằng cậu bé làm sai khiến chân bà làm sao vội vàng hỏi han.

Bà cảm thấy vừa rồi cậu bé làm đúng là hơi đau thật nhưng bây giờ... Bà thử đặt chân xuống đất cảm thấy thật kì diệu cái chân khi nãy còn không đi được mà giờ đã hồi phục.

Điều này làm cho mọi người xung quanh phải thốt lên vì kinh ngạc, nhìn nhỏ tuổi như vậy nhưng lại là một thiên tài tí hon, thậm chí chắc chắn tương lai sau này vô cùng tươi sáng.

Bà quay sang nhìn thật kĩ đứa trẻ, nhìn thế nào cũng giống con trai mình hồi bé, cứ như từ một khuôn đúc ra vậy.

Thậm chí bà còn có thể khẳng định ngay đứa trẻ này là con cháu nhà họ Lâm rơi rớt ở bên ngoài.

Bà xúc động nhìn Tiểu Minh, đang định tiến đến hỏi cậu tên gì thì một giọng nói trong trẻo vang lên.

- Anh!

Tiểu Nam đi vệ sinh về thấy anh mình đang đứng gần một đám người cậu nhóc nhanh chân chạy đến, chu mỏ lên nói.

- Anh Tiểu Minh! Sao anh không nghe lời vậy? Cô bảo là không được đi đâu hết mà.

Anh không ngoan bằng Tiểu Nam rồi!

Uyển Tình đi theo sau nhìn nhiều người vây quanh một chỗ, không rõ chuyện gì đang xảy ra, cô hỏi Tiểu Minh.

- A Minh, sao vậy? Sao cháu lại chạy ra đây?

Vị phu nhân kia thấy lại thêm một đứa nhóc nữa giống y hệt xuất hiện không khỏi sửng sốt, niềm vui sướng lại tăng lên gấp bội, một đứa đã là món quà lớn nhất mà ông trời ban cho, giờ lại những hai đứa, thế này... thế này..

cũng quá hời rồi!

Uyển Tình nhìn thái độ của bà hơi kì lạ, cứ nhìn chăm chăm vào cô và hai đứa nhóc khó tránh khỏi đề phòng kéo hai đứa sát lại mình.

Lâm Phu nhân cố gắng trấn định trái tim đang đập rộn ràng, hiện bà không thể mạnh động làm cô hoảng sợ mang hai đứa cháu của mình đi mất.

Lâm phu nhân cười hiền hòa nói.

- Cô gái, đây là con cô sao? Hừm, dễ thương thật quá! Đúng rồi, vừa này bà già này không cẩn thận ngã bị thương, may là có cậu nhóc kia giúp đỡ nắn lại cái xương khớp già nua này, nếu không chắc giờ tôi vẫn phải chịu đau rồi.

Uyển Tình nghe một hồi đại khái biết được mọi chuyện.

Cô cúi xuống nhìn Tiểu Minh, mím cười dịu dàng xoa đầu bé, ánh mắt tràn đầy sự tán thưởng.

Sau đó cô lịch sự đáp lại.

- Dạ nếu không còn chuyện gì nữa thì bọn cháu xin phép đi trước ạ.

Đi thôi hai đứa!

Nói xong cô không để bà nói thêm gì mang hai đứa rời đi.

Cô cảm thấy ánh mắt của bà mang theo sự khác thường, vì thế không muốn ở lại đây lâu.

Lâm phu nhân nhìn con dâu và cháu chạy mất, trong lòng liền vội vã, nhưng cũng không có lí do nào để giữ người lại.

Cuối cùng bà nghĩ ra cách tốt nhất bây giờ là chính là tìm ra nơi ở của họ trước sau đó mới về tính sổ với thằng con ở nhà, bắt nó trả cháu lại cho hai ông bà.

Sau khi Uyển Tình đưa hai đứa nhóc lên xe liền lái xe trở về nhà, không chú ý đằng sau còn có một chiếc xe khác bám theo sau.

...

Điền Điền: Hi các bạn độc giả thân yêu! Hôm nay kết thúc ở đây thôi.

Dạo này bận quá nên không có thời gian, mong mọi người thông cảm nha! Cảm ơn nhiều ạ!!!

◦●◡●◦ ◦●◡●◦ ◦●◡●◦ ◦●◡●◦

Chương 80: Chương 80

Bà Lâm theo cô về tận nhà còn chụp lại ảnh làm chứng cứ, biết được địa chỉ bà nhanh chóng bảo tài xế trở về biệt thự chính của Lâm gia. Vừa xuống xe bà đã lập tức chạy vào nhà, ba Lâm Trạch Dương đang ngồi xem ti vi thì trông thấy vợ mình hốt hải chạy vào, ông đứng dậy hỏi bà.

- Sao vậy? Bà làm gì mà hốt hoảng vậy?

Lâm phu nhân vì quá vui mừng mà nghẹn ngào không nói thành tiếng, từng lời nói ngắt quãng vang lên.

- Ông nó ơi... Ch...!úng... chúng ta có cháu rồi! ... Tôi... t... tôi vui quá! ... Hic...

Lâm lão gia không hiểu vợ mình đang nói cái gì, thằng con trai duy nhất của mình vợ còn chưa có lấy đâu ra cháu?

Đây cũng là điều mà ông luôn canh cánh trong lòng, cả gia tộc chỉ có duy nhất một đứa vậy mà lớn tuổi rồi vẫn không chịu kết hôn.

Lúc trước Lâm phu nhân muốn sinh thêm vài đứa nhưng bị ông kiên quyết phản đối.

Còn nhớ khi mang thai Lâm Trạch Dương, bà vì sinh khó mà suýt mất mạng, phải tiến hành sinh mổ, khó khăn lắm hai mẹ con mới bình an vô sự.

Nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm ngày hôm đó ông liền thấy lạnh người, quyết không sinh thêm mặc cho bà năn nỉ thế nào đi nữa.

- Bà bị sốt không vậy? Trong người không khỏe sao? Đi, chúng ta tới bệnh viện khám!

Ông Lâm tưởng vợ mình có vấn đề nên mới nói mớ như vậy.

Để kiểm tra ông còn đưa tay sờ lên trán của bà xem có bị nóng sốt

hay gì không.

Lâm phu nhân gạt cái tay trên trán ra, bà bác bỏ suy nghĩ của ông.

- Ấy da! Tôi không có sao hết! Đây, ông xem đi.

Cái này...

Nói rồi bà đưa cho cho ông xem tấm hình mà mình chụp trộm được.

Lâm lão gia cầm điện thoại lên xem, bức ảnh vô cùng rõ nét, trong ảnh ông có thể nhìn thấy hai đứa trẻ đeo cặp sách đứng cạnh nhau, còn có một người phụ nữ nhưng do quay lưng về phía cửa nên ông không nhìn thấy mặt.

Nhìn thấy hai đứa trẻ làm ông nhớ đến hình ảnh Lâm Trạch Dương khi còn bé, cũng rất là đáng yêu, chỉ là khi lớn lên tính cách thay đổi, trở nên lạnh lùng, ít nói.

Cũng tại lúc đó hai ông bà công việc bận rộn, mải mê với sự nghiệp mà bỏ bê con cái, đến lúc nhìn lại thì cũng quá muộn rồi.

Ông nghĩ rằng mình già nên hoa mắt, thậm chí ông còn phóng to tận mắt đến nỗi nhìn thấy cả lỗ chân lông vẫn không dám tin vào mắt mình.

Tuy vậy những người làm ăn kinh doanh như ông lí trí vẫn vững hơn hết, ông không thể chỉ dựa vào một tấm hình mà tin chuyện này là thật.

Trên đời không thiếu gì chuyện kì lạ, người giống người là chuyện thường tình.

Ông không muốn làm bà thất vọng nhưng vẫn hỏi lại vợ mình một lần nữa.

- Làm sao bà chắc chắn hai đứa trẻ này là cháu của chúng ta? Bà xác nhận thật chưa?

Lâm phu nhân nghe ông hỏi thế liền cho rằng ông không tin mình, bà lờm ông một cái hờn dỗi nói:

- Hứ.

Ông không tin tôi chứ gì! Hay ông chê tôi già cả mắt hoa rồi nên nhìn

nhằm?

Lâm lão thấy vợ giận dữ liền nhẹ nhàng giải thích với bà.

- Không phải tôi không tin bà! Nhưng mà... chuyện này liên quan đến dòng dõi của Lâm gia, không thể qua loa được.

Tôi biết bà mong muốn có cháu nên chuyện này chúng ta càng phải xác nhận lại cho chắc chắn đã.

Lâm phu nhân biết ông nói có lí nhưng bà khẳng định hai đứa nhóc dễ thương hôm nay chính là cháu mình.

Giác quan của một người phụ nữ luôn rất nhạy bén, cảm giác quen thuộc thân thiết đó chỉ có thể là tình thân mà thôi.

Bà mặc kệ lời khuyên răn của chồng nhất quyết tin vào chính mình, không nói nhiều nữa trực tiếp gọi điện cho con trai.

- Thăng nhóc thôi! Mau về nhà, mẹ có chuyện cần giải quyết ngay bây giờ!

Lâm Trạch Dương đang họp vừa nghe thấy tiếng điện thoại kêu, anh ra hiệu cho vị giám đốc đang báo cáo ngừng lại rồi bắt máy.

Kết quả vừa nhấn nút nghe thì đã nghe thấy giọng nói lớn tiếng của mẹ mình, hơn nữa bà còn gọi mình bằng cái danh “thằng nhóc thôi”. Bởi vì giọng bà có chút lớn mà nhân viên bên cạnh nghe thấy, anh khẽ liếc họ một cái rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

- Con đang họp.

Lâm phu nhân ở đầu dây bên kia nghe thấy anh nói mình đang bận họp vẫn kiên quyết nói.

- Giờ này họp cái gì nữa.

Con mau về nhà cho mẹ!

Nói xong không để anh phản bác cúp máy cái rụp.

Lâm Trạch Dương sững sờ nhìn điện thoại bị người ta ngắt, anh thờ ra một hơi, anh đi vào phòng họp lấy áo vest rồi đi thẳng đến thang máy.

Nhân viên thấy sếp không nói tiếng nào đã đi mất, cả đám người

nhìn nhau nhún vai bày tỏ không biết chuyện gì, sau đó Tiểu Bạch bảo dừng cuộc họp, mọi người cũng tự động giải tán. Lâm phu nhân đợi nửa tiếng có chút mất kiên nhẫn đang định nhắc điện thoại lên gọi tiếp thì thấy anh thông thả bước vào. Anh đi tới chỗ ghế hai ông bà đang ngồi bình tĩnh nói.

- Hai người gọi con có chuyện gì?

Lâm lão gia nhìn thẳng con trai sắc mặt lúc nào cũng y như một thì bất lực thở dài dù sao ông cũng quá quen rồi.

Còn Lâm phu nhân thì không bình tĩnh được như vậy, càng nhìn bà càng thấy tức vì anh để con cháu Lâm gia lưu lạc bên ngoài.

Bà nhìn anh nói với thái độ cực kì nghiêm túc.

- Con không có chuyện gì cần nói với ba mẹ sao?

Lâm Trạch Dương khó hiểu nhìn bà, anh cảm thấy giữa ba người họ trước nay đều không có chuyện gì đáng để nói với nhau cả, cuộc sống một mình sớm đã quá quen với anh rồi.

Anh lạnh nhạt đáp.

- Không có!

Nghe anh trả lời, Lâm phu nhân đã bùng nổ, hai đứa con đã lớn như vậy rồi mà còn không biết, bà tức giận đẩy điện thoại về phía anh. Lâm Trạch Dương nhìn cái điện thoại được đưa tới trước mặt, anh giương mắt lên nhìn bà rồi cầm lấy.

Khi nhìn vào màn hình, anh không hiểu bà có ý gì, chẳng phải là tấm ảnh thôi sao?

Lâm phu nhân lại tức hơn nữa, không ngờ đứa con mà bà luôn tự hào là tài giỏi hơn người mà đến cả bản thân hồi nhỏ cũng không nhận ra, bà nhìn chằm chằm anh nói.

- Con nhìn kĩ lại xem.

Không nhận ra sao? Haizzz...

Vừa rồi anh không mấy bận tâm nên không chú ý quan sát kĩ, bây giờ nhìn lại quả thật có chút quen mắt, nhưng nhìn lâu vẫn không

nhớ ra mình đã gặp họ ở đâu.

Lâm phu nhân đã cố kiềm chế không cốc vào đầu anh rồi nhưng anh vẫn ngồi đấy nhìn, bà bèn đưa thêm cho anh một quyển album, trong đó có toàn bộ ảnh của anh hồi bé.

Bà còn “tốt bụng” giúp anh mở nó ra để cho anh đối chiếu với mấy đứa trẻ trong hình.

- Nhìn xem hai đứa trẻ đó với thằng nhóc này có giống nhau không? Anh nghi hoặc làm theo lời bà, khi để gần hai bức ảnh thì anh chợt nhận ra hai đứa bé kia có khuôn mặt giống mình như đúc, lần này đến anh cũng phải biểu lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Nếu không phải thời gian chụp của hai bức khác nhau thì anh còn lầm tưởng đây là mình.

Nhưng mà bức ảnh trong điện thoại có đến hai đứa y hệt nhau, như vậy có thể là sinh đôi.

Nhìn vẻ mặt bất ngờ của anh thì bà khẳng định anh cũng không biết gì.

Đây đúng là điều thật ngớ ngẩn, con trai bà làm người ta có thai, sinh ra hai bé trai lớn như vậy rồi mà cũng không biết chút nào.

Càng nghĩ càng thấy bực mình, không tin được con trai mình lại vô trách nhiệm như vậy, bỗng nhiên bà làm bộ khổ sở khóc lóc nói.

- Hu hu... Thằng nhóc này, sao có thể như vậy chứ? Nhà người ta hai tay dắt hai đứa cháu vậy mà tôi đến cả cháu mình cũng không biết sự tồn tại của nó.

Hu... Cái thằng này... hic...

Đến cả Lâm Trạch Dương cũng không biết chuyện quái gì đang diễn ra, tự dưng đang ở công ty lại bị mẹ gọi về, còn từ đâu có thêm hai đứa con từ trên trời rơi xuống nữa chứ?

Nghe tiếng khóc than vãn của bà, lòng anh càng thêm náo nùng, đầu không ngừng suy nghĩ, đột nhiên anh nghĩ đến một người.

Nếu hai đứa trẻ này thật sự là con của mình thì chỉ có một người có khả năng làm được điều đó.

Nghĩ đến đây anh liền thông suốt, anh lại cầm điện thoại lên xem nhìn kĩ lại người phụ nữ trong hình, tuy chỉ nhìn bóng lưng thôi nhưng anh vẫn nhận ra.

Anh hỏi Lâm phu nhân.

- Mẹ biết họ đang ở đâu không?

Lâm phu nhân nghe thấy anh hỏi thì lập tức ngừng lại, bà nhanh chóng nói ra địa chỉ.

Lâm Trạch Dương nghe xong nhớ ra đây chính xác là nhà cô, khi cô mới về nước anh cho Tiểu Bạch điều tra thông tin của cô thì đã ghi nhớ địa chỉ và cả số điện thoại trong đầu.

Đối với anh chỉ cần thứ liên quan tới cô thì anh đều khắc ghi trong lòng, nhưng mà thông tin về hai đứa trẻ thì không có ghi.

Lâm Trạch Dương tức tốc chạy ra khỏi nhà.

Lâm phu nhân nhìn bóng lưng vội vã rời đi kia, bà đoán anh đi tìm con dâu và cháu cho mình thì vui mừng ở đằng sau hét lớn nói.

- Này! Nhất định phải mang cả ba về cho mẹ đó! ...

Lâm lão gia nhìn lão bà của mình lúc này còn khóc lóc tí tê mà thoát cái đã thay đổi sắc mặt, nói quay liền quay khiến cho khóe môi ông giật giật vài cái.

Lâm phu nhân quay lại thấy ông nhìn bà với vẻ mặt kì lạ, bà vui vẻ nói.

- Ông nhìn tôi làm cái gì! Không làm thế ông có cháu để bế sao? Hừm! Đúng là ông già rồi!

Chương 81: Chương 81

Sau khi rời khỏi nhà Lâm Trạch Dương nhấn mạnh ga phóng nhanh trên đường, từng cảnh vật ngoài kia lướt qua như gió, ánh đèn điện đã lên, trời tối đen như mực nhưng vẫn không làm anh chậm lại. Bây giờ anh cảm thấy sao đoạn đường tới nhà cô thật xa xôi, trong lòng bồn chồn không yên, tâm tình hỗn loạn không rõ cảm xúc gì.

Kể từ khi gặp được cô trái tim anh trải qua biết bao cảm xúc kì lạ mà trước đây chưa từng tồn tại, ngay cả nghĩ đến cũng cảm thấy thật xa vời.

Đó chính là sự ấm áp, tình yêu, sự ghen tuông, bất lực, thất vọng,... và vô vàn cảm xúc không biết gọi tên.

Khi gần tới nhà cô, tâm trạng anh đã dần ổn định lại, khi bước xuống xe nhìn tòa nhà trước mắt bước chân anh bỗng chậm lại.

Vừa rời nghĩ đến mình và cô có hai đứa con dễ thương mà kích động, nhưng giờ sự kích động vơi đi, đáy lòng lại dâng lên sự hồi hộp, anh không muốn một lần nữa phải thất vọng.

Cuối cùng anh lấy hết dũng khí, hít thật sâu rồi gõ cửa.

Cốc cốc!

Uyển Tình nghe thấy tiếng gõ cửa truyền đến, cô đi đến mở cửa ra.

Lúc nhìn thấy người đến là anh tâm trạng lại trùng xuống, mấy ngày nay đều không được yên với anh.

Cô nhăn mặt khó chịu định đóng cửa lại thì bị một tay của anh cản lại, dù có cố hết sức cũng không đóng được vào.

Cô bắt lực buông tay, mặc kệ anh đi vào nhà, Lâm Trạch Dương cũng lẻo đẹo theo sau.

Khi đi vào đến phòng khách thì Lâm Trạch Dương nhìn thấy hai đứa trẻ, một đứa đang nghiêm túc học bài còn đứa khác thì nằm trên ghế sofa lớn chơi xếp hình.

- Cháu chào chú ạ! Oa! Chú đẹp trai quá!

Thấy có người lạ đến Tiểu Nam rất lễ phép mà chào to, còn bồi thêm một câu khen ngợi.

Về phía Tiểu Minh chỉ nhìn anh, cậu bé khẽ gật đầu, dáng vẻ vô cùng lạnh nhạt, có lẽ là thừa hưởng từ người ba lạnh lùng, nghiêm túc của mình.

Tiểu Nam lần đầu thấy nhà có khách hơn nữa người này còn rất đẹp trai liền sinh ra thiện cảm, ánh mắt luôn hướng về anh.

Cứ nghĩ chỉ có con gái mê trai nhưng đứng trước vẻ đẹp tuyệt mỹ thì khó có ai cưỡng lại được, không phân biệt giới tính, tuổi tác.

Uyển Tình gọi dì Hoa giúp cô đưa hai đứa trẻ về phòng, Tiểu Minh biết đây là chỗ người lớn nói chuyện nên ngoan ngoãn đi theo, còn Tiểu Nam thì rất không tình nguyện chỉ muốn ở lại chơi với chú đẹp trai, mà cậu phụng phịu cam chịu để dì Hoa dắt vào phòng.

Thấy hai đứa trẻ đi rồi, Uyển Tình mặt lạnh băng ngồi xuống ghế, cô ngược nhìn anh vẫn còn đứng đó, cô hỏi.

- Cậu đến đây làm gì?

Lâm Trạch Dương không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi cô một câu khác.

- Hai đứa bé đó....

Là con của cô sao?

Cô không hiểu anh đang nói cái gì, mày khẽ nhúu lại, cô phủ nhận.

- Không phải! Chúng là cháu của tôi.

Cậu đến đây chỉ để hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy sao?

Lâm Trạch Dương nghe thấy cô bảo không phải, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Rõ ràng hai đứa trẻ đó giống anh như đúc, vậy nên rất có thể anh là ba của chúng, nhưng cô lại phủ nhận điều đó thì hai đứa trẻ kia rốt cuộc là từ đâu ra?

Nghĩ đến chuyện cô mất trí nhớ, trong đầu anh liền nảy ra một suy nghĩ.

Anh nói.

- Chúng...!thật sự chỉ là cháu của cô? Là ... Vương An Vũ nói với cô như vậy sao?

Uyển Tình cảm thấy bức mình khi anh đến đây và hỏi cô như đang tra khảo tội phạm không bằng! Cô dứt khoát nói với anh.

- Liên quan gì đến anh! Nếu như không còn chuyện gì khác thì mời anh đi cho, tôi không có dư thời gian!

Đang lúc không khí căng thẳng một bóng dáng nhỏ bé chạy đến bên cạnh cô, giọng nói trong trẻo của Tiểu Nam vang lên.

- Cô, cháu muốn uống nước.

Uyển Tình nhìn thấy bé khuôn mặt trở nên dịu dàng hơn, cô giúp cậu bé lấy chiếc cốc.

Cô đưa cho cậu bé chiếc cốc màu trắng, nhưng cậu lại không chịu cầm lấy mà đưa tay chỉ vào trước cốc xanh nói.

- Cô, cô lấy nhầm rồi.

Màu trắng là của anh Tiểu Minh, cái màu xanh kia mới là của Tiểu Nam.

Uyển Tình lúc này mới nhớ ra, trong nhà Tiểu Minh tính cách rất sạch sẽ nên thường phân chia đồ dùng rõ ràng, cô nhanh chóng giúp Tiểu Nam đổi lại chiếc cốc của bé.

Sau khi uống xong thì Tiểu Nam đặt chiếc cốc xuống rồi trở về phòng, trước khi đi đôi mắt to tròn còn nhìn Lâm Trạch Dương một cái.

Tiểu Nam không còn ở đây sự dịu dàng trên mặt lại biến mất, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của anh.

Cô đứng dậy cúi nhìn đồng hồ trên tay, rồi nói với anh.

- Muộn rồi! Không còn chuyện gì thì cậu có thể về.

Chỉ việc đi thẳng queo phải là được.

Không tiễn!

Nói xong lời tiễn khách cô quay người đi vào trong bếp.

lâm Trạch Dương nhân lúc cô quay người lại nhanh tay lấy luôn chiếc cốc Tiểu Nam vừa mới uống, sau đó xoay người rời đi.

Vừa rời anh biết được những chiếc cốc đó họ không dùng chung nên muốn mang nó đi làm một việc.

Một lúc sau nghe tiếng đóng cửa vang lên, cô mới từ trong bếp ra, thềm thờ phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng đuổi được anh đi rồi.

Cô nhăn mày, gãi đầu suy nghĩ mục đích hôm nay của anh là gì, hơn nữa vừa rồi còn hỏi những câu rất kì lạ, thái độ dường như rất để tâm đến Tiểu Minh và Tiểu Vũ.

Suy nghĩ một hồi mãi không ra được lí do gì, cô chép miệng lắc đầu, chợt để ý chiếc ly vừa rồi còn ở trên bàn đã biến đâu mất tăm.

Cô nhớ rõ ràng Tiểu Nam uống xong đã đặt nó ở đó mà?

Nhìn ra ngoài cửa cô nghĩ nhưng nhanh chóng xua tan đi ý nghĩ vớ vẩn đó.

Anh đường đường là chủ tịch của tập đoàn hàng đầu, gia tài bạc tỷ làm sao lại đi ăn cắp một món đồ rẻ tiền không chút giá trị đó được.

Nhưng cô loay hoay tìm một hồi vẫn không thấy.

Đột nhiên cô nghĩ đến cũng có thể người giàu luôn có những sở thích đặc biệt gì đó thì sao hay cũng có thể là chứng bệnh tâm lí khó nói.

Ý nghĩ này làm cô không khỏi bật cười, nếu thực sự là như vậy thì

thật không thể tin nổi!

Chương 82: Chương 82

Rời khỏi nhà Uyên Tình, Lâm Trạch Dương nhanh chóng lái xe tới bệnh viện thành phố, trên đường còn gọi một cuộc điện thoại dặn người kia ở văn phòng chờ anh.

Bước vào căn phòng đầy mùi thuốc khử trùng làm anh khế nhứu mày, anh rất không thích loại không khí ngọt ngào này ở bệnh viện. Lục Kiến Chung thấy anh tới, anh ta nở nụ cười lịch sự chào đón.

Vị bác sĩ trẻ tuổi này chính là người đã phụ trách phẫu thuật cho em gái của Uyên Tình, là một bác sĩ tuổi trẻ tài cao, là nhân tài hiếm có trong giới y học của Trung Quốc.

Trước kia anh ta làm việc cho một bệnh viện ở Mỹ nhưng sau đó vì Lâm gia có mối ân tình với gia đình nên anh mới đồng ý lời mời của Lâm phu nhân làm bác sĩ riêng cho họ, từ đó cũng quen biết Lâm Trạch Dương.

- Lâm tổng, anh ngồi đi.

Muộn thế này còn tìm tôi có việc gì quan trọng sao?

Lâm Trạch Dương cũng không vòng vo đi thẳng vào vấn đề, anh đặt một chiếc cốc lên bàn làm việc.

- Xét nghiệm DNA cho tôi với đứa trẻ này!

Nghe anh tới đây là để làm xét nghiệm DNA làm cho Lục Kiến Chung kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt nhìn anh, anh ta hỏi lại một lần nữa để xác nhận mình có nghe nhầm không.

- Xét... xét nghiệm DNA sao?

Ánh mắt Lâm Trạch Dương nghiêm túc nhìn anh ta.

Nhìn thấy ánh mắt đó anh ta biết mình không nhầm.

Lâm Trạch Dương thực sự bảo anh ta làm xét nghiệm DNA. Nhưng anh ta chậm mất một vài giây suy nghĩ, anh ta trước nay chưa từng nghe nói Lâm Trạch Dương có con, tin tức lớn như vậy không thể không bị lên trang nhất.

Vậy thì con ở đâu ra? Anh ta lại nhìn về phía anh, trong đầu hiện lên một ý táo bạo, đó là anh có con rơi lưu lạc bên ngoài.

Hay là một đêm phong lưu chút đại chẳng hạn? Lâm Trạch Dương biết anh ta đang suy nghĩ lung tung, nhưng anh không còn tâm trạng mà quan tâm.

Điều làm anh vướng bận nhất bây giờ là phải nhanh chóng xác nhận quan hệ huyết thống.

Đợi khi có chứng cứ rồi anh muốn xem người nhà họ Vương sẽ giải thích chuyện này như thế nào. Hai nhà quan hệ họ hàng mật thiết, từ trước đến giờ vẫn luôn qua lại, anh cũng rất kính trọng Vương lão, nhưng ông lại cùng với Vương An Vũ đem chuyện hệ trọng như vậy giấu đi mất.

Nếu không phải anh phát hiện ra thì có phải là họ định để bí mật này mãi mãi chôn giấu không? Hành động này của họ khiến anh không khỏi tức giận.

- Việc này bao giờ có kết quả?

- Chậm nhất là hai ngày sau.

Lâm Trạch Dương cảm thấy như vậy là quá lâu, nếu đó đã là chậm nhất thì chắc chắn có nhanh nhất.

Với những gì Lâm thị đầu tư cho bệnh viện, cụ thể là cho Lục Kiến Chung, thì một cuộc xét nghiệm nhỏ không thể làm khó vị bác sĩ tài ba cùng công nghệ y học tiên tiến.

Anh dứt khoát nói.

- Ngày mai tôi sẽ đến lấy kết quả!

Sau đó anh liền rời đi để mọi chuyện còn lại cho Lục Kiến Chung xử lí.

Nhìn bóng lưng tiêu sái rời đi của anh mà anh ta khóc không ra nước mắt, thầm mắng anh đúng là máu lạnh, tàn nhẫn!

Làm xét nghiệm cũng cần phải có thời gian, vậy mà anh lại bắt anh ta ngày mai phải có kết quả, như thế thì đêm nay làm sao có thời gian để nghỉ ngơi nữa.

Nhưng ai bảo anh ta là bác sĩ riêng của Lâm gia, ông chủ đã ra lệnh thì cũng đành nuốt nước mắt chảy ngược vào tim, cắn răng khoác áo vào cầm lấy mẫu vật đi đến phòng xét nghiệm.

Còn về phía Lâm Trạch Dương tuy anh đã về đến nhà nhưng vì quá hồi hộp mà không thể nào ngủ được.

Vốn từ khi cô rời xa anh, anh đã mắc chứng mất ngủ trầm trọng toàn phải dùng thuốc mới có thể chợp mắt được vài tiếng ngắn ngủi.

Nhưng buổi đêm thanh vắng những hình ảnh bên bờ vực năm ấy lại xuất hiện trong giấc mơ khiến anh giật mình tỉnh giấc.

Chỉ có anh mới biết những năm này anh sống đau khổ như thế nào, lúc nào trong tâm trí cũng toàn hình bóng của cô, còn có những lần anh khiến cô phải tổn thương, làm cho cô phải đau lòng.

Trái tim luôn cảm thấy dằn vặt vì những điều tàn nhẫn mà mình đã làm.

Ngồi trên giường anh không ngừng suy nghĩ phải làm cách nào mới có thể đưa cô về bên mình.

Hiện giờ cô không chỉ mất trí nhớ mà còn thêm cái quan hệ chị em họ rắc rối kia nữa.

Trong lòng cô chắc đã sớm nhận định anh thành một người em trai thật rồi, thái độ đối với anh không phải chán ghét thì cũng giống như bậc bề trên với vãn bối.

Tiếng chuông điện thoại lúc này vang lên giữa không gian rộng lớn, u ám và tĩnh lặng.

Thì ra hai ông bà Lâm chờ đợi sốt ruột nên gọi tới hỏi thăm tình hình.

Giọng nói gấp gáp của Lâm phu nhân truyền đến.

- Alo.

Trạch Dương, thế nào rồi? mọi chuyện suôn sẻ chứ? Đã xác nhận rồi đúng không, là cháu của chúng ta hả? ...

Lâm Trạch Dương vừa nghe máy đã bị một loạt câu hỏi của bà làm cho rối não.

Bà hỏi nhiều như vậy làm sao anh biết trả lời cái nào trước?

Lâm lão gia đứng bên cạnh thấy vợ mình như vậy, mặc dù cũng rất nôn nóng nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh bản thân, ông bảo bà đưa điện thoại để ông nói chuyện với con trai.

- Alo.

Là ba đây! Chuyện thế nào rồi con?

Nghe giọng của ba, anh mệt mỏi nói.

- Con đã cho bác sĩ Lục tiến hành xét nghiệm rồi, ngày mai sẽ có kết quả.

Lâm lão gia thấy vậy cũng yên tâm, ông dặn anh vài điều rồi cúp máy.

Lâm phu nhân ở bên cạnh thấy chồng tắt máy rồi, bà đã nói xong đâu! Ông quay sang nhẹ nhàng an ủi bà nói anh đã xét nghiệm DNA rồi bảo bà không cần lo lắng, đợi đến ngày mai họ sẽ biết được sự thật.

Lâm phu nhân có chút mất kiên nhẫn, chỉ muốn gặp con dâu với cháu ngay nhưng cuối cùng dưới sự thuyết phục của chồng bà cũng đành chờ đợi.

Cứ như vậy một buổi tối mà cả ba người của một gia đình đều mất ngủ, và còn phải kể thêm anh chàng bác sĩ đang bận rộn trong phòng xét nghiệm, vì sự nghiệp cao quý mà hi sinh giấc ngủ của bản

thân!

Chương 83: Chương 83

Mới sáng sớm tinh mơ, sương trắng xóa mọi nơi, cả nhà họ Lâm đã thức dậy chuẩn bị tới bệnh viện. Đặc biệt là Lâm phu nhân tinh thần sáng khoái, hùng hực khí thế như sắp ra trận.

Bởi vì bà tin chắc hôm nay sẽ nhận được kết quả mình mong muốn.

Điều ước có cháu sắp thành hiện thực rồi!

Ở hai tòa biệt thự khác nhau, hai chiếc xe sang trọng không hện mà cùng xuất phát tới một đích đến là bệnh viện.

Lục Kiến Chung vất vả cả một đêm mới đợi được bác sĩ khác thay giúp, còn bản thân thì lê lết trở về văn phòng nằm gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Nhưng chưa được bao lâu thì đã bị tiếng chuông điện thoại réo liên hồi đánh thức.

Anh ta mở đôi mắt mơ màng nhấn nút nghe, khi biết đối phương là Lâm Trạch Dương thì tinh thần lập tức tỉnh táo, bật ngồi thẳng dậy.

- À... Lâm tổng! Tôi đã làm xong rồi, chỉ cần đợi chút là có kết quả thôi.

Lâm Trạch Dương nghe thấy anh ta trả lời thì hài lòng cúp máy.

Nhìn màn hình đã ngắt kết nối, Lục Kiến Chung lại trở về trạng thái mệt mỏi nằm gục xuống bàn ngủ tiếp.

Nhưng lại một lần nữa ông trời trêu người, điện thoại lại vang lên bài hát quen thuộc anh ta yêu thích nhất.

Bây giờ nghe thấy nó anh lại cảm thấy nó khó chịu vô cùng.

Anh ta nhìn màn hình lần này lại là Lâm phu nhân gọi tới.

Anh bắt lực hít sâu một hơi rồi bắt máy với giọng nói cố kiềm chế.

- Uhm... Lâm phu nhân, bác gọi cháu để hỏi kết quả xét nghiệm ạ? Mọi người đến văn phòng cháu tại bệnh viện, sau đó sẽ chúng ta sẽ bàn chuyện này sau.

Xử lí xong cuộc điện thoại thì anh ta cũng không thể đi ngủ được nữa, cứ như vậy giấc ngủ ngon lành bị hai mẹ con nhà họ Lâm phá hư.

...

Khoảng chừng mười năm phút sau, ba người họ Lâm đã tới nơi.

Lâm phu nhân nhìn thấy con trai trong lòng vẫn còn giận chuyện anh không đem con dâu với cháu cho mình nên không thèm nói với anh một lời trực tiếp tiến thẳng vào trong.

Lâm Trạch Dương và ba Lâm liền theo sau.

Ngồi trong phòng Lục Kiến Chung, bầu không khí căng thẳng, lo lắng bao trùm, mỗi người đều mang theo tâm tình hồi hộp chờ đợi. Khi Lục Kiến Chung quay trở lại trên tay cầm theo báo cáo xét nghiệm, Lâm Trạch Dương là người đầu tiên bước tới nhận tờ giấy từ tay anh ta.

Lúc tất cả mọi người nhìn thấy dòng chữ “Hai người trên có quan hệ huyết thống: cha – con”, vẻ mặt ai đấy cũng thể hiện rõ sự vui mừng khó nói thành lời.

Lâm phu nhân tâm trạng kích động, quả nhiên bà không có đoán sai, khuôn mặt ấy, đôi mắt đó,... giống hệt như con trai mình khi còn nhỏ. Lâm Trạch Dương có kết quả trong tay bây giờ anh đã có thể khiến cho nhà họ vương muốn giấu cũng không giấu nổi nữa.

Anh vội vàng cầm tờ báo cáo xét nghiệm chạy ra ngoài, để lại ông bà Lâm vẫn còn chìm đắm trong niềm vui sướng, hạnh phúc.

...

- Chủ tịch Lâm, anh không thể vào! Tổng giám đốc đang có khách!
Chủ... tịch Lâm... anh...

Lâm Trạch Dương mặc cho thư kí của Vương An Vũ gọi thế nào bước chân anh vẫn không dừng lại, mạnh mẽ tiến về phía trước.
- Ngài Alex...

Vương An Vũ đang bàn chuyện với khách hàng thì cánh cửa văn phòng đột nhiên mở ra.

Hai người trong phòng cùng nhìn ra phía cửa.

- Xin lỗi tổng giám đốc! Tôi đã nói anh đang có khách rồi nhưng...
Lâm tổng...

Nữ thư kí đã cố ngăn cản nhưng không được, cô chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi.

Vương An Vũ nhìn Lâm Trạch Dương mang theo sự tức giận tiến vào bên trong, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo, anh biết không thể trách cô.

Người bá đạo như Lâm Trạch Dương đã muốn làm gì thì không ai có thể cản nổi.

Anh nhẹ nhàng nói với cô ấy:

- Không sao! Cô gọi giám đốc giúp tôi tiếp ngài Alex.
Nói rồi anh quay sang thành khẩn nói với Alex.

- Tôi rất xin lỗi ngài! Nhưng bây giờ tôi có chút việc riêng cần giải quyết, giám đốc của MN sẽ thay tôi trao đổi chi tiết với ngài sau.

Thư kí Lâm! ...

Sau khi thư kí đưa Alex ra ngoài, hai người đàn ông ở trong phòng đứng im nhìn nhau một lúc.

Dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng khí thế này của anh làm cho Vương An Vũ thấy không bình thường.

Anh mở lời trước.

- Ngồi xuống đi! Có chuyện gì rồi từ từ nói.

Lâm Trạch Dương gằn giọng hỏi.

- Sao anh lại làm như vậy?

Giọng nói của Lâm Trạch Dương mang theo sự lạnh lẽo, anh chất vấn Vương An Vũ.

Vương An Vũ vẫn không hiểu anh ở đây phát điên cái gì.

Chuyện có thể khiến anh như vậy chắc chắn liên quan đến Uyển Tình, nhưng không phải anh đã biết từ lâu rồi sao? Nghĩ đến đây anh ta lập tức nhớ ra mình vẫn còn một chuyện quan trọng chưa nói anh biết.

Đó chính là sự tồn tại của hai anh em Tiểu Minh và Tiểu Nam.

Đây chính là bí mật anh ta không muốn để anh biết nhất!

Vương An Vũ chột dạ, giọng nhỏ xuống.

- Cậu biết chuyện hai đứa trẻ rồi sao? Làm thế nào vậy? Rõ ràng là tôi...

Lâm Trạch Dương nghe anh ta nói vậy anh càng tức giận hơn, anh lớn tiếng nói:

- Anh nghĩ chuyện này có thể chôn vùi suốt đời sao?

Vương An Vũ cho rằng tất cả những điều mình làm đều là vì tốt cho cô.

Từ khi quen biết Lâm Trạch Dương, cô đã phải chịu đựng biết bao tủi nhục.

Phải nói rằng quen biết anh chính là kiếp nạn lớn nhất trong cuộc đời bi thương của cô!

- Sau tất cả những tổn thương cậu gây ra cho Uyển Tình, cậu nghĩ mình còn có quyền được biết sao?

Lâm Trạch Dương thừa nhận mình đã làm rất nhiều chuyện sai trái với cô nhưng anh nghĩ mình có quyền được biết vì cô là người phụ nữ anh yêu và hai đứa trẻ lại là con trai ruột của anh.

Lâm Trạch Dương cả đoạn đường dài tới đây anh đã suy nghĩ rất nhiều, năm năm này anh đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu thứ trong cuộc sống của cô, thậm chí ngay cả quá trình trưởng thành của hai đứa con trai cũng không được tận mắt chứng kiến.

Một người làm cha như anh mà không thể ở bên ba mẹ con, đây quả

thật là hối tiếc lớn nhất trong cuộc đời anh!

Anh đáp lại câu hỏi của Vương An Vũ.

- Anh không thấy như vậy là quá đáng lắm hả?

Năm năm qua anh để mẹ con họ ở gần ngay nhau nhưng lại chỉ có thể sống với thân phận một người cô với hai đứa cháu.

Anh để cho hai đứa trẻ nghĩ mình là những đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ.

Anh không nghĩ đến cảm nhận của chúng sao? ...

Lâm Trạch Dương cứ nghĩ đến những điều đó liền không tìm được lửa giận, đôi mắt anh hằn lên tia máu đỏ, cảm xúc đã lên đến đỉnh điểm.

Cả hai người đàn ông không ai chịu lùi bước, cả phòng tràn ngập sự khó xử, bí bách, im lặng đến đáng sợ.

Đột nhiên ánh mắt Vương An Vũ trở nên sùng sốt, Lâm Trạch Dương theo ánh mắt anh ta quay người về phía sau, người đứng đó cũng khiến anh phải hoảng hốt.

Hai người đàn ông đều hướng về phía cô, tâm trạng phức tạp, không biết cô đã nghe được những gì.

Nhưng về mặt ngạc nhiên, xúc động của cô, xem ra những gì nên nghe cô đã nghe cả rồi.

Uyển Tình vốn là đến để đưa báo cáo cho anh, nhưng không ngờ đúng lúc bắt gặp cảnh tượng này.

Những gì ban nãy hai người nói cô đều đã nghe nhưng vẫn không dám tin đây lại là sự thật.

Hai đứa trẻ mà cô luôn cảm thấy chúng đáng thương vì không có cha mẹ.

Hóa ra những kẻ cô cho là vô trách nhiệm lại chính là mình.

Đôi mắt cô tràn đầy hơi nước nhìn về phía Lâm Trạch Dương.

Có thể nào đi nữa cô cũng không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Vương An Vũ – người anh trai vẫn luôn yêu thương, chăm sóc cô, người mà cô đặc biệt tin tưởng lại che giấu một sự thật khủng khiếp như vậy.

Tất cả những điều này làm cô hoài nghi, đâu mới là sự thật, rốt cuộc đằng sau đó còn ẩn chứa điều gì mà cô chưa biết? Cô không dám tưởng tượng tiếp! Bây giờ cô chỉ cảm thấy cả cơ thể lạnh ngắt, hai chân như muốn nhũn ra, mọi thứ phía trước trở nên mờ ảo không rõ. Vương An Vũ muốn mở miệng giải thích nhưng không có cách nào để nói ra.

Đối với cô mà nói trong thời gian ngắn chắc chắn không thể tiếp nhận ngay!

Bộ dạng lúc này rất đáng thương khiến ho Lâm Trạch Dương không kìm được đau lòng, anh muốn tiến đến ôm cô vào lòng, kết quả anh vừa bước đến một bước thì cô lại lùi lại xa lánh.

Mắt nhìn về phía Vương An Vũ, đôi môi cô run rẩy nghẹn ngào mở lời.

- A...nh... Anh.

Nói cho em biết đi... những gì em vừa nghe... kh... không phải sự thật đúng không? Đúng....

Không? ...

Dù thế nào cô cũng muốn anh chính miệng nói ra, anh là người mà trước nay cô tin nhất.

Nhưng đổi lấy là thái độ ngập ngừng của anh, Vương An Vũ cúi đầu không nói, ánh mắt đã hiện lên tất cả.

Giờ cô đã tin rồi, tất cả... tất cả đều là sự thật!

Sự thật Tiểu Minh và Tiểu Nam là con trai của cô, và Lâm Trạch Dương cũng chính là ba của hai đứa trẻ! Và đương nhiên, thân phận của cô hiện tại cũng là giả.

Cái tên Uyển Tình mới chính là tên thật của cô.
Không ngờ suốt năm năm qua, cô sống như một con ngốc, đến cả bản thân mình là ai cũng không biết.

Uyển Tình bị sự thật làm cho chấn động, đầu vì thế mà trở nên đau buốt, rất đau, rất đau! Cả cơ thể không còn sức mà ngất đi.
Nhìn thấy cô sắp ngã Lâm Trạch Dương lập tức lao đến đỡ lấy cô.

Sau đó cả hai người vội vã đưa cô tới bệnh viện.

Chương 84: Chương 84

Bên ngoài phòng phẫu thuật hai người đàn ông lo lắng cho người bên trong.

Vương An Vũ tự trách bản thân không chịu nói sự thật cho cô biết, chứ không phải đợi đến khi cô tự mình phát hiện ra.

Tất cả cũng xuất phát từ sự ích kỷ của chính anh! Vì sự ra đi của em gái mà sinh ra cố chấp, anh đã nghĩ mình làm đúng, làm vì bảo vệ cho cô, nhưng giờ anh mới nhận ra, đó chỉ là sự biện hộ cho bản thân! Nếu anh thực sự nghĩ cho Uyển Tình thì không nên cướp đi quyền được biết sự thật của cô.

Lâm Trạch Dương từ lúc tới đây anh vẫn im lặng không nói.

Cái cảm giác trong anh bây giờ giống hệt như năm năm trước.

Cũng tại đây anh đứng nơi góc tối cùng cô trải qua cuộc phẫu thuật, không ngờ một lần nữa anh lại phải trải qua.

Từ lúc gặp cô anh lại trở nên yếu đuối như vậy, dễ dàng sợ hãi sự mất đi.

Có lẽ người đàn ông nào khi yêu cũng như anh, đều sẽ trở nên yếu mềm trước người phụ nữ mình yêu!

Không biết qua bao lâu, ánh sáng đèn phẫu thuật mới tắt, Lục Kiến Chung từ trong phòng bước ra.

Anh ta kéo khẩu trang xuống để lộ ra gương mặt anh tuấn.

Vừa làm việc mệt mỏi xong lúc này anh ta lại bị Lâm Trạch Dương

nắm chặt vai đau mà không dám nói.

- Cô ấy sao rồi? Lâm Trạch Dương lo lắng hỏi.

- Anh yên tâm! Cô ấy chỉ là nhất thời kích động nên mới ngắt đi thôi, bây giờ đã không còn vấn đề gì nữa rồi.

Lục Kiến Chung vừa dứt lời thì Uyển Tình được các nhân viên đẩy ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền của cô trên giường bệnh, trái tim anh như bị ái đó bóp chặt lấy, anh theo sau cô tới phòng bệnh.

Vương An Vũ biết cô không có chuyện gì thì thở phào nhẹ nhõm, anh ta cũng theo chân Lâm Trạch Dương.

Nhưng anh ta lại không dám bước vào trong phòng mà chỉ đứng bên ngoài nhìn người bên trong.

Anh ta sợ khi cô tỉnh lại sẽ phải đối mặt với cô như thế nào.

Lục Kiến Chung dù mệt nhưng vẫn không quên gọi điện thoại cho ông bà Lâm báo cáo việc con trai hai người vừa đưa một người phụ nữ tới bệnh viện.

Hơn nữa thái độ vô cùng quan tâm, chu đáo không hề giống với tính cách lạnh lùng thường ngày chút nào.

Và người phụ nữ này theo trí nhớ của anh thì chính là chị gái của cô bé năm năm trước mà anh từng làm phẫu thuật ghép tử.

Gọi điện thoại xong anh ta nghĩ đến một người mà bất giác mỉm cười nhưng sau đó lại mặt lại trở nên buồn rầu vì người đó cũng đã biến mất từ năm năm trước rồi.

Giữa không gian rộng lớn mê mông, mây mù bao phủ một làn sương trắng, Uyển Tình lạc trong giấc mộng không thể thoát ra.

Ánh sáng nơi xa chiếu đến, phía kia một cánh cửa hiện ra, tiếng gọi dẫn dắt bước chân cô.

- Vương Tuyết Nhi! Đến đây đi, lại đây! ...

Giọng nói từ tính vang lên chứa đựng sức mê hoặc lạ thường khiến cho cô không kiềm được mà đi theo.

Cánh cửa khép lại, khi mở mắt ra cô đã thấy mình đứng nơi xa lạ, trước mắt cô là Uyển Tình của năm năm trước.

Ánh mắt cô ấy tràn ngập bi thương hướng về cô, bên dưới biển sâu xanh ngắt, tiếng sóng xô bờ từng đợt vang lên.

Chỉ cần một bước thôi, cô ấy sẽ rơi xuống!

Uyển Tình muốn tiến đến kéo lấy cô ấy nhưng chân không thể nào cử động, muốn nói nhưng lại nói không thành tiếng.

Cuối cùng chỉ có thể bất lực nhìn cô ấy gieo mình xuống biển, trước lúc đó cô ấy còn để lại một câu nói “Lâm Trạch Dương... tôi hối hận rồi!”.

Đúng vậy cô ấy nói mình hối hận rồi! Hối hận tại sao lại mù quáng dùng cả thanh xuân chỉ vì muốn được ở bên anh!

Hình ảnh đó gợi lên những kí ức đau lòng xưa kia, những đau khổ trong quá khứ lại ùa về như một thước phim tua nhanh, từng thứ từng thứ lần lượt rõ ràng.

Cô bị những kí ức đau thương giày vò, cô ôm lấy đầu đau đớnng ngồi thụp xuống.

Cơ thể ở thế giới hiện thực có dấu hiệu tỉnh lại, bỗng nhiên cô giật mình ngồi bật dậy.

Nhìn khắp căn phòng màu trắng, mùi thuốc khử trùng đánh thẳng vào khứu giác, cô nhận ra đây là bệnh viện.

Lâm Trạch Dương ngồi bên cạnh thấy cô đã tỉnh, anh vui mừng đứng dậy lo lắng hỏi han cô.

Nhưng khi cô nhìn thấy anh liền phát ra tia cảnh giác, cô tránh khỏi tay anh, sâu trong ánh mắt ẩn chứa sự căm hận.

Lâm Trạch Dương không biết cô đã nhớ lại tất cả nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng cô vẫn còn kích động chuyện hôm nay.

Thấy thái độ ân cần của anh Uyển Tình nghĩ anh lại có âm mưu gì, nếu không cũng sẽ không quan tâm mình như vậy.

Giống như năm năm trước, tất cả cũng chỉ là màn kịch hoàn hảo do anh cất công mà dựng lên.

Lần đó là để trả thù còn lần này là vì điều gì nữa đây? Cô còn giá trị nào để anh lợi dụng sao?

Bỗng nhiên cô nhớ ra Tiểu Minh và Tiểu Nam, cho rằng anh muốn cướp khỏi chúng khỏi cô nên mới tốt với cô như vậy.

Suy nghĩ này làm cho cô càng thêm căm ghét anh, cô âm thầm thề sẽ không bao giờ để anh đạt được mục đích!

Uyển Tình không nói một lời giật ống truyền nước ra, không quan tâm nó có chảy máu hay không đi thẳng ra cửa.

Lâm Trạch Dương không ngờ cô làm như vậy nên chưa kịp ngăn cản, ánh mắt lo lắng nhìn vào bàn tay chảy máu, đuổi theo cô ra cửa.

Bàn tay to lớn giữ chặt nắm cửa không cho cô ra ngoài.

Vừa rồi cô mới ngắt hiện cơ thể còn rất yếu không thể cứ thế mà đi. Uyển Tình lạnh lùng liếc nhìn anh, dùng hết sức còn lại đẩy anh sang một bên, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Vương An Vũ từ nãy giờ vẫn chờ ở bên ngoài, thấy cô chân trần bước ra anh vội vã chạy tới đỡ cô, miệng lo lắng hỏi.

- Tuyết... ah... Sao em lại ra đây? Cơ thể còn yếu như vậy mà...

Uyển Tình mệt mỏi ngắt lời anh ta.

- Em muốn về nhà!

Vương An Vũ đang nói nghe cô muốn về nhà, anh định không đồng ý nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của cô đang nhìn mình mà lời đến miệng lại đành nuốt xuống.

Khi hai người chuẩn bị rời đi Lâm Trạch Dương liền đứng chắn ở phía trước, bàn tay vươn ra giữ cô lại.

Uyển Tình khó chịu hất mạnh tay anh rồi dứt khoát quay người rời đi.

Lâm Trạch Dương đứng chôn chân tại chỗ, nhìn bóng dáng hai

người đi khuất mãi một lúc sau mới thu hồi tầm mắt.

Anh thần thờ ngồi xuống chiếc ghế đẩu sau, cả người chìm trong thế giới riêng của chính mình.

Chương 85: Chương 85

Vương An Vũ lái xe đưa cô về nhà chính của Vương gia, Uyển Tình cũng không có ý ngăn cản mặc cho anh sắp xếp. Khi đến nhà quản gia nhìn thấy hai người thì niềm nở chạy ra đón.

Nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của cô chủ, bà quan tâm hỏi.

- Tiểu thư cô không sao chứ? Sao sắc mặt nhợt nhạt thế này!

Vương An Vũ ở bên cạnh nói.

- Bác Trương, em ấy cảm thấy có chút không khỏe.

Bọn cháu vừa từ bệnh viện trở về.

Quản gia Trương nghe thấy cô đổ bệnh bà vội vàng bảo hai người nhanh chóng vào nhà, cẩn thận đỡ cô lên giường, xong lại tắt bật xuống bếp giúp cô chuẩn bị chút thức ăn nhẹ.

Uyển Tình không còn hơi sức, cô mệt mỏi dựa người vào giường rồi bảo Vương An Vũ ra ngoài, cô muốn yên tĩnh một mình.

Vương lão gia sau khi vớt hết công việc cho cháu trai thì vô cùng rảnh rỗi nên đã đi đánh cờ với mấy ông bạn già.

Đánh xong hai ván ra ngoài mới để ý điện thoại có mấy cuộc gọi của trợ lí bên cạnh Vương An Vũ.

Lúc trước mẹ cô ấy là thư kí thân cận của ông nên có tin tức gì ở công ty cô đều báo cho ông biết.

ngay cả việc Uyển Tình bị ngắt phải nhập viện cũng phải báo cáo.

Khi nghe tin này ông đã lập tức gọi cho Vương An Vũ nghe thấy cô đã ổn ông cũng yên tâm phần nào.

Biết anh đưa cô về nhà nên tạm biệt mấy ông bạn già mà trở về.

Lúc Vương An Vũ xuống lầu nhìn thấy ông đã ngồi sẵn ở ghế chờ mình, anh lễ phép đi đến.

Vương lão gia nhìn sắc mặt khó coi của anh thì biết đã xảy ra chuyện, ông quan tâm hỏi.

- An Vũ, hôm nay có chuyện gì vậy? Sao con bé lại bị ngất vậy?

Anh mở lời một cách khó khăn nói

- Em ấy biết mình là mẹ của hai đứa rồi.

Vương lão nghe vậy thì nhất thời giật mình, ông hỏi.

- Sao con bé biết? Nó nhớ lại rồi sao?

Vương An Vũ lắc đầu nói.

- Không phải ạ! Hôm nay Lâm Trạch Dương đến công ty, cậu ta cũng đã biết rồi.

Lúc bọn cháu nói chuyện thì Tuyết Nhi ở ngoài nghe thấy tất cả.

Bởi vì quá kích động mà ngất đi.

Ông nghe xong chỉ có thể thở dài một hơi.

Đây đúng là ý trời! Trên đời này không có bí mật nào là mãi mãi, đến cuối cùng sự thật đều sẽ bị phơi bày!

- Hazz... Đợi con bé bình tĩnh rồi sau đó mới nói rõ mọi chuyện với nó.

Bây giờ tốt nhất đừng làm phiền nó.

À, đúng rồi, cháu đón cả Tiểu Minh và Tiểu Nam đến đây luôn.

Như vậy sẽ tiện chăm sóc!

Vương lão thở dài chống gậy đứng dậy nói xong đi vào thư phòng.

....

Ở nhà của Lâm Trạch Dương, ba mẹ Lâm sốt ruột đi qua đi lại, ông chống tay đi bên này, bà lại đi ngược lại, hai người nhìn mặt nhau cùng thở dài.

Bọn họ tưởng thằng con mình đã đi đón con dâu với cháu cho mình rồi mà mãi không thấy tung tích.

Đến khi Lục Kiến Chung nhiều chuyện gọi điện tới nói anh đưa một cô gái bị ngất vào bệnh viện, bọn họ mới biết chuyện.

Lâm phu nhân lo lắng hỏi chồng.

- Này, ông! Chúng ta cứ phải ngồi đợi thế này sao? Tôi muốn gặp cháu lắm rồi!

Lâm lão gia đương nhiên cũng rất muốn rồi, nhưng dù sao cũng phải đợi con trai mình giải quyết xong chuyện trước đã.

Ông hậm hực nói với bà.

- Không phải bà đã được gặp rồi sao? Còn nữa, bà còn được cháu nó chữa khỏi chân, tôi thì còn chưa được nhìn thấy nó nữa là!

Bà nghe ra được sự ghen tị trong lòng ông liền cố tình nói.

- Ông cũng muốn à? Ha... Vậy thì ông ngã gãy chân đi, sau đó để cháu mình chăm sóc cho.

Lâm phu nhân không những không an ủi mà còn nói lời khiêu khích làm cho ông không biết nói thế nào, đành giận dỗi ngồi phịch xuống ghế biểu thị sự bất mãn.

Nhưng vợ ông cũng không quan tâm, một lòng chỉ nghĩ đến con dâu với hai đứa cháu trai đáng yêu, sớm đã vớt chồng trôi dạt nơi nào rồi. Bà không đợi được nữa nên lấy điện thoại gọi cho anh.

Bà muốn biết có người phụ nữ anh đưa tới bệnh viện có phải con dâu mình không.

Nếu thật sự là vậy, mà nguyên nhân là do anh thì chắc chắn bà sẽ cho anh một trận biết tay.

Nhưng gọi mấy cuộc đều là giọng nói máy móc của tổng đài lặp đi lặp lại.

Lâm phu nhân nhìn điện thoại tức giận thở không ra hơi.

Đứa con này của bà làm gì cũng một thân một mình, ngay cả lúc mới tiếp quản tập đoàn khó khăn như vậy cũng không nhớ đến ba mẹ này.

Bà bỏ cuộc không gọi nữa, đi thẳng lên lầu cầm lấy túi đi xuống.

Tốt nhất là bà nên trực tiếp đến nhà cô thì hơn.

Lâm lão gia nhìn vợ mình vội vã rời đi ông nhanh chóng đuổi theo, hai người lên xe, ông hỏi.

- Bà định đi đâu thế?

- Đương nhiên là đi gặp con dâu tương lai với cháu nội của tôi rồi!
Tài xế Trương, ông lái xe đến đó đi!

...

Cốc cốc! Đính đoong....

g... gg...

- Đến đây, đến đây!

Dì Hoa từ trong nhà chạy ra mở cửa.

- Hai người là ai vậy?

Mẹ Lâm Trạch Dương nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt tưởng rằng bà là mẹ của cô, thái độ vui vẻ nói.

- Aha! Chào bà! Chúng tôi đến tìm cô gái sống ở trong nhà này.

À, còn có Tiểu Minh và Tiểu Nam nữa.

Lúc bị hỏi đến tìm ai bà mới nhớ ra mình còn chưa biết tên cô, nhưng may lại nhớ ra lần gặp mặt lần trước có nghe hai đứa bé gọi nhau.

Dì giúp việc thấy người kia biết tên hai nhóc, lại nhìn cách ăn mặc tuy không cầu kì, kiểu cách nhưng với kinh nghiệm làm giúp việc lâu năm, bà vừa nhìn cái là biết họ là những người có tiền.

Nhưng hiện giờ chủ nhà đều không có ở đây, bà ái ngại nói với họ.

- Ừm... thật xin lỗi! Cô chủ với hai thiếu gia họ không có nhà.

Hai vị nếu có việc gì có thể để tôi nhắn lại với họ sau cũng được.

Lâm phu nhân nghe cách xưng hô biết mình hiểu nhầm, bà dè dặt hỏi dì Hoa.

- Bà có biết họ đi đâu rồi không?

- À, cô chủ đến công ty, còn hai thiếu gia nhỏ đến trường rồi.

Lâm lão gia đứng đằng sau nghe hết cuộc hội thoại, ông kéo lấy tay

áo bà, nói nhỏ.

- Bà à, hay chúng ta về thôi.

Đợi thời điểm thích hợp quay trở lại sau.

Lâm phu nhân không cam lòng đi như vậy nhưng cũng chẳng thể làm khác, hai người chào tạm biệt xong thì kéo nhau ra về.

Vừa đi bà vừa căn nhắc với ông.

- Thế này thì đến bao giờ tôi mới được ôm cháu đây chứ? Aida...

Cuối cùng lại về tay không!

- Thì tại chúng ta chưa suy nghĩ kĩ đã kéo nhau tới đây mà! Giờ này thì làm gì có ai ở nhà chứ!

Chương 86: Chương 86

Chiều tối, Vương An Vũ lái xe đến trường đón hai đứa trẻ.

Tiểu Nam đang chơi đùa cùng các bạn thấy cậu đến liền lon ton chạy đến, thân hình thấp bé nên chỉ ôm được cái chân của cậu, đôi môi nhỏ chu lên nói.

- Cậu ơi! Cậu! Cậu đến đón bọn cháu sao? Cô đâu rồi ạ?

Vương An Vũ nhìn thấy hai đứa trẻ, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác phức tạp.

Anh ngồi xổm xuống, hai tay véo nhẹ chiếc má phúng phính dễ thương của cậu bé nói.

- Ưmm... Tiểu Nam của cậu hôm nay ở trường có vui không? Hừm? Cậu nhóc vui vẻ kể những chuyện vui ở trường, anh cũng phối hợp lắng nghe.

Tiểu Minh từ phía xa chậm rãi tiến lại gần, cậu nhóc hai mắt to tròn đứng nhìn anh.

Vương An Vũ thấy Tiểu Minh đã ra, anh đứng dậy sau đó dắt hai đứa lên xe cẩn thận thắt dây an toàn cho cả hai rồi mới lái xe rời đi.

Trên xe Tiểu Nam vẫn không ngừng ríu rít kể chuyện, nhưng lại không có một câu nào nhắc tới bài học, tất cả chỉ xoay quanh hôm nay được chơi cái gì, ăn cái gì, vân vân và mây mây...

Câu chuyện Vương An Vũ nghe rất vui nhưng ông cụ non Tiểu Minh bên cạnh lại biểu hiện ra dáng vẻ bất lực thờ dài của người lớn!

...

Vừa vào tới nhà, Tiểu Nam đã nhảy nhót lung tung, trông thấy ông ngồi đọc báo ở phòng khách thì nhanh chân nhào vào lòng ông.

Vương lão nghe thấy tiếng trẻ con biết anh đã đón hai nhóc tới đây, nhưng còn chưa kịp đứng dậy trong lòng đã có thêm một thân thể bé nhỏ, mũm mĩm đáng yêu.

Ông yêu chiều vuốt tóc cậu bé, lại nhìn thấy Tiểu Minh đi vào, ông vẫy tay gọi cậu bé lại.

Tiểu Minh ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh ông.

Hai bên Vương lão ôm hai đứa cháu ông cảm thấy thật hạnh phúc, ở tuổi này không có gì bằng con cháu đầy đàn!

Uyển Tình qua cuộc nói chuyện lúc chiều với ông, cô cũng đã bình tĩnh hơn nhiều nhưng cô không nói cho mọi người biết cô đã nhớ lại tất cả.

Cô bây giờ chỉ muốn dùng thân phận này mà sống tiếp!

Nhớ đến những chuyện đã xảy ra cô hiểu được tại sao anh lại làm như vậy.

Cô không trách anh, ngược lại còn phải cảm ơn anh vì thời gian qua đã tận tình chăm sóc cô, cho cô một cuộc đời mới.

Còn về phần hai đứa nhỏ của cô, cô sẽ dùng cả đời để bù đắp cho những thiếu sót của mình!

Nhìn đồng hồ đoán rằng giờ này hai đứa đã được anh đón về, cô mang theo tâm trạng hồi hộp đi xuống lầu.

Khi nhìn thấy hai đứa trẻ bên dưới trái tim cô không kiềm được mà nhói đau, cô quay đầu đứng lặng trong góc.

Mất một lúc sau điều chỉnh tâm trạng cô lấy hết can đảm đi xuống.

Tiểu Nam từ trong lòng ông lại vọt tới bên cô miệng nở nụ cười tươi tắn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cô lắc lắc vài cái.

Cảm xúc trên tay truyền đến, một dòng nước ấm lan khắp cơ thể, đây có lẽ chính là sự khác biệt trước và sau khi biết sự thật.

tình mẫu tử tràn ngập trong trái tim!

Tiểu Minh nhìn cô, có lẽ cậu cũng cảm nhận được sự khác lạ trong ánh mắt cô khi nhìn chúng.

Đó là ánh mắt rất phức tạp mà một đứa trẻ như cậu vẫn chưa thể hiểu được!

Vương lão nhận ra sự khác thường của cô, cũng biết cô đang nghĩ gì, ông lên tiếng.

- Được rồi, Tuyết Nhi với An Vũ đưa hai đứa lên lầu tắm rửa rồi sau đó chuẩn bị ăn tối đi.

...

Buổi tối sau khi dỗ hai đứa trẻ đã ngủ say, nhìn chúng nước mắt cô không kiềm được mà rơi xuống, lúc này toàn bộ sự mạnh mẽ ban ngày đã hoàn toàn sụp đổ, cứ nghĩ đến những khi hai đứa bị các bạn cùng lứa gọi chúng là con hoang trái tim cô như vỡ vụn thành trăm mảnh, cảm giác bị giày xéo đến thương tâm.

Nỗi đau này không gì có thể bù đắp! Cô dịu dàng nằm xuống bên các con, bàn tay dang rộng ôm lấy hai đứa, nước mắt thấm đẫm bên gối.

....

Sáng hôm sau.

Bởi vì hôm qua không ngủ lại thêm cô khóc nên hôm nay cả mặt đều là dáng vẻ tiêu tụy, đôi mắt sưng lên khiến Tiểu Minh và Tiểu Nam lo lắng.

Tiểu Nam không ngừng hỏi, đến cả cậu nhóc Tiểu Minh thường ngày ít nói hôm nay cũng nói nhiều hơn, nhưng cô chỉ nói dối chúng là hôm qua ngủ không ngon nên mới như vậy thôi.

Sau đó cô lại đưa hai đứa trẻ ra xe, bác tài xế đưa hai đứa đến trường.

Hôm nay cô không đến công ty, cô bắt một chiếc taxi đến một nơi.

Thanh toán tiền xong cô bước xuống xe đi từng bước chậm chậm tới một ngôi nhà.

Bên ngoài một người phụ nữ trung niên đang cặm cùi trồng những cây rau xanh xuống đất.

Người này chính là mẹ của cô.

Nhìn dáng vẻ của mẹ cô không kìm được xúc động.

Những năm qua cô biến mất, không biết bà phải trải qua như thế nào.

Đình Nhã Uyên vừa quay người chợt nhìn thấy cô con gái đã mất tích năm năm, giờ đây cô đang đứng trước mặt bà.

Trong hốc mắt những giọt nước tràn ra, bà biết cô một ngày nào đó chắc chắn sẽ quay trở lại!

Giây phút hai người nhìn nhau, Uyên Tình xúc động chạy nhanh tới ôm chầm lấy mẹ, một lần nữa được trở về bên vòng tay ấm áp của bà, cảm giác này quá đỗi quen thuộc.

Cái ôm mang theo bao nhớ nhung sau bao năm xa cách.

Xúc động qua đi hai người tách nhau ra, đôi mắt bà đỏ hoe nhìn con gái, nghẹn ngào cất tiếng nói.

- Tiểu Tình! Đứa con gái ngoan của mẹ! Là con sao? Thật sự là con sao? Không phải mẹ nằm mơ đó chứ? Hà? ...

Đình Nhã Uyên vừa nói vừa kích động dùng tay đánh vào mặt mình như muốn xác định có phải mình vì quá nhớ con mà sinh ra ảo giác không.

Uyên Tình thấy mẹ như vậy thì đau lòng đưa tay ngăn cản hành động tự làm tổn thương chính mình của bà.

- Mẹ! Mẹ đừng như vậy! Là con đây, con trở về rồi! Mẹ...

Chuyện này đúng là sự thật, bà không ngờ mình còn sống được đến ngày con gái trở về.

Cô mất tích suốt năm năm không rõ sống chết, mọi người đều khuyên bà từ bỏ, hãy chấp nhận sự thật nhưng đây là đứa con hiểu chuyện nhất, hiểu chuyện một cách đến đáng thương làm sao có thể

nói quên là quên đây!

Chương 87: Chương 87

Sau một cuộc nói chuyện dài, bà đã biết rõ tất cả, thấy con gái mình có thể gặp được người tốt, có được cuộc sống mới bà cũng cảm thấy yên lòng.

Uyển Tình nắm lấy đôi bàn tay của mẹ, cô hỏi tình hình trong nhà.

- Mẹ, mọi người dạo này thế nào rồi? Đều cả ổn ạ? Bệnh của Tuyết Nhi...

Mẹ Đinh lau giọt nước mắt còn đọng trên má, dịu dàng nói với cô.

- Ổn, đều ổn cả! Chị con cuộc sống giờ cũng rất khá.

Còn em gái con cũng đã tốt nghiệp đi làm.

Cuộc sống cũng gọi là tốt lên rất nhiều.

Con yên tâm!

Uyển Tình nghe thấy mọi chuyện đều tốt cô thấy vui trong lòng.

Cô xốc lại tinh thần nói với bà.

- Mẹ, đợt hôm nào đó con dẫn Tiểu Nam với Tiểu Minh đến thăm mẹ.

Hai đứa chắc chắn sẽ rất vui!

Nghe cô nhắc đến hai đứa, bà cũng mong sớm được gặp, nhất định hai đứa rất dễ thương!

...

Rời khỏi nhà, cô bắt đầu suy nghĩ nên nói thế nào với hai đứa trẻ, làm cách nào để chúng tiếp nhận sự thật này đây? Vào một ngày bỗng dưng nói với hai đứa rằng người mà chúng gọi là cô từ nhỏ tới lớn lại chính là mẹ của mình.

Sự thật này có chút khó tin!

Còn mẹ Uyển Tình biết cô có con với anh thì trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Trong những năm qua bà biết anh âm thầm chiếu cố gia đình mình, nhưng mỗi khi gặp anh bà lại nghĩ đến những gì con gái mình phải chịu đựng liên không cách nào đối xử bình thường với anh. Anh đến thì bà đuổi, thậm chí còn đóng chặt cửa không tiếp.

Nhưng bây giờ giữa bọn họ còn có mối giàng buộc là hai đứa con, mối nghiệt duyên này chắc chắn không thể dừng lại ở đây. Hai mẹ con đều đã làm mẹ và mỗi người đều luôn suy nghĩ vì con! Tình mẫu tử luôn là thứ tình cảm thiêng liêng và quý giá nhất trên đời.

Dù nước chảy đá mòn, dù sông sâu cạn nước, trái đất có dừng quay thì tình mẹ mãi không ngừng lại!

...

Trở lại với Lâm Trạch Dương tổng tài bá đạo, lạnh lùng, kiêu ngạo, là một kẻ cuống công việc chính hiệu nhưng bây giờ tại phòng họp khi cấp dưới đang báo cáo kế hoạch thì anh lại thả hồn đi đâu.

Tiểu Bạch đứng bên cạnh thấy sếp mình thân xác ngồi đây nhưng tâm trí lại lơ lửng trên không, anh ta hơi cúi người nhắc khéo anh.

- Chủ tịch.

Chủ tịch.

Vẫn không có phản ứng, anh ta lại dùng ngón tay khẽ chọc vào vai anh, lúc này người kia mới hoàn hồn.

- Chủ tịch, quản lí Chu đang hỏi ý kiến của anh về kế hoạch dự án trung tâm thương mại.

Lâm Trạch Dương từ nãy giờ làm gì có chữ nào lọt tai nên không có ý kiến gì, anh lạnh nhạt đứng lên rồi ra ngoài mất.

Cả đám người lại nhìn nhau, không hiểu sao sếp lớn dạo gần đây lại kì lạ như vậy thường xuyên bỏ ngang cuộc họp.

Đây là tiền lệ trước đây chưa từng có!
Bọn họ sợ cứ tiếp tục như này thì chỉ có chờ ngày phá sản thôi!
Tiểu Bạch cũng bất lực rồi, tình hình thế này chắc phải báo cáo cho
ba của anh để ông về giải quyết công việc.

Cậu ta sắp trụ không nổi rồi, cả ngày thu thập các báo cáo của các
phòng ban khác rồi lại phải báo cáo riêng cho anh, thời gian đều bị
anh chiếm dụng mà lương không tăng thêm một đồng.
Làm thư kí như anh ta thật quá khổ mà!

...

Tối đến khi hai đứa đi học về, Uyển Tình quyết định đem sự thật nói
ra, cô không muốn tiếp tục để hai đứa gọi mình là cô nữa.
Ngồi trong phòng khách, còn có sự tham gia của cả Vương lão và
Vương An Vũ, không khí nghiêm túc này làm cho Tiểu Nam có chút
sợ hãi, cậu chưa từng thấy mọi người như vậy.

Không giống như Tiểu Nam, cậu nhóc Tiểu Minh điềm tĩnh hơn, trời
sinh tính cách mạnh mẽ nên không có biểu hiện gì.
Uyển Tình nhìn hai cậu nhóc nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu,
đối với cô điều này quá khó khăn.

- Tiểu Minh, Tiểu Nam, cô... có chuyện này muốn nói hai đứa biết.

Cô... ừm... mẹ...

Uyển Tình cứ ấp úng nói mãi không nên lời, Vương lão gia không
nhìn được nữa.

Ông hiểu chuyện này thật không dễ dàng liền bảo.

- Tiểu Tuyết, cháu để ông giải thích với hai đứa.

Sau đó Vương lão gọi hai đứa trẻ vào thư phòng của mình.

Tiểu Minh nghe lời dắt theo em trai cùng đi vào.

Nhìn cánh cửa đóng kín kia, cô bồn chồn không yên, Vương An vũ
cũng không kém là bao, anh cũng rất lo lắng, sợ hai đứa còn quá nhỏ
để hiểu chuyện này.

Sau một lúc Vương lão dắt hai đứa ra ngoài rồi giao lại cho cô, còn

nói mình đã giải thích cho chúng rồi.

Uyển Tình nhìn ánh mắt chắc chắn của ông, cô lại nhìn hai đứa, chúng cũng đang nhìn cô.

Không biết lúc trong phòng Vương lão đã nói gì, Tiểu Nam buông tay ông đến gần cô, cậu bé ngẩng đầu lên đôi mắt to tròn nhìn cô không rời, giọng nói non nớt vang lên.

- Mẹ, sau này con có mẹ rồi đúng không? Tiểu Nam với anh trai không phải những đứa trẻ không ai cần phải không ạ?

Những câu hỏi ngây thơ của bé đánh thẳng vào trái tim cô.

Một đứa trẻ bình thường vô âu vô lo không ngờ lại có thể nói ra những câu như vậy.

Thì ra trước giờ cậu bé vẫn nhận biết được tất cả nhưng chỉ là không nói ra mà thôi, cậu vẫn luôn cố gắng vui vẻ mà sống.

Nước mắt cô rơi xuống, Tiểu Nam thấy vậy mắt cậu cũng đỏ lên, miệng không ngừng an ủi cô đừng khóc.

Trái tim người làm mẹ lập tức trở nên mềm nhũn, cô ngồi xuống vươn tay ôm bé vào lòng.

Ánh mắt cô hướng về Tiểu Minh vẫn đang đứng im một chỗ, nhưng dáng vẻ cậu bé cũng không còn lạnh nhạt như thường ngày, mắt cậu cũng đã đỏ.

Thấy cô nhìn mình, Tiểu Minh tới gần, cậu gọi thầm tiếng “Mẹ”.

Nghe tiếng “mẹ” ấy, Uyển Tình ôm chặt hai đứa trong lòng cố gắng không khóc thành tiếng.

Hai cậu bé ở trong lòng cô, Tiểu Nam phát ra tiếng khóc thút thít, nhưng Tiểu Minh nước mắt chỉ lặng lẽ rơi thấm ướt vai cô.

Chương 88: Chương 88

Sau khi ba mẹ con nhận lại nhau, dường như không khí giữa ba người đã có sự thay đổi rõ rệt.

Đặc biệt là hai đứa nhóc.

Em trai Tiểu Nam miệng lúc nào cũng gọi mẹ vô cùng thuận miệng, không có chút dấu hiệu nào của thay đổi xưng hô.

Còn anh trai Tiểu Minh cũng không còn trầm lặng như trước kia, cậu đã cười nhiều hơn, lúc rảnh rỗi sẽ chơi với mọi người, không phải lúc nào cũng cắm đầu vào sách vở, máy tính.

Đây mới chính là dáng vẻ của một đứa trẻ năm tuổi lên có!

...

Tại văn phòng chủ tịch tập đoàn Lâm thị.

- Hê! Xem tôi mang đến cho cậu cái gì này!

Lạc Thiên vừa vào phòng đã lớn tiếng nói, trên tay còn cầm thêm một đồng túi đi vào, phía sau là Âu Dương Hàn hai tay ôm hai con hổ to đùng.

Lâm Trạch Dương nhíu mày nhìn hai người, lại nhìn đến mấy cái túi bên trong chứa nhiều đồ chơi còn có thêm cả đồ dùng học tập cho học sinh, hai con hổ bông Âu Dương Hàn đang ôm, không biết hai tên này lại định làm gì.

Lạc Thiên với Âu Dương Hàn để đồng đồ đó trên bàn, hai con hổ lớn còn lấn hết cả cái ghế dài.

Lạc Thiên mồm mép tép nhảy bắt đầu nói.

- Đây người anh em! Tôi mang rất nhiều đồ đến cho con trai cậu này.

Bao giờ mới cho bọn tôi gặp chúng đây? Mà cậu đúng thật là! Anh em còn chưa kết hôn mà cậu đã có hai đứa con lớn như vậy rồi.

Thật không có nghĩa khí! Chuyện quan trọng như vậy cũng không nói một lời, nếu không phải Lục Kiến Chung nói thì không biết đến bao giờ nữa.

Trạch Dương, cậu....

uh...

Lạc Thiên thao thao bất duyệt không để ý tới sắc mặt khó coi của anh.

Anh ta không biết hết tình hình, chỉ biết một không biết hai, đến bây giờ anh còn chưa giải quyết xong mọi chuyện.

Cô không chịu gặp anh, muốn nói chuyện một lát cũng không, cộng thêm người nhà họ Vương ngăn cản, anh không dễ tiếp cận.

Âu Dương Hàn đứng bên cũng bị anh ta làm cho nhức đầu.

Mới sáng sớm đã dựng người anh dậy lôi anh đi trung tâm mua sắm, mua một đống đồ cho trẻ con.

Suốt cả quá trình anh vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn Lạc Thiên thì cứ vơ hết cái này đến cái khác, giống như hận không mang được cả cái siêu thị về vậy.

Người qua lại thấy hai người đàn ông lôi kéo nhau đến gian hàng cho trẻ con liền tò mò liếc nhìn họ, có người còn chỉ trỏ rồi thì thầm cười với nhau.

May mà có hai con hổ to để anh giấu cái mặt đi, anh không muốn lại được lên báo.

Lần trước có scandal với Thiên Ái đã làm lớn đến như vậy, nếu còn để bọn họ chụp được anh mua đồ cho trẻ em thì không biết sẽ viết thành cái gì.

Âu Dương Hàn lơ ngơ bị kéo đi, đến tận khi mua xong ngồi trên xe tới đây Lạc Thiên mới giải thích rõ với anh.

Thì ra cái tên này tình cờ gặp Lục Kiến Chung ở quán bar, thông qua anh ta biết được chuyện làm xét nghiệm.

Vậy nên mới vội vàng kéo anh đi mua sắm.

Anh trực tiếp ngắt lời tên kia, sau đó nói với Lâm Trạch Dương.

- Trạch Dương, là con của cậu với Uyển Tình sao? Hai người giải quyết với nhau chưa?

Lâm Trạch Dương lắc đầu, anh không biết nên giải quyết thế nào khi người trong cuộc không chịu gặp mặt.

Anh nói.

- Cô ấy không muốn nói chuyện với tôi.

Mấy ngày nay cô ấy đều ở trong biệt thự Vương gia không ra ngoài.

Anh thật sự cũng hết cách, chuyện năm đó anh muốn làm cho rõ ràng, anh muốn biết tại sao cô lại nhảy xuống biển, còn câu nói trước khi nhảy xuống là gì.

Anh thật sự rất muốn biết!

Âu Dương Hàn nghe vậy, anh suy nghĩ một lát rồi nói.

- Trạch Dương, có chuyện này tôi quên chưa nói với cậu.

Cậu còn nhớ bạn của cô ấy không?

Lâm Trạch Dương đương nhiên biết Thiên Ái, anh còn biết hai người đó là bạn rất thân thiết.

Anh khó hiểu nhìn Âu Dương Hàn.

- Có một lần tôi gặp cô ấy... ừm...!trong lúc say rượu.

Theo lời cô ấy nói thì... Uyển Tình... cô ấy yêu cậu.

Câu nói này làm cho anh và cả Lạc Thiên sửng sốt, hai người không tin thông tin vừa rồi.

Lạc Thiên cảm thấy thật nực cười.

Bọn họ tổn không biết bao công sức làm mai, Lâm Trạch Dương còn

nghĩ rằng cô ấy không yêu mình mà phiền muộn, cuối cùng lại là như vậy.

Lâm Trạch Dương khó tiếp nhận chuyện này, dù trong lòng vẫn có cảm giác vui sướng nếu chuyện này là thật, nhưng nghĩ lại năm đó cô đối xử với mình rất lạnh lùng, thậm chí còn uống thuốc tránh thai vì không muốn có con với anh.

Nếu không phải anh lén lút đổi thuốc thành vitamin thì chắc chắn sẽ không có hai đứa trẻ ra đời.

Nhưng sao bạn thân của cô lại nói như vậy? Chẳng lẽ là do say rượu lời nói ra không được tỉnh táo?

Anh nhìn Âu Dương Hàn như muốn xác nhận lại.

Anh ta nhún vai nói.

- Nếu cậu không tin thì tốt nhất là nên xác nhận với cô ấy, như vậy sẽ đáng tin hơn.

Còn nếu như cô ấy không chịu gặp mặt thì sao cậu không tìm Vương lão gia đi.

Tôi nghĩ nếu bắt đầu từ ông ấy sẽ dễ hơn, dù sao đó cũng là người nhà của cậu mà.

Lạc Thiên lại không đồng ý với cách làm của anh, anh ta cho rằng một người có thể đem chuyện này giấu đi suốt năm năm thì làm sao có thể đồng ý giúp đỡ bọn họ.

- Hàn Hàn, cậu đừng quên ông ấy cũng là một trong số những người đã đem cô ấy giấu đi đó!

Âu Dương Hàn vẫn kiên định với suy nghĩ của mình, anh nói.

- Trong chuyện năm đó chắc chắn có hiểu nhầm! Cũng có thể là do ông ấy nghĩ ở bên Trạch Dương không phải là điều tốt nên mới làm như vậy.

Chỉ cần để ông ấy biết cậu ấy không phải mối nguy hiểm đối với cô ấy thì mọi việc sẽ được giải quyết.

Lâm Trạch Dương nghe bọn họ tranh luận anh cảm thấy Âu Dương Hàn nói cũng có lí.

Nếu không thử thì làm sao biết được.

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được cơ hội nói chuyện với cô để giải quyết hiểu lầm.

Vậy nên có bằng cách nào anh cũng phải thử!
Anh gọi cho Tiểu Bạch bảo cậu ta điều tra xem bây giờ Vương lão đang ở đâu.

Sau khi biết được địa chỉ thì nhanh chóng cầm lấy chìa khóa xe ra đi xuống hầm xe.

Anh vừa ngồi vào trong thì đằng sau hai người kia cũng đồng thời ngồi vào.

Lâm Trạch Dương quay đầu nhìn bọn họ, Lạc Thiên cùng Âu Dương Hàn nhìn anh cười hì hì nhưng không chịu xuống xe.

Anh cũng đành mặc kệ họ lái xe rời đi.

Giờ không hơi sức đâu mà lo bọn họ!

Chương 89: Chương 89

Bọn họ lái xe đến một nhà hàng cao cấp, anh đưa chìa khóa cho người gác cửa để họ lái xe xuống tầng hầm.

Sau đó đi vào bên trong, đằng sau còn có hai cái đuôi to lớn lẻo đẹo theo sau.

Ba người đều là những người có tiếng tăm trong thành phố, nháy mắt nhân viên đều nhận ra.

Quản lí nhanh chân ra đón nhưng anh đi thẳng không để ý ông ta. Vương lão cùng với mấy người bạn già ở trong phòng VIP, cánh cửa bị ai đó mở ra, sau đó là ba người Lâm Trạch Dương, Âu Dương Hàn và Lạc Thiên cùng bước vào.

Vương lão nhìn thấy anh, ông vẫn ung dung ngồi nói chuyện với bạn, sự xuất hiện của nhân vật lớn cũng không thể làm gián đoạn cuộc vui của ông.

Lâm Trạch Dương tiến đến chỗ bên cạnh ông, anh nói.

- Ông, cháu có chuyện muốn nói.

- Có chuyện gì để lát nói sau, ta đang bận!

Vương lão cũng không để tâm lời anh nói, trực tiếp từ chối.

Hai người anh em của Lâm Trạch Dương thấy thế, họ liếc nhìn nhau âm thầm phát tín hiệu cho đối phương.

Vương lão đang ngồi trên ghế chuẩn bị gấp miếng thịt ngon vào miệng thì chiếc ghế tự động bị hai người kia nhấc lên, bọn họ bê cả ông lẫn ghế ra ngoài rồi đi vào một căn phòng trống bên cạnh, đặt ông xuống đó.

Sau khi xong việc hai người mới cúi đầu thành khẩn xin lỗi ông.

Vương lão thịt chuẩn bị đến miệng rồi còn bị hai thằng quý này phá mất làm ông tức không lên lời.

Ông liếc mắt lờm hai người một cái sắc nhọn, trong lòng ghi nhớ hành động này để còn nói cho ba mẹ của chúng biết, xem chúng bất kính với trưởng bối như thế nào.

Ông tức giận nói.

- Hừ! Hai thằng nhóc, đợi đấy cho ta!

Rồi ông quay sang nói với Lâm Trạch Dương.

- Cháu muốn nói gì thì nhanh lên! Ta còn chưa ăn xong.

Lâm Trạch Dương không vòng vo vào thẳng vấn đề.

- Cháu muốn nói chuyện với Uyển Tình.

- Muốn gặp nó thì đến mà gặp, chạy đến chỗ ta làm gì!

Vương lão biết rõ mấy ngày nay cô luôn cố ý tránh mặt anh, còn dặn người giúp việc đừng để anh vào nhà, nhưng ông vẫn cố tình giả vờ. Trước đây ông đã nhìn rõ rồi, cô có tình cảm với anh nhưng anh lại không chịu nhìn nhận, bây giờ thì ứng với câu "có không giữ, mất đừng tìm" !

Lâm Trạch Dương biết mình đang ở thế yếu nên chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ của ông.

- Cô ấy không muốn gặp cháu, ông có thể giúp cháu hẹn cô ấy được không hoặc là nói với cô ấy cháu thực sự muốn gặp để giải quyết hiểu lầm.

Ông hỏi lại anh một câu.

- Cháu đối với con bé có thật lòng không? Suy nghĩ thật kĩ rồi trả lời ông! Còn không thì cả đời này đừng mơ ông giúp cháu!

Ông mở lời uy hiếp, Lạc Thiên sốt ruột thay cho anh nên nói chen vào.

- Ông à, ông giúp cậu ấy đi...

- Thằng nhóc kia trật tự đi cho ông! Ồn ào!

Lạc Thiên bị ông mắng lăm mồm, anh ta ầm ức ngậm miệng lại.

Anh ta cũng chỉ là có lòng tốt thôi cũng không được!

Lâm Trạch Dương đối với câu hỏi của ông, anh không chút do dự mà trả lời chắc chắn.

- Cháu không cần phải suy nghĩ nữa.

Tình cảm cháu với cô ấy là thật! Từ năm năm trước, cháu đã biết... mình yêu cô ấy!

Sau một hồi thuyết phục, nhận thấy được sự chân thành trong lời nói của anh, Vương lão cuối cùng cũng mềm lòng.

Thật ra ông không muốn làm khó anh nhưng ông làm như vậy là có lí do.

Ông chỉ mong sau này nếu hai người có cơ hội quay lại thì anh sẽ học được cách biết trân trọng.

Hai người cũng đã có hai đứa con lớn như vậy rồi, không thể để ảnh hưởng đến sự trưởng thành của chúng.

...

Lúc này Uyển Tình vì trốn Lâm Trạch Dương mà mấy ngày không có đi làm, toàn bộ công việc cũng tạm thời giao cho người khác xử lí.

Thời gian trước cô đã tìm đến Thiên Ái, ngày hôm đó ở buổi bán đấu gia nhìn bóng lưng thất vọng rời đi đó, cô liền cảm thấy đau lòng.

Cô cảm thấy ông trời đối xử với cô không tệ, cho cô một người bạn tốt đến như vậy.

Hai người năm năm xa cách nên có rất nhiều chuyện để nói với nhau.

Mặc cho giới truyền thông tìm ráo riết nhưng cũng không thấy người đâu, còn cô ấy thì trốn đến biệt thự Vương gia để chơi với Uyển Tình.

Đến bây giờ cô ấy vẫn ngỡ đây là giấc mộng, sợ chỉ cần rời đi thì cô sẽ biến mất.

Vì thế mới mang theo hành lí đến làm ổ ở nhà cô.

Toàn bộ công việc cô đều hủy hết làm cho người hâm mộ tưởng cô có vấn đề gì.

Cô ấy chỉ đơn giản đăng Weibo nói rằng thời gian này tạm thời

ngưng hoạt động, dành thời gian cho một người quan trọng.
Tuy chỉ là dòng tin đơn giản nhưng “người quan trọng” mà cô ấy nhắc đến cũng khiến tất cả đứng ngồi không yên, các nhà báo lớn đều đang dốc sức truy tìm danh tính.
Thiên Ái cùng với Uyển Tình thong thả ngồi xem ti vi, trên bàn bị cô ấy bày một đồng hồ ăn vặt, nước ngọt.

Uyển Tình ngao ngán nhìn cái đồng hồ bừa bộn trên bàn, không ngờ nhiều năm rồi mà cô ấy vẫn giữ thói quen này.

Lúc trước mỗi lần xem phim xong là cái nhà y như chuồng heo, bừa bộn đầy kín túi giấy đồ ăn.

Thiên Ái xem phim hài không ngừng cười lớn, cô cũng hết cách.

Nhưng cô thích tính cách này của cô ấy, phóng khoáng, nhiệt tình, luôn làm cho người bên cạnh cảm thấy vui vẻ.

Xem xong phim, hai người cùng nhau thu dọn, chuông điện thoại của Thiên Ái vang lên, cô ấy vui vẻ nói với cô đã đến giờ đón hai nhóc con về nhà.

Nói xong chạy nhanh lên tầng lấy túi, khóa xe đi đón trẻ.

Uyển Tình thấy cô yêu quý trẻ con như vậy liền trêu đùa cô ấy.

- Này, cậu thích trẻ con như vậy sao không tìm một người đàn ông rồi sinh đi.

Thiên Ái bĩu môi vui vẻ nói.

- Ai cần đàn ông làm gì! Không phải tớ đã có hai tiểu hài tử tròn tròn đáng yêu rồi sao! Haha...

Thiên Ái đã nhận làm mẹ đỡ đầu cho hai đứa trẻ rồi.

Giờ cô không cần đàn ông cũng có thể có con như thường!

Chương 90: Chương 90

Tiểu Minh, Tiểu Nam! Mẹ nuôi đến rồi đây!

Thiên Ái vừa xuống xe nhìn thấy hai đứa nhóc liền vui vẻ chạy tới, nhìn cô ấy làm gì có dáng vẻ mẹ nuôi mà giống như một đứa trẻ vui mừng khi thấy bạn của mình.

Hai người mỗi người bế một đứa.

Tiểu Nam được mẹ bế thì vui ra mặt, cậu rất thích cảm giác này.

Nhưng so với cậu thì Tiểu Minh khuôn mặt khổ sở vì người bế cậu là Thiên Ái, hai cái má của cậu gần đây sắp bị cô kéo dẫn ra rồi.

Thiên Ái vì tính cách của cậu giống y hệt như ông cụ non vậy nên mới hay nổi ý trêu chọc cậu bé.

Hai đứa đều dễ thương làm cô rất thích!

Sau khi hai người lên xe đi mất, có hai người một nam một nữ từ sau chiếc xe đỗ bên kia đường bước ra.

- Á!

- Sao vậy? Sao thế?

Người phụ nữ tức giận quay sang lườm người đàn ông.

- Tóc.

Mắc vào áo rồi!

- Ấy chết! Xin lỗi, xin lỗi bà! Để tôi gỡ cho.

Hai người đang nói chuyện chính là ba mẹ của Lâm Trạch Dương.

- Được rồi.

Xong rồi.

Nhưng mà... sao chúng ta không trực tiếp gặp họ, tại sao lại phải trốn chứ?

Lâm lão gia không hiểu, người nằng nặc đòi gặp cháu là bà nhưng bây giờ lại ngăn cản ông.

Lâm phu nhân chép cái miệng nói.

- Ông biết cái gì! Tôi làm vậy là có lí do hết.

Ông không phải cũng đã nghe thằng nhóc Thiên Thiên nói rồi sao.

Thằng con nhà mình không hiểu phong tình, dùng kế ép buộc con gái người ta ở bên mình, sau đó còn hại người ta suýt chết, ông nói xem cô ấy không hận con trai mình sao? Bây giờ chúng ta đột ngột ra nhận cháu, khéo làm cô ấy tức giận ôm cháu đi mất thì mất cháu à! Lâm lão gia nghe vậy cũng thấy đúng.

Con trai ông làm nhiều chuyện sai trái như vậy, ai cũng sẽ phải tức giận thôi.

Để an toàn thì tốt nhất là phải hành động từ từ, đứng từ xa nhìn cháu dù không đã nhưng còn thấy là còn hi vọng.

Bây giờ chỉ mong thằng con mình nó nhanh giải quyết chuyện này thôi.

...

Uyển Tình với Thiên Ái đón hai đứa xong thì lái xe về nhà.

Vừa vào nhà bước chân của cô dừng lại khi nhìn thấy Lâm Trạch Dương đang ngồi trong phòng khách với Vương lão.

Cô đưa mắt nhìn sang ông, đoán chắc là ông để anh vào nhà, gương mặt cô có chút biến đổi nhưng nhanh chóng biến mất.

Thiên Ái nhìn thấy anh cũng rất ngạc nhiên không kìm được mà lén nhìn sang bạn mình.

Mặc dù sắc mặt không có gì là thay đổi nhưng cô ấy biết trong lòng

Uyển Tình chắc chắn không được bình tĩnh giống như bề ngoài.

Gặp lại người từng làm tổn thương mình sâu sắc làm sao lại không cảm thấy đau lòng.

Huống chi cô ấy cũng đã biết năm đó xảy ra chuyện gì nên càng hiểu cô đã phải trải qua nỗi đau như thế nào.

Nhưng khi nghe cô nói tất cả chỉ là âm mưu của anh, cô ấy vẫn cảm thấy kì lạ.

Dáng vẻ đau đớn, tuyệt vọng của anh khi Uyển Tình rơi xuống biển đến bây giờ Thiên Ái vẫn không thể nào quên.

Năm đó anh như cái xác không hồn, trong mắt chỉ còn lại sự trống rỗng dù bị mẹ Uyển Tình đánh cũng không chút phản kháng.

Toàn bộ cô ấy đều chứng kiến hết, không thể nào là giả nên chuyện cô nói, cô ấy khó tránh khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Cô ấy cũng đã từng cố gắng nói điều này cho cô nhưng căn bản Uyển Tình không có chút hứng thú, còn ngắt lời Thiên Ái.

Cô đã không còn quan tâm đến sự thật là gì nữa!

Còn sự thật đằng sau là gì e rằng chỉ còn một người có thể giải đáp! Người đó không ai khác chính là thủ phạm gây ra tất cả mọi chuyện – Tạ Tú Linh.

Nhưng cô ta trên đường bị áp giải đến nhà giam đã được một kẻ thần bí cứu đi, đến giờ vẫn không rõ tung tích.

Lâm Trạch Dương nhìn thấy cô đã trở về anh vui mừng đứng dậy, ánh mắt thâm tình nhìn cô.

Đột nhiên ánh mắt anh di chuyển sang Thiên Ái đang đứng bên cạnh.

Sự xuất hiện của cô ấy làm anh nghi ngờ cô có thể đã nhớ lại tất cả.

Nghĩ đến thái độ lúc ở bệnh viện, anh càng khẳng định hơn.

Tiểu Nam nhận ra anh chính là chú đẹp trai tối hôm đó đã tới nhà, cậu bé phấn khích lắc tay cô nói.

- Mẹ ơi, là chú đẹp trai kìa!

Uyển Tình nhớ ra hai đứa trẻ còn ở đây, cô nhờ người giúp việc đưa hai bé về phòng.

Sau khi sắp xếp cho hai đứa, cô cố gắng thuyết phục bản thân phải bình tĩnh, tránh bộc lộ cảm xúc thật trong lòng.

Giờ cô chỉ mong nhanh kết thúc với anh để bắt đầu một cuộc sống mới! Một cuộc sống không có sự tồn tại của anh!

Ánh mắt chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua, sau đó cô nói với Vương lão.

- Ông, cháu lên lầu trước!

Uyển Tình đang định rời đi thì Vương lão gọi cô lại, ông thờ dài nói với cô.

- Tuyết Nhi à! Ông nghĩ hai đứa nên nói chuyện với nhau...

- Cháu không nghĩ mình với anh ta có gì cần nói!

Cô lạnh lùng cắt đứt lời của ông.

Phải! Anh và cô đã kết thúc từ năm năm trước rồi!

Nói xong cô xoay người bỏ đi, cánh ta lại bị Lâm Trạch Dương giữ lại.

Cô nhìn anh với đôi mắt giận dữ, cố kéo tay khỏi nhưng anh nắm rất chặt, dù thế nào cũng quyết không buông ra.

Cuối cùng cô đành thỏa hiệp.

Wương lão bảo hai người họ hãy nói chuyện riêng với nhau trong thư phòng.

....

- Uyển Tình, em...

- Lâm Trạch Dương! Trước khi nói chuyện, tôi muốn anh nhớ kĩ điều này trước! Tôi, bây giờ tên Vương Tuyết Nhi.

Đình Uyển Tình đã chết từ từ năm năm trước rồi! Mong anh nhớ kĩ cho kĩ!

Lâm Trạch Dương nghe thấy cô phủ nhận mình của quá khứ, anh đau lòng hỏi cô.

- Em... nhớ lại rồi sao? Phải vậy không?

Uyển Tình không thừa nhận cũng không phủ nhận, cô quay mặt đi không nói.

Lâm Trạch Dương thấy thái độ của cô liền biết suy đoán của mình là đúng.

Lâm Trạch Dương có chút không nói lên lời.

Nếu cô đã nhớ lại tất cả thì chắc chắn cũng nhớ những tổn thương anh gây ra cho cô, thảo nào lúc ở bệnh viện ánh mắt cô nhìn anh lại kì lạ như vậy.

Thấy anh im lặng lúc lâu cô mất kiên nhẫn muốn bỏ đi.

Lâm Trạch Dương vội vàng giữ tay cô lại, anh nói.

- Xin lỗi... !

Lời xin lỗi đột ngột của anh làm cô dừng bước.

Không ngờ một người luôn cao ngạo như anh cũng có ngày cúi đầu trước người khác.

Bên cạnh anh hai năm, yêu thầm anh tám năm nhưng con người hiện tại của anh lại khiến cô không hiểu nổi.

Cô thậm chí còn nghi ngờ người đang đứng trước mặt có khi nào là một người khác?

Cô nhìn anh với ánh nhìn khó tin, đột nhiên cơn tức giận dâng lên, giọng cô hơi lớn nói.

- Anh... anh... Tại sao? Rốt cuộc anh đang muốn làm gì hả? Lời vừa rồi là có ý gì? Xin lỗi sao? Anh cảm thấy có lỗi vì cái gì, vì cái gì chứ? Cô thật sự không thể bình tĩnh được nữa, giọng nói khàn đi.

Năm năm trước anh không yêu cô, anh làm tất cả chỉ vì nghĩ rằng cô là người đàn bà nham hiểm, là nguyên nhân khiến cho anh và vị hôn

thê của anh phải chia tay.

Năm năm sau lại ở đây làm trò ngớ ngẩn để cầu xin sự tha thứ từ cô. Lâm Trạch Dương nghe thấy tiếng khóc của cô, trái tim anh cũng đang rỉ máu.

Uyển Tình khóc một hồi cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, cô lạnh lùng nói với anh.

- Nếu anh muốn tôi tha thứ thì thừa nhận đi! Thừa nhận tất cả những chuyện xấu mà anh cùng với vị hôn thê của mình đã làm!
Lâm Trạch Dương khó hiểu nhìn cô.

Tại sao lại nói anh cùng Tạ Tú Linh? Anh và cô ta từ đầu đến cuối ngoài hữu danh vô thực ra thì chẳng còn liên quan gì với nhau. Uyển Tình tưởng anh giả bộ ngây thơ, trong lòng lại thêm căm hận.

Cô nghĩ nếu anh không muốn nói vậy thì để cô nói.

- Anh không nhớ hay không dám? Những việc tàn nhẫn mà anh và cô ta đã làm với tôi, anh quên hết rồi sao?
Lời này càng làm cho đầu óc anh rối mù.

Anh thừa nhận mình làm nhiều điều tổn thương cô nhưng anh không hề hợp tác với Tạ Tú Linh!

Uyển Tình hít một hơi thật sâu căm phẫn nói.

- Anh tiếp cận tôi là để trả thù tôi, vì nghĩ rằng tôi là nguyên nhân khiến anh và người mình yêu phải chia tay.

Sau đó... sau... sau đó lại cùng cô ta biến tôi trở thành kẻ thứ ba làm hại tôi và gia đình mình bị... bạo lực mạng.

Cuối cùng... bắt cóc tôi, muốn dồn tôi vào chỗ chết! Các người hại tôi còn chưa đủ sao? HẢ?

Sắc mặt Lâm Trạch Dương chấn động! Cô là người phụ nữ anh yêu, là người anh muốn dùng suốt quãng đời còn lại để bảo vệ, che chở, sao lại muốn cô chết?

Anh vội vàng hỏi cô.

- Ai nói với em như vậy?

- Sao? Làm chuyện xấu còn không cho người khác nói sao? Năm năm trước... trong căn nhà bỏ hoang... cô ta đã nói hết sự thật cho tôi biết rồi.

Kể cả những âm mưu nham hiểm của anh... cũng nói rồi! Anh... có phải... rất hài lòng khi kế hoạch của mình thành công không?

Uyển Tình cười tự giễu nói những lời mỉa mai.

Lờ ng ngợc nhói đau, anh không ngờ cô lại dễ dàng tin những lời hoang đường đó của cô ta.

Anh thật lòng muốn cô làm người phụ nữ của mình nên mới dùng thủ đoạn uy hiếp cô.

Anh sợ nếu không làm như vậy thì cô sẽ bị người đàn ông khác cướp đi mất.

Nhưng sao tình cảm chân thành của anh thì ra trong suy nghĩ của cô nó lại trở thành thứ méo mó, đáng khinh!

Đôi mắt anh tràn ngập thất vọng, trái tim trở nên lạnh giá, bàn tay đang nắm lấy tay cô từ từ buông thõng, sau đó thất thần xoay người rời đi.

Trước mở cửa ra ngoài, anh chỉ để lại một câu nói.

- Tôi... đối với em... là thật!

Cánh cửa đóng lại, một lần nữa ngăn cách hai con người yêu nhau nhưng lại bị vô số hiểu lầm ngăn trở.

Lâm Trạch Dương đi rồi, Uyển Tình không còn sức lực, cô suy sụp ngồi dưới đất, nước mắt như trân châu bị đứt không ngừng rơi xuống.

Cô dùng hai tay bịt chặt miệng ngăn không cho tiếng khóc phát ra, không để người khác nghe thấy.

Lâm Trạch Dương sau khi ra ngoài cũng không rời đi lập tức mà đứng tựa người vào cửa.

Vốn tưởng rằng hôm nay có thể triệt để hóa giải mọi hiểu lầm, cô sẽ trở lại bên anh một lần nữa, hai người sẽ có được một cuộc sống mỹ mãn cùng với hai đứa con trai đáng yêu.

Nhưng ý trời trêu người, hai người nói chuyện một hồi kết quả mọi thứ lại tồi tệ hơn.

Đột nhiên Lâm Trạch Dương phát hiện ra trên mặt mình có nước, anh nhẹ nhàng đưa tay lên chạm vào.

Nhìn thấy nước mắt, anh nở nụ cười tự giễu, đây là lần thứ hai anh khóc rồi! Từ khi gặp cô anh thay đổi thật nhiều!

Từ phía xa, Vương lão cùng Thiên Ái nhìn thấy anh thất thần đứng ngoài cửa.

Cả hai người đều bị dáng vẻ này của anh dọa cho ngây ngốc.

Đặc biệt là Vương lão, ông nhìn anh lớn lên từ nhỏ nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy anh bày ra bộ mặt đau khổ như vậy, hình như ông còn nhìn thấy anh đang khóc.

Ông dụi dụi mắt nhìn lại vẫn thấy đúng là anh đang rơi nước mắt.

Ông ngạc nhiên quay sang hỏi Thiên Ái cũng đang đứng há hốc mồm bên cạnh.

- Tiểu Ái à, cháu cũng nhìn thấy những gì ông đang thấy đúng không? Trạch Dương... thẳng nhóc lạnh lùng đó...!đang khóc thật hả trời?

Thiên Ái cũng không ngờ mình lại có thể bắt gặp cảnh tượng nghìn năm có một.

Cô khẽ gạt đầu vài cái, mắt vẫn nhìn chăm chăm anh.

Hai ông cháu nhìn nhau một lúc rồi đồng thời lắc đầu thờ dài.

Điềm Điềm: Hic.

Nam nữ chính của chúng ta vẫn chưa thể về bên nhau!!!!!! ☹️☹️☹️

Chương 91: Chương 91

Lâm Trạch Dương đứng một lúc thì rời đi.

Lúc đi ngang qua Vương lão với Thiên Ái, anh hướng ông khẽ gật đầu một cái rồi đi thẳng.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, hai người đều nghĩ chắc mọi chuyện vẫn chưa thể kết thúc, vẫn còn rất nhiều thử thách mà ông trời dành cho bọn họ.

Wương lão cảm thấy đây cũng một phần là do anh tự làm tự chịu.

Nếu năm đó không gây ra nhiều lỗi lầm như vậy thì biết đâu chừng bây giờ đã xây dựng được một gia đình hạnh phúc cho riêng mình rồi.

- Ông, để cháu vào xem Tiểu Tình thế nào rồi.

Thiên Ái lo lắng nói.

Wương lão gật đầu phẩy phẩy tay ý bảo cô ấy hãy đi đi.

Bây giờ cô rất cần một người để tâm sự!

Thiên Ái sau khi nhận được sự đồng tình của ông, cô ấy bước nhanh về phía thư phòng.

Nhưng trước khi cô ấy kịp mở cửa thì người bên trong đã bước ra. Uyển Tình điều chỉnh cảm xúc xong thì đứng dậy ra ngoài, nhưng nhìn vào ai cũng biết cô vừa trải qua chuyện đau lòng, đôi mắt vẫn còn sưng đỏ, rõ ràng vừa rồi ở trong đó cô đã khóc rất thương tâm. Thiên Ái thấy bạn mình như vậy thì đau lòng.

Cô ấy nhận ra được hai người này có tình cảm với nhau nhưng lại không ngừng làm tổn thương trái tim đối phương.

Thiên Ái tiến đến ân cần hỏi thăm cô.

- Tiểu Tình, cậu không sao chứ? Hai người... ờ....

- Mình hơi mệt! Mình lên phòng trước đây.

Nói xong Uyển Tình nhắc chân mệt mỏi rời đi.

Trở về phòng ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, những hạt mưa đã bắt đầu rơi từ khi nào, câu nói trước khi rời đi của anh lại vang lên trong đầu cô.

Cô vẫn chưa hiểu lời đó của anh là có ý gì.

Trong lúc cô còn đang mải suy nghĩ, Thiên Ái ở bên ngoài mở cửa bước vào.

Uyển Tình trông thấy Thiên Ái vội thu lại cảm xúc, cô gượng cười nói với cô ấy.

- Cậu tìm mình có chuyện gì sao?

Thiên Ái còn đang ngồi xuống bên giường, cô ấy còn đang phân vân có nên nói với cô chuyện mình vừa thấy không.

Nếu nói ra lại sợ cô đau lòng nhưng không nói ra thì có lẽ cả đời này anh và cô sẽ sống mãi trong hiểu lầm.

Người có tình mà không thể bên nhau thì thật đáng tiếc!

Câu nhắc lại một lúc cô ấy quyết định nói ra lời trong lòng.

- Tiểu Tình, cậu nghe mình nói này.

Lần này, cậu nhất định phải để mình nói hết nhé!

Uyển Tình thấy thái độ cô ấy nghiêm túc như vậy thì gật đầu chấp nhận.

Thiên Ái thấy cô đồng ý, cô ấy dè dặt nói.

- Vừa rồi... ừm, mình thấy bên ngoài thư phòng... Lâm Trạch

Dương... anh ta... anh ta đang khóc!

Thiên Ái vừa nói nhưng cũng không quên quan sát sắc mặt của cô.

Cô ấy nhận ra những lời vừa rồi mình nói quả nhiên đã có hiệu quả, thành công làm ra biến hóa lớn trên khuôn mặt hờ hững lúc ban đầu.

Cô ấy dừng một chút lại nói tiếp.

- Có thể điều này là rất khó tin nhưng nó lại là sự thật.

Hơn nữa... đáng về lúc này còn rất bi thương... Mình còn nhớ năm năm trước vào cái ngày cậu mất tích, anh ta cũng chính là mang đáng về này.

Quả thật... chính mình còn cảm thấy đó như một giấc mộng nữa à! Thiên Ái nói có chút cường điệu nhưng trong đó đều là sự thật.

Bộ dạng suy sụp lúc đó của anh vẫn còn hiện rõ trong tâm trí cô ấy.

Một người độc tài, cao lãnh như anh nhưng lại để mặc cho người khác tùy tiện đánh chửi, dù vậy cũng không chống trả, giống như người đã chết vậy, không có dấu hiệu nào của sự sống!

Là người đã chứng kiến tất cả cô ấy không thể khoanh tay đứng nhìn không nói.

Nếu hai người có thể giải quyết hiểu lầm thì đây chính là kết quả viên mãn nhất.

Uyển Tình nghe những gì cô ấy nói, cô lại nhớ đến đáng về cùng cậu nói trươg lúc anh rời đi.

Nhưng chuyện năm đó thật sự đã xảy ra, cô cũng đã nghe từ chính miệng anh nói ra.

Cô ngập ngừng nói với Thiên Ái.

- Nhưng mà... cậu cũng đã nghe mình nói đó... năm đó Tạ Tú Linh chính miệng nói với anh... Không những vậy những lời tuyệt tình anh ta nói trong điện thoại mình đều nghe rõ từng chữ... nó khắc sâu vào trong tim mình... thì làm sao có thể là giả chứ?

Thiên Ái cảm thấy trong chuyện này có một lỗ hổng lớn, cô ấy nói.

- Cậu... chắc chắn người nói chuyện điện thoại là Lâm Trạch Dương sao?

- Mình chắc... chắc mà.

Sớm chiều bên cạnh hơn hai năm... cả quãng đường thanh xuân... yêu thầm, giọng của anh ta...!mình không thể nào quên!
Cô quả quyết nói.

Yêu một người sâu sắc không thể nào đến giọng nói của người đó lại không nhận ra.

Tuy cô nói là vậy nhưng Thiên Ái lại nghĩ đến một khả năng, cô ấy đột nhiên nói lớn.

- Ah! Diễn viên lồng tiếng! Đúng rồi, hiện nay có rất nhiều diễn viên lồng tiếng, họ có thể giả giọng của bất cứ ai mà họ muốn.

Cậu có nghĩ... đó là quý khách của Tạ Tú Linh không?
Uyển Tình suy nghĩ một lúc, cô lắc đầu không biết.

Bây giờ cô rất rối, không phân biệt được đâu mới là thật.

- Thiên Ái, cậu để mình suy nghĩ một chút được không? Mình hiện tại không biết sao nữa!

- À... ừm.

Được rồi.

Điều cần nói mình cũng đã nói hết rồi.

Cậu cứ nghỉ ngơi trước đi.

Đừng suy nghĩ nhiều quá, ha!

Thiên Ái thấy sắc mặt của cô cũng không tốt, cô ấy hiểu được tâm trạng lúc này của cô.

Sau khi dặn dò cô nghỉ ngơi thì cô ấy cũng ra ngoài.

Ngồi trong phòng một mình Uyển Tình ôm lấy đầu suy nghĩ.

Lúc trước Thiên Ái nhiều lần nhắc nhở nhưng cô vẫn luôn không muốn tiếp tục đào bới sâu chuyện đã qua nhưng bây giờ có nhiều điều khiến cô phải suy nghĩ lại.

Nếu là hiểu lầm thì cô phải làm rõ, dù thế nào cô cũng không muốn đổ oan cho người vô tội.

Chương 92: Chương 92

Bóng dáng cô độc người đàn ông đứng trước cửa kính, ánh mắt xa xăm nhìn về phía thành phố với dòng người đông đúc, trên mặt anh phảng phất cảm giác ưu phiền.

Lâm Trạch Dương nhìn cơn mưa trắng xóa đất trời, trong tâm lại nổi lên nỗi đau đớn không nguôi! Đã mấy ngày kể từ khi anh rời khỏi Vương gia, trái tim vẫn đau đớn vì sự không tin tưởng của cô.

Từ hôm đó anh trở lại công ty, bắt đầu lao vào công việc để tê liệt chính mình, giảm bớt nỗi nhớ nhung trong lòng.

Nhưng những lúc rảnh rỗi lại không tìm được mà nhớ đến cô.

Trái tim anh dường như đã không còn là của chính mình, nó sớm đã thuộc về một người khác!

CỐC CỐC!

Tiếng gõ cửa phá vỡ không gian yên tĩnh, Lâm Trạch Dương điều chỉnh lại tâm trạng, anh trở lại bàn làm việc, cất giọng nói lạnh lùng.

- Vào đi!

Tiểu Bạch trên tay cầm theo một chồng tài liệu mang vào đặt lên bàn, cậu nhìn anh chăm chú, ánh mắt mang theo dò xét.

Dạo gần đây chủ tịch của anh ta lại trở nên chăm chỉ lạ thường! Rõ ràng mấy hôm trước còn không tập trung vào công việc, cả ngày cứ bần thần như người mất hồn, vậy mà có một hôm đột nhiên đến công ty còn đem hết công việc tồn đọng trong một đêm giải quyết tất cả.

Hành động kì lạ này khiến cho tất cả mọi người đều bất ngờ, không hiểu ông chủ mình bị cái gì.

Hôm nay anh còn bảo anh ta mang cho anh tất cả bản báo cáo tổng

kết cuối năm về công việc, tình hình của cả tập đoàn trong mười năm trở lại đây.

Nhìn anh lại bắt đầu điên cuồng làm việc Tiểu Bạch có chút lo lắng, cậu không chịu được mà cẩn thận lên tiếng nhắc nhở.

- Chủ tịch... anh đừng làm quá sức nếu không sẽ có chuyện đó!

Lâm Trạch Dương không thèm để ý tới cậu ta tiếp tục công việc của mình.

Tiểu Bạch bất lực trước sự ngoan cố của sếp mình nhưng cậu ta thật sự rất lo cho sức khỏe của anh.

Nếu vì làm việc quá sức mà có chuyện gì xảy ra thì thật tồi tệ!

Lâm Trạch Dương thấy cậu ta vẫn chưa đi, anh liền lên tiếng nhắc nhở, đầu vẫn cắm cúi làm việc.

- Cậu còn việc gì nữa sao?

Nghe thấy tiếng của anh, Tiểu Bạch chỉ có thể nhăn nhó ra ngoài.

Theo anh bao năm, cậu ta hiểu rất rõ chủ tịch của mình là kiểu người cố chấp, sẽ không dễ dàng bị người khác lay động.

Trên thế giới chỉ có duy nhất một người nhưng bây giờ người đó lại chính là nguyên nhân khiến anh thành ra như vậy.

Tiểu Bạch cảm thán mình thật may mắn khi cậu ta và vợ vừa gặp đã yêu nhau, hơn nữa cả hai còn là mối tình đầu của nhau vậy nên cảm giác thất tình là chưa bao giờ phải trải qua.

Nghĩ đến vợ và những đứa con ở nhà, Tiểu Bạch đứng trước cửa phòng bất giác mỉm cười hạnh phúc.

Đúng lúc cảnh tượng này Âu Dương Hàn lại bắt gặp được.

Anh ta bước đến vỗ mạnh vào vai cậu ta, đùa giỡn hỏi.

- Này! Cười cái gì mà vui vậy? Được tăng lương hả?

Tiểu Bạch nhận ra ý tứ trêu chọc trong câu nói, cậu ta thờ dãi nói.

- Haizz! Lương của tôi đã đủ cao rồi! Nhà cửa, vợ con đều có, cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, còn cầu mong gì tăng lương chứ! Đâu giống như một số người lớn tuổi hơn cả tôi rồi mà người yêu vẫn còn

chưa có.

Âu Dương Hàn thầm nghĩ cậu ta đang mĩa mai mình lớn tuổi rồi mà không ai thềm đây mà.

Anh khoanh tay trước ngực nói.

- Hừ! Xem ra gan dạ này lớn quá nha! Còn dám nói móc tôi hả?

Tiểu Bạch vẻ mặt vô tội nói.

- Đâu anh Âu, tôi đang nói người khác mà.

Tự anh nhận là mình ấy!

Âu Dương Hàn đảo mắt, kiềm chế nói.

- Được! Xem như cậu lợi hại! Ok, không đùa nữa.

Sếp cậu có trong đó không?

Nhắc đến anh nét mặt Tiểu Bạch lại trầm xuống, cậu lôi Âu Dương Hàn sang một góc thấp giọng nói chuyện.

- Anh tới đúng lúc lắm.

Mấy ngày liền Lâm tổng kì lạ lắm.

Tính khí thay đổi thất thường, thường xuyên nổi nóng, còn có bệnh cuồng công việc trở nên nghiêm trọng hơn ngày trước, tôi e rằng cứ thế này anh ấy sẽ gục mất.

Anh là bạn của anh ấy, nói vài lời khuyên giúp đi!

- Nghiêm trọng vậy sao?

Âu Dương Hàn thấy lần này xem ra khó giải quyết rồi.

Người anh em lần đầu biết yêu lại thất tình! Haizz!!!

- Được rồi, để tôi vào xem thử.

Cậu đi làm đi.

Nhưng biểu tình này thì đúng là như Tiểu Bạch đã nói, xung quanh anh bảo phủ bởi sự u tối.

Âu Dương Hàn hăng giọng thu hút sự chú ý của anh.

Lâm Trạch Dương nhìn thấy anh cũng chỉ nhàn nhạt ngẩng đầu lên rồi lại cụp mắt tiếp tục làm việc.

Âu Dương Hàn thấy anh lạnh nhạt như vậy, anh ta chỉ có thể chủ động lên tiếng.

- Nghe Tiểu Bạch nói mấy hôm nay rất bận rộn nhỉ?

Lâm Trạch Dương biết thư kí của mình chắc lại nhiều chuyện nói với anh ta, xem ra dạo gần đây cậu ta ngựa ngáy miệng đang cần người giúp đỡ rồi.

Anh hờ hững đáp lại.

- Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?

Âu Dương Hàn gãi gãi mũi, anh ta nói.

- Không lẽ không có việc gì thì không được tới tìm anh em tốt của mình sao?

Lâm Trạch Dương liếc anh ta một cái nói.

- Tôi không có thời gian để đùa với cậu.

Âu Dương Hàn lên tiếng phản đối.

- Tôi cũng đâu có đùa với cậu.

Thôi, không nói nhiều nữa, tôi có chuyện quan trọng cần nói với cậu.

Âu Dương Hàn dừng một chút về mặt nháy mắt trở nên trầm trọng nói.

- Cô ta trở lại rồi! Ừm...!Mấy ngày trước người của tôi báo thấy Tạ Tú Linh xuất hiện ở sân bay nhưng sau đó lại để mất dấu cô ta rồi.

Nghe đến tên người đó, bút trên tay anh bị gãy làm đôi, nộ khí ngùn ngụt dâng lên khiến cho người đứng xa như Âu Dương Hàn cũng cảm thấy ớn lạnh, anh ta khẽ lùi lại một bước.

Hàm răng anh nghiến chặt, giọng nói lạnh lẽo vang lên.

- Cô ta còn dám xuất hiện!

- Ừ, đúng vậy.

Nhiều năm như vậy không có tin tức bỗng dừng lại trở về, tôi nghĩ trong chuyện này nhất định không đơn giản! Người đứng sau cô ta

thể lực cũng không nhỏ, nếu không chúng ta không thể mất nhiều thời gian tìm kiếm như vậy.

Vớì lại...!cô ta hẳn rất căm hận cậu! Dù sao cậu cũng khiến nhà cô ta phá sản, nợ nần chồng chất, bản thân lại còn phải sống trốn chui trốn lủi khỏi lệnh truy nã của cảnh sát...!Ấy, mà khoan...!Nếu để cô ta biết Uyển Tình vẫn còn sống...!Chẹp! Thật không dám tưởng tượng cô ta sẽ lại làm ra thủ đoạn ác độc thế nào nữa!
Nói đến đây Âu Dương Hàn thực sự lo sợ.

Mặc dù bây giờ cô ấy có rất nhiều người bảo vệ nhưng không phải năm đó cũng vậy sao.

Lâm Trạch Dương cho bao nhiêu vệ sĩ tinh anh nhất bảo vệ nhưng cuối cùng cô vẫn rơi vào tay cô ta, suýt nữa còn mất luôn cái mạng. Lâm Trạch Dương nghe anh ta nói vậy trong lòng cũng thấy lo lắng, anh sợ cô lại gặp nguy hiểm.

Không những vậy, họ còn có hai đứa con, chúng chắc chắn cũng sẽ trở thành mục tiêu của người đàn bà thâm hiểm đó.

Từ chuyện lần trước anh đã buộc mình không nghĩ đến cô nhưng khi cô có thể bị người khác làm hại anh lại không kìm được trái tim mà quan tâm cô.

Lâm Trạch Dương vội nói với Âu Dương Hàn.

- Hàn, cậu giúp tôi sắp xếp cho bọn họ.

Ừm....!Đừng để người khác biết...

- Được.

Quyết định vậy đi.

Tôi cũng sẽ cho người tìm kiếm cô ta, có tin tức gì tôi sẽ thông báo cho cậu biết trước.

Âu Dương Hàn đương nhiên đồng ý với thỉnh cầu của anh, khó khăn lắm mới có cơ hội được người cao ngạo như anh nhờ vả, chắc chắn

là phải tận tình giúp đỡ.

Chương 93: Chương 93

Reng reng...

- Alo.

Anh tìm được rồi sao? Rồi, Trương Hằng đúng không, được, địa chỉ....! Cảm ơn anh! Tạm biệt!

Uyển Tình thấy Thiên Ái nhận điện thoại xong thì rất vui mừng, cô tò mò hỏi.

- Nói điện thoại với ai mà vui vậy?

Thiên Ái gương mặt hớn hở quay sang lắc vai cô nói.

- Thám tử mình thuê đã tìm được diễn viên lồng tiếng đó rồi.

Nghe nói năm năm trước, trước khi xảy ra chuyện vài ngày, anh ta là diễn viên lồng tiếng duy nhất có tiếp xúc với cô ta.

Bây giờ chúng ta đi gặp anh ta hỏi rõ mọi chuyện.

Uyển Tình nghe vậy cũng muốn nhanh tới đó, nhưng cô lại có chút lưỡng lự.

Cô sợ chân tướng quá tàn nhẫn, cô không biết mình có thể chấp nhận không.

Dù sao cô cũng đã quyết định quên đi anh nên giờ khi đào bới lại sự thật, người đau lòng cuối cùng vẫn là mình.

Thiên Ái nhìn biểu hiện trên mặt cô liền biết cô đang sợ hãi điều gì.

Tuy vậy, thả dững cảm một lần còn hơn để hối hận cả đời!

Cô ấy dứt khoát kéo cô từ trên giường xuống, không cho cô kéo dài thời gian nữa.

...

Hai người bọn họ lái xe một đoạn đường dài dừng trước một khu chung cư.

Nhìn toà nhà trước mắt bước chân cô chậm lại, sau đó hít một hơi sâu rồi vào cùng Thiên Ái.

- Có ai ở nhà không? Xin hỏi anh Trương có đây không?
Thiên Ái bấm chuông một hồi vẫn không thấy ai ra mở.

Uyển Tình kéo tay cô nói.

- Hay chúng ta về đi, có khi anh ta ra ngoài rồi cũng nên.

- Không đâu, thám tử mình thuê nói anh ta ở nhà mà.

Thiên Ái vẫn không chịu bỏ cuộc, cô ấy vừa bấm chuông vừa gõ cửa ầm ầm.

Cuối cùng một lúc sau, một người đàn ông quần áo xộc xệch, đầu tóc rối mù ra mở cửa, giọng anh ta mang theo gắt gỏng.

- Tên chết tiệt nào thế không biết!

Nhìn thấy bộ dạng này của anh ta, cô và Thiên Ái không nhin được mà lên nhìn về phía nhau, trong lòng thầm nghĩ hai người chắc vừa mới phá hỏng chuyện "đại sự" của người ta rồi.

Thiên Ái cắn răng nghiêng mặt về một bên thầm mắng cái tên thám tử chết tiệt kia không nói cho cô biết nhà anh ta còn có "khách" để họ chú ý một chút.

Hắt xì!!!!

Ở một nơi nào đó, vị thám tử kia bị cô mắng bỗng hắt hơi một cái, anh ta đưa tay sờ trán phát hiện mình không sốt như vậy chỉ có thể là người nào đó vừa nói xấu mình.

Thiên Ái cũng hơi ngỡ ngàng, cô nở nụ cười gượng hỏi.

- Ách, thật ngại quá...!làm phiền rồi.

Nhưng...!anh có phải là Trương Hằng không? Làm nghề diễn viên lồng tiếng?

Trương Hằng nhìn hai người phụ nữ trước mặt.

Một người gương mặt thanh thoát, động lòng, còn một người tuy đeo

chiếc kính râm to đùng che khuất nửa khuôn mặt nhưng nghe giọng nói chắc cũng là mỹ nữ.

Trong nháy mắt từ thái độ bức tức vì bị làm hỏng chuyện tốt liền chuyển sang niềm nở tiếp đón.

Anh ta còn nhanh chóng chỉnh lại cúc áo, vuốt lại mái tóc tổ quạ của mình hất ra sau.

- Ờm...!À...!Hai cô là ai vậy? Tới tìm tôi có chuyện gì sao?

Thiên Ái nhìn thái độ quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ của hắn, ánh mắt sáng như đèn pha khi thấy gái xinh kia, dù có khó chịu nhưng cũng phải nén lại, bây giờ họ còn có chuyện quan trọng cần đến anh ta.

Cô cầm bức ảnh giơ trước anh ta rồi hỏi.

- Anh quen người phụ nữ trong hình này chứ?

Hắn ta nhìn tấm hình một lúc sau đó tự tin nói với hai người.

- Đương nhiên rồi! Cô ta chẳng phải Tạ...!Tạ Tú Linh, ảnh hậu thất thế của năm năm trước sao.

Nhìn thì cũng đẹp đấy nhưng lòng dạ lại quá độc ác rồi! Đến mạng người mà cũng dám giết!

Thiên Ái nghe thấy hắn ta thừa nhận quen biết cô ta, cô vội vàng hỏi.

- Vậy anh và cô ta có quan hệ gì?

Trương Hằng nghe thấy cô hỏi thế, hắn ta nhảy dựng lên vội xua tay phủ nhận.

- Không, không.

Tôi làm sao lại có thể có quan hệ gì với kẻ giết người được! Không đời nào đâu!

- Vậy năm năm trước, cô ta có từng thuê anh làm gì không?

Trương Hằng nhất quyết phủ nhận quan hệ.

Hắn ta không muốn dính líu tới tội phạm giết người, nhưng nghe cô hỏi Tạ Tú Linh có từng thuê hắn làm gì không, trong đầu hắn nhớ ra một chuyện.

Đúng là năm năm trước cô ta có cho tiền hăn để làm một việc, tuy lúc đó không biết việc đó có tác dụng gì nhưng có hăn cảm thấy chỉ cần có tiền là được, chuyện còn lại hăn không quan tâm.

Thiên Ái nhìn bộ dạng như đang suy nghĩ gì đó của hăn, cô lập tức suy đoán chắc chắn là có chuyện mờ ám gì đó.

Cô mất kiên nhẫn cao giọng nói.

- Anh đứng thờ ra đó làm gì? Mau trả lời tôi đi!

Uyển Tình đứng một bên nhẹ nhàng kéo tay cô ấy, ánh mắt ý bảo cô ấy không nên kích động.

Trương Hằng thấy thái độ hung dữ của cô, hăn ta cảm thấy ấm ức bản thân có làm sai gì đâu mà lớn tiếng làm gì.

Hăn cũng trở mặt nói.

- Tại sao tôi phải nói với cô chứ? Xinh mà thần kinh!

Nói rồi hăn định xoay người vào nhà nhưng còn chưa kịp đi được bước nào đã bị Thiên Ái khoá hai tay về sau.

Tốn bao nhiêu thời gian mới tìm được đến đây, làm sao có thể để tay không trở về?

Cô bắt đầu ép hỏi hăn sự thật.

- Còn không nói? Hay là muốn ăn đòn?

Vừa nói cô còn cố tình hơi dùng sức, hăn bị đau nên ngoan ngoãn khai ra.

- Thật...!thật ra cũng không có gì, chỉ là cô ta cho tôi một số tiền lớn thuê tôi bắt chước giọng nói của một người, sau đó gọi một cuộc điện thoại nói mấy lời...!mấy lời kì lạ lắm.

Tôi không hiểu...!Nhưng có tiền nên làm thôi...

- Anh có nhớ cuộc điện thoại đó là vào lúc nào không?

Hăn ta gãi đầu nhăn mày cố gắng lục lại trí nhớ, cuối cùng hăn thốt lên một câu.

- Ah...!phải rồi, vào cái đêm trước khi cô ta bị bắt vì tội giết người đó!
Nghe đến đây sự thật cũng đã sáng tỏ.

Tất cả chỉ là âm mưu của Tạ Tú Linh bày ra hòng chia rẽ Uyển Tình và Lâm Trạch Dương.

Uyển Tình giờ mới biết mình hiểu nhầm anh.

Vậy những lời nói hôm đó của cô chắc đã làm tổn thương đến anh.

Cô lắc đầu, nghĩ không có khả năng, lòng dạ anh sắt đá làm sao lại dễ dàng bị lời nói của một người đả kích.

Nhưng Thiên Ái trông thấy anh đã khóc, anh thật sự đã khóc! Có quá nhiều chuyện xảy ra gần đây làm cô không đủ lí trí để đối mặt.

Thiên Ái nhìn về mặt thờ thần của cô, cô ấy biết giờ cô vẫn chưa tiếp nhận được.

Cô cần thời gian để nghỉ ngơi!

Trương Hằng có gì cũng đã nói, hắn ta khúm núm, dè dặt hỏi Thiên Ái.

- Nữ anh hùng, tôi có thể đi được chưa?

Thiên Ái lờm hắn một cái lạnh lùng nói.

- Không đi, còn muốn ở lại đây ăn đòn hả?

Hắn ta nghe thấy vậy thì vui vẻ nhanh chóng chạy vào nhà đóng cửa.

Thiên Ái nhìn dáng vẻ nhát gan của hắn thì khinh bỉ, cô ấy quay sang dịu dàng nói với cô.

- Tiểu Tình, chúng ta đi thôi! Trở về đã rồi nói.

Chương 94: Chương 94

Thiên Ái lái xe đưa Uyển Tình về biệt thự Vương gia.

Sau khi căn dặn người giúp việc trong nhà chăm sóc cho cô thì cô ấy mới đến trường quay.

Cô ấy cũng đã nghỉ ngơi quá lâu rồi phải quay trở lại làm việc nếu không Weibo của cô sẽ bị các fan làm cho nổ tung mất.

Thần tượng biến mất mấy ngày không thấy tăm hơi, bọn họ đều rất nôn nóng kêu gào cô trở lại.

Vừa đến trường quay đã bị một kẻ tự mãn hay thích khoe khoang làm cho ngứa mắt.

Bây giờ Y Thanh Dao cũng đã bước chân vào giới giải trí nhưng kĩ năng diễn xuất thật sự dở tệ, không phải cứng đơ thì cũng làm lố, chả có chút kinh nghiệm nào.

Vai nữ thứ trong bộ phim này lúc đầu vốn đã định sẵn diễn viên nhưng giữa đường lại nhảy ra một người phá đám cướp mất vai diễn của người ta.

Y Thanh Dao dùng quy tắc ngầm với nhà đầu tư, lấy lòng ông ta để có được vai diễn này.

Mặc dù có rất nhiều người khó chịu với thái độ kên kiệu của cô ta nhưng vì thấp cổ bé họng mà không dám lên tiếng.

Cả trường quay chỉ có Thiên Ái và nam chính là không thêm nề mặt cô ta thôi.

Đạo diễn nhìn thấy cô đến thì lập tức chạy tới nịnh nọt.

Ong ta khó khăn lắm mới mời được ảnh hậu nổi tiếng vào vai nữ chính nên rất trân trọng cơ hội này.

Còn Thiên Ái cũng không thích tính cách của ông ta là mấy nhưng vì kịch bản của bộ phim này quá xuất sắc, rất có tiềm năng để phát triển nên mới nhận lời đóng phim.

- Tiểu Ái à, cuối cùng tôi cũng chờ được cô đến rồi.

Nào, nào, ngoài đây nắng, cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe là không tốt.

- Đạo diễn, không sao! Tôi vào phòng chuẩn bị cảnh quay trước đây.

...

Y Thanh Dao nhìn thấy Thiên Ái được ưu ái như vậy, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt lộ ra vẻ đố kỵ.

Cô ta phải ngủ với cái tên nhà đầu tư vừa mập vừa xấu cũng chỉ được giao vai nữ thứ, nhưng Thiên Ái lại được đích thân đạo diễn mời đóng nữ chính bảo sao cô ta không căm ghét cô cho được.

Y Thanh Dao tức giận một hồi dần bình tĩnh trở lại, cô ta thả lỏng tay, trên mặt nở nụ cười khẩy đặc ý nghĩ cô ta đã một lần chiến thắng cướp mất người đàn ông của cô, vậy nên lần này cô ta vẫn sẽ là người chiến thắng cuối cùng!

Mười giờ sáng bắt đầu quay, địa điểm được đoàn làm phim lựa chọn là ở vườn hoa trong biệt thự ngoại thành.

Nội dung cảnh quay sắp tới là cảnh tiểu tam mặt dày đánh ghen nữ chính.

Giữa khung cảnh thơ mộng, làn gió mang theo hương hoa dịu nhẹ, hình ảnh nam nữ thanh tú ôm nhau trao nụ hôn nồng thắm.

CHÁT!

- Sao cô dám hôn người đàn ông của tôi hả?

Nữ phụ từ đằng xa xông tới kéo hai người ra còn hung hăng cho nữ chính một bạt tay, điên cuồng rống giận.

Biểu cảm và thần thái của ba người đều rất đạt.

Thiên Ai và nam chính đều là diễn viên nổi tiếng đi lên bằng thực lực, kinh nghiệm dày mình, không có lời nào để chê.

Đặc biệt cảnh vừa rồi Y Thanh Dao phát huy rất đúng với tinh thần của nữ phụ đánh đá, chua ngoa.

Đạo diễn đang định hô cắt thì Y Thanh Dao đột nhiên kêu lên sau đó ngã xuống, cảnh quay cứ như vậy mà bị phá.

- Y Thanh Dao, cô làm sao thế?

- Xin lỗi đạo diễn, chân em nó bị chuột rút.

Y Thanh Dao giả vờ thành khẩn nói nhưng lúc không ai hay khoe miệng lại nhếch lên nụ cười đắc ý.

Trong kịch bản nữ phụ bị nữ chính chèn ép không góc đầu dậy được vì vật đây chính là cơ hội để cô ta trả thù.

Một cái tát như vậy còn chưa đã tay.

Đạo diễn nghe lí do của cô ta cũng không trách, ném lại một câu “Quay lại”, sau đó kêu người đỡ cô ta dậy, bảo thợ trang điểm dặm lại phấn cho ba người.

Năm phút sau cảnh quay lại bắt đầu.

Cắt!

Cắt!

Cắt!

...

Một cảnh quay mà vì một mình Y Thanh Dao phải NG không biết bao nhiêu lần, tốn thời gian quý báu của mọi người.

Mà mỗi lần như vậy đều là cùng một cái lí do ngớ ngẩn.

Lần một còn được nhưng đã đến lần thứ năm rồi mà kết quả vẫn là hồng be bét.

Mọi người chứng kiến đều nhận ra cô ta cố ý làm khó nữ chính.

Đạo diễn cũng không nhịn được nổi nữa, ông lớn tiếng trách mắng cô ta.

- Y Thanh Dao, chân cô làm bằng cái gì vậy? Không có xương sao

mà lúc nào cũng ngã thế?

Y Thanh Dao thấy đạo diễn tức giận rồi, cô ta thấy như vậy cũng đủ rồi liền thức thờ mà thu lại chiêu trò của mình, lên tiếng xin lỗi đạo diễn nói cho cô ta cơ hội cuối cùng lần này nhất định làm được.

Đạo diễn cũng đành vậy, ai bảo cô ta và nhà đầu tư có quan hệ “mật thiết”.

Thiên Ái nhìn bộ dáng miệng thì nói xin lỗi kia nhưng ánh mắt lại mang theo vài phần đắc ý, cô thầm nghĩ xem ra hôm nay cô ta nhất quyết phải đánh cho cô mặt mày nở hoa, đến khi hài lòng mới chịu dừng lại.

Nhưng Thiên Ái đâu phải kiểu người hay nhún nhường, nếu đã có kẻ rấp tâm hại cô thì cũng đừng trách cô độc ác.

- Được rồi, máy quay, ánh sáng chuẩn bị, diễn viên vào vị trí đi, chúng ta quay lại cảnh này.

Action!

Khi Y Thanh Dao nâng cánh tay lên chuẩn bị cho cô một cái tát cuối cùng, nhưng còn chưa kịp hạ xuống thì đã bị Thiên Ái một tay bắt lấy, cô còn cố ý siết chặt lại khiến mặt cô ta nháy mắt trở nên nhăn nhó, sau đó cô hất mạnh sang một bên.

Động tác kể tiếp nhanh như chớp, bàn tay giáng thẳng xuống, đầu óc Y Thanh Dao ong ong, cảm giác như có hàng chục con ong đang vo ve bên tai.

Cô ta ôm mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra.

Rõ ràng là nữ phụ đánh nữ chính, sao lại...

- Cắt!

Lúc này đạo diễn thấy kịch bản đi sai hướng ông ta mở miệng kêu dừng lại.

- Thiên Ái cô làm gì vậy? Trong kịch bản đâu có viết như thế?

Thiên Ái nghe ông ta nói vậy mặt vẫn tỉnh bơ bình tĩnh giải thích.

- Đạo diễn thật xin lỗi! Chỉ là tôi đột nhiên nghĩ ra, nữ chính trong

phim thân phận lúc trước một nữ sát thủ, sau khi yêu nam chính mới rút khỏi giới hắc đạo, nhưng không vì thế mà mất đi sự nhanh nhẹn, làm sao dễ dàng để người khác đánh như vậy.

Há chẳng phải là làm mất đi hình tượng nữ cường ban đầu sao?
Nhưng dù thế nào cũng là tôi tự ý làm theo ý mình, không nói trước với mọi người, tôi thành thật xin lỗi!
Nói xong cô còn hơi cúi người bày tỏ sự chân thành.

Đạo diễn nghe cô nói vậy cũng không thể phản bác.

Hình tượng của nữ chính là một nữ sát thủ tài giỏi nhất trong giới hắc đạo nên sắc xuất để bị đánh là rất thấp, thật có chút không thuyết phục.

Với lại ảnh hậu đã nói như vậy thì ông ta cũng không làm gì được, đành gật gù đồng ý, sau đó bảo mọi người nhanh chóng chuẩn bị cho cảnh tiếp theo.

Y Thanh Dao uất nghẹn tức mà không dám nói, thấy đạo diễn đồng ý với Thiên Ái thì càng căm hận hơn, ánh mắt trừng cô sắp bắn cả tia lửa ra ngoài.

Trợ lí đến giúp cô ta nhưng lại bị giận cá chém thớt chịu đựng cơn thịnh nộ rơi xuống đầu.

Ở trong phòng thay đồ, thợ trang điểm đồng thời là trợ lí thân cận của cô đang giúp cô sửa soạn lại chuẩn bị cho cảnh tiếp theo.

Bên ngoài một người đàn ông quần khăn kín mít lén lút nhìn ngó xung quanh, sau khi xác nhận không có ai mới nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Cô trợ lí lúc quay người lấy đồ liền bị anh ta dọa cho giật bắn người, định hét lên lại bị anh dùng tay che miệng chỉ có thể phát ra âm thanh ú ớ.

Thiên Ái nhìn thấy người đàn ông đang giữ trợ lí của mình cô nhanh chóng chạy tới giúp.

Cô dùng sức quăng anh ta cách xa hai người.

Âu Dương Hàn đỡ cái lưng bị đập vào tường, thấy Thiên Ái sắp gọi

người, anh ta vội gỡ khăn để lộ ra gương mặt anh tuấn.

- Tôi, là tôi!

- Âu Dương Hàn!

Thiên Ái nhìn người trước mặt không khỏi ngạc nhiên tại sao anh lại ở đây.

Cô nghi hoặc nói.

- Anh, tới đây làm gì? Còn nữa lén la lén lút, may mà tôi còn chưa đánh anh như đòn.

Âu Dương Hàn nhăn mặt, xoa cái lưng rồi cố đứng thẳng dậy, anh nói.

- Tôi mà không che mặt để người khác nhìn thấy lại phiền phức!

- Đúng, anh thật phiền phức!

- Tôi không nói mình, tôi nói bọn phóng viên.

- Ờ, tôi biết.

- Cô biết rồi con mắng tôi!

- Tôi thích!

- Cô...

Hai người vừa gặp mặt đã bắt đầu công kích đối phương, anh một câu tôi một câu, không ai chịu nhường bước.

Trợ lí ở bên cạnh nhận ra anh là vị thiếu gia lần trước dính scandal với cô.

Thấy hai người cãi nhau, cô ấy đành lên tiếng hoà giải, nếu không người khác nghe thấy thì lúc đó phiền phức mới đến thật.

- Được rồi, hai người đừng cãi nữa, cẩn thận ai đi qua nghe thấy thì rắc rối.

Âu Dương Hàn cũng không mong việc anh đến đây bị người ngoài biết.

Để tránh những hậu hoạ về sau anh còn cố ý cải trang đi từ cửa sau vào.

Lần này anh đến là có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ.

Thiên Ái ngồi xuống ghế lạnh nhạt nói.

- Nói đi, anh đến đây làm gì?

Âu Dương Hàn im lặng không nói, ánh mắt nhìn sang trợ lí còn bên cạnh.

Cô ấy thấy ánh mắt của anh liền biết ý nói mình ra ngoài trước, cố tình trả lại không gian riêng cho hai người.

Chương 95: Chương 95

Đợi đến khi nữ trợ nữ kia rời khỏi thì Âu Dương Hàn mới mở miệng nói chuyện.

Câu đầu tiên chính là nhờ cô giúp đỡ người anh em của mình, ở bên cạnh Uyển Tình nói vài lời tốt đẹp khuyên cô ấy đi gặp Lâm Trạch Dương.

Thiên Ái nhăn mày hờ hững đáp.

- Tại sao tôi phải giúp anh?

Âu Dương Hàn bày ra bộ mặt cười cười nịnh nọt nói.

- Tôi biết... cô là người tốt! Chắc không nhẫn tâm nhìn hai người họ yêu nhau mà cứ vì hiểu lầm mãi mà không được ở bên nhau ha.

À... còn nữa, hai đứa trẻ còn nhỏ như vậy, chúng rất cần một gia đình hạnh phúc, có thể mới không ảnh hưởng đến sự phát triển của chúng.

Cô nói xem có đúng không?

Thiên Ái nghe anh ta nói vậy liền cười hì hì, sau đó sắc mặt lại trở nên lạnh lùng vô tình nói.

- Tôi sẽ tìm ba mới cho chúng, tìm một người chồng tốt thật sự yêu thương cô ấy.

Như vậy chẳng phải hoàn hảo rồi sao? Ha.

Anh thấy cô nói muốn tìm người mới cho Uyển Tình lập tức nhảy dựng lên.

Nếu Uyển Tình lấy người khác thì người anh em kia của anh không phải sẽ đau lòng đến chết sao! Anh vội vàng cầu xin cô, giọng nói

cũng trở nên nhẫn nhịn hơn.

- Đừng, cô đừng làm như vậy! Trạch Dương mấy ngày nay cậu ta sắp phát điên rồi, ngày nào cũng lao đầu vào công việc, không ăn không uống, lấy rượu làm bạn, cứ như vậy không biết chống đỡ được đến lúc nào.

Giờ cô mà làm như vậy thì thà cô trực tiếp lấy dao đâm cậu ta đi còn hơn.

Thiên Ái cảm thấy anh ta có phải làm quá lên rồi không.

Lâm Trạch Dương nhìn thế nào cũng không thấy yếu đuối như vậy. Sau khi biết được sự thật cũng chứng kiến dáng vẻ đau khổ của Uyển Tình và Lâm Trạch Dương, cô cũng hiểu tình cảm hai người dành cho đối phương không hơn không kém, đều rất sâu đậm. Nếu chỉ vì những hiểu lầm mà bỏ lỡ nhau thì thật đáng tiếc!

Cô nói.

- Ờm thì... không phải tôi không muốn giúp nhưng mà... vấn đề chính là do bọn họ.

Anh nói đi, hai người đều có tình cảm nhưng lời quan trọng nhất lại không chịu nói ra.

Uyển Tình là phụ nữ e dè một chút cũng là thường tình, còn Lâm Trạch Dương thì sao? Đàn ông gì mà nhát như cáy, suốt ngày bày ra bộ mặt lạnh băng, đáng sợ! Hay lắm sao? Bực mình hai người đó lắm rồi! Hừ!

Âu Dương Hàn nghe giọng điệu của cô giống như cũng tán thành hai người họ quay lại, vậy thì dễ thuyết phục hơn rồi.

Anh ta thuận nước đẩy thuyền hòa theo nhằm lừa cô vào chòng để giúp mình.

- Đúng! Tôi cũng rất bực mình! Hai người vòng vo mãi cũng không chịu thừa nhận tình cảm cho nhau biết, hết lần này đến lần khác làm tổn thương nhau.

Vậy nên chúng ta càng cần phải hợp tác khiến cho hai con người nhát gan đó nói ra lòng mình!

- Đúng, nhất định phải làm như vậy! Không đúng! Sao tôi lại thấy có gì đó sai sai nhỉ?

Thiên Ái cảm giác có gì đó không đúng nhưng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào.

Âu Dương Hàn sợ cô phát hiện mình đang bị anh tính kế vậy nên nhanh chóng cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

- Đâu có đâu.

Chúng ta làm như vậy là đúng rồi.

Cô đã hứa giúp tôi rồi đấy nhé.

Giờ tôi phải đi đây.

Tạm biệt!

Nói xong anh nhanh chân rời khỏi phòng, biến khỏi tầm mắt cô.

Mãi đến một lúc sau, suy ngẫm lại mới phát hiện ra mình vừa lên thuyền giặc, cô tức giận mắng anh là cái tên khốn.

Nhưng không có thời gian để cô suy nghĩ nhiều thì trợ lí đã báo đạo diễn đang gọi.

Âu Dương Hàn sau khi lừa được cô về phe mình, anh vui vẻ lái xe trở về, trên đường còn huýt sáo thậm chí thỉnh thoảng cười ngây ngốc một mình.

...

Đến tối muộn buổi quay phim mới kết thúc, lái xe đưa Thiên Ái trở về biệt thự Vương gia.

Gần đây cô ấy đã chuyển đến sống ở đó.

Sau khi tắm xong thay một bộ quần áo thoải mái rồi mới đi tìm Uyển Tình và hai đứa nhóc.

Uyển Tình đang ngồi trên giường kể chuyện cho hai đứa nghe.

Tiểu Nam vừa nhìn thấy cô đã reo hò vui mừng, cục bột nhỏ mềm

mềm nháy từ trên giường xuống chạy đến bên Thiên Ái.
Thiên Ái nhìn thấy hai đứa trẻ dễ thương này mệt nhọc trong người cũng vui đi.

Cô nhắc Tiểu Nam lên đưa bé trở lại giường, sau đó ngồi xuống một bên.

Uyển Tình thấy cô về muộn liền quan tâm hỏi thăm.

- Về muộn vậy! Trường quay nhiều việc lắm sao?

- Haizz! Đáng lẽ không muộn như vậy, tất cả là tại Y Thanh Dao... ờ... không có gì..

haha...

Nhắc đến ngày hôm nay lại làm Thiên Ái nhớ đến người phụ nữ đáng ghét đó, nghĩ đến là thấy khó chịu trong lòng, vì vậy trong lúc nhất thời mà lỡ miệng.

Không ngờ sau bao năm Uyển Tình lại nghe đến cái tên này.

Cô ta từ lúc học đại học vẫn luôn tìm cách chống đối cô, nhưng những gì cô ta làm Uyển Tình đến một cái liếc mắt cũng không thèm cho.

Chỉ là không ngờ Y Thanh Dao lại căm ghét cô như vậy, đến người bên cạnh cô cũng không tha, cướp mất bạn trai của Thiên Ái.

Nhưng trong cái rủi có cái may, nhờ cô ta mà Thiên Ái mới biết được bộ mặt xấu xa của Tiêu Phong.

Nghĩ đến Tiêu Phong cùng Y Thanh Dao, Uyển Tình đưa mắt nhìn về phía Thiên Ái, cẩn thận hỏi.

- Cậu... gặp vấn đề gì với cô ta sao?

- Hừ! Cô ta cố tình gây sự với mình, một cảnh tát mà quay đi quay lại mấy lần...

Nghe thấy Thiên Ái bị đánh, Uyển Tình lo lắng xoay mặt cô tìm xem có vết thương nào không.

Uyển Tình hỏi.

- Cậu không sao chứ? Có bị gì không?

Thiên Ái nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Uyển Tình thì không kìm được cười nói.

- Không sao! Cậu còn không rõ mình sao, trước nay có bao giờ mình chịu thiệt.

Mình xoay chuyển tình thế cho cô ta một cú đánh giáng trời, còn sửa cả kịch bản.

Nhìn cô ta tức mà vẫn phải nhẫn nhịn, mình rất muốn cười lớn luôn.

Hah... ah...

Dáng vẻ cam chịu, sắc mặt lúc trắng lúc xanh của Y Thanh Dao chỉ cần nhớ lại là Thiên Ái lại bật cười.

Phải nói là thật sự rất đã.

Cái bạt tay đó sức lực khá lớn tuy không đến mức chảy máu nhưng cũng làm mấy cái răng phải chấn động.

Uyển Tình thấy cô không có việc gì, hơn nữa còn cười sáng khoái như vậy cô cũng yên tâm.

Tiểu Nam thấy hai người lớn ở bên cạnh nói chuyện tuy không hiểu hết nhưng cũng nắm được một chuyện đó là hôm nay mẹ nuôi của cậu bị người khác đánh làm cho cậu không khỏi đau lòng.

Tiểu Nam vỗ ngực dũng dạc nói.

- Mẹ, mẹ nuôi yên tâm, sau này đợi Tiểu Nam lớn lên nhất định sẽ bảo vệ hai người!

Thiên Ái và Uyển Tình nghe tiếng của Tiểu Nam mới sực nhớ ra vừa rồi họ nói chuyện không giữ ý để cho trẻ con nghe thấy chuyện không hay.

Thiên Ái nghe lời tuyên bố của Tiểu Nam thì trái tim lập tức tan chảy, cô cười rạng rỡ véo cái má của Tiểu Nam, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Thiên Ái nhìn hai đứa trẻ hiểu chuyện này, trong lòng rất mong chúng có thể có được một gia đình hoàn hảo cho riêng mình vì vậy cô quyết định dành thời gian khuyên Uyển Tình thử xem.

Thiên Ái ghé đầu lại gần nói nhỏ với Uyển Tình.

- Tiểu Tình, mình có chuyện này muốn nói với cậu, chúng ta trở về phòng cậu đi rồi nói.

Uyển Tình khẽ gật đầu dặn dò Tiểu Nam và Tiểu Minh xong thì cùng với Thiên Ái trở về phòng.

...

Đóng cửa lại Thiên Ái vội vàng lôi Uyển Tình ngồi xuống bên giường, cô khẽ mím môi rồi thở ra một hơi, giọng nói nghiêm túc nói với Uyển Tình.

- Tiểu Tình... nếu đã làm rõ tất cả chỉ là hiểu lầm, Lâm Trạch Dương không có hại cậu, vậy... Cậu có nghĩ mình nên cho anh ta một cơ hội không?

Uyển Tình nghe cô nhắc đến anh, cơ thể trở nên cứng nhắc, cô xoay người về hướng khác che giấu ánh mắt lúng túng, Uyển Tình im lặng không trả lời.

Thiên Ái nhẹ nhàng xoay người cô lại, hai tay đặt lên trên vai Uyển Tình, đôi mắt to kiên định nhìn cô.

- Mình không biết làm như vậy có đúng không nhưng mình vẫn phải nói.

Cho Lâm Trạch Dương một cơ hội cũng chính là tự cho bản thân mình một cơ hội...

Nhưng dù nói vậy, Uyển Tình vẫn do dự không quyết, đến bây giờ cô vẫn không xác nhận được tình cảm của anh đối với mình là thật lòng sao? Không phải là sự nhầm lẫn giữa cảm giác thương hại với tình yêu?

Thiên Ái thấy cô đã có chút dao động, cô ấy liền nói thêm.

- Uyển Tình, nếu cậu không quyết định nhanh thì e rằng anh ta...

- Anh ấy làm sao?

Biểu hiện lo lắng rõ ràng như vậy còn không phải là vẫn còn yêu Lâm Trạch Dương.

Thiên Ái cố tình làm ra vẻ mặt nghiêm trọng nói.

- Hôm nay... ở trường quay, bạn của Lâm Trạch Dương, Âu Dương Hàn đã tới tìm mình.

Anh ta nói... Lâm Trạch Dương dạo này rất kì lạ...! hình như sắp điên rồi! Tính khí thất thường, nóng nảy... bỏ ăn bỏ uống, làm việc... từ sáng đến tối, không chịu nghỉ ngơi, ai khuyên bảo cũng không nghe được.

Thiên Ái càng nói càng nhăn mày lợi hại làm cho lòng Uyển Tình nóng như lửa đốt, sớm đã không ngồi yên được nữa, thần hồn sắp bay đi tìm Lâm Trạch Dương mất rồi.

Uyển Tình nhớ lại ánh mắt thất vọng cùng bóng dáng cô đơn lúc rời đi của anh nên lời nói dù thái quá của Thiên Ái vẫn làm cho cô thật sự tin tưởng.

Tình trạng của Lâm Trạch Dương vẫn chưa nặng đến mức đó nhưng qua miệng Âu Dương Hàn nói đã hơi phóng đại, mà qua thêm miệng của Thiên Ái nữa nó lại càng đi xa thực tế hơn.

Thiên Ái thấy Uyển Tình như vậy trong lòng mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên nét nghiêm trọng nhìn cô nói.

- Cậu nên suy nghĩ thật kĩ! Hãy nghe theo con tim mình mách bảo, như vậy mới không phải nuối tiếc!

Nói xong Thiên Ái đi ra ngoài để cho Uyển Tình có không gian riêng để suy nghĩ.

Đứng trước cửa Thiên Ái nở nụ cười mỉa mai nói thầm trong lòng.

“Chị em tốt, mình cũng đã tận tình chỉ đường rồi, hạnh phúc nửa đời còn lại phải dựa vào cậu tự quyết định vậy!”

Chương 96: Chương 96

Kết quả của cuộc nói chuyện đêm qua đó là mất ngủ, nhìn trong gương Uyển Tình thấy hai mắt mình thâm đen. Cô ủ rũ rửa mặt để tỉnh táo lại, sau đó dùng phấn che bớt đi quầng thâm dưới mắt cho đến khi nhìn mờ đi mới hài lòng ra khỏi phòng. Vương lão nhìn thấy Uyển Tình ông liền bảo cô nhanh tới ăn sáng.

Thiên Ái từ lúc Uyển Tình xuất hiện, đôi mắt vẫn dán lên người cô. Uyển Tình cũng đưa mắt nhìn Thiên Ái nhưng rất nhanh lại né tránh. Vương lão cũng nhìn thấy tương tác của hai người nhưng cũng chỉ lặng lẽ ngồi quan sát.

Chuyện của giới trẻ ông không muốn can thiệp quá nhiều. Đưa hai đứa trẻ đến trường xong Uyển Tình không đến công ty mà đi tìm Lâm Trạch Dương.

Cả đêm qua những lời Thiên Ái nói làm cô phải trăn trở, cuối cùng quyết định cho bản thân một cơ hội. Khi vừa bước vào công ty gặp lại những nhân viên cũ họ nhận ra Uyển Tình lại nhớ đến scandal chấn động năm năm trước. Mọi chuyện Lâm Trạch Dương đã ra mặt giải thích, đồng thời thêm tội trạng của Tạ Tú Linh mọi người cũng đã hiểu rõ sự thật. Nhưng sự xuất hiện của cô làm cho nhiều người kinh ngạc, tin tức năm đó đều nói cô đã chết mà thủ phạm chính là Tạ Tú Linh, bây giờ cô lại lành lặn đứng trước mặt họ. Bước ra từ thang máy đến tầng cao nhất, cô bước đến bàn thư kí bên ngoài của Tiểu Bạch gõ vài cái xuống mặt bàn. Tiểu Bạch đang nhắn tin với vợ thì giật mình ngược lên nhìn.

Cậu ta tưởng mình bị bắt tại trận khi làm việc riêng nhìn thấy không phải Lâm Trạch Dương mới thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng một lúc sau lại thấy không đúng, Tiểu Bạch lại ngẩng đầu lên nhìn rõ Uyển Tình trước mặt, cậu lập tức bật dậy khỏi ghế miệng lắp bắp nói.
- Thưa..

thưa kí Đinh.

À, không đúng....!bây giờ cô là Vương tiểu thư.

Đúng.

Wang tiểu thư, cô đến có việc gì không ạ?
Uyển Tình thấy Tiểu Bạch khách sáo như vậy thật không quen, cô nhẹ nhàng nói.
- Không cần quan trọng hoá cách xưng hô, cậu muốn gọi thế nào thì vẫn là tôi thôi.

Đúng rồi, Lâm Trạch Dương ở bên trong sao?
Tiểu Bạch thấy cô tìm Lâm Trạch Dương, mới đầu còn kinh ngạc nhưng mau chóng chuyển sang vui mừng gật đầu liên tục.
Nhận được câu trả lời, Uyển Tình liền hướng văn phòng anh mà đi tới.

Đứng trước cửa đó dự một lúc cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí gõ cửa.
Lâm Trạch Dương đang làm việc nghe thấy tiếng gõ cửa, anh cất giọng nói lạnh lẽo truyền ra.

Uyển Tình bị khí lạnh làm cho nổi da gà.
Trước đây giọng anh vẫn lạnh lùng nhưng không đáng sợ đến mức này.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe thấy.

Còn Tiểu Bạch thấy không có gì lạ, không phải gần đây thường xuyên nghe mà phải nói là suốt năm năm qua đều như vậy.

Trong người cậu ta đã hình thành một loại miễn dịch miễn nhiễm với chuyện này rồi.

Lâm Trạch Dương không thèm ngẩng đầu xem là ai.

Đợi một lúc lâu không thấy người kia nói gì, anh mất kiên nhẫn, bực mình nói.

- Không có miệng...

Lời nói lập tức bị nuốt ngược lại khi anh nhìn rõ mặt Uyển Tình, cả người anh cứng đờ nhìn cô.

Lâm Trạch Dương còn tưởng mình vì quá nhớ nhưng mà sinh ra ảo giác.

Anh lắc đầu thầm nhủ đây không phải thật, sau đó cúi đầu tiếp tục làm việc.

Uyển Tình tưởng anh không thèm để ý đến mình, cô tức giận lên tiếng.

- Lâm Trạch Dương, anh như vậy là có ý gì?

Lâm Trạch Dương nghe giọng nói của cô vang lên, lúc này mới biết vừa rồi không phải mình hoa mắt, cô thật sự tới tìm anh.

Mặc dù trong lòng có chút vui mừng nhưng vẫn không quên những gì cô nói hôm đó, anh nói với sự mỉa mai.

- Hừ, cô không sợ tôi làm hại cô hả?

Uyển Tình biết anh vẫn để bụng chuyện đó nhưng tình huống khi đó thật sự rất dễ làm cho người khác hiểu lầm, cô không thể không tin.

Uyển Tình nhìn thẳng vào mắt anh, thẳng thắn nói.

- Tôi không tin anh sẽ làm hại tôi!

Lâm Trạch Dương nghe cô nói tin tưởng mình ánh mắt anh khẽ lay động, trái tim lỡ mất một nhịp.

Anh nhìn cô không hiểu thái độ này của cô là sao.

Mới mấy hôm trước còn nói anh hợp tác với Tạ Tú Linh muốn dồn cô vào chỗ chết, giờ lại ở đây nói những lời khiến người ta dao động, rốt cuộc có mục đích gì?

Anh chất vấn cô.

- Không phải cô không tin tưởng tôi sao? Dễ dàng tin người khác như vậy mà.

Nói đi! Mục đích của cô là gì?

Uyển Tình biết lỗi do mình nhưng càng nói càng quá đáng.

Vấn đến đây là để cho hai người một cơ hội nhưng anh lại nghĩ cô có âm mưu xấu xa gì.

Cô thực sự là loại người mưu mô, xảo trá sao?

Mặc dù rất đau lòng nhưng cô không muốn giải thích nhiều, kiềm chế cảm xúc lại, cô nhàn nhạt nói.

- Nếu anh muốn gặp con trai thì có thể đến biệt thự của Vương gia.

Cuối tuần tôi sẽ để anh chăm sóc hai đứa.

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Lâm Trạch Dương bị lời nói của cô làm cho ngây ngốc.

Những lời vừa rồi là có ý gì?

Lúc này đầu óc một người luôn sáng suốt như Lâm Trạch Dương lại trở nên trì trệ.

Đột nhiên một ánh sáng loé lên, Lâm Trạch Dương vội vàng đuổi theo cô.

Nhưng vẫn không kịp, thán máy đã đóng lại.

Nhìn con số đỏ này liên tục, anh nóng ruột không chờ đợi được bèn chạy sang thang bộ.

Chạy hết sức nhưng vẫn chậm một bước, Uyển Tình đã ngồi lên xe đi mất.

Lâm Trạch Dương đuổi theo một đoạn đường dài, sau đó rẽ vào một con đường khác.

Uyển Tình đang lái xe chợt có một người đàn ông chắn trước xe, cô

hoảng hốt kéo gấp phanh xe, vì dừng đột ngột, theo quán tính đầu cô dúm về phía trước, cũng may là không có chuyện gì.

Khi nhìn rõ người trước mặt cô vội vàng tháo dây an toàn xuống xe chạy lên lo lắng xem Lâm Trạch Dương có bị thương không.

Lâm Trạch Dương vừa rời một lòng chỉ muốn dừng cô lại mà không suy nghĩ nhiều, cũng không quan tâm tính mạng mà chắn ở đầu xe.

Nhìn thấy dáng vẻ quan tâm của cô anh rất vui, cảm thấy rất đáng! Uyển Tình vẫn còn chưa hết sợ hãi, miệng vẫn không ngừng trách mắng anh, nhưng giọng nói đã sớm lạc mất mà ngay cả cô cũng không phát hiện ra.

Lâm Trạch Dương mệt nhọc thở gấp hỏi cô.

- Lờn vừa rồi...! là có ý gì? Ý em là chúng ta còn cơ hội đúng không?

Uyển Tình ngạc nhiên thầm nghĩ không lẽ anh liều mạng như vậy chỉ là để hỏi như vậy sao.

Trong lòng cô vừa ngọt ngào lại vừa xúc động, xem ra quyết định của cô không hề sai.

Cô cố gắng khắc chế kích động trong lòng, ngượng ngùng nói.

- Tôi đã nói rõ ràng rồi.

Nếu anh nghĩ là vậy thì cứ cho là thế đi.

Lâm Trạch Dương biết cô là đang cho mình một cơ hội, cơ hội để hai người có được hạnh phúc.

Trái tim anh cảm thấy rung động, rất muốn ôm cô nhưng lại kìm nén.

Chuyện này không thể gấp được, anh phải tính kế lâu dài để cô không rời được anh.

Trong lúc hai người trao nhau ánh mắt đầy cảm xúc thì bị tiếng còi xe cắt ngang.

Thì ra bọn họ không chú ý này giờ mình đang cản trở giao thông, người phía sau không nhìn được nữa mới nhấn còi.

Anh và cô ngỡ ngàng ngừng nhìn nhau đồng thời mở lời.

- Anh...

- Em...

- Ồm...!ừm...!anh nói trước đi.

- Để anh đưa em về!

Uyển Tình nghe thấy thế cô vội vàng từ chối, cô cũng đi xe mà, không cần phải làm phiền anh.

Tít, tít, tít...

Tiếng còi xe lại vang lên.

Uyển Tình vội nói với anh.

- Em đi trước đây.

Tạm biệt!

Tạm biệt xong cô lên xe rời đi.

Hai người tuy vẫn chưa nói rõ ràng nhưng trong lòng đã sớm hiểu rõ, trái tim cùng chung một nhịp đập.

Chương 97: Chương 97

Tiểu Bạch đợi mãi vẫn không thấy Lâm Trạch Dương trở về, vừa rồi sau khi Uyển Tình rời khỏi phòng không bao lâu thì cậu ta thấy anh cũng vội vã chạy ra ngoài.

Tiểu Bạch đoán rằng anh đuổi theo Uyển Tình.

Một lúc sau Lâm Trạch Dương vui vẻ từ trong thang máy bước ra, cả người tỏa ra gió xuân phơi phới, nhân viên cung kính chào anh nhưng anh lại mỉm cười đáp lại.

Hành động lạ thường này làm cho các nhân viên nữ có mặt trong phòng bị thu hút, trái tim lơ lửng, hạnh phúc tới tận mây xanh.

Bình thường chủ tịch của họ lãnh đạm, tuyệt tình nhưng hôm nay lại nhẹ nhàng cười với họ, có lẽ hạnh phúc đến quá bất ngờ làm họ không thể nào tin được.

Không chỉ bọn họ mà cả Tiểu Bạch cũng bị anh dọa cho hồn bay phách lạc.

Tiểu Bạch mấy ngày nay đều phải chịu đựng bộ mặt lạnh băng cùng tính khí thất thường của anh, đột nhiên Lâm Trạch Dương lại trở nên thân thiện như vậy, thực sự là điều hiếm thấy.

Tiểu Bạch tin chắc sự thay đổi này của anh là do Uyển Tình mang đến, nếu không phải thì cậu ta không còn nghĩ ai có thể làm nên điều kì diệu này.

Tiểu Bạch thầm cảm tạ trời đất và đặc biệt là Uyển Tình, chính cô đã cứu rỗi cuộc đời của bọn họ.

Tiểu Bạch mong điều này sẽ kéo dài mãi mãi mà thôi!

Sau khi Lâm Trạch Dương vào phòng, tiếng xì xào bàn tán vang lên, có rất nhiều nhân viên nữ còn bắt đầu mơ mộng.

Tiểu Bạch ở một bên nhìn đám người đang tự vẽ lên giấc mộng tươi đẹp cho mình, cậu ta bĩu môi xì một tiếng, cười họ chỉ là đang mơ mộng hảo huyền, người phụ nữ duy nhất Lâm Trạch Dương yêu chỉ có thể là một người.

Nói gì đi nữa cậu ta cũng rất vui khi thấy anh như vậy, cậu ta lập tức hí hửng rút điện thoại ra gọi mấy cuộc gọi để thông báo tin vui này cho mọi người.

Âu Dương Hàn cũng đã nhận được tin, sau khi cúp máy ánh mắt anh nhìn điện thoại rơi vào trầm ngâm.

Anh ta biết nhất định là Thiên Ái đã giúp đỡ, nếu không sao ngày hôm qua mới tới tìm cô mà sáng nay Uyển Tình đã đến công ty tìm Lâm Trạch Dương.

Suy nghĩ một lát Âu Dương Hàn đứng dậy chỉnh lại quần áo, cầm lấy chìa khóa xe bước nhanh khỏi phòng.

...

Hôm nay Thiên Ái không có cảnh quay với Y Thanh Dao nên cũng thoải mái hơn nhiều, mọi phân cảnh đều hoàn thành rất thuận lợi.

Kết thúc cảnh quay, đạo diễn hô cắt xong bảo cô nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục.

Từ xa, Y Thanh Dao hát cảm kêu ngạo đi về nơi Thiên Ái đang ngồi.

Cả buổi sáng vẫn chưa có cơ hội làm khó Thiên Ái, Y Thanh Dao liền cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Y Thanh Dao nhân lúc Thiên Ái đang uống nước giả vờ bị vấp ngã nhào về phía cô làm cho nước đổ hết lên quần áo ướt nhẹp.

Cô ta còn cố tình lớn tiếng hét lên “A” một cái thu hút sự tập trung của mọi người cùng hướng về đây.

Trợ lí thấy cô ta ngã liền vội chạy đến đỡ cô ta dậy.

Y Thanh Dao giả vờ đáng thương nặn ra vài giọt nước mắt nói.

- Thiên Ái, sao em lại cố tình ngáng chân chị? Hic.

Nếu như em không hài lòng điều gì với chị thì có thể nói ra... chị... chị nhất định sẽ sửa mà.

Tại sao em phải đối xử như vậy với chị? ...

Mọi người vây quanh không hiểu chuyện gì nhưng thấy bộ dạng sứt mẻ của cô ta liền không nghi ngờ mà tin tưởng.

Nhiều người còn lên tiếng trách móc Thiên Ái.

Đạo diễn nghe thấy ồn ào, ông ta lập tức chạy đến hỏi.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy hả?

Trợ lí của Y Thanh Dao thấy đạo diễn đã đến cô ta lớn tiếng nói, còn bất lịch sự dùng tay chỉ thẳng vào Thiên Ái.

- Đạo diễn, là cô ta.

Cô ta cố ý ngáng chân làm chị Y khiến chị ấy ngã.

Thiên Ái bị nhiều người chỉ trích như vậy nhưng không chút nao núng.

Lăn lộn trong giới showbiz bao năm nay, một chút mảnh khoe tầm thường này làm sao có thể làm cô mất bình tĩnh.

Thiên Ái nhàn nhã dùng giấy lau qua những chỗ bị ướt, ánh mắt mang theo chút ý cười chế giễu nhìn người vừa nói.

Lúc này cô ta ở ngay sau Y Thanh Dao chắc chắn phải nhìn thấy cô ta ngã như thế nào nhưng lại nói dối một cách trắng trợn.

Hằng ngày bị đối xử tệ bạc không khác gì người ở nhưng vẫn lựa chọn bán đi lương tâm của mình, giúp cô ta làm chuyện xấu.

Trợ lí kia thấy Thiên Ái nhìn mình liền thấy chột dạ, hơi rụt đầu lại, ánh mắt tránh né ánh mắt của cô.

Cô ta làm vậy cũng là vì bản thân cũng cần phải kiếm sống, không thể không đứng về phía chủ của mình được.

Y Thanh Dao thấy cô gặp chuyện mà không tỏ thái độ gì, còn ngồi xem giống như người ngoài cuộc, trong lòng dấy lên nỗi bất an.

Cô ta tự trấn an mình nhắc mình vừa rồi đã quan sát kĩ, mọi người đều đang bận rộn với công việc của mình, không ai chú ý về phía này.

Thiên Ái sau khi lau xong cô tùy tiện vớt giấy lên bàn, rồi ưu nhã

đứng dậy ghé lại gần Y Thanh Dao mỉm cười nói.

- Cô chắc chắn... là tôi cố ý làm cô bị ngã chứ?

Y Thanh Dao thấy thái độ của cô không bình thường, tay khẽ nắm lại ngoài mặt giả vờ ngây thơ nói.

- Thiên Ái, em nói gì vậy? Chị... không hiểu.

Chương 98: Chương 98

Thiên Ái nhìn cô ta vẫn ngoan cố cứng miệng không chịu thừa nhận, vậy thì cô buộc lòng phải tự giúp mọi người nhìn rõ sự thật rồi.

Thiên Ái thở hắt ra một hơi, diềm tĩnh nói.

- Quên nói với mọi người, địa điểm quay phim này là khách sạn của ba mẹ tôi.

Người ở đây nghe thấy cô nói đây là khách sạn thuộc sở hữu của gia đình thì kinh ngạc há hốc mồm.

Từ trước đến nay Thiên Ái vẫn luôn kín tiếng về gia đình mình, cũng không thích khoe khoang nên không có bao nhiêu người biết gia thế của cô.

Lời vừa nói ra làm cho Y Thanh Dao tái mặt, tay nắm chặt góc váy, ánh mắt lo lắng thấp thỏm liếc nhìn xung quanh xem có camera không những tìm mãi vẫn không thấy mới yên tâm.

Nhưng câu tiếp theo của cô làm cô ta chết lặng.

- Khách hàng thường không thích nhìn thấy camera vì như thế họ sẽ không thoải mái khi nghĩ rằng mọi hành động của mình luôn bị người khác giám sát nên khách sạn đã đặc biệt sử dụng những chiếc camera mà người khác khó nhìn thấy ở xung quanh.

Nếu... chúng ta xem lại băng ghi hình... có lẽ sẽ phát hiện ra điều thú vị gì đó.

Y Thanh Dao nháy mắt sụp đổ, mặt nhợt nhạt, vội vàng nói.

- À...!Không cần, không cần đâu.

Chắc là Thiên Ái cũng không cố ý.

Là do tôi không cẩn thận thôi.

Không...!không có việc gì rồi...!ờm...!chúng ta quay lại làm việc thôi...!Sắp tới cảnh tiếp theo rồi....

Y Thanh Dao sợ chuyện cô ta cố ý vụ oan cho Thiên Ái bại lộ, không dám cho mọi người xem camera an ninh nên mới nhận trách nhiệm về mình.

Thiên Ái nhìn bộ dạng có tật giật mình của Y Thanh Dao, môi cô hơi nhếch lên một nụ cười khinh thường.

Cô ta muốn sóng yên biển lặng an toàn rút lui, còn Thiên Ái thì không dễ dàng tha cho cô ta như vậy.

Vở kịch đã bắt đầu thì phải có một kết thúc hoàn hảo, chấm dứt ở đây thì thật nhạt nhẽo.

Thiên Ái gọi điện cho bộ phận quản lí, một lát sau họ nhanh chóng đi đến.

Đạo diễn thấy tình hình trở nên phức tạp, ông không muốn tiến trình của bộ phim vì xung đột của diễn viên mà chậm trễ.

Một bên là nhà đầu tư, còn bên kia lại là ảnh hậu ông tốn sức giành về.

Mất đi một trong hai người đều là tổn thất lớn đối với ông.

Vậy nên tốt nhất là “dĩ hòa vi quý”, mỗi người nhường một bước, tất cả đều vui.

Đạo diễn nhẹ nhàng khuyên Thiên Ái.

- Tiểu Ái à.

Cô xem, nếu Thanh Dao đã nói là cô ấy bất cẩn mới ngã, vậy thì...!chuyện này...!dừng ở đây thôi.

Thiên Ái lạnh lùng liếc đạo diễn một cái, cô không nói lời nào trực tiếp bật đoạn video quay được lên.

Qua video có thể thấy trong việc này Thiên Ái không hề có lỗi ngược lại là người bị hại.

Từ đầu đến cuối đều là Y Thanh Dao tự biên tự diễn, cố ý bôi nhọ Thiên Ái.

Sau khi làm rõ sự thật, những người có mặt vừa rồi còn trỉ trích Thiên Ái lập tức quay lại công kích Y Thanh Dao.

Lúc này, Y Thanh Dao mặt cắt không còn giọt máu, khí sắc trắng bệch, ánh mắt dần hoảng loạn.

Cô ta không ngờ lại như vậy.

Đạo diễn dù đã biết sự thật nhưng ông vẫn cố gắng thuyết phục Thiên Ái bỏ qua chuyện này, coi như là vì công việc.

Trong lúc ông ta còn đang thuyết phục cô thì giọng nói của Âu Dương Hàn vang lên.

- Đổi người đi.

Một diễn viên nhân phẩm kém, nếu để cô ta tiếp tục tham gia bộ phim thì nó cũng trở thành rác rưởi không ai cần.

Âu Dương Hàn chậm rãi bước đến, vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm túc.

Y Thanh Dao nghe thấy Âu Dương Hàn yêu cầu đổi người thù bất mãn, đôi mắt đỏ nhìn anh tức giận mắng.

- Anh tưởng anh là ai mà có quyền đổi tôi hả?

Y Thanh Dao nghĩ đến mình còn có người đầu tư đứng phía sau, có bị phát hiện thì cũng không ai dám đuổi cô ta.

Nghĩ vậy, Y Thanh Dao như hổ mọc thêm cánh, càng thêm hùng hổ trừng mắt nhìn Âu Dương Hàn.

Đối với câu hỏi của cô ta, Âu Dương Hàn không để vào tài, ánh mắt chứa đầy khinh thường cùng chế giễu.

Anh đồng dạc tuyên bố với mọi người.

- Tôi, bây giờ là “nhà đầu tư” của bộ phim này.

Vậy nên tôi có quyền loại bỏ một diễn viên không có đạo đức rời khỏi đoàn.

Thiên Ái nghi hoặc nhìn Âu Dương Hàn.

Nhà đầu tư của bọn họ từ khi nào lại biến thành anh vậy?

Thật ra chuyện này mới vừa xảy ra.

Khi Âu Dương Hàn đến đây tình cờ chứng kiến cảnh vừa rồi. Anh còn có ý định muốn giúp cô nhưng thấy thái độ của Thiên Ái bình tĩnh như vậy, anh muốn xem rốt cuộc cô định giải quyết tình huống này như thế nào.

Trong lúc xem kịch anh cũng đã nhờ thư kí giúp mình trở thành nhà đầu tư chính cho bộ phim.

Y Thanh Dao hai mắt mở lớn không tin nói.

- Không thể nào! Anh nói dối!

Âu Dương Hàn nhún vai, lạnh nhạt nói.

- Nếu không tin thì để tôi làm cô tin nhé.

Nói rồi anh tìm trong điện thoại số của giám đốc sản xuất mà thư kí vừa gửi cho anh, sau đó nhấn nút gọi đi.

Đợi một lúc điện thoại được kết nối, giọng nói của giám đốc sản xuất truyền đến.

- Alo, tổng giám đốc Âu, tôi là giám đốc sản xuất của truyền thông Hoàn Vũ, cảm ơn anh cất nhắc bộ phim của chúng tôi! Công ty rất vui khi được hợp tác với anh! Anh gọi tôi là có vấn đề gì liên quan đến việc đầu tư sao?

Âu Dương Hàn cũng đã đạt được mục đích làm cho đám người kia tin anh thật sự là nhà đầu tư mới của bộ phim.

Sau khi nói không có gì với bên kia, anh liền cúp máy.

Y Thanh Dao giờ cũng đã hoàn toàn hết hi vọng.

Đạo diễn khó khăn nói với anh.

- Tổng giám đốc Âu, bộ phim này...! chúng ta cũng đã quay gần được một nửa nếu bây giờ thấy người giữa chừng, e rằng...! sẽ không kịp tiến độ.

Nhưng Âu Dương Hàn đã quyết, không điều gì có thể thay đổi quyết định của anh.

Âu Dương Hàn dứt khoát nói.

- Nếu không đổi thì không cần quay nữa.

Bộ phim này chính thức dừng ở đây!

Đạo diễn nghe thấy anh muốn cho ngừng sản xuất phim thì vội vàng đồng ý với anh, loại Y Thanh Dao khỏi vai nữ phụ.

Y Thanh Dao thấy đạo diễn thực sự đuổi mình, cô ta tức đến giậm chân nhưng lại không làm được gì đành trừng mắt nhìn Thiên Ái một cái rồi tức giận bỏ đi.

Trợ lí của cô ta cũng cúi đầu xấu hổ chạy theo.

Nhìn Y Thanh Dao đã đi mất, đạo diễn xoắn xuýt nhăn mặt lẩm bẩm tự nói.

"Giờ biết đi đâu tìm nữ phụ đây?...!"

Thiên Ái nhìn đạo diễn lo lắng, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa ra ý kiến.

- Hay chọn người ban đầu được chỉ định vào vai diễn này đi.

Ừm.

Theo tôi quan sát thì diễn xuất của cô ấy không tệ, với lại hình tượng hoàn toàn phù hợp với nhân vật này.

Đạo diễn nghe Thiên Ái nói liền nhớ ra người đó.

Buổi thử vai, ông ta đã chọn cô ấy, không may giữa đường lại có người phá đám.

Đạo diễn cười vui vẻ ngay lập tức đi liên hệ với cô ấy.

Đạo diễn đi rồi, Thiên Ái cũng định rời đi thì bị Âu Dương Hàn gọi lại.

- Chúng ta nói chuyện một lát được không?

Thiên Ái dừng bước, cô nhìn anh rồi khẽ gật đầu.

Âu Dương Hàn cảm kích hướng cô nói lời cảm ơn.

Thiên Ái không hiểu anh cảm ơn cái gì, cô thắc mắc hỏi anh.

- Hà? Cảm ơn chuyện gì?

- Thì là, cô đã giúp tôi bảo Uyển Tình đi gặp Trạch Dương đó.

Nghe anh nói vậy, cô vội vàng hỏi lại.

Sau khi xác nhận quả thật Uyển Tình đã đi gặp Lâm Trạch Dương, hơn nữa tình hình có vẻ khả quan, Thiên Ái yên tâm rồi.

Cô nói.

- Không có gì.

Tôi làm vậy là vì hạnh phúc của bạn mình thôi.

Không phải giúp anh!

Âu Dương Hàn, tuy cô nói vậy nhưng anh vẫn nhận ra cô là một cô gái lương thiện, thẳng thắn và phóng khoáng.

Mỗi lần họ gặp lại khẩu chiến nhưng hình như khoảng cách giữa anh và cô đang dần dần kéo lại, một mối duyên nợ không báo trước đang dần nhen nhóm.

Chương 99: Chương 99

Dưới sự ngầm đồng ý của Uyển Tình, Lâm Trạch Dương không thể chờ đợi nóng lòng muốn đến thăm các con, còn chưa tới giờ tan làm đã lấy xe đi mất.

Toàn bộ nhân viên mắt tròn mắt dẹt ngơ ngác nhìn ông chủ lớn yêu công việc hơn mạng, nay lại tan làm sớm.

Không những thế, khi anh ra khỏi phòng, mọi người còn thấy anh hai tay ôm hai con thú nhồi bông bên mình.

Hình ảnh này vừa ngộ nghĩnh, lại vừa có chút kì lạ.

Người giúp việc cũng nhận được tin bãi bỏ lệnh cấm với Lâm Trạch Dương, liền mời anh vào nhà.

Trường học đã đến giờ đóng cửa, học sinh đều được phụ huynh đón về.

Tiểu Minh và Tiểu Nam đang cùng ngồi chơi với mọi người ở phòng khách.

Tiếng cười vui của trẻ con ríu rít tràn ngập căn phòng, không khí đầy tươi vui.

Lúc Lâm Trạch Dương bước vào bắt gặp đầu tiên chính là cảnh tượng này, bất giác trong lòng ấm áp, khoé miệng khẽ nở một nụ cười.

Vương lão thấy Lâm Trạch Dương liền mời anh ngồi xuống ghế nói chuyện.

Nhìn khuôn mặt đầy biểu cảm của Lâm Trạch Dương, ông không khỏi cảm khái.

Sống đến từng tuổi này rồi, cũng trải qua không biết bao nhiêu mùa

xuân, còn tưởng mình suốt đời chỉ được thấy khuôn mặt lạnh lùng, không cảm xúc mà thôi.

Ấy vậy mà gần đây ông lại đi hết bất ngờ này sang bất ngờ khác, được chứng kiến những mặt khó thấy của Lâm Trạch Dương. Lâm Trạch Dương đưa hai con hổ bông cho Tiểu Minh và Tiểu Nam.

Tiểu Nam vui mừng ra mặt khúc khích cười nói cảm ơn với anh.

Còn Tiểu Minh bĩu bĩu môi, ra vẻ người lớn đặt con hổ ra một chỗ, cậu không mấy hứng thú với đồ chơi trẻ con này. Lâm Trạch Dương với Vương lão trò chuyện một lúc, giọng nói vui vẻ của Uyển Tình từ xa vang đến.

- Tiểu Minh, Tiểu Nam, hai đứa đừng nghịch nữa, rửa tay rồi đến ăn hoa quả đi.

Nghe thấy tiếng của cô, Lâm Trạch Dương ánh mắt mong đợi nhìn về phía Uyển Tình.

Nhưng bỗng nhiên ánh mắt thay đổi, mày kiếm khẽ nhăn lại khi thấy phía sau cô còn có một người, mà người này chính là kẻ mà anh không muốn gặp lại nữa, cả đời này cũng không mong cô có bất cứ liên quan gì đến anh ta.

Phải.

Người này chính là thanh mai trúc mã của Uyển Tình - Trình Hạo.

Trình Hạo giúp Uyển Tình bê đũa hoa quả tươi ngon vừa mới được rửa sạch sẽ, sau đó dưới bàn tay khéo léo của cô đã được gọt vỏ và sắp xếp một cách đẹp mắt.

Uyển Tình khẽ đưa mắt nhìn Lâm Trạch Dương nhưng nhanh chóng thu lại ngòi xuống bên cạnh Vương lão.

Trình Hạo đặt hoa quả lên bàn rồi thuận thế ngồi xuống cạnh Uyển Tình.

Vương lão nhìn vẻ mặt biến hoá của Lâm Trạch Dương thì vô cùng đắc chí.

Ong chống gậy đứng dậy nói mình muốn đi nghỉ ngơi rồi mau chóng rời khỏi, để lại mọi chuyện cho Uyển Tình giải quyết.

Dù sao đây cũng là việc riêng của họ, ông không tiện can thiệp quá nhiều, khéo lại thành lão già nhiều chuyện.

Trình Hạo từ lúc bước ra từ bếp đã nhìn thấy Lâm Trạch Dương, anh trực tiếp bơ đi.

Lúc này mang theo ánh nhìn khiêu khích, anh nói.

- Lâu rồi không gặp.

Lâm tổng vẫn nhận ra tôi chứ?

Thì ra sau chuyện của Uyển Tình, Trình Hạo đã từ chức tại Lâm thị.

Anh còn tự mình lập nghiệp, thành lập một công ty lập trình riêng cho chính mình.

Đến nay công ty đã đi vào hoạt động ổn định, có vị thế vững chắc trong giới và đang ngày càng phát triển.

Lâm Trạch Dương nhìn Trình Hạo đầy địch ý, trên mặt biểu thị rõ ràng sự không vừa ý.

Năm năm trước, người này là người mà anh vẫn luôn cảm thấy nguy cơ nhất.

Bây giờ gặp lại ở đây, nguy cơ trùng trùng hơn ngày trước.

Đối với câu hỏi của Trình Hạo, Lâm Trạch Dương lạnh nhạt trả lời dứt khoát.

- Không biết!

Trước sự cộc cằn của Lâm Trạch Dương, Trình Hạo cũng không để vào mắt, anh chỉ biết cười trừ cho qua.

Ai nhìn vào cũng nhận ra là Lâm Trạch Dương đang ghen tuông.

Uyển Tình nhận thấy dường như không khí đang tràn ngập mùi thuốc súng, trong lòng cô lại càng nở rộ.

Vì không muốn mọi người tiếp tục ngỡ ngàng, Uyên Tình đi đầu phá vỡ cục diện.

- Lâm Trạch Dương, anh đến gặp Tiểu Minh và Tiểu Nam sao?

Chúng đang rửa tay, anh đợi chúng một chút ha.

Lâm Trạch Dương chuyển ánh mắt lấp lánh về cô, khoé miệng hơi nhếch lên nói.

- Không phải! Anh đến là để gặp em!

Lời nói của anh mang theo hàm ý, lại thêm ánh mắt cùng nụ cười ái muội làm Uyên Tình mặt nóng bừng, cô có chút xấu hổ rồi.

Trình Hạo ở bên cạnh nghe được lời nói sến sẩm của Lâm Trạch Dương, phảng phất trong lòng là cảm giác rùng mình, chân tay nổi hết cả da gà.

Anh có cảm giác Lâm Trạch Dương đã thay đổi, tính cách từ lúc nào lại trở nên...!như này chứ.

Trình Hạo không kìm được giả vờ họ vài tiếng thủ hút sự chú ý của hai người kia rằng ở đây vẫn còn người thứ ba.

Lâm Trạch Dương lờm Trình Hạo một cái, còn Uyên Tình ngỡ ngàng quay mặt đi chỗ khác, lảng tránh Lâm Trạch Dương.

Tiểu Nam sau khi rửa tay sạch sẽ, cậu nhóc liền chạy đến sà vào lòng mẹ.

Uyên Tình âu yếm vuốt tóc con trai, trong mắt tràn ngập tình cảm của người mẹ.

Tiểu Minh vẫn điềm đạm như mọi khi, cậu ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Uyên Tình.

Sau khi làm nũng với mẹ Tiểu Nam, đôi mắt to tròn, tinh ranh lại quay sang nhìn Lâm Trạch Dương.

Gặp qua mấy lần, gương mặt đẹp trai này để lại ấn tượng sâu sắc với Tiểu Nam.

Uyên Tình kéo hai nhóc lại gần rồi dịu dàng nói bên tai.

- Nào, hai đứa, ừm...!mẹ có chuyện muốn nói.

Chú này...!là ba của các con.

Hai đứa trẻ nghe thấy mẹ bảo đây chính là ba ba của mình đều
nghếch mặt nhìn cô.

Tiểu Minh nói.

- Vậy sao ba ba lại không ở với chúng ta hả mẹ?

Tiểu Nam ngây thơ phụ hoạ theo.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Sao ba ba lại không ở cùng chúng ta? Các bạn ở lớp Tiểu Nam đều
nói...!nói người một nhà phải sống trong cùng một ngôi nhà.
Uyển Tình bị hai nhóc hỏi cho cứng họng.

Chuyện rất phức tạp, cô không biết nói thế nào cho thoả đáng.

Suy nghĩ một lúc cô nhẹ nhàng giải thích.

- Ừm...!Chuyện này khi lớn lên hai đứa sẽ hiểu.

Nhưng bây giờ mẹ có thể khẳng định rằng...!người này chính là ba
của các con!

.....

Chương 100: Chương 100

Không khí ngày Tết đang đến gần, hoa thơm nở khắp mọi nơi, từng chiếc đèn lồng đỏ rực được thắp sáng.

Tất cả cũng hòa chung một nhịp, tạo nên một kì nghỉ đáng nhớ. Tết Nguyên Đán là một dịp vô cùng quan trọng, nhưng Tết Dương lịch cũng không kém phần nào, người dân nô nức chăng đèn, kết hoa lồng lầy.

Thường thì mọi người hay tổ chức hoạt động tập thể, ăn sủi cảo, tặng quà cho nhau...! Đặc biệt, đối với những gia đình doanh nhân đồng thời là gia tộc lớn lâu đời như Vương gia thì chắc chắn không thể thiếu một buổi tiệc liên hoan cùng các thành viên trong gia đình. Tính Vương lão không thích quá náo nhiệt nên chỉ mời họ hàng thân thích gần tới tham dự, hiếm khi có dịp cùng nhau.

Và dĩ nhiên Lâm gia cũng có mặt.

Lâm phu nhân vừa tới đã đi tìm Uyển Tình, thân mật nói chuyện với cô một cách vui vẻ, nhìn không ra còn tưởng hai người là mẹ con. Lâm phu nhân vừa nhìn đã có hảo cảm với Uyển Tình, hơn nữa cô còn sinh cho Lâm gia hai đứa cháu nội thông minh, ngoan ngoãn, tình cảm của bà dành cho cô tăng thêm gấp bội phần, vượt xa con trai mình.

Chỉ cần thêm một thời gian nữa thôi, Lâm Trạch Dương sẽ chính thức được thăng chức thành con ghê rồi.

Tất cả mọi người đều hoà hết mình vào không khí vui vẻ của buổi tiệc, những chiếc ly trắng tinh va chạm tạo nên những âm thanh thúy. Tất cả sẽ thật hoàn hảo nếu không có những chuyện xảy ra sau đó.

...

- Trạch Dương, Trạch Dương...! Còn có thấy Tiểu Nam với Tiểu Minh đâu không? Mẹ tìm từ nãy giờ không thấy!
Lâm phu nhân lo lắng, hai tay xoắn xuýt vào nhau, bà căng thẳng nói. Lâm Trạch Dương bị cả đám người vây quanh lấy lòng, cố gắng lắm mới thoát được.

Nghe bà nói như vậy, lúc này anh mới nhìn ngó xung quanh, ngay cả Uyển Tình cũng không thấy đâu.

Có lẽ tâm linh tương thông mà đáy lòng bỗng nổi lên cảm giác sợ hãi không tên.
Vì sự mất tích đột ngột của ba người Uyển Tình và hai đứa trẻ mà bữa tiệc trở nên hỗn loạn.

Vương An Vũ đã cho người phong tỏa hết lối ra, tất cả những người có mặt ở đây đều khó tránh khỏi nghi ngờ.
Còn Lâm Trạch Dương cùng với Trình Hạo đi xem lại máy giám sát.

Kết quả vẫn là không tìm được manh mối hữu ích.

Bọn họ giống như bốc hơi khỏi khách sạn vậy!
Trình Hạo nhăn nhó, ủ rũ.

Lâm Trạch Dương mang vẻ mặt lo âu, lòng nóng như lửa đốt, mông như ngồi trên đồng than.

...

Trong không gian tối đen, ẩm ướt, sự yên tĩnh đến đáng sợ, từng nhịp bước chân cổ quái vang lên.

Uyển Tình cả người đau nhức, hai mắt bị che kín bởi một lớp vải đen, tay chân còn bị trói chặt không thể nhúc nhích.
Cô không rõ mình đang ở đâu, chỉ nhớ trước đó trong phòng thay đồ đột nhiên bị ai đó chụp thuốc mê, đến khi tỉnh lại thì đã bị như thế này.

Tiếng bước chân càng ngày kéo lại gần, cuối cùng khi đứng trước

mặt Uyển Tình thì dừng lại.

Ánh sáng bật lên mới hiện rõ khuôn mặt của người phụ nữ.

Tạ Tú Linh nhếch môi cười khẩy, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác.

Cô ta đã đợi năm năm rồi, thời gian đó thực sự rất dài, nhưng dù có thể đi chẳng nữa cũng không xoá nhoà mọi thứ, tất cả chỉ nuôi dưỡng lòng thù hận của cô ta với Uyển Tình.

Năm đó Lâm Trạch Dương tuyệt tình tuyệt nghĩa, chỉ vì một người phụ nữ mà đẩy gia đình cô ta vào đường cùng, khiến số phận cô ta trở nên thảm hại, từ một thiên kim giàu có, được người người ngưỡng mộ lại trở thành tội phạm giết người, suốt đời chỉ có thể trốn tránh sự truy đuổi của pháp luật.

Nhưng nói người khác cũng phải xem lại bản thân đã làm những gì.

Khi đó chính cô ta cũng có ý định giết người diệt khẩu, cho nên dù Uyển Tình là tự nguyện hay không, cô cũng sẽ phải chết!

Có điều đạo lí đơn giản như vậy loại người như Tạ Tú Linh e rằng cả đời này cũng không hiểu được, chỉ có thể sống trong cái tôi của bản thân, lầm đường lạc lối không thể quay đầu.

Tạ Tú Linh hất cằm ra lệnh cho thuộc hạ kéo khăn che mắt của Uyển Tình xuống.

Ánh sáng đột ngột chiếu vào làm Uyển Tình khó chịu nheo mắt.

Đợi đến khi thích nghi được, cô mới ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy người trước mặt, khẽ giật mình nhưng bề ngoài vẫn trấn tĩnh bản thân phải thật bình tĩnh.

Nụ cười trên mặt Tạ Tú Linh càng nhấn sâu, sự đắc ý cùng mỉa mai hiện rõ từng nét.

Cô ta cất giọng khinh khỉnh nói.

- Sao? Bất ngờ lắm chứ gì? Mà không ngờ bản thân lại một lần nữa rơi vào tay tao đúng không? Lần đó thật đáng tiếc, không thể trực tiếp giết chết mày, còn để mày có cơ hội nhặt được cái mạng về! Hừ! Lần này sẽ không may mắn như vậy đâu! Tao sẽ cho mày cùng với đám

nghiệt chủng kia cùng nhau xuống địa ngục! Haha...!ah...ha....
Tiếng cười man rợ vang lên ẩn chứa bao nhiêu sát khí cùng oán hận.
Uyển Tình lúc đầu còn bình tĩnh nhưng khi nghe Tạ Tú Linh nhắc
đến hai đứa con của mình thì mọi sự kiên cường trong nháy mắt đều
mất hết.

Con với cô rất quan trọng còn hơn mạng sống của chính mình! Cô có
thể chết nhưng chúng tuyệt đối, tuyệt đối không được!

Uyển Tình có chút kích động nói.

- Cô định làm gì? Cô không được động đến con tôi! Bọn chúng vẫn
còn nhỏ, không liên quan gì hết! Cô có gì cứ tới tìm tôi, xin đừng làm
hại đến chúng!

Tạ Tú Linh nhìn ra được sự sợ hãi trong giọng nói của cô, xem ra
đây chính là điểm yếu của Uyển Tình.

Giọng nói mang theo ý cười nói.

- Yên tâm! Không phải tao đã tới tìm mày rồi sao? Nhưng mà...!chơi
với một người thì chán quá! Tao cũng không muốn mày phải cô đơn
trên đường đến tuổi vàng...!nên thôi...!tao làm phước...!cho cả ba đi
cho vui! Ha!

Nói rồi Tạ Tú Linh cho người mang Tiểu Minh với Tiểu Nam đến.

Nhìn hai đứa nằm bất động, Uyển Tình kích động nói lớn.

- Tạ Tú Linh! Cô đã làm gì con của tôi?

- Làm gì sao? Hừmm....!hình như...!là cho chúng hơi nhiều thuốc mê
thì phải! Ừm.

Chắc vậy đó!

Nghe giọng điệu bình tĩnh như không có gì kia của Tạ Tú Linh, Uyển
Tình thấy cô ta đúng là loại người không có trái tim! Tàn nhẫn, máu
lạnh, âm hiểm!

Tạ Tú Linh quay người cầm lấy con dao phẫu thuật sắc nhọn, từng
bước tiến dần về phía đám trẻ.

Thấy con dao đang hướng về hai anh em, mắt Uyển Tình đỏ lên, bất
lực cùng tuyệt vọng đan xen.

Cô không biết mình phải làm thế nào mới cứu được con mình.
Trước mắt điều duy nhất có thể làm là cầu xin Tạ Tú Linh, mong cô ta có thể tha cho hai đứa trẻ.

Chỉ như vậy thôi, cô không mong gì khác!
- Cô, cầu xin cô đừng làm hại chúng được không? Tôi là mẹ của chúng, ân oán hai chúng ta xin hãy để tôi chịu hết.

Tôi...!tuyệt đối sẽ không phản kháng đâu!
Tạ Tú Linh thật thích thú với bộ dạng bây giờ của Uyển Tình, con dao trên tay đưa lại cho thuộc hạ.

Nhưng điều này không có nghĩa là cô ta sẽ không làm gì với hai đứa trẻ, chỉ là thời cơ chưa tới.

Cô ta muốn xử lí Uyển Tình trước, để cô nếm mùi vị nỗi đau thể xác rồi mới đến nỗi đau tinh thần.

Như vậy mới thú vị!
Uyển Tình bị hai thuộc hạ của Tạ Tú Linh thô bạo kéo lên sau đó trói cô vào cái cột bên cạnh, hai tay dang ra.
Sau khi trói chắc chắn, từng đợt roi mạnh mẽ quất lên thân hình nhỏ nhắn, chiếc váy trắng xinh trên người hiện ra những bông hoa máu đỏ thẫm xinh đẹp đến quý dị.

Xinh đẹp là như vậy nhưng tiếng roi vụn vút lại làm cho người khác phải ghê sợ.
Uyển Tình bị đánh, cả người toàn vết thương nhưng cô vẫn cắn răng không hé một lời, càng không bao giờ cầu xin.
Tạ Tú Linh rất không hài lòng với thái độ quật cường, chịu đựng này.

Cái cô ta muốn nghe là tiếng hét đau đớn, van xin của cô.
Tạ Tú Linh tức giận tiến đến vươn tay ra nắm chặt tóc của Uyển Tình kéo xuống.

Cô ta tức giận hét vào mặt Uyên Tình.

- Kêu lên! Sao không kêu? Mà như vậy là có ý gì? Chống cự sao? Mà muốn người bây giờ phải chịu đau là hai thằng nhóc nghiệt chủng kia HẢ! Nếu chịu đựng giỏi như vậy thì tiếp tục.

Xem mà chịu được đến bao giờ!

Tiểu Minh với Tiểu Nam hôn mê mới tỉnh lại liền bị một màn này làm cho kinh hoàng.

Nhìn thấy mẹ của mình bị người ta hành hạ máu me đầy người, hai đứa khuôn mặt đẫm lệ khóc.

Tiểu Minh thường ngày đáng vẻ trưởng thành nhưng dù sao vẫn còn là một đứa bé, thấy cảnh tượng bạo lực này vẫn không khỏi sợ hãi. Hai đứa trẻ vội vàng chạy đến chắn trước người mẹ, ngăn cản đám người kia.

Uyên Tình đau lòng nhìn các con.

Cô tự trách bản thân không bảo vệ tốt con của mình.

Tạ Tú Linh thích thú cười lớn, ra hiệu cho thuộc hạ tiếp tục.

Uyên Tình thấy Tạ Tú Linh đã mất đi tính người sợ tổn thương đến Tiểu Minh và Tiểu Nam, cô yếu ớt lên tiếng bảo hai đứa tránh ra.

Nhưng có nói thế nào chúng cũng không chịu nghe, cứ khóc lóc ôm lấy cô.

Tiểu Minh thông minh nhận ra người phụ nữ kia là người cầm đầu, cậu liền hướng đến cô ta nức nở nói.

- Cô ơi, cô đừng làm hại mẹ cháu! Hic, cô cứ đánh Tiểu Minh! Cô bảo cháu làm gì cũng được! Cô đừng đánh mẹ cháu mà!...!Huhu...

Tạ Tú Linh đánh lâu rồi cũng thấy chán, nghe thấy cậu nhóc van xin, cô ta quyết định đổi sang trò khác.

Tạ Tú Linh chậm chậm bước đến, Tiểu Minh căng thẳng dang tay chắn trước người mẹ.

Tạ Tú Linh hơi cúi đầu xuống nhìn thân hình bé tí kia nhưng lại không kém phần can đảm.

Cô ta nhếch mép cười nhạt, đưa tay thô lỗ đẩy cậu bé sang một bên. Uyển Tình thấy cậu bị ngã cô lo lắng, tức giận nói với Tạ Tú Linh.

- Cô đang làm cái gì thế hả?

Tạ Tú Linh liếc mắt quay lại nhìn cô, bước gần đến ghé vào tai Uyển Tình nói nhỏ.

- Xót sao? Ha, chuyện tiếp theo đây sẽ còn thú vị hơn nhiều.

Tao sẽ để...!hai đứa nghiệt chủng kia...!tận mắt chứng kiến...!mẹ của chúng....!bị đám đàn ông...!Nhục nhã! Giày vò! Đau đớn tột cùng! Hừm!

Tạ Tú Linh rất đắc chí với điều ghê tởm vừa nghĩ ra mà cười lớn.

Cô ta lùi lại, ra lệnh cho thuộc hạ giữ chặt hai đứa trẻ, sau đó là ba người đàn ông to cao tiến đến cởi trói cho Uyển Tình, vớt cô xuống đất.

Nỗi đau thể xác còn chưa nguôi mà đã phải gánh chịu nỗi nhục nhắc lớn như vậy.

Điều Uyển Tình quan tâm nhất là Tiểu Minh và Tiểu Nam.

Một điều kinh khủng như vậy sẽ ảnh hưởng lớn đến tâm lí của bọn trẻ.

Tạ Tú Linh bây giờ quả thật không còn nhân tính!

...

Chương 101: Chương 101

CHOANG!!!

- Một lũ phế vật! Cút! Nếu không tìm ra thì đừng có xuất hiện ở đây!
Từ lúc Uyển Tình cùng với Tiểu Minh và Tiểu Nam mất tích đã được một thời gian dài.

Lâm Trạch Dương đã hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Âu Dương Hàn nhìn anh như vậy thầm nghĩ nếu còn không tìm thấy chắc Lâm Trạch Dương sẽ phát điên mất!

Lâm Trạch Dương đã xem đi xem lại máy giám sát không biết bao nhiêu lần, hai mắt cũng đã đỏ lên nhưng một chút dấu vết cũng không tìm thấy.

Vì để phòng trừ xảy ra bất trắc anh đã cho người lắp thêm rất nhiều máy quay, tăng thêm gấp ba lần vệ sĩ, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi số mệnh.

Anh lại một lần nữa để mất cô! Không những vậy lần này còn có cả hai đứa con bảo bối là Tiểu Minh và Tiểu Nam nữa.

Mẹ của Lâm Trạch Dương nhìn con trai như vậy càng thêm xót xa, nghĩ đến con dâu mình và hai đứa cháu nội, tâm tình lại trùng xuống hơn.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ cục diện bế tắc.

Lâm Trạch Dương vội vàng bắt máy.

- Louis, tìm được gì rồi?

- Lâm tổng, tôi vừa điều tra ra trong khách sạn đó còn có một tầng hầm bí mật! Điều này chỉ có chủ tịch trước đã qua đời, nhà thầu và cả...!ông chủ gia tộc.

Nghe đến gia tộc này, mi tâm anh nhúu chặt lại, các khớp tay nắm chặt điện thoại.

Đúng như anh suy đoán, là Tạ Tú Linh, người đàn bà độc ác đó!

Dưới sự chỉ dẫn của Louis, Lâm Trạch Dương và mọi người đã tìm được nơi đang giam giữ ba người.

Thì ra là ở dưới phòng thay đồ, cho nên máy quay mới không ghi được gì.

...

Lúc này bên dưới tầng hầm Uyển Tình đang rơi vào tình thế nguy nan.

Khắp người toàn vết thương không có sức chống cự bị ba tên đàn ông giữ chặt chân tay đè dưới đất, chỉ có thể dùng chút sức lực nhỏ bé còn lại mà giãy dụa.

Tiểu Minh và Tiểu Nam, hai đứa khóc đến thương tâm nhưng không thể thoát ra khỏi sự khống chế của mấy tên đàn ông lực lưỡng. Đang lúc tuyệt vọng, Uyển Tình nghe thấy một tên thuộc hạ hét hải báo cáo rằng có người đột nhập.

Còn chưa kịp nói hết câu đã bị một lực phía sau đập mạnh ngã dúi mặt xuống đất.

Lâm Trạch Dương cuối cùng đã đến.

Uyển Tình như thấy được hi vọng, nước mắt lã dài nhìn anh.

Lâm Trạch Dương nhìn thấy tình trạng thảm thương của người mình yêu, trái tim như bị người nào đó cầm dao đâm mạnh vào.

Anh tức giận tiến đến hét mạnh đám đàn ông kia ra, người của anh nhanh chóng bắt chúng lại.

Lâm Trạch Dương đau lòng khoác áo cho cô, đỡ cô ngồi dậy.

Uyển Tình nhớ đến hai con vẫn trong tay Tạ Tú Linh, cô vội bắt lấy cánh tay anh, cầu xin anh cứu lấy con.

Tạ Tú Linh nhìn Lâm Trạch Dương đôi mắt không kiềm được nỗi nhớ nhung cùng mong đợi.

Đến nước này rồi, cô ta vẫn cho rằng Uyển Tình là nguyên nhân của mọi chuyện.

Nếu không có cô thì cô ta cùng Lâm Trạch Dương đã sống hạnh phúc bên nhau, chắc chắn cũng sẽ có những đứa con dễ thương thuộc về hai người.

Nghĩ đến đây, Tạ Tú Linh dùng ánh mắt căm phẫn nhìn Uyển Tình, hàm răng siết chặt lại.

- Đỉnh Uyển Tình, cô có muốn cứu con mình không? Nếu có...!vậy thì...

Một cây súng được ném tới trước mặt Uyển Tình.

- Đó.

Cầm lấy.

Một là cô chết.

Hai là...!mấy đứa trẻ đáng yêu này? Hừm?

Tạ Tú Linh chỉ muốn nhìn cô chết, nếu không mỗi hận trong lòng sẽ không bao giờ kết thúc!

Dĩ nhiên, chỉ cần cứu được con mình, bảo Uyển Tình làm gì, cô cũng sẽ đồng ý! Uyển Tình cúi người cầm lấy khẩu súng.

Lâm Trạch Dương vội vàng cầm lấy tay cô, ngăn không cho cô làm điều dại dột.

Đối với sự lo lắng của anh, cô khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, đặt bàn tay lên tay anh nhẹ nhàng trấn tĩnh.

Lâm Trạch Dương quay sang thoả hiệp với Tạ Tú Linh.

Anh quyết đoán nói.

- Tạ Tú Linh, rốt cuộc cô muốn tôi làm gì thì mới chịu tha cho họ? Nếu hôm nay nhất định có người phải chết.

Thì để tôi! Tôi sẽ là người đó!

Tạ Tú Linh thấy anh vì Uyển Tình mà có thể không màng tính mạng,

trong lòng càng khó chịu, càng thêm thống hận Uyển Tình.
Nếu đã muốn hi sinh vì nhau như vậy thì cô ta cũng không nường tay gì nữa!

- Được...!được! Yêu nhau lắm đúng không? Vậy thì...!nếu mà bắn chết anh ta, thì tao sẽ đồng ý tha cho ba người.

Còn anh...!Lâm Trạch Dương, anh hãy xem, người phụ nữ này...!rất cuộc có bao nhiêu thật lòng!

Mục đích của Tạ Tú Linh, chính là muốn chứng minh, Uyển Tình không xứng đáng để cho Lâm Trạch Dương phải làm nhiều việc như vậy.

Uyển Tình không ngờ Tạ Tú Linh lại ra điều kiện như vậy.

Lâm Trạch Dương hay Tiểu Minh, Tiểu Nam, cô đều không muốn mất đi.

Đây đúng là một quyết định khó khăn nhất trong cuộc đời này! Còn khó hơn khi cô quyết định sinh mạng của bản thân!

Bàn tay cô run rẩy cầm khẩu súng, do dự không biết nên nâng lên hay đặt xuống.

Lâm Trạch Dương cũng nhìn ra cô không nỡ, như vậy thôi cũng khiến anh mãn nguyện rồi.

Nếu hi sinh tính mạng của bản thân mà cứu được những người mà anh yêu thương thì coi như đây là điều cuối cùng anh có thể làm cho họ, bù đắp cho những sai lầm, thiếu sót trong bao năm đã qua.

Lâm Trạch Dương nắm lấy tay cô chĩa họng súng vào người.

Uyển Tình sợ hãi vội rút tay nhưng Lâm Trạch Dương nắm chặt không buông.

Cuối cùng, anh bóp cò, tiếng súng kinh hoàng vang lên.

Nhìn dòng máu tươi chảy ra, Uyển Tình đứng người, khẩu súng trên tay rơi xuống đất, tiếp theo đó là cơ thể Lâm Trạch Dương từ từ ngã xuống.

Lúc này cô mới hoàn hồn, ngồi sụp xuống ôm lấy anh.

Cổ họng nghẹn đắng, muốn khóc nhưng không thành tiếng.
Tiểu Minh và Tiểu Nam cũng bị dọa cho sợ hãi phát khóc, sắc mặt xanh mét.

Phía sau người của Lâm Trạch Dương chộp lấy cơ hội tấn công từ phía sau thành công chế ngự tất cả đám người kia.

Bọn họ nhanh chóng mang hai đứa trẻ ra khỏi nơi này, tránh để chúng nhìn thấy điều không nên thấy.

Lâm Trạch Dương nằm trong vòng tay của Uyển Tình cảm thấy thật ấm áp.

Nhìn thấy cô đau lòng, lệ đầm mắt nhưng anh lại hạnh phúc mỉm cười, khó nhọc nói.

- Em...!như vậy, là đang quan tâm tôi sao? Đừng khóc! Tôi...!sẽ đau lòng! Em hãy nhớ...!"Anh, yêu, em"!

Ba chữ này luôn là điều mà Lâm Trạch Dương vẫn thấy hối tiếc nhất vì không thể nói ra sớm hơn.

Như vậy thì anh đã có thể ở bên cô lâu hơn, yêu cô nhiều hơn,...
Uyển Tình nghe thấy ba chữ này cô càng khóc lớn hơn.

Cô đã muốn nghe từ rất lâu rồi, nhưng cô không muốn lại trong tình huống này.

Cô muốn anh, phải đứng thẳng trước mặt cô dũng dạc tuyên bố "Anh yêu em!".

Lâm Trạch Dương nói xong câu này cũng đã sức cùng lực kiệt, hai mắt anh chậm rãi nhắm lại, tay buông thõng xuống.

Chương 102: Chương 102

Năm tháng sau.

- Mẹ ơi, mẹ ơi, anh trai không cho Tiểu Nam ăn kem!

- Anh con làm như vậy...!ừm...!mẹ rất tán đồng!

- Ừ, không chịu đâu, con muốn ăn kem! Ông nội vẫn tốt hơn mẹ! Tiểu Nam muốn gì ông đều cho hết ah.

Tiểu Nam bĩu môi hờn dỗi chạy đi, nói là phải đi tìm ông nội.

Uyển Tình nhìn theo hướng cậu chạy đi chỉ có thể bất lực thở dài.

Ba của Lâm Trạch Dương rất yêu chiều thằng bé, luôn chiều theo bất cứ yêu cầu nào của cậu bé.

Uyển Tình nghĩ chắc cô phải nói lại chuyện này với ông, không thì thằng bé sẽ sinh hư.

Tiểu Minh mặt nghiêm túc bước vào nhìn quanh không thấy em trai đâu.

Vừa rời ở bên ngoài Tiểu Nam đã ăn hai cái kem mà vẫn còn muốn ăn tiếp.

Cậu sợ em trai bị viêm họng nên đem cất hết đi, Tiểu Nam vì thế mà chạy vào đây mách nẻo.

Uyển Tình thấy con trai lớn đi vào, cô ngoắc tay bảo cậu bé lại gần dịu dàng nói.

- Tiểu Minh, còn đi tìm em trai kêu nó chuẩn bị.

Chúng ta đi thăm ba ba.

Cậu bé gật đầu ý bảo đã biết sau đó nhắc chân rời đi.

Uyển Tình nhìn bóng dáng trầm lặng đó, đáy lòng có chút phiền muộn.

Kể từ ngày hôm đó, cô vẫn luôn lo lắng chuyện đó sẽ để lại ám ảnh tâm lí cho chúng.

Ngay cả người lớn như cô đến bây giờ vẫn không thể quên hướng chi là trẻ nhỏ.

...

Trong phòng bệnh Vip xa hoa, một người đàn ông ngũ quan tinh tế, góc cạnh nằm bất động trên chiếc giường trắng tinh.

Lâm Trạch Dương đã hôn mê suốt năm tháng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại làm tất cả mọi người đều lo lắng.

.

Khi được đưa vào bệnh viện do mất máu quá nhiều cộng thêm vị trí bắn quá gần khiến bên trong tổn thương, Lâm gia đã tìm rất nhiều chuyên gia y tế cùng các bác sĩ tài năng mới nhặt được cái mạng về. Hằng ngày, Uyển Tình đều sẽ chăm sóc anh.

Bà Lâm vì lo cô mệt mỏi nên hôm nay đã thấy cô chăm sóc anh.

- Bác gái, cháu đến rồi.

- Bà nội, Tiểu Nam đến thăm bà đây.

- Ôi! Cháu yêu của bà đến rồi à! Hai đứa mau lại đây để bà xem cái nào! Ưm...!nhớ hai đứa quá à!

Lâm phu nhân vừa nhìn thấy hai đứa cháu đáng yêu liền cười rạng rỡ, đưa tay nhéo nhéo hai cái má mẫm mĩm của hai đứa.

Vui đùa xong mẹ Lâm liền đưa hai cháu ra ngoài để Uyển Tình ở lại với anh.

Sau khi người đi hết rồi, Uyển Tình nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh.

Qua những gì đã xảy ra, cô đã chắc chắn được tình yêu mà anh dành cho mình.

Tình yêu vốn tưởng không bao giờ kết trái, thật không ngờ...
Ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn của người trên giường, ánh mắt
Uyển Tình hiện rõ tình cảm nơi đáy lòng.

Cô dịu dàng vuốt nhẹ sống mũi cao thẳng của anh, khẽ thì thầm bên
tai anh.

- Lâm Trạch Dương, anh không thấy mình đã ngủ quá nhiều rồi
không? Thời gian có hạn, nếu anh còn không tỉnh...!em...!sẽ tìm ba
mới cho các con đó.

- Em dám!

Lâm Trạch Dương vừa nghe thấy cô muốn tìm người khác làm ba
cho con mình liền lập tức bật dậy, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cô.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười đắc ý trên môi cô thì biết mình vừa bị
tính kế.

Hoá ra, Lâm Trạch Dương đã tỉnh từ tối hôm qua, sau khi cô rời đi
không bao lâu.

Vì muốn tạo bất ngờ cho cô mà tiếp tục giả vờ hôn mê, còn Lâm phu
nhân giúp anh tách hai đứa trẻ ra.

Tuy nhiên, chính Lâm Trạch Dương đã tự để lộ sơ hở, khi Uyển Tình
vuốt sống mũi anh thì vô tình phát hiện vết hầu anh khẽ chuyển động
nên mới thử xem có phải anh đã tỉnh hay không.

Lâm Trạch Dương chợt dạ gãi mũi.

Uyển Tình giả vờ giận dữ, nghiêm mặt quay người rời đi.

- Ui! Đau đầu quá!

- Anh bị thương ở đâu lúc nào vậy? Hử?

Uyển Tình khoanh hai tay nhìn chăm chăm hỏi anh.

Lâm Trạch Dương cứng họng một lát nhưng rất nhanh chóng nghĩ ra
cách đối phó.

Chính là đã làm là làm tới cùng, không được thì tính sau.

Lâm Trạch Dương cố tình làm nũng.

- Thật đó! Rất đau...!ừm...!Chỗ này cũng đau nữa.
Uyển Tình dù biết rõ anh đang giả vờ bởi vì vết thương đã qua nửa năm sẽ không thể làm ai bị đau được.

Dẫu biết vậy nhưng cô không vạch trần anh làm gì, dù sao anh cũng vì cứu mẹ con cô mà suýt nữa mất mạng.

Cô tiến lại gần bên giường quan tâm hỏi anh cảm thấy thế nào, không ngờ Lâm Trạch Dương vừa mới tỉnh lại nhưng sức khoẻ lại rất ổn định, anh dùng một chút sức đã có thể kéo cô vào lòng.

Lâm Trạch Dương ôm chặt lấy cô, cảm tựa lên vai cô, tham lam hít lấy hương thơm tự nhiên vương vấn trên người cô.

Uyển Tình bị anh ôm chặt cảm thấy hơi khó thở, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi anh.

Lâm Trạch Dương hơi thả lỏng làm cho hai người mặt đối mặt.

Vào đúng lúc không khí có chút ám muội thì bên ngoài có tiếng trẻ con vang lên.

- Ba ơi, ba! Yeah, ba tỉnh rồi!

Tiểu Nam từ ngoài nhìn thấy anh đã tỉnh thì vui mừng reo lên, bàn chân nhỏ nhanh nhẹn chạy tới bên giường bệnh.

Uyển Tình giật mình rời khỏi người Lâm Trạch Dương, ngượng ngùng chỉnh lại tóc.

Lâm Trạch Dương có chút ghét bỏ nhìn thẳng nhóc xen ngang phá đám chuyện tốt của mình.

Nhưng cậu nhóc ngây thơ lại không hiểu được mình vừa làm cái gì mà vui vẻ nhảy lên giường nhào vào lòng ba.

Kể từ lúc đó, cậu không rời ba mẹ nửa bước, miệng còn lải nhải không ngừng biết bao điều.

Chương 103: 103: Ending

Trong suốt mấy ngày nằm viện để quan sát thêm Uyển Tình vẫn luôn tận tâm chăm sóc anh, cùng anh trải qua tất cả các cuộc kiểm tra. Có điều sau khi xuất viện rồi, thái độ của cô với Lâm Trạch Dương lại không nóng không lạnh làm anh ảo não không thôi. Lâm Trạch Dương không có tâm trí làm việc, anh phiền muộn vứt tệp tài liệu xuống bàn, tay cầm lấy điện thoại định gọi cho cô nhưng vừa mới nhấn lại tắt đi. Suy nghĩ một lát anh khoác áo, dứt khoát đi tìm cô.

...

Cốc cốc cốc!

- Vào đi!

Cánh cửa mở ra, bóng dáng tiêu sái của Lâm Trạch Dương bước vào.

- Sao lại là anh?

Uyển Tình kinh ngạc hỏi.

Lâm Trạch Dương nhăn mày nói.

- Em không hoan nghênh à?

- Ừm...!hừm...!Không có! Chỉ là...!anh không ở công ty sao lại đến đây?

- Nhớ em!

Lâm Trạch Dương nói lời sến sẩm mà mặt không đỏ, rất tự nhiên mà nói, hơn nữa ánh mắt nhìn cô còn sáng long lanh...

Uyển Tình cảm thấy Lâm Trạch Dương càng ngày càng dẻo miệng, mở ra toàn là lời khiến người ta phải xấu hổ.

Lâm Trạch Dương đang sốt ruột muốn rước vợ về nên đương nhiên anh phải thay đổi.

Nếu cứ như trước, giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng, khí thế bức người

thì sớm muộn cũng dọa cho người ta chạy mất.

Không chỉ thế những tên đàn ông bên cạnh cô đều không đáng tin, vậy nên cách tốt nhất chính là nhanh chóng mang cô đến cục dân chính.

- Anh về đi.

Bây giờ em có cuộc họp quan trọng không thể tiếp anh được.

Uyển Tình nói xong liền vội vã cầm lấy tập tài liệu trên bàn rồi rời đi, bỏ mặc anh đứng đó một mình.

Lâm Trạch Dương vừa mới đến thì cô đã đi mất, anh chỉ có thể quay trở về.

Đến bây giờ anh vẫn chưa biết phải làm thế nào để thuyết phục cô về với mình.

Đột nhiên Lâm Trạch Dương nghĩ đến người anh em đào hoa của mình liền gọi điện cho anh ta.

Âu Dương Hàn nhận được điện thoại của anh ngay lập tức đã đến Lâm thị.

Vừa mở cửa ra đã to mồm.

- Hey, không ngờ cậu vẫn còn nhớ đến người anh em như tôi đấy.

Tôi còn tưởng cậu giờ chỉ nhớ đến vợ con thôi chứ!

Dạo gần đây mấy người bạn họ không hề tụ tập, hỏi Lâm Trạch Dương lúc nào cũng bảo bận.

Còn Lạc Thiên không hiểu sao lại tự mình đề cử đến khu phía bắc Châu Phi.

Trước đây cậu ta còn tránh không kịp, giờ lại sẵn sàng đâm đầu vào.

Lâm Trạch Dương muốn nhanh giải quyết việc quan trọng nên không để ý thái độ cợt nhả của Âu Dương Hàn.

Anh nói.

- Cậu bảo tôi phải làm sao thì cô ấy mới đồng ý lấy tôi đây?

- Ừm...!vậy cậu đã nói chuyện này với cô ấy chưa?

- Rồi!

- Cậu nói như thế nào?

- Thì...!thì nói thôi.

- Đừng bảo với tôi là cậu cứ thế mà nói trực tiếp đấy nhé!

Lâm Trạch Dương gật đầu xác nhận.

- Cậu khùng à?

Âu Dương Hàn kích động trước sự thẳng quá mức của Lâm Trạch Dương mà lờ miệng.

Anh ta nhanh chóng hạ tông giọng lại.

- Cậu...!không tỏ tình, không nến không hoa, không nhẫn kim cương gì sao?

- Ừm!

Âu Dương Hàn hết nói nổi.

Hôn nhân là chuyện cả đời, đối với người phụ nữ nó có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Muốn người ta gắn kết cả đời với mình mà lại ăn nói cộc lốc như vậy, kẻ nào nào có vấn đề mới đồng ý.

Trước sự ngây ngô đến đáng yêu của Lâm Trạch Dương trong chuyện tình cảm, cuối cùng Âu Dương Hàn chỉ có thể dành cả buổi để giảng dạy lí thuyết căn bản cho anh.

...

Ba ngày sau.

- Tiểu Minh, Tiểu Nam, hai đứa muốn dẫn mẹ đi đâu vậy? Sao còn phải bịt mắt nữa?

- Mẹ, mẹ đợi chút đi.

Sắp tới rồi ạ!

Tiểu Nam vui vẻ nói.

Sau khi đưa cô đến đúng vị trí, hai đứa trẻ ăn ý nháy mắt cùng buông tay cô ra rồi chạy mất.

Uyển Tình thấy tay trống không, cô còn chưa hiểu chuyện gì, vừa định kéo khăn xuống thì bàn tay đã bị ai đó nắm lấy.

Lâm Trạch Dương nhẹ nhàng giúp cô tháo khăn , còn ân cần vuốt lọn tóc bị gió làm rối giúp cô.

Nhìn thấy Lâm Trạch Dương đầu tiên, sau đó là cảnh sắc đẹp đẽ tràn ngập ánh sáng lung linh cùng hương thơm tinh khiết của những đoá hoa.

Uyển Tình bị cảnh tượng này làm cho choáng ngợp.

Nơi này thật sự rất đẹp, vẻ đẹp khiến người ta phải mê đắm.

Trong khi Uyển Tình còn đang cảm thán, bỗng Lâm Trạch Dương quỳ một gối xuống, bàn tay rộng lớn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, ánh mắt chân thành nhìn cô.

Âu Dương Hàn cùng với Thiên Ái, gia đình họ Lâm và gia đình của Uyển Tình đứng nép một bên âm thầm quan sát hai người.

Âu Dương Hàn cười rạng rỡ, tay còn làm động tác cổ vũ về phía Lâm Trạch Dương.

Anh ta đã dành rất nhiều thời gian, còn cất công giúp anh viết sẵn một bài tỏ tình thắm đượm tình yêu để người anh em này có thể cầu hôn thành công, rước người đẹp về nhà.

Âu Dương Hàn ánh mắt mong đợi nhìn anh.

Lâm Trạch Dương đã tốn rất nhiều công sức cho ngày hôm nay, bây giờ đã đến bước cuối cùng.

Thành bại là ở đây!

- Anh...!a...!nh...

Âu Dương Hàn cảm xúc đang dâng trào thì bị Lâm Trạch Dương làm cho tụt huyết áp.

Không ngờ Lâm tổng tung hoành thương trường, bây giờ lại...!đang nói lắp!

Lâm Trạch Dương cảm thấy cổ họng như bị ai đó chặn lại, lời phát ra ngắt quãng không rõ, trái tim không kiểm soát mà đập mạnh, tay hơi run lên, anh vội hít thở sâu rồi nói tiếp.

- Anh...

"Anh." Âu Dương Hàn sốt ruột nói theo anh, dường như muốn nhắc bài cho nhanh, nhưng khoảng cách này, lời thì thầm của anh ta chỉ theo cơn gió mà bay ngược về đâu đó thôi.

Ba Lâm nhìn con trai mình nói lấp trong lòng hả hê, nói nhỏ với vợ.

- Đấy, bà xem.

Khoản này thẳng nhóc kia vẫn thua tôi! Haha...

Lâm phu nhân quắc mắt nhìn ông như muốn nói đã không giúp gì được mà còn ở đó cười.

Bà đang căng thẳng muốn chết mà lão già này còn có tâm trạng so sánh.

Quay trở lại với hai người kia, Lâm Trạch Dương hơi bối rối, điều chỉnh lại tâm tình tiếp tục lời tỏ tình.

- Em...!có đồng ý lấy anh không?

"Ôi giờ!" Mấy người kia cảm thán thất vọng.

Cả một bài tỏ tình mà Lâm Trạch Dương lấy có mỗi câu cuối.

Uyển Tình chỉ chờ câu này của anh, tình cảm của anh cô đã thấy, cô cũng muốn hai đứa con trai của mình có được một gia đình hoàn chỉnh.

Uyển Tình e thẹn gật đầu đồng ý, khẽ đưa tay cho anh.

Lâm Trạch Dương trái tim thấp thỏm thờ phào một cái.

Anh sợ mình nhận được là lời từ chối, bây giờ đã nhận được câu trả lời như ý nguyện, đáy lòng rộn ràng vui sướng, nhanh đeo chiếc nhẫn cầu hôn vào ngón áp út của cô.

Lâm Trạch Dương kích động đứng dậy ôm chầm lấy Uyển Tình, khoe miệng không kịp được nở nụ cười hạnh phúc nhất trong suốt cuộc đời.

...

Chương 104: Chương 104

Không còn những cơn mưa phùn rờn rã mùa xuân, cái oi nóng của mùa hạ cũng trôi qua, tiết trời mùa thu dịu nhẹ, cả một khoảng trời trong xanh.

Cây bạch quả và cây phong đặc biệt đẹp mỗi khi thu đến.

Những chiếc lá đang chuyển đỏ dần, vàng và rơi xuống vỉa hè để tô thêm chút màu sắc.

Tại khách sạn sang trọng hàng đầu thành phố A, một hôn lễ thế kỉ đang diễn ra trong sự chúc phúc của mọi người.

Người đứng đầu tập đoàn Lâm thị, hôm nay, cuối cùng cũng đã cưới được người mình yêu.

Đối với Lâm Trạch Dương hay Uyển Tình thì đây đều là hôn lễ duy nhất sẽ có trong cuộc đời, là ngày vô cùng quan trọng!

Không gian tiệc cưới lấy màu trắng làm chủ đạo, điểm xuyết lên trên là sắc xanh dịu nhẹ kết hợp cùng những bông hoa màu hồng phấn mang đến thông điệp về sự triu mến, về một tình yêu lãng mạn và nhẹ nhàng.

Và để tạo nên một đám cưới hoàn hảo như vậy thì phải nhắc đến sự tận tâm chuẩn bị thực nhiệt huyết của mẹ Lâm.

Ngày này bà đã mong đợi quá lâu rồi nên tuyệt đối sẽ không để xảy ra bất kì sơ suất nào.

Nếu phần tiệc cưới hoàn mỹ không tì vết thì chắc chắn một điều khác quan trọng càng khiến người ta phải kinh ngạc hơn.

Cánh cửa lớn được mở ra, cô dâu xinh đẹp trong bộ váy cưới trắng

ting khô với thiết kế xếp tầng đuôi dài thướt tha mang đến vẻ đẹp lộng lẫy nhẹ nhàng nhưng không thiếu đi nét cá tính, khác biệt. Uyên Tình thả nhẹ bước chân tiến tới gần lễ đường, trái tim lúc này chỉ còn lại niềm hạnh phúc ngập tràn.

Dù là quá khứ hay tuổi thơ bất hạnh đến đâu thì bây giờ ông trời cũng đã trả lại cho cô sự công bằng.

Đó là hạnh phúc tương lai mãi mãi!
Đình Nhã Uyên khoé mắt đỏ lên, sống mũi cay cay.

Nhìn con gái có thể tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình, người làm mẹ như bà cũng cảm thấy yên lòng!

Khoảnh khắc bàn tay rộng lớn của Lâm Trạch Dương nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Uyên Tình, cũng là lúc cô giao nửa đời còn lại cho người đàn ông này.

Khi lời tuyên thệ vang lên, chiếc nhẫn kết hôn được đeo lên, từ đây mỗi người phải có trách nhiệm với người kia, phải cùng nhau đồng cảm cộng khổ, vượt qua muôn vàn điều bất ngờ trong quãng đường dài phía trước.

Ở một góc khuất nào đó, người đàn ông trung niên với mái tóc điểm bạc lặng lẽ đứng nhìn.

Đôi mắt ông dưng lên một tầng sương mỏng, đáy lòng toàn sự hổ thẹn cùng áy náy.

Ông là người ba tậ bạc của Uyên Tình, người chồng vũ phu của Đình Nhã Uyên giờ đây một mình sống cô đơn trong tuổi già mới biết thế nào là hối hận.

"Sớm biết có ngày này lúc đầu đừng có làm! Sống mà biết trân trọng đã không phải nuối tiếc!"

Kết thúc phần lễ là tiết mục ném hoa cưới mà các cô nàng độc thân mong chờ nhất.

Nhưng người mong thì ông trời không cho, còn người chỉ đứng lấy lệ không ngờ hoa lại tự động dâng đến.

Không chỉ có cô gái may mắn mà còn có một chàng trai còn may mắn hơn, ôm được cả mỹ nhân vào lòng.

Đó chính là phù rể đẹp trai, lãng tử, anh em tốt của chú rể - Âu Dương Hàn.

Và người con gái kia thì không thể là ai khác - bạn thân cô dâu - Thiên Ái.

Thiên Ái vì không muốn nhận hoa cưới mà lùi về sau tránh nó, nhưng đã là định mệnh thì muốn trốn cũng không được.

Không chỉ không tránh được mà còn có thêm một mối nhân duyên. Thiên Ái không may dẫm lên váy bị ngã nằm đè lên người Âu Dương Hàn.

Sức nặng của cô khiến cái lưng Âu Dương Hàn ê ẩm.

Khi cô chống tay đứng lên còn không cẩn thận bị trượt tay.

Lần này thì đúng là Âu Dương Hàn mặt tái nhợt, cảm giác như lục phủ ngũ tạng sắp bị cô làm cho dập nát hết rồi.

Mọi người thấy Âu Dương Hàn hẳn là rất đau đớn bèn giúp hai người đứng lên.

Uyển Tình cũng vội vàng đi tới hỏi họ có sao không.

Thiên Ái lắc đầu ý bảo mình không sao, sau đó cô ấy quay sang nhìn Âu Dương Hàn sắc mặt không ổn bối rối xin lỗi.

Qua một lúc, Âu Dương Hàn mới dần khá hơn nhưng miệng vẫn giả vờ kêu đau.

Vì áy náy mà Thiên Ái giúp đưa Âu Dương Hàn về phòng trang điểm để nghỉ ngơi.

Uyển Tình thấy vậy cũng muốn đi theo xem có thể giúp gì được không nhưng lại bị Lâm Trạch Dương đưa tay ngăn cản.

Anh ghé lại gần cô thì thầm nói gì đó, chỉ thấy sau đó hai mắt Uyển Tình sáng lên, khoé miệng nở nụ cười vui vẻ.

Làm anh em bao năm, Lâm Trạch Dương đã sớm nhận ra Âu Dương Hàn vừa rồi chỉ là giả vờ, bởi đối với anh ta thì như vậy chưa là gì, đó không thể làm anh ta tổn hại.

Nếu đã hiểu nhau như vậy thì việc nhận ra Âu Dương Hàn có ý với Thiên Ái là điều rất dễ dàng.

Nếu có thể tác hợp hai người họ thì cũng không phải là điều xấu. Tuy tính cách của Âu Dương Hàn phong lưu, phóng khoáng nhưng Lâm Trạch Dương hiểu rõ con người bên trong Âu Dương Hàn lại không như vẻ ngoài.

Đối với vô số bạn gái trước đây, anh ta vẫn luôn có điểm dừng, tuyệt đối không quan hệ bừa bãi, vì Âu Dương Hàn hiểu rõ...!những người phụ nữ đến với anh cũng chỉ vì một chữ "Tiền".

...

Sau khi đỡ Âu Dương Hàn về phòng, thấy anh đã ổn, Thiên Ái bảo anh nghỉ ngơi, còn mình thì ra ngoài giúp Uyển Tình.

Đâu ngờ Âu Dương Hàn lại giờ trò làm nũng ôm lấy bụng nhăn mặt kêu đau, khuôn mặt còn mang vẻ đau đớn khiến Thiên Ái mềm lòng, không nỡ để anh ta một mình.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống cái ghế bên cạnh nói anh cứ yên tâm nghỉ ngơi, có gì thì hãy nói với cô.

Quả nhiên, sau khi Thiên Ái nói sẽ ở đây với mình, cơ mặt Âu Dương Hàn mới giãn ra, nằm xuống nhắm mắt.

Khoảng nửa tiếng sau.

Mấy ngày nay vì quá bận rộn giúp Uyển Tình với đóng phim mà mệt quá ngủ thiếp đi.

Thấy Thiên Ái đã chìm vào giấc ngủ, Âu Dương Hàn khẽ ngồi dậy. Ngắm nhìn khuôn mặt an tĩnh khi ngủ của cô, anh ngẩn người.

Lúc ngủ trông Thiên Ai như một thiên thần xinh đẹp đang an giấc, thật khác với hình tượng lúc cô tỉnh táo, "sự kiêu ngạo cùng thẳng thắn, ngoan cường, không bao giờ chịu khuất phục".

Đang lúc Âu Dương Hàn còn đang say mê ngắm nhìn, ánh mắt không phòng bị mà để lộ ra chút khác thường.

Đúng lúc này, Lâm Trạch Dương vì không muốn cô phải mệt mỏi quá mức nên đã bảo cô vào nghỉ ngơi, còn khách thì anh và ba mẹ sẽ tiếp đón.

Uyển Tình vừa đi vào thì bắt gặp cảnh tượng không ngờ này.

Cô không muốn phá hủy khoảnh khắc này nên đã đến căn phòng khác.

Chương 105: Chương 105

Lạc Thiên là anh em chí cốt của Lâm Trạch Dương, đám cưới đương nhiên không thể vắng mặt.

Lạc Thiên tạm hoãn lại công việc ở bên kia mà trở về. Mặc dù rất vui mừng cho đám cưới của hai người, trên mặt luôn duy trì nụ cười, nhưng trong ánh mắt dường như vẫn toát ra nỗi buồn trong sâu thẳm.

Nguyên nhân là do bên cạnh Cảnh Điềm đã có thêm một người đàn ông khác, rất tiếc đó lại không phải anh.

Từ khi Cảnh Điềm thông báo với người nhà rằng mình đã có người thương, còn đứng trước mặt cha mẹ hai bên kiên quyết nói đời này không phải người đó thì sẽ không gả, hôn ước giữa hai nhà cũng vì vậy mà hủy bỏ.

Lúc đầu khi nghe Âu Dương Hàn nói nhìn thấy cô quan hệ thân thiết với chàng trai nào đó, Lạc Thiên vẫn còn có thể cố tỏ ra bình thản, thậm chí còn lừa mình rằng đó là chuyện đáng mừng.

Người anh vẫn luôn coi như em gái nay đã tìm được nửa kia của cuộc đời.

Cho đến khi tận mắt chứng kiến bàn tay đan chặt vào nhau của hai người kia, trái tim anh mới biết đau, từng đợt nhói lòng đánh thức tình cảm sâu trong tiềm thức, anh mới nhận ra tình anh em mà mình vẫn luôn thừa nhận không biết tự khi nào nó đã không còn đơn thuần như xưa.

Nhưng Lạc Thiên đã lỡ mất cả đời này! Cảnh Điềm và người yêu tình cảm bền chặt, không còn khoảng trống nào để anh bước vào.

Lạc Thiên lúc này chỉ có thể âm thầm đứng thật xa mà dõi theo cô.

Anh mong đời này của cô sẽ luôn bình an, sống thật hạnh phúc với người mình đã chọn.

Cảnh Điem đang tươi cười trò chuyện vui vẻ với mọi người, bỗng ánh mắt cô khẽ lướt qua phía xa tình cờ bắt gặp ánh mắt của Lạc Thiên.

Cô nhanh chóng thu lại tầm mắt, trong lòng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Vừa rồi khi nhìn vào mắt Lạc Thiên, cô cảm nhận được sự bất thường trong đó.

Trong đôi mắt đó chứa đựng loại cảm xúc phức tạp, dường như còn mang theo chút u sầu.

Cảnh Điem lắc đầu, nghĩ chắc mình đã nhìn nhầm, một người luôn sống lạc quan, có chút bất cần như anh sẽ không thể có ánh mắt như vậy.

Để xác nhận lại cô còn cố ý quay lại nhìn một lần nữa.

Lúc này hình ảnh kia càng làm cho cô tin tưởng suy nghĩ của bản thân.

Lạc Thiên không những không buồn mà còn rất vui vẻ hưởng thụ cảm giác được các mỹ nữ vây quanh, cái tay còn đang dịu dàng sờ nắn bàn tay của cô gái nào đó.

Cảnh Điem cảm thấy cảnh tượng này thực khó coi, dứt khoát quay đầu không để ý đến nữa.

Nhưng những gì cô thấy chưa chắc đã là toàn bộ sự thật, cảnh vừa rồi là Lạc Thiên cố ý làm ra, mục đích là để che giấu cảm xúc của mình.

Thì ra vừa rồi khi cô nhìn về phía này, Lạc Thiên cũng thấy.

Anh sợ cô đã nhìn ra được gì đó nên mới hành động như vậy để cô không nghi ngờ.

Anh không muốn cô phải bận tâm điều gì, quan trọng nhất giờ chính là cô có thể vô âu vô lo sống cuộc sống của mình.

Nói gì chẳng nữa thì tình cảm của anh cũng đã quá muộn màng!
Kết thúc buổi tiệc toàn bộ khách mời đều lần lượt ra về.

Cô dâu Uyển Tình thì đã có chú rể Lâm Trạch Dương chăm sóc.

Thiên Ái thì cũng đã có Âu Dương Hàn đưa về.

Trong đám anh em duy chỉ có Lạc Thiên là cô độc một mình.
Nhìn người con gái mình yêu lên xe của người đàn ông khác đi xa,
Lạc Thiên không thể mạnh mẽ được nữa, toàn bộ đều được dùng
trong suốt quá trình lễ cưới diễn ra rồi.

- Thôi xong! Đâu mất rồi nhỉ?

- Em sao vậy?

Cảnh Điềm phòng má gõ đầu nhả mày nói mình đã để quên điện thoại ở phòng cô dâu.

- Vậy để anh đưa em trở lại đó.

Bạn trai của Cảnh Điềm ân cần nói mình sẽ đưa cô trở lại nhưng lúc này điện thoại của anh ta lại vang lên.

Điện thoại réo một hồi mà anh ta không bắt, Cảnh Điềm tò mò nhòm người nhìn sang.

Thấy cô nhìn sang, anh ta có chút khác lạ, nhanh tay tắt đi cười nói với cô chỉ là điện thoại của mấy nhân viên bảo hiểm gọi tới làm phiền.

Lúc chuẩn bị quay xe thì điện thoại lại lần nữa vang lên.

Giống như vừa rồi, anh ta lại trực tiếp ngắt máy.

Đến lần thứ ba Cảnh Điềm khuyên anh ta nhắc máy, lỡ như có chuyện gì quan trọng.

Anh ta thấy vậy cũng đành lấy điện thoại ra nhìn màn hình rồi nói lần này là mẹ anh ta gọi tới.

Vì không bật loa ngoài nên cô không rõ họ nói chuyện gì, chỉ thấy sau khi ngắt máy, anh ta liền bảo mẹ mình bị ngã chật khớp chân gọi mình về giúp bà.

Cảnh Điềm nghe thấy vậy quan tâm nói muốn đi cùng còn điện thoại thì ngày mai mới lấy, nhưng bạn trai lại nói mẹ anh ta không bị gì nặng, bảo cô cứ yên tâm đi lấy điện thoại rồi về nhà nghỉ ngơi.

Dưới sự khuyên bảo của bạn trai, cuối cùng cô đồng ý, nói ngày mai sẽ tới thăm bà sau.

Xuống xe Cảnh Điềm bắt một chiếc taxi khác đi tới khách sạn nơi tổ chức hôn lễ.

Lúc này nhân viên đã dọn dẹp gần xong, chỉ còn vài người đang quét dọn.

Cảnh Điềm rảo bước đi tới phòng trang điểm.

Lấy điện thoại xong, rời khỏi hội trường, đi qua căn phòng khác, âm thanh cái gì đó chạm xuống sàn nhà vang lên thu hút sự chú ý của cô.

Qua cánh cửa khép hờ, cô nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

Sau khi mọi người đi hết, Lạc Thiên còn nán lại, chỉ mới một lúc mà anh đã uống hết hai chai rượu loại mạnh, bây giờ đang uống đó chai thứ ba.

Cảnh Điềm vốn không muốn dây dưa gì thêm với anh định như không nhìn thấy mà rời đi.

Nhưng đi được vài bước lại thấy không an tâm, cô thở dài, quyết định quay đầu tiến về phía căn phòng.

Mở cánh cửa ra, mùi rượu nồng nặc ngay lập tức xâm nhập khứu giác khiến cô khó chịu nhăn mày.

Lạc Thiên lúc này đã bị rượu làm cho mê man đầu óc, không còn chú

ý đến có người vào phòng.

Cảnh Điem theo ánh sáng bên ngoài chiếu vào từng bước tiến đến trước mặt anh.

Lạc Thiên chậm rãi ngẩng đầu, Cảnh Điem mới nhìn rõ người đàn ông này đang khóc.

Những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên khuôn mặt anh tuần kia. Cảnh Điem còn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra với anh đột nhiên bị nụ cười ngây ngốc làm cho ngây người.

Lúc thì khóc khi lại cười, cô không hiểu rốt cuộc người đàn ông này đang bị cái gì.

Bỗng Lạc Thiên vươn tay kéo cô vào lòng hai tay ôm chặt cô không buông, miệng còn lẩm bẩm những lời khó hiểu.

Cảnh Điem có chút sợ hãi khi thấy anh cư xử như vậy.

Trước giờ Lạc Thiên vẫn luôn có chừng mực, không bao giờ làm ra hành động quá giới hạn, đặc biệt là với cô.

Nhưng bây giờ anh đang làm cái gì?

Lạc Thiên bị hơi men của rượu làm mất đi lí trí, anh chỉ biết nếu bây giờ anh buông ra thì sợ rằng sẽ mất cô mãi mãi.

Bờ môi lạnh lưu luyến trên vai cô rồi từ từ hướng lên cần cổ xinh đẹp.

Cảnh Điem sợ thật rồi! Hành động bây giờ của anh đã không còn là anh!

Cô hoảng hốt vùng vẫy thoát khỏi anh.

Khi vừa chạy ra đến cửa thì lại bị Lạc Thiên giữ lại, đè cô lên cửa.

Cửa khách sạn được thiết kế đặc biệt, một khi đóng lại thì không cần khoá cũng tự động mà đóng.

Thấy tình hình này không thể mở cửa thoát ra,.

Cảnh Điem sợ hãi hét lớn kêu cứu.

Nhưng rất tiếc là hiệu quả cách âm của khách sạn quá tốt, cho dù cô có hét khàn giọng, người bên ngoài cũng không ai nghe thấy. Mặc cho Cảnh Điem cố gắng thế nào, Lạc Thiên vẫn như một con thú, mãnh liệt lao đến.

Bàn tay rắn chắc khoá chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, tay còn lại không ngừng châm lửa khắp người cô, đi qua lớp váy tiến vào từng tắc da mịn màng.

Phía dưới hai chân Cảnh Điem cũng bị Lạc Thiên đè lại không thể chống trả.

Cảnh Điem càng giãy dụa, cảm giác nóng rực bên dưới người đàn ông càng chân thực hơn.

Vì muốn chặn lại cái miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu la kia, Lạc Thiên mạnh mẽ áp đôi môi mỏng lên.

Chiếc lưỡi vươn vào truy đuổi, càn quét hương vị ngọt ngào bên trong.

Môi Cảnh Điem bị hôn đến sưng đỏ, nhưng dường như người đàn ông vẫn chưa thoả mãn, càng m*t chặt hơn, nụ hôn ngày càng sâu hơn.

Cắn m*t một hồi lâu, anh mới hài lòng thả ra, đôi môi hôn lên má cô.

Cảnh Điem lần đầu tiên bị hôn, cô khó khăn th ở dốc.

Nhưng Lạc Thiên không cho cô thời gian để mà nghĩ nhiều, bàn tay đưa ra phía sau kéo khoá váy của cô.

Cảnh Điem thấy váy bị lỏng ra, rồi trượt xuống khỏi người, hai mắt mở lớn kinh hoàng.

Tâm tình khẩn trương, cô càng giãy dụa nhiều hơn, chỉ mong có thể

thoát khỏi bàn tay tên đàn ông cầm thú này.

Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy sự nhục nhã mà Lạc Thiên gây ra, cô cảm hận người đàn ông này.

Qua một lúc lâu phản kháng, sức lực của cô cũng dần cạn kiệt.

Cảnh Điem không phải Uyển Tình, cũng không phải Thiên Ái, cô không khả năng tự vệ như họ, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn bị Lạc Thiên chế ngự.

Quần áo hai người cũng nhanh chóng được cởi hết, da thịt trần trụi dính chặt vào nhau, cảm giác nóng bỏng thiêu đốt khắp cơ thể.

Khoảnh khắc hai cơ thể hoà làm một, Cảnh Điem tuyệt vọng nhắm mắt, giọt nước mắt chua xót lăn dài trên má, lăn xuống khoé môi.

Cơn đau khi mất đi lần đầu tiên không đau bằng trái tim cô lúc này.

Thật lạnh lẽo hơn địa ngục!

Trong đầu cô hiện lên hình bóng của bạn trai, đáy lòng cảm thấy anh là người mình cảm thấy có lỗi nhất.

Là cô đã phụ anh!

Lại nhìn đến người đàn ông đang chiếm đoạt thân thể mình, lòng cô như dao cắt.

Anh đã từng là người mà cô trao trọn trái tim, nhưng nhìn đi, anh đang làm gì với cô.

C**ng bức, chiếm đoạt một người mà mình vẫn luôn miệng nói chỉ coi như là em gái.

Như vậy liệu anh có bằng cầm thú?

Lạc Thiên đang đắm chìm trong hạnh phúc của bản thân, anh không đủ tỉnh táo để phân biệt đúng sai.

Lần đầu được nếm trái vị ngọt hơn nữa người dưới thân còn là người mình yêu khó tránh khỏi anh có chút điên cuồng.

Những đoá hoa đỏ rực hiện lên làn da trắng mịn.

Hơi thở nóng rực của anh phủ vào tai cô, giọng nói khàn khàn cất lên ba chữ:

"Anh yêu em".

Lời này nói ra làm cho Cảnh Điem có chút tỉnh táo, nhưng cô lại không tìm được khoé miệng nở nụ cười mỉa mai.

Lời đàn ông nói ra trong lúc hoan ái, thì có thể tin được bao nhiêu? Cảnh Điem cắn chặt môi không để mình phát ra âm thanh, nếu thế cô sẽ càng ghê tởm chính mình!

Lạc Thiên lại không vui trước sự kìm nén của cô, anh cố ý thúc mạnh vào sâu bên trong.

Quả nhiên, Cảnh Điem vì bất ngờ mà khẽ bật thành tiếng.

Tiếng "ưm" kiều mị vang lên như cổ vũ tinh thần của anh.

Lạc Thiên ra vào càng mạnh mẽ hơn, những âm thanh va chạm xấu hổ không ngừng vang lên.

- Ưm...! ưh...! A! Đau, dừng...! dừng lại! Buông tôi ra! Tên khốn! Tên cầm...! thú, ư! Ân...

Cảnh Điem không chịu được sự mãnh liệt này, cô nức nở cầu xin nhưng cũng không quên buông lời chán ghét.

- Ngoan nào, tôi sẽ để em được thoải mái! Nha!

Dưới tác dụng mạnh mẽ của rượu, cộng thêm khao khát nơi đáy lòng, Lạc Thiên đẩy nhanh tốc độ, không ngừng đẩy sâu vào trong.

Dây dưa một hồi, mồ hôi hai người ướt đẫm, cuối cùng tiếng rên thoả mãn của người đàn ông thở ra.

Cảnh Điem tưởng sự tra tấn này đã kết thúc, nhưng giây tiếp theo cô lại bị Lạc Thiên bế lên, đi tới giường.

Đặt cơ thể mềm nhũn của cô xuống, tay anh nâng hai chân cô lên

gác lên vai, toàn bộ khu vườn bí ẩn hiện ra, anh khẽ đẩy vào, tiếp tục hành trình khám phá của mình.

Lần này Lạc Thiên có vẻ nhẹ nhàng hơn, anh rất dịu dàng.

Cảnh Điền thấy anh không hung dữ như vừa rồi, cô muốn nhân cơ hội mà chạy trốn.

Cô lấy sức lùi lại, chuẩn bị leo xuống giường, Lạc Thiên nhanh tay tóm lấy cô, đặt lưng cô xoay về hướng mình, từ phía sau đi vào.

- A! Lạc Thiên, cầu...!xin anh! Tha cho tôi đi, hic...!Tôi...!không chịu được nữa...!ưm...

Nhưng hành động chạy trốn của cô làm anh không vui, mặc kệ cô van xin, anh vẫn kiên quyết làm theo ý mình.

Có thể bây giờ anh quyết đoán như vậy, nhưng e rằng khi tỉnh lại, hành động không bằng cảm thú hôm nay của mình, cả đời này anh sẽ không thể tha thứ!

Chương 106: 106: Ngoại Truyện Đối Lừa Và Thương Tâm

Sau đêm điên rồ đó, Lạc Thiên không biết phải đối mặt với Cảnh Điem như thế nào.

Khi tỉnh táo trở lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau. Nhìn tội lỗi mình gây ra, Lạc Thiên lúc đầu còn không dám tin rằng mình lại không bằng cảm thú, làm ra hành động ghê tởm như vậy đối với cô.

Cảnh Điem trải qua chuyện đó, cô vẫn luôn tự nhốt mình trong phòng.

Ba mẹ Cảnh thấy con gái bất thường trong lòng không khỏi lo lắng, vội gọi cho bạn trai cô hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liệu có phải hai đứa cãi nhau.

Nhưng anh ta cũng không biết nguyên do vì sao.

- Ông nói xem con gái chúng ta có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tôi lo quá!

Cảnh lão gia cũng không biết giải quyết thế nào.

Gần hai ngày nay, họ cũng đã lên phòng gọi cô rất nhiều lần nhưng cô luôn miệng nói mình không sao, bảo bọn họ đừng lo lắng.

Nhưng làm gì có cha mẹ nào nhìn con gái tự nhốt mình trong phòng không chịu ăn uống mà có thể làm ngơ.

Thấy con gái mình thì như vậy, còn người sắp kết hôn với nó lại không thấy xuất hiện, bà Cảnh không tìm được mà trách móc.

Cuối cùng, vào buổi tối thứ hai sau cuộc gọi của ông bà Cảnh, bạn trai Cảnh Điem mới thấy xuất hiện.

Anh ta lấy lí do mẹ ngã bị thương mà chống chế.

Hai người kia cũng không tiện trách móc.

Cảnh Điem trong phòng nghe thấy mẹ bảo bạn trai đến, cô bối rối, không còn mặt mũi nhìn anh.

Mặc cho ba mẹ cùng bạn trai gọi thế nào, cô cũng không lên tiếng, cuộn người vào trong chăn.

Mãi lâu sau, không rõ đã suy nghĩ thông suốt hay chưa, Cảnh Điem mở cửa bước ra.

Trước khi ra ngoài cô đã trang điểm lại để sắc mặt bớt nhợt nhạt.

Cảnh Điem gượng cười giải thích rằng mình quá mệt mỏi nên mới muốn nghỉ ngơi.

Ba mẹ cô dĩ nhiên không tin nhưng thấy con gái chịu ra ngoài là đã mừng rồi.

Điều cần thiết bây giờ là thuyết phục cô ăn uống cho hồi sức.

Ngồi trên bàn ăn, bà người quan tâm gấp đầy bát thức ăn ngon.

Cảnh Điem yên lặng nhận lấy, cúi đầu ăn.

Do không có tâm trạng, thức ăn vào trong miệng không có chút khẩu vị nào.

Đối mặt với sự săn sóc của bạn trai, trong lòng cô càng hổ thẹn, cảm thấy bản thân không còn xứng với người đàn ông chu đáo này.

Năm đó, vì chạy trốn vết thương lòng mà cô chạy đến một đất nước xa lạ, một mình học cách sống tự lập.

Trong lúc cô trống vắng, người đàn ông này đã đến.

Anh xuất hiện mang theo sự ấm áp của ánh nắng mùa đông, sưởi ấm nơi lạnh lẽo sâu thẳm trong trái tim cô.
Dưới sự quan tâm, chăm sóc của anh, quan hệ giữa hai người càng trở nên thân thiết.

Vào một ngày, anh mở lời tỏ tình, cảm động trước sự chân thành của anh trong suốt thời gian qua, cô đã chấp nhận anh.

Cảnh Điềm suy nghĩ mấy ngày liền cuối cùng quyết định hôm nay sẽ nói chia tay với bạn trai.

Đứng dưới khu chung cư nơi bạn trai đang ở, nhìn toà nhà cao lớn, trong lòng cô có chút khẩn trương.

Khi cô định đi vào thì từ xa nhìn thấy bạn trai đúng lúc ra ngoài.

Cô chưa kịp gọi thì anh ta đã lên xe đi mất.
Cảnh Điềm vội vàng bắt chiếc xe khác đuổi theo.

Cô sợ kéo dài thời gian thì sẽ không còn đủ can đảm để nói lời chia tay.

Cô đi theo anh ta đến một khu chung cư khác, đôi chân cô chững lại khi nhìn thấy một người phụ nữ trên tay còn bế một bé gái, bé gái đó còn gọi bạn trai cô là ba.

Nhưng cảnh tượng một nhà ba người vui vẻ, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Cô đứng chôn chân tại chỗ nhìn ba người đi vào toà nhà.

Cảnh Điềm không biết mình nên làm thế nào, đôi chân đứng không vững dựa người vào bức tường lạnh lẽo.

Khoảng gần tiếng sau, tên bạn trai đều cáng mới đi từ trên xuống.

Cảnh Điềm không suy nghĩ liền đi theo anh ta.

Lần này cô càng nhìn thấu hẳn ta.

Hoá ra hẳn không chỉ có một người vợ, một đứa con mà là hai người

vợ, ba đứa con.

Cảnh Điem sốc vì thời gian qua cô cũng chỉ là món đồ chơi trong tay người khác, làm tiểu tam mà không hề hay biết.

Giờ đây đến cả thân thể cũng không còn trong sạch.

Cô tuyệt vọng thẫn thờ đi giữa màn đêm, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống.

Cô vốn tưởng mình cũng sẽ có hạnh phúc cho riêng mình, không ngờ hạnh phúc đó còn được chia cho rất nhiều người phụ nữ khác. Những hạt mưa khế rơi, dường như đang thương cảm cho số phận của người con gái đáng thương.

Lạc Thiên đã theo cô từ lúc cô rời khỏi nhà, cũng nhìn thấy tất cả những gì đã xảy ra.

Thực lòng anh rất muốn đánh cho tên đàn ông khốn nạn kia một trận, nhưng chợt nhận ra mình còn là kẻ khốn nạn hơn.

Anh không có tư cách trách ai vì tổn thương anh gây ra còn lớn hơn bất kì nỗi đau nào.

Anh nhìn cô thương tâm, trái tim cũng nhói đau.

Anh muốn bước đến gần nhưng lại không dám, đành cùng cô đi dưới trời mưa lạnh giá.

Không biết qua bao lâu, nước mưa đã làm quần áo hai người ướt đẫm, nước lạnh xâm nhập lại thêm những đả kích Cảnh Điem kiệt sức mà ngất đi.

Lạc Thiên vội vàng chạy đến, anh sợ hãi gọi tên cô.

Sau khi được bác sĩ chăm sóc, cô đã không còn trở ngại gì.

Lạc Thiên nhờ bác sĩ gọi cho người nhà cô đến, đồng thời nhờ họ giữ bí mật anh là người đưa cô tới.

Còn anh đứng một mình trong góc khuất, đợi họ tới rồi mới rời đi.

Chương 107: Chương 107

"Mẹ ơi, mẹ ơi!"

Đôi chân ngắn của Tiểu Nam lon ton mở cửa chạy ra ngoài tìm mẹ. Tối qua, rõ ràng Tiểu Nam nhớ mẹ vẫn còn nằm bên cạnh cho đến tận khi cậu ngủ, mẹ vẫn còn.

Nhưng đến gần sáng Tiểu Nam đột nhiên thức dậy, không thấy cô đâu, cậu vội vàng đi tìm.

Trước kia, Uyển Tình hay ngủ chung với hai anh em.

Tuy nhiên, kể từ ngày cô và Lâm Trạch Dương kết hôn, mọi chuyện đã thay đổi.

Tiểu Nam đoán chắc ba lại lên bế mẹ đi rồi, cậu tức tốc chạy đến trước cửa phòng hai người nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Quả nhiên, Lâm Trạch Dương đang ôm Uyển Tình vào lòng, đầu cô ngoan ngoãn rúc vào lồng ngực ấm áp của anh.

Tiểu Nam phồng má thở hắt ra một hơi, cậu rón rén lại gần giường sau đó lặng lẽ trèo lên, nhẹ nhàng không phát ra tiếng động xen giữa hai người.

Tiểu Nam cười thoả mãn nhắm mắt.

"Ừm..."

"Bà xã, mặt em thật mềm nha! Không đúng! Hình như...! có phải dạo này em ăn nhiều quá rồi không? Mềm mềm, mũm mĩm!"

Lâm Trạch Dương giọng điệu ngái ngủ, hai mắt vẫn nhắm, tay véo véo cái má của người bên cạnh.

Mãi một lúc sau, Lâm Trạch Dương mơ màng mở mắt, đập vào mắt anh không phải là người vợ yêu quý của mình mà là khuôn mặt nhỏ

nhấn, mập mạp đang ngủ say của Tiểu Nam.

Lâm Trạch Dương hơi giật mình, định hét thẳng con ra thì bị Uyển Tình đưa tay ngăn lại, cô ra hiệu ý bảo anh đừng động. Bị Tiểu Nam chen ngang, Lâm Trạch Dương dù bất mãn nhưng không dám thể hiện ra mặt.

Anh sợ cô sẽ tức giận nói anh nhỏ nhen số đo với một đứa trẻ.

Mặc dù là vậy nhưng anh vẫn không quên lườm về phía tiểu quỷ vẫn say giấc nồng.

Lâm Trạch Dương bước xuống giường rồi nằm bên cạnh Uyển Tình, đang tay ôm cô vào lòng, khoé miệng còn giương lên nụ cười thoải mái.

"Thật là hết cách với anh mà!" Uyển Tình chép miệng bất lực thì thầm.

"Ấy, nhột! Ông xã, anh đừng có thổi vào tai em."

Lâm Trạch Dương cười cười tiếp tục thổi vào cổ trắng xinh đẹp của vợ, ánh mắt trêu đùa tình tứ.

Uyển Tình bị anh trêu chọc, cô cố gắng đưa tay che lại, ánh mắt nhắc nhở anh vẫn còn có trẻ con ở đây.

Lâm Trạch Dương không quan tâm, vợ là của anh, tại sao phải kìm nén?

Từng chiếc hôn nhẹ nhàng như giọt mưa rơi xuống.

Lúc đầu Uyển Tình còn phản kháng, nhưng chỉ một lúc sau cô đã quên bén đi con trai vẫn còn bên cạnh.

Nụ hôn mê hoặc buổi sáng cướp mất lí trí của cô, trầm mê, say đắm.

Hai tay Uyển Tình vòng qua ôm lấy cổ anh, một tay Lâm Trạch Dương đỡ gáy cô lên khiến cho nụ hôn trở nên sâu hơn, cuồng dã hơn.

Bỗng cơn gió ở đâu đến, lí trí Uyển Tình cũng theo đó mà trở về.

Cô đỡ tay trước ngực đẩy anh ra, nhưng Lâm Trạch Dương làm sao chịu.

Người ta thường nói đàn ông buổi sáng thường rất nguy hiểm quả không sai.

Uyển Tình một mặt lo lắng Tiểu Nam tỉnh lại sẽ nhìn thấy cảnh không nên, nhưng do vậy mà cơ thể cũng trở nên miễn cảm hơn hết, phía dưới dòng suối nhỏ chảy ra khiến cô xấu hổ không thôi.

Lâm Trạch Dương cũng nhận ra sự thay đổi của cô, bàn tay tà ác cố ý đi xuống phía dưới từ từ hướng lên trên.

Do lúc đi ngủ Uyển Tình chỉ mặc bộ váy ngủ mỏng manh điều này đã tạo điều kiện cho Lâm Trạch Dương dễ dàng đi vào.

Anh cảm nhận được cô đang đ ộng tình.

Ngay cả phía dưới của anh cũng đang rục rịch chờ phát cò xông lên.

"Aaa..."

Một ngón tay Lâm Trạch Dương bất ngờ đi vào.

Uyển Tình vội vàng bịt miệng không cho bản thân phát ra tiếng kêu xấu hổ kia.

Đôi mắt đ ộng tình long lanh nhìn anh lắc đầu.

Ánh mắt cô lo sợ nhìn qua Tiểu Nam.

Thấy cậu bé vẫn ngủ say, cô thở nhẹ một hơi.

Một ngón tay khác của Lâm Trạch Dương lại đi vào không báo trước, tiếp lại một ngón nữa.

Bà ngón tay bên trong nhẹ nhàng khuấy đảo, nhịp nhàng ra vào.

Khóái cảm làm cho cô điên đảo, cảm giác lén lút như làm chuyện xấu lại càng kích thích, mật dịch cũng ra nhiều hơn.

Lâm Trạch Dương nhìn bộ dáng cố kìm nén của vợ, anh cũng rất đau lòng liền không đùa nữa.

Anh nhẹ nhàng rút tay ra.

Cảm giác trống rỗng khiến cô bức bối, chỉ mong được lấp đầy.

Khuôn mặt vì ý nghĩ xấu xa này mà ửng hồng quấy rầy.
Lâm Trạch Dương biết cô cũng muốn anh.

Giọng nói từ tính mang theo hơi thở nóng bỏng thì thào bên tai cô.
"Bà xã, em cũng muốn đúng không? Anh cũng vậy.

Chúng ta cần nhau."

Lời nói của anh vạch trần tất cả, Uyển Tình ngượng ngùng kéo chăn che mặt chỉ để hở đôi mắt to tròn nhìn anh.

Lâm Trạch Dương mỉm cười qua lớp chăn đặt lên môi cô một nụ hôn.

Sau đó anh kéo chăn ra bế cô lên, đôi chân rảo bước đi về phía đối diện.

Chỉ thấy anh xoay chiếc bình bên cạnh bàn, bức tường lập tức xoay chuyển, một căn phòng rộng lớn hiện lên trước mắt.

Đây chính là căn phòng bí mật nơi Lâm Trạch Dương vẫn thường nghỉ ngơi mỗi khi không muốn ai làm phiền.

Sau khi cánh cửa bí mật đóng lại, Lâm Trạch Dương nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc giường trắng mềm mại.

Uyển Tình ngơ ngác hỏi anh.

"Sao trong phòng mình còn có căn phòng bí mật vậy?"

Đúng vậy Uyển Tình kết hôn cũng đã được hơn một tháng, nhưng trước giờ vẫn không biết gì về sự tồn tại của nó.

Căn phòng này ngoài nhà thầu và người thiết kế ra, duy chỉ có mình Lâm Trạch Dương là biết.

Trước giờ anh không muốn ai bước vào lãnh địa riêng của mình.

Nhưng với cô - người phụ nữ anh yêu thì ngoại lệ.

Từ giờ đây sẽ trở thành thế giới riêng của hai người.

Nghe thấy câu hỏi của cô, Lâm Trạch Dương chưa muốn trả lời ngay, việc trước mắt quan trọng hơn.

Lâm Trạch Dương đè cô xuống giường, ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn đang hỏi không ngừng kia.
Sau đó trong căn phòng yên tĩnh lạ thường chỉ còn tiếng va chạm của cơ thể tạo nên khúc nhạc tình yêu du dương.

Chương 108: Chương 108

Hơn ba tháng đã trôi qua, Cảnh Điem không biết mình đã trải qua giai đoạn khó khăn đó như thế nào.

Chỉ có ngày qua ngày, mặt trời mọc phía Đông rồi lặn xuống Tây.

Tất cả giống như một quy luật tự nhiên lặp đi lặp lại trong cuộc sống của cô.

Lựa chọn lần nữa lại là sự trốn tránh, trốn tránh sự thật, trốn tránh đau thương, tự tê liệt chính mình, vô hồn vô cảm! Nhưng đó có là cuộc sống? Sống như vậy liệu còn ý nghĩa?

Cảnh Điem trốn chạy.

Lạc Thiên truy đuổi.

Anh đã quyết định chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.

Chỉ cần một lời nói của cô thì cuộc đời anh sẵn sàng kết thúc bất cứ lúc nào.

Cô bảo anh đi hướng Đông anh không dám đi ngược lại.

Dù cho....! cô muốn anh dành quãng đời còn lại trong tù!

Nhưng trước mắt anh phải tìm bằng được Cảnh Điem và đưa cô trở về.

Thời gian trước Cảnh Điem đột nhiên biến mất, cô không lời mà biệt khiến mọi người vô cùng lo lắng, tìm kiếm khắp nơi đến nay vẫn biệt vô âm tính.

Chuyển đến một khung cảnh khác.

Ngôi làng nhỏ ngoại thành, hoàn cảnh sống không hẳn là quá tốt nhưng cũng gọi là xung túc.

Người dân thân thiện, hiếu khách.

Khắp nơi tràn ngập sắc hoa, cây lá xanh xum xuê, bao phủ cả một vùng quê.

Một nơi như này quả thực rất hợp để con người thoát khỏi sự nhộn nhịp, căng thẳng nơi thành thị.

Phía xa, cô gái trong làn váy xanh lơ phất phơ theo cơn gió thoáng qua.

Cô gái hoà mình vào thiên nhiên tươi đẹp, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên chiếc bụng hơi nhô cao, ánh mắt trìu mến bên môi nở nụ cười dịu dàng.

Người con gái xinh đẹp thuần khiết đứng giữa rừng hoa tươi tắn đó chính là Cảnh Điềm.

Trải qua cuộc sống yên bình, tâm tình cô cũng đã dịu lại, tư tưởng cũng không căng thẳng như trước.

Lúc này đây cô chỉ muốn cùng đưa con trong bụng sống cuộc sống tự do, trải nghiệm những gì vẫn còn dang dở.

Mọi người ở đây cũng rất tốt bụng, thấy cô là mẹ đơn thân nên ai cũng nhiệt tình giúp đỡ.

Nếu muốn tìm một nơi yên bình mà sống thì đây là một lựa chọn không tồi.

"Tiểu Ân, ngoài này gió lớn, cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe của hai mẹ con.

Vào đây thôi!"

Người vừa nói là một người phụ nữ trung niên họ Thẩm.

Bà không có con cái, trước giờ cô độc một mình nên từ khi cô đến đây sống, bà rất quý mến cô, còn chăm sóc rất chu đáo. Cảnh Điem biết ơn tấm lòng bà dành cho mình, cô thầm thề cả đời này sẽ không quên.

Lạc Thiên đầu bù tóc rối đã vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn không biết cô sẽ trốn ở đâu.

Anh bực tức dứt tóc.
Bỗng sắc vàng loé lên trong đầu anh.

Đơ là một câu chuyện từ rất xưa, xưa đến nỗi thời gian đã làm cho kí ức mờ dần.

"Anh Thiên, giáng sinh năm nay, anh dẫn em đến cánh đồng hoa cải dầu được không anh?"

Cô nhóc nhỏ nũng nịu, đôi mắt tròn ngây thơ ngẩng đầu nhìn chàng trai cao hơn mình mấy cái đầu.

Anh trai lớn mỉm cười xòa đầu cô bé gật đầu đồng ý.

"Anh, móc tay, đóng dấu! Yeah! Hi hi..."

Cô bé vui mừng reo lên, vỗ tay.

Lời hứa đó vẫn là không thành.

Vào mùa đông năm đó, chàng trai đã lãng quên và cùng cô bạn gái xinh đẹp cùng tuổi trải qua đêm giáng sinh.

Ngày đó, Cảnh Điem nhỏ đã ngồi chờ ngoài cửa rất lâu nhưng anh không đến, cũng không gọi điện cho cô.

Cô bé cứ đợi mãi, đợi đến khi bàn tay lạnh giá, đôi chân tê cứng, ba mẹ cô bé mới trở về từ công ty, lúc đó Cảnh Điem mới từ bỏ việc chờ đợi.

Hôm sau cô bé mới biết người mình chờ đợi lại đang vui vẻ ở bên bạn gái.

Trái tim nhỏ bé khó tránh khỏi đau lòng.

Nhưng tuổi nhỏ dễ giận cũng dễ quên, Cảnh Điem vẫn không tìm được mà thích anh.

Càng ngày càng lún sâu, giày vò bản thân.
Lạc Thiên nhớ ra cô đã từng nói mong ước trong đời chính là sống cuộc sống yên bình nơi thôn dã, nơi có những cánh đồng hoa cải dầu vàng rực rỡ.
Loài hoa này sinh ra vốn không kiêu sa, rực rỡ, hoa cải luôn mang trong mình sứ mệnh của một loài hoa đại mạnh mẽ.

Vươn mào mang lại sắc màu cho đời.

Tượng trưng cho sự hài hòa, gần gũi thiên nhiên.
Ngoài ra, hoa cải còn là biểu tượng của hạnh phúc.
Giống như câu chuyện về sự tích của mình.

Hoa cải mọc lên từ niềm hạnh phúc, niềm vui của người bà.

Do chính sự quan tâm của những người thân yêu mang lại.

Đủ nắng hoa sẽ nở, đủ yêu thương sẽ đong đầy.

Hoa cải là hiện thân của hai từ hạnh phúc.

Là lời nói yêu thương trọn vẹn của hai trái tim chung nhịp.
Không ngờ, Cảnh Diễm còn nhỏ như vậy đã có thể xác nhận được tình cảm của mình đối với anh.

Nhưng do cô lúc đó chưa đủ lớn để biết cách bày tỏ rõ ràng tình cảm của mình.

Cho nên mới mượn hình ảnh loài hoa biết nói này để người kia biết tình cảm của mình.

Chỉ tiếc! Lạc Thiên nhận ra quá muộn màng! Đáy lòng vang lên những âm thanh gào thét của sự hối hận!

Lạc Thiên nắm cuộn tay thành nắm đấm, ánh mắt hiện rõ sự kiên định.

Anh nhất định sẽ đem cô trở về!

Chương 109: Chương 109

"Điềm Điềm!"

Cảnh Điềm nghe thấy phía sau có người gọi tên.

Giọng nói quen thuộc khiến cô sợ hãi, vội vàng vào nhà đóng chặt cửa lại.

Lạc Thiên ở bên ngoài gõ cửa, nói.

"Cảnh Điềm, em ra đây, chúng ta nói chuyện một lát được không?"

Cảnh Điềm!"

Cảnh Điềm trấn tĩnh bản thân, khắc chế giọng nói run rẩy xuống.

"Chúng ta không có gì để nói cả! Anh đi đi! Nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát báo anh xâm nhập gia cư bất hợp pháp đó!"

Cảnh Điềm buông lời cảnh cáo.

Lạc Thiên hiểu rõ mục đích của cô là muốn anh rời đi.

Nhưng đã đến thì anh sẽ không trở về một mình!

"Điềm Điềm, em nghe anh nói được không? Cho dù anh có phải vào tù, anh cũng sẽ đưa em về bằng được!"

Cô im lặng không đáp.

Lạc Thiên ở bên ngoài tiếp tục nói.

"Điềm Điềm, em về nhà đi.

Cô chú rất lo lắng cho em! Coi như là vì người nhà, được không?"

Cảnh Điềm nghĩ đến người nhà lòng cô cũng thấy hổ thẹn.

Nhưng bây giờ trở về cô biết ăn nói sao với họ về đứa trẻ trong bụng.

Không lẽ lại nói đó cô bị c**ng hi3p mà có? Như vậy ba mẹ sẽ càng đau lòng biết bao!

Lạc Thiên đã hạ thấp giọng điệu thuyết phục vẫn không lay chuyển được ý chí kiên định của cô.

Nhưng anh sẽ không từ bỏ!

Khoảng chừng hơn một tiếng sau, ba mẹ Cảnh đã đến nơi.

"Sao rồi? Con bé đâu?"

Giọng điệu gấp gáp của hai người truyền vào trong.

Cảnh Điềm không tự chủ được mà giật thót tim.

Nhìn cái bụng đang nhô cao, cô bối rối không biết phải làm sao. Mẹ Cảnh tiến gần đến cửa, bà cất giọng êm ái pha lẫn sự nhớ nhung.

"Tiểu Điềm! Là mẹ đây.

Ba con cũng đến rồi.

Có chuyện gì chúng ta cùng giải quyết.

Ba và mẹ sẽ giúp con.

Nha!"

Mẹ quan tâm mình như vậy, Cảnh Điềm càng thêm thẹn lòng.

Cô làm con mà trước giờ toàn luôn tùy hứng, chưa làm tròn bổn phận của mình.

Cô chính là đứa con bất hiếu đáng trách!

Trước thái độ khẩn cầu của mẹ, cô vẫn là mềm lòng.

Gạt những giọt nước mắt, cô đưa tay mở cửa.

Cánh cửa được mở ra, mẹ Cảnh đôi mắt ướt át nhìn con gái.

Bỗng nhiên bà chợt chú ý đến phía dưới, đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn con gái.

Cảnh Điem cảm nhận được mẹ đang nhìn mình, cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt bà.

Cả ba Cảnh và Lạc Thiên cũng nhận ra cô đang mang thai.

Lạc Thiên như bị sét đánh, cả cơ thể cứng nhắc, trong lòng tâm trạng lẫn lộn.

Nói anh thật bản thân có chút hạnh phúc khi người mình yêu đang mang trong mình giọt máu của anh.

Nhưng nghĩ đến đó là kết quả của một tội lỗi không thể tha thứ, anh lại không vui được nữa.

Không khí như bị ngưng kết, tĩnh mịch khác thường.

Ba Cảnh là người phản ứng lại đầu tiên, ông cứng nhắc nói.

"Được rồi! Tiểu Điem, chúng ta về nhà thôi."

Suốt quãng đường trở về, cả bốn người không nói một lời.

Bà Cảnh ánh mắt mờ mịt hướng ra ngoài xe.

Mẹ Cảnh vì quá sốc mà im lặng.

Còn cô là vì cảm giác xấu hổ vây quanh.

Lạc Thiên lái xe nhưng đáy lòng lại đang giằng xé lương tâm.

Về đến nhà, ba Cảnh đỡ vợ ngồi xuống ghế.

Cảnh Điem đi trước, Lạc Thiên lẻo đẻo theo sau.

Đến lúc này, mẹ Cảnh lấy lại tinh thần, giọng nói yếu ớt hỏi.

"Tiểu Điem, con có chuyện gì giấu chúng ta đúng không?"

Cảnh Điem im lặng cúi gằm mặt xuống đất.

Lỗi là do anh gây ra, Lạc Thiên không thể đứng ngoài nhìn cô bị người nhà chất vấn, vì vậy anh chủ động quỳ xuống trước mặt mọi người, nói.

"Cô chú...!tất cả là tại cháu! Cô ấy không có lỗi gì.

Nếu muốn mắng, muốn đánh, mọi người cứ trút lên cháu!"

Ba mẹ Cảnh khó hiểu nhìn anh.

Hành động này làm cho họ không kịp tiêu hoá.

"Cháu làm gì vậy? Lỗi của cháu là sao? Chẳng lẽ..." Ba Cảnh nói.

"Bởi vì...!cháu là một tên khốn! Trong lúc sau rượu...!đã c**ng bức Cảnh Điềm."

Tin tức này còn chấn động hơn! Hai phụ huynh không thể tin được người họ luôn yêu quý lại có thể làm ra chuyện không bằng cầm thú với con gái họ.

Hai người đưa mắt nhìn con gái, lại chỉ thấy cô càng cúi thấp đầu hơn mà khóc.

Biết con gái bảo bối của mình phải chịu nhiều uất ức như vậy, đến nỗi phải chạy trốn đến nơi xa xôi, họ khổ sở không thôi, càng thống hận kẻ đã gây ra đau khổ cho con gái mình.

Ba Cảnh kích động cầm lấy chiếc gạt tàn thuốc trên bàn ném về phía anh sau đó tức giận ùng ùng đi tới, không khống chế được bản thân mà ra tay đánh người.

Lạc Thiên bị thương, trán rỉ máu đỏ tươi nhưng anh không có ý định chạy trốn.

Sợ với những gì anh gây ra cho cô, thế này vẫn là quá ít.

Mẹ Cảnh dù rất đau lòng cho con gái nhưng bà vẫn phải ngăn cản ông.

Sợ trong lúc lửa giận sẽ gây ra án mạng.

Còn anh, họ nhất định sẽ để anh chịu sự trừng phạt của Pháp luật. Cảnh Điềm nhìn cảnh tượng trước mắt, nước mắt như những giọt trên trâu thì nhau rơi xuống.

Cô bắt lực xoay người chạy lên phòng.

Mẹ Cảnh sai bảo vệ đuổi anh ra ngoài.

Lạc Thiên nhất quyết không chịu rời khỏi.

Anh quỳ trước cổng lớn.

Mặc dù không thể thay đổi những gì đã xảy ra nhưng đây là điều anh

cần làm và bắt buộc phải làm!
Mặt trời bắt đầu xuống núi, bóng đêm đang dần nuốt chửng ánh sáng, Lạc Thiên vẫn quỳ ở đó.

Do quỳ ở đó quá lâu, anh nhanh chóng mất sức, khuôn mặt cũng trở nên nhợt nhạt.

Ở trên phòng, Cảnh Diễm vẫn luôn lặng lẽ nhìn anh.

Nhiều lúc cô không hiểu trái tim mình muốn gì nữa.

Người đàn ông này đã gây ra quá nhiều thương tích cho cô nhưng cô vẫn không học được cách buông tay.

Lúc trước cô tưởng mình đã quên được rồi, tưởng mình đã tìm được một người yêu mình và mình cũng yêu, nhưng cô đã sai.

Đối với bạn trai cũ, cô chỉ là thương cảm, đó không phải tình yêu thật sự! Chỉ là một lá chắn cô tự thiết lập cho mình để phòng bế tình cảm sâu tận đáy lòng.

Khi phát hiện bản thân bị lừa dối, cô chỉ thấy niềm tin bị phản bội, ngoài ra không đau lòng như cô đã nghĩ.

Người đàn ông có thể khiến cô khổ sở vì tình, luôn là anh!

Mẹ Cảnh bước vào phòng nhưng cô không có phát hiện ra.

Nhìn con gái như vậy bà lặng lẽ thờ dài.

Bàn tay ấm áp dịu dàng đặt lên vai con gái.

Không biết qua bao lâu, trời đột nhiên đổ mưa.

Từng hạt mưa lạnh rơi xuống.

Ngâm mình trong nước mưa, người có khoẻ đến mấy cũng không chịu nổi, cơ thể Lạc Thiên nặng nề đổ xuống.

Chương 110: Chương 110

Tỉnh lại trong bệnh viện, mùi thuốc khử trùng làm anh cảm thấy khó chịu.

Cả cơ thể đau nhức.

Lạc Thiên quỳ đến ngất đi, là mẹ của Cảnh Điềm đã bảo người làm đưa anh đến bệnh viện.

Dù rất hận anh làm tổn thương con gái mình nhưng bà chứng kiến anh từ nhỏ đến lớn, vẫn là không đành lòng.

Bà mẹ của Lạc Thiên quá lời kể của người làm cũng đã biết tội của con trai mình.

Mẹ anh vừa xấu hổ nhưng cũng vô cùng đau lòng.

Không ngờ mối lương duyên tốt đẹp như thế bỗng hoá thành nghiệt duyên.

Cũng trách con trai mình quá cứng nhắc, nhu nhược, không phân rõ tình cảm của mình để giờ xảy ra cố sự như vậy.

Lạc Thiên cảm nhận được ánh mắt mẹ đang nhìn chăm chăm, anh cũng không biết nói gì hơn.

Lạc phu nhân trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng.

"Con định giải quyết chuyện này thế nào? Là mẹ, mẹ cũng sẽ không bỏ qua đâu!"

Đúng vậy, người mẹ nào cũng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người đã hại con mình!

Lạc Thiên ủ rũ nói.

"Con cũng không biết nữa! Cô ấy không chịu nói chuyện với con."

"Có lẽ cả đời cũng không!" Trong lòng anh thầm nghĩ.

"Ôi, em bé nhà cô chị đáng yêu thật đó! Làm tôi cũng muốn sinh một đứa nè.

Haha."

"Tôi đã bảo mà.

Cô cũng không còn trẻ nữa, lấy một anh rồi sinh nhanh đi."

"Chị này, cứ đùa hoài! Còn phải xem có ai rước không đã.

Không ai rước tôi cũng không làm sao được.

Haizz."

Phía xa, trong cửa hàng quần áo trẻ em, có hai người phụ nữ đang vui vẻ cười nói chuyện.

Bên cạnh bà mẹ trẻ còn có một em bé nằm trong nôi, chân tay nghịch ngợm đá lung tung.

Cảnh Điem nhìn đứa trẻ dễ thương như thiên thần bất giác tay đặt lên bụng.

Nghĩ đến đứa trẻ sắp chào đời của mình cũng như vậy, đáy lòng mỉm cười hạnh phúc.

Ấm ức bỗng chốc tan biến.

Mẹ của Cảnh Điem vì muốn con gái khuây khỏa nên một mực kéo cô đến trung tâm thương mại mua sắm.

Nhưng người tính không bằng trời tính, tình cờ thế nào mà gặp ngay tên bạn trai cũ.

Ngay lúc mẹ cô đang bận thanh toán bên trong, Cảnh Điem ngồi bên ngoài, bạn trai cũ liền tiến tới.

Hắn không can tâm khi bị phụ nữ đá không rõ nguyên do.

Đặc biệt là con rùa vàng hắn ta tốn biết bao công sức mới câu được.

Chỉ một tin nhắn chia tay đơn thuần, hắn sẽ không chấp nhận!

"Tiểu Điem! Gặp em ở đây thật tốt!"

Bạn trai cũ giả tạo cất giọng dịu dàng, ánh mắt nhớ nhung.
Cảnh Điem nhìn thấy anh ta liền đứng dậy quay người muốn rời đi nhưng cánh tay lại bị nắm chặt lại, một cái ôm bất ngờ phía sau.

Tên bạn trai cũ tí tê nói.

"Cảnh Điem, anh rất nhớ em! Nhớ em sắp phát điên rồi! Tại sao em có thể nhẫn tâm như vậy? Nói chia tay xong liền biến mất.

Em làm anh lo lắng lắm đó!"

Cảnh Điem đối với lời nói tưởng như thật tâm đó chỉ cảm thấy thật nực cười.

Anh ta đến bây giờ vẫn chưa biết bản chất của mình đã phơi bày.
Khi phát hiện ra anh ta lừa dối mình, cô cũng muốn trực tiếp đối mặt nhưng cô cũng đã dơ bản, cô không có tư cách gì để nói người khác.

Hơn nữa ngay từ khi bắt đầu mối quan hệ khác, cô vẫn chưa dứt tình với Lạc Thiên.

Coi như cô trả lại cho anh ta.

Từ thời khắc này, cô và anh ta không ai nợ ai!

Cảnh Điem gỡ cánh tay đang ôm lấy mình sau đó bước đi tiếp.
Bạn trai cũ không có ý định buông tha, hẳn định giữ cô lại nhưng vừa lúc mẹ cô từ trọng đi ra.

Bà đã ngăn anh ta làm phiền con gái mình.

Mọi chuyện bà cũng biết hết rồi.

"Bác gái.

Cháu...."

Tên bạn trai cũ định nói gì đó nhưng nhìn ánh mắt đáng sợ của mẹ cô liền không tự chủ mà lùi lại.

Cuối cùng đành trơ mắt nhìn rùa vàng đi mất.
Nhưng mọi chuyện đến đây là kết thúc? Sai lầm kẻ gây ra để người
vô tội phải gánh chịu.

Máu cùng nước mắt sẽ gặp nhau một ngày không xa!

Chương 11: Chương 111

"Mấy người làm gì vậy hả? Buông tôi ra! Buông ra!"

"Thằng kia mà chậm chậm thế! Còn không mau ấy thuốc mê đi."
Cảnh Điềm dần mất đi ý thức.

"Cái gì? Không thấy Tiểu Điềm đâu sao? Nó đi đâu mất rồi?"

"Tôi cũng không biết nữa."

Mới...!mới lúc sáng con bé vẫn ở trong phòng mà."

Mẹ Cảnh hai mắt đỏ hoe.

Rõ ràng lúc sáng còn thấy cô trong phòng nhưng lúc trưa bà vào thì đã không thấy cô đâu nữa.

Gọi điện nhưng không ai bắt máy, bà hết hoảng tìm chồng.

Ba Cảnh không an tâm nên tranh thủ thời gian buổi trưa mà quay trở về.

Không ngờ vừa tới nhà lại nhận được tin tức này.

"Thế bà đã báo cảnh sát chưa?"

Mẹ Lâm gật đầu.

Bà cũng vừa mới gọi báo còn gái mất tích xong.

Ba Cảnh lòng nóng như lửa đốt.

Cảnh Điềm dạo này gặp nhiều chuyện không hay, sợ cô suy nghĩ không thông suốt mà làm liều.

Ông không thể chỉ trông mong vào cảnh sát vì vậy đã gọi điện cho một người.

"Aaa...!Bà xã, dứt cho anh đi!"

Lâm Trạch Dương làm nũng nhìn vợ, miệng há to đang chờ người gấp thức ăn.

Uyển Tình lắc đầu bất lực.

Từ khi kết hôn, Lâm Trạch Dương thấy đổi rất nhiều.

Ngày nào cũng cười tươi như hoa, tính cách trở nên trẻ con không tưởng.

"Được rồi, bé ngoan, há to ra chút nữa nào."

Uyển Tình cười trêu chọc nói.

Hai đứa trẻ nhìn ba mẹ rồi lại quay sang nhìn nhau đồng thời khoanh tay thở dài.

Nhìn cảnh tượng này các cậu đã đủ no rồi!

Trong lúc hai người kia còn đang bận tình bể tình thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Uyển Tình nhắc nhở anh nghe điện thoại nhưng Lâm Trạch Dương còn cố há miệng đòi miếng nữa.

Sau đó mới thoả mãn nghe điện thoại.

Nghe thầy người bên kia nói, lông mày anh dần nhíu chặt lại, vẻ mặt trở nên trầm trọng nói.

"Được, bác yên tâm! Cháu sẽ cho người tìm em ấy ngay."

Uyển Tình chú ý đến vẻ mặt anh lúc nói chuyện không kìm được quan tâm hỏi.

"Ông xã có chuyện gì vậy?"

"Em đợi anh một chút."

Alo, Louis, cậu giúp tôi điều tra vị trí của Cảnh Điềm.

Đúng.

Tôi muốn có được tin nhanh nhất có thể!"

"Cảnh Điềm xảy ra chuyện gì sao?"

Lâm Trạch Dương bảo người giúp việc đưa hai đứa trẻ về phòng sau đó đem một lượt tôm gọn lại cho cô nghe. Biết được nhiều chuyện xảy ra như vậy, Uyển Tình lặng người một lúc.

Cô nhớ đến cô gái có nụ cười ngọt ngào đó nhưng lại gặp nhiều bất hạnh như vậy.

Thật khiến người ta phải thương tiếc!
"VẬY...!CÓ CẦN BÁO VỚI LẠC THIÊN KHÔNG? DÙ SAO THÌ ĐÂY CŨNG LIÊN QUAN ĐẾN ANH ẤY."
Lâm Trạch Dương suy nghĩ một chút liền gọi cho Lạc Thiên.

Thêm một người cũng là thêm một phần sức, tăng khả năng tìm kiếm.
Lạc Thiên sau khi nghe tin, trái tim anh lo lắng như muốn rớt ra.

Cũng không quan tâm vết thương chưa lành liền chạy ra khỏi bệnh viện.
Đến nhà họ Cảnh anh trong bộ quần áo bệnh nhân lập tức xông vào.

Tất cả mọi người đều đã tập trung ở đây.

Ba mẹ cô nhìn thấy anh học tức giận trừng mắt.
Lạc Thiên cũng không có thời gian để ý, anh vội vàng hỏi.
"Mọi người đã tìm thấy cô ấy chưa? Có tin tức gì không? Cô ấy đâu rồi?"
Đối mặt với một loạt câu hỏi của anh, tất cả đều im lặng lắc đầu.
Nhìn những cái lắc đầu, anh hoảng sợ nhìn Lâm Trạch Dương.
Lâm Trạch Dương nói.
"Hiện giờ vẫn chưa có tin tức.

Nhưng tôi đã cho người tìm kiếm rồi.

Rất nhanh chúng ta sẽ có tin tức thôi."
Không có tin tức gì, trong lòng Lạc Thiên sợ hãi tột cùng.

Nếu cô xảy ra bất trắc anh vĩnh viễn không tha thứ cho bản thân!
Lạc Thiên không muốn ngồi chờ đợi mà không làm gì.

Anh chạy ra ngoài rồi lái xe đi mất.
Anh lái xe dọc theo con đường về nhà họ Cảnh, một chiếc giày trắng rơi vào trong tầm mắt.
Lạc Thiên như có linh tính, anh dừng xe bước xuống.

Chiếc giày bị bỏ rơi này anh nhớ nó là chiếc mà ba mẹ cô đã tặng vào ngày tốt nghiệp đại học.

Anh nhớ rất rõ vì đôi này là phiên bản giới hạn, không phải ai cũng mua được.
Theo tình hình này không phải cô tự đi mà là có người bắt cóc.

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên hoảng sợ trong lòng, bây giờ cô không chỉ có một mình nếu muốn thoát khỏi chúng vô cùng khó khăn.

Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì rất có thể sẽ là một xác hai mạng.
Lạc Thiên nhìn xung quanh, máy mắn ở đây lại có gắn máy quay.

Từ hình ảnh thu được anh lấy được biển số xe cùng với hướng đi của nó.

Anh nhanh chóng gọi điện cho Lâm Trạch Dương điều tra theo hướng đó.

Còn mình thì tiếp tục lái xe đi về phía trước.
Rất nhanh Lâm Trạch Dương đã gọi thông báo tình hình.

Cách đó khá xa là có khu nhà hoang, nơi đó rất nhiều năm không có ai tới, là nơi lí tưởng để làm chuyện phạm pháp mà không sợ bị ai phát hiện.

Bên kia, Cảnh Diễm khoé miệng chảy máu, tóc bị một người phụ nữ độc ác kéo ra sau, cô ta nghiêng răng nói.

"Con hồ ly tinh này! Mà y dụ dỗ ai không dụ, lại dám quyến rũ chồng tao à! Mặt mũi thì xinh đẹp nhưng cơ thể ghê tởm! Lại còn dám có con với nhau nữa!"

Người phụ nữ này chính là một trong hai người vợ của tên bạn trai cũ.

Tính cách đa nghi lại hay ghen chồng.

Hôm qua, thám tử báo lại chồng mình ở trung tâm thương mại đây đưa không rõ với người phụ nữ khác.

Còn trước mặt báo nhiêu người ôm nhau.

Giữa thành thiên bạch nhật lại làm ra những chuyện xấu hổ như vậy, cô ta không thể tha thứ.

Cô ta muốn xem rốt cuộc người đàn bà đó có bản lĩnh như thế nào.

Bây giờ nhìn hoá ra cũng chỉ là khuôn mặt xinh đẹp một chút, dáng vẻ mỏng manh yếu đuối.

Đúng là dáng vẻ đám đàn ông thích.

Cảnh Điem sợ hãi ôm bụng, cô không ngừng lắc đầu nói mình thật sự không biết anh ta đã có vợ.

Cô cũng chỉ là nạn nhân mà thôi.

Hơn nữa, hai người cũng đã chia tay, không còn bất cứ quan hệ nào.

Nhưng người phụ nữ kia đã bị cơn ghen làm cho mờ lí trí, cô ta không tin.

Đặc biệt khi nhìn thấy cái bụng nhô cao kia của cô, cô ta càng điên tiết hơn.

"Hôm nay, mà y đừng mơ có thể thoát khỏi đây.

Tao sẽ cho mà y biết kết cục của kẻ thứ ba là gì!"

Cô ta tàn độc nói, ánh mắt ẩn chứa sự độc ác đáng sợ.

"Không phải mà y thích quyến rũ đàn ông lắm sao.

Tao sẽ đáp ứng mày, để cho hai tên đàn ông này chơi chết mày!
Haha....ah..ha!"
Cảnh Điem sợ hãi lùi về sau.

Nước mắt sợ hãi không ngừng rơi xuống.

Cô không chỉ có một mình mà còn có con.

Cô phải bảo vệ con trai mình!
Người phụ nữ hất cằm bảo hai người kia hành sự.
Một tên trong số đó lưỡng lự lên tiếng.
"Bà chị à, có thể không làm không? Cô ta đang có thai đó.

Nhỡ cô ta chết thì tội này tôi không gánh nổi đâu."
Hắn ta lo lắng nói lại bị tên kia đập cho phát vào đầu, tức giận quát.
"Mày hèn thế! Chị đại đã nói vậy rồi mà còn ý kiến hả! Chết thì đem chôn! Thế thôi.

Nhanh nên! Chậm chạp tao đập cho cái giò!"
Tên kia cũng không dám kháng lệnh đại ca, cũng đành làm theo.

Ai bảo hắn ta bước vào cái nghề này.
Hai người đàn ông từng bước ép sát, Cảnh Điem định chạy trốn nhưng hai chân bị chúng kéo lại.
Cảnh Điem không dám làm ra động tác gì quá mạnh ảnh hưởng tới đứa trẻ.

Nhưng nếu không cô và con cũng không thể thoát khỏi.

Sự bất lực cùng tuyệt vọng ập đến.
Một tên giữ chân tay cô còn tên kia đưa bàn tay gớm ghiếc làm loạn.
Cảnh Điem uất ức mà khóc, giọt lệ cay đắng khiến người khác phải xót xa.

Nhưng đối với những tên cầm thú chuyên làm chuyện ác, thì không

đáng một đồng.

Chỉ cần có tiền bảo chúng bán mạng cũng là chuyện nhỏ.
Trong lúc tuyệt vọng bất giác cô thốt lên tên anh.

Cô hận anh làm tổn thương mình nhưng lúc này lại mong anh xuất hiện, cứu lấy cô và con.

Chương 112: Chương 112

Lạc Thiên đã đến trước cửa căn nhà hoang, bên ngoài còn có một tên đang cảnh giữ bên ngoài.

Thấy anh tiến lại gần, hắn ta cảnh giác, khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn tính dọa anh bỏ đi.

Có điều Lạc Thiên cũng không phải người dễ chọc, anh không nói một lời liền đâm sừng cái mặt đang vênh vác kia, nhanh như chớp đập mạnh vào gáy khiến hắn bất tỉnh tại chỗ.

Những người bên trong nghe thấy tiếng động liền dừng việc đang làm, đưa mắt cảnh giác nhìn nhau.

"Nhìn cái gì? Còn không mau ra ngoài xem!"

Người phụ nữ kia thấy thế quát.

Hai tên kia thấy thế liền bỏ Cảnh Diễm ra, cô hốt hoảng ngồi dậy cuộn người che đi những chỗ quần áo đã bị xé rách, bờ vai không kìm được run rẩy.

Tên đàn em mở cửa ngó ra ngoài không thấy ai.

Đang lúc định trở vào thì bị một cước đạp bay ngã lăn ra đất.

Người phụ nữ kia vội vàng chạy đến bên cạnh tên đại ca.

Lạc Thiên đảo quanh nhìn thấy cô run rẩy, quần áo không lành lặn, da thịt lộ ra ngoài, còn có những vết bầm tím đậm nhạt.

Trái tim như bị ai đó giẫm đạp.

Người con gái mình yêu bị đối xử như vậy, dù là ai cũng không thể bình tĩnh.

Ánh mắt anh dần trở nên âm trầm, chứa đầy sát khí.

Tên đại ca nhìn khí thế lạnh lẽo của anh bị hù không ít nhưng người đứng đầu tâm lí vẫn vững hơn một chút.

"Mày, mày là ai hả? Tốt nhất là rút khỏi đây! Nếu không...!mày đừng trách bọn tao độc ác!"

Tên đại ca buông lời đe dọa.

Lạc Thiên không để hấn vào mắt anh tiến đến tóm lấy cổ của hấn, dồn hấn vào chân tường.

Sau đó là những cú đánh mạnh bạo, không cho tên đại ca chút cơ hội để phản kháng.

Tên đại ca không ngừng la oai oái.

Đàn em kia bò dậy cầm gậy muốn tấn công ảnh lại bị anh xoay người đá cho một phát vào bên dưới, rồi tóm cổ ném mạnh khiến hấn đau đến nỗi không gượng được dậy.

Đánh một hồi, anh nghe thấy giọng nói yếu ớt của cô gọi tên anh.

Lúc này anh mới dừng tay, vội trùm áo che đi cơ thể cô, lo lắng hỏi.
"Cảnh Điềm, em ổn không? Anh xin lỗi! Đều là anh không tốt! Là anh không tốt!"

Đôi mắt cô sưng đỏ nhìn anh, cuối cùng ầm ỨC đều trào dâng.

Cô khóc lớn ôm lấy anh.

Lạc Thiên thấy cô khóc, lòng anh càng thắt lại.

Anh dịu dàng vỗ về cô.

Hai người chìm đắm trong cảm xúc riêng lúc này đã quên mất vẫn còn một người chưa xử lí.

Người phụ nữ kia thấy tình thế thay đổi, cô ta sợ cảnh sát sẽ điều tra đến mình.

Đến lúc đó cô ta sẽ phải vào tù.

Không! Cô ta không muốn!

Nhìn con dao cách đó không xa, trong đầu cô ta loé lên suy nghĩ đáng sợ.

"Cẩn thận đằng sau!"

Âu Dương Hàn và Lâm Trạch Dương đuổi tới nơi liền nhìn thấy người phụ kia cầm con dao lao về phía Lạc Thiên.

Âu Dương Hàn hét lớn nhưng đã không kịp.

Cảnh Điem trần trần cúi xuống nhìn con dao đang cắm sâu trên lưng anh, cô hốt hoảng mở to mắt, cổ họng như bị ai đó bóp nghẹn lại. Người phụ nữ nhìn đôi tay nhuộm máu của mình, đột nhiên tỉnh táo lại.

Cô ta không tin được, mình vừa mới giết người.

Cô ta định xoay người bỏ chạy liền bị người của Lâm Trạch Dương bắt lại.

Lâm Trạch Dương và Âu Dương Hàn chạy nhanh đến chỗ Lạc Thiên.

Con dao này khá dài lại còn cắm sâu như vậy, sợ rằng bên trong cũng đã bị tổn thương.

Lâm Trạch Dương gọi cấp cứu còn Âu Dương Hàn giúp Lạc Thiên tạm thời cầm máu.

Mặc dù đau đớn, Lạc Thiên vẫn hướng mắt nhìn Cảnh Điem.

Nhìn cô đau lòng, anh không nổi!

Cánh tay cố gắng vươn lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô.

"Tiểu Điem! Đừng khóc! Trông rất xấu.

Anh muốn em cười.

Khi cười...!trông em...!rất đẹp! Khụ...!khụ..."

Lạc Thiên nói vài lời lại ho, anh cảm thấy rất khó thở.

"Lạc Thiên, anh đừng nói nữa, đừng nói nữa mà.

Hu hu...!hic..."

Âu Dương Hàn đang cầm máu giúp anh cũng không tìm được mắng anh im miệng, giữ sức mà chờ người đến.

Ba mẹ Cảnh đến sau, vừa bước vào đã thấy cảnh tượng này không khỏi sửng người lại.

Bỗng Cảnh Điem nhăn mặt đau đớn.

Hai ông bà vội đến bên cô.

Vì kích động tinh thần mà bị động thai, cô sợ hãi ôm lấy bụng, sau đó liền ngất lịm.

"Xin tránh đường! Mọi người hãy tránh đường!"

Các bác sĩ và y tá đẩy nhanh hai người vào phòng cấp cứu.

Mọi người ở bên ngoài đi qua đi lại, đứng ngồi không yên.

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra.

Cảnh Điem tình trạng đã ổn định nhưng còn Lạc Thiên, chỉ thấy bác sĩ gọi người nhà vào lúc lâu mà vẫn chưa đi ra.

Cảnh Điem từ trong cơn ác mộng tỉnh dậy, trán ướt đẫm mồ hôi.

Mẹ cô thấy con gái đã tỉnh vui mừng gọi bác sĩ, sau đó hỏi cô.

Nhưng Cảnh Điem lúc này chỉ nhớ đến Lạc Thiên.

Anh vì cứu cô mà bị thương.

Cô lo lắng hỏi.

"Mẹ, Lạc Thiên đâu? Anh ấy thế nào rồi?"

Mẹ cô nghe đến đây, ánh mắt liền trùng xuống, bà không biết nói thế nào.

Bà cất giọng nghẹn ngào nói.

"Lạc Thiên...! nó....! Tiểu Điem, còn phải bình tĩnh, không được kích động!"

Nghe bà nói lấp lửng như vậy, đáy lòng cô dâng lên sự sợ hãi.

Cô sốt ruột gặng hỏi.

"Mẹ, rốt cuộc anh ấy thế nào rồi? Mẹ mau nói con biết đi! Mẹ!"

"Lạc Thiên đã mãi rời xa chúng ta rồi!"

Cảnh Điem hai tay run rẩy buông khỏi ta mẹ, tâm trạng bỗng kích động.

"Con...!con không tin! Mẹ...!đây không phải sự thật.

Không! Chắc chắn mình vẫn đang nằm mơ! Tỉnh lại, mau tỉnh lại!
Tỉnh lại đi mà! Huhu..."

Cô tự lừa bản thân đây chẳng qua chìa cơn ác mộng, thức dậy rồi sẽ không sao.

Mọi chuyện vẫn sẽ như trước! Anh vẫn còn trên thế gian này.
Bà thấy con gái như vậy, đau lòng không thôi.

Nhưng sự thật vẫn không thể thay đổi.

Mẹ Cảnh ôm chặt con gái vào lòng khuyên nhủ.

"Tiểu Điem, Lạc Thiên đã đi rồi nhưng còn vẫn phải sống tiếp.

Coi như không vì mình thì hãy nghĩ đến đứa con trong bụng, nó không thể mất đi cả ba lần mẹ được."

Cảnh Điem nghĩ đến đứa con trong bụng nước mắt lăn dài trên má.

Cô phải nén đau thương để nuôi con khôn lớn.

Đứa bé này tuy ra đời do sự ép buộc nhưng cũng là thứ duy nhất anh để lại cho cô.

Cảnh Điem gạt đi nước mắt, cô gượng nói.

"Mẹ, con muốn thăm anh ấy lần cuối."

Mẹ cô ái ngại nói.

"Gia đình bên đó đã đưa Tiểu Thiên đi hoả táng rồi.

Ba con cũng đang ở bên đám tang bên đó."

Cảnh Điem cười trong đau thương thầm nghĩ.

Đến cả cơ hội gặp mặt anh lần cuối, cô cũng không có!

Chương 113: 113: Có Biến

Tình Tình, ngày dự sinh là khi nào vậy?" Thiên Ái vuốt ve cái bụng đã nhô cao của cô cười vui vẻ hỏi.

"Ừm, bác sĩ bảo hơn một tuần nữa."

"Oà, vậy không lâu nữa mình sẽ được gặp thêm một tiểu bảo bối nữa rồi." Toe toét miệng cười.

"Cậu thích trẻ con như vậy sao không màu chóng tìm đàn ông sinh một đứa đi."

Cậu chắc chắn sẽ là một người mẹ tốt." Cô vỗ vỗ vai Thiên Ái trêu ghẹo.

"Xí, mình không thèm quan tâm đám đàn ông đó."

Độc thân như này cũng rất vui vẻ a."

"Thật sao? Cậu không muốn cho bóng hồng bên cạnh cơ hội hử?" Nháy nháy mắt.

"Mình làm gì có bóng bảnh gì chứ."

Khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh kia, biểu hiện chân thực như vậy khiến người khác không thể tin.

"Không có sao?"

"Không."

Đã bảo không có rồi mà."

"Vậy hôm qua là mình nhìn lầm rồi sao ta?" Bàn tay cô chống cằm, tỏ vẻ suy nghĩ.

"Hôm qua gì?" Thiên Ái có tật giật mình, nghĩ đến chuyện hôm qua làm cô có chút hoảng hốt.

"Ừm...! Để mình nhớ lại xem nào...!À, nhớ rồi."

Hình như hôm qua mình tình cờ đi qua chỗ cậu đóng phim.

Là "cảnh hôn".

Đúng không tiểu khả ái của mình?"

Nghe đến đây, Thiên Ái giật bản mình.

Nhớ lại hôm qua ở trung tâm thương mại, Âu Dương Hàn vì thấy cô đi cùng người đàn ông khác mua sắm đồ trẻ con nên hiểu nhầm.

Anh tức giận nên đã kéo cô vào góc tường khuất phía sau mà cưỡng hôn.

Lúc đầu cố cũng ra sức chống cự lắm nhưng không hiểu sao dần dần lại đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào của nụ hôn, cánh tay không tự chủ được mà vòng ra ôm lấy anh.

Cứ như vậy hai người mãi mê rượt đuổi mà không hề hay biết toàn bộ cảnh tượng này đã để Uyển Tình nhìn thấy.

"Ha, đúng vậy.

Chỉ là phim thôi.

Không có gì đâu.

Cậu đừng để ý làm gì.

Hì."

Dù biết không giấu được nhưng có chết cô ấy cũng không muốn thừa nhận.

Vẻ mặt Uyển Tình tràn đầy ý cười, đuôi mắt khẽ cong lên nhưng miệng vẫn nói.

"Ừ, công việc của cậu cũng thật vất vả.

Năm diễn viên chắc cũng vậy, bao nhiêu công việc phải xử lí nữa mà.

A mà chắc kiếm không đủ sống nên mới phải gánh nhiều công việc cùng lúc như vậy.

Haizz.

Tội nghiệp!"

"Ồ, ha..."

"A! Bụng mình." Khuôn mặt cô bỗng nhăn lại, bàn tay đặt lên bụng.

"Cậu sao vậy? Không khoẻ chỗ nào sao? Hả?"

"Nước...!nước ối..."

"Lâm Trạch Dương, Uyển Tình hình như sắp sinh rồi.

Nhanh lên!"

Lâm Trạch Dương đang gọt hoa quả trong bếp nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Thiên Ái liền vội vàng vứt con dao xuống, chạy ra.

Uyển Tình được các y tá đẩy vào trong phòng sinh, bác sĩ cũng nhanh chóng đi vào.

"Anh ơi, nơi này là phòng phẫu thuật, anh không được vào ạ." Cô y tá thấy anh định xông vào liền đưa tay cản lại.

"Tôi là chồng cô ấy."

Nói dứt lời, anh liền đẩy cô y tá sáng một bên chạy vào trong.

...

"Á!"

"Tên hỗn đản nhà anh!"

"Đàn ông các người chỉ biết sướng bản thân thôi."

"Đợi chị đây...!si...!sinh xong...!Á aaa..."

...

Trong phòng sinh, tiếng là hét thảm thiết như heo bị làm thịt vang vọng, hai ông bà nhà Lâm lòng nóng nhiệt lửa đốt, chấp tay sau lưng đi qua đi lại.

"Haizz, ông đừng có chắn đường tôi!"

"Tôi cũng đâu có.

Đường rộng như vậy là bà chiếm hết chỗ đó."

"Hừ.

Thằng ranh kia cái tính giống ai, có hai đứa rồi vẫn tham, hại Tiểu Tình phải chịu khổ."

"Nó không có giống tôi đâu nhé." Lập tức từ chối nhận con trai.

Mẹ cô tiến lên hoà giải "Được rồi, ông bà thông gia cũng ngồi xuống đi, chắc chắn mẹ tròn con vuông mà."

Lòng bà bây giờ cũng ngổn ngang, còn gái vượt cạn ai mà chẳng sốt ruột, nhưng cũng không thể nhìn họ tiếp tục đấu khẩu.

"Tiểu Dương đang ở cạnh con bé.

Nhất định sẽ bình an vô sự!"

Bà vừa dứt lời trong phòng sinh lại phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Nhưng lần này là giọng đàn ông.

Cơn đau đón sinh con không phải bình thường, Uyển Tình mồ hôi ướt đẫm, một tay giữ chặt lấy thành giường, còn tay kia cũng vô cùng vận rộn nắm chặt mớ tóc trên đầu ông xã ra sức kéo.

Tâm tình anh lúc này bị giày vò cực hạn, nhìn vợ yêu đau đón mà anh tưởng như chính mình cũng đang sinh con vậy.

Thực sự lần này anh sợ rồi!

Nghĩ đến sáu năm trước cô phải tự mình vượt qua, trái tim anh như thắt lại, cảm giác đau lòng cùng hối hận.

"Vợ à, em đáng thêm chút nữa.

Lần này, chỉ lần này thôi.

Sau này anh không dám nữa.

Vợ cố lên!"

...

Một tiếng sau.

Tiếng khóc của em bé truyền ra.

Âm thanh của sự sống mới.

"Bác sĩ, bác sĩ...! Con dâu tôi sao rồi?"

"Con gái tôi thế nào?"

"Chúc mừng gia đình! Cả mẹ và bé đều rất khoẻ mạnh.

Nghỉ ngơi một thời gian là có thể về nhà rồi."

"Ôi, may quá!"

"Ông trời phù hộ!"

...

Hai tuần sau.

"Nào nào, Thần Thần ngoan ngoan của bà."

"Trời ơi, cháu tôi dễ thương hết phần thiên hạ rồi."

Há há."

Kể từ ngày có bé, gia đình lại càng thêm hân hoan.

Ai nhìn thấy cô bé đáng yêu này cũng không nhịn được mà yêu thích. Cái tên Lâm Tinh Thần này của bé là ông bố hậu đậu của bé đặt cho.

Nói chung là cũng không quá tệ.

"Ấy, sao không thấy bố Tinh Thần đâu vậy?" Bà Lâm nhìn ngó xung quanh tìm kiếm.

"Dạ mẹ, chắc anh ấy đang trên phòng làm việc."

"Nó thì có việc gì chứ? Tập đoàn đã ném cho lão Lâm với Tiểu Hàn xử lí rồi."

"Để con lên tìm anh ấy xem."

Thư phòng.

Lâm Trạch Dương đang lên lút gọi điện thoại.

"Định ở đó cả đời không về à?"

Uyển Tình không biết người bên kia nói gì, chỉ thấy mày anh khẽ nhăn lại.

"Đôi khi trốn tránh cũng không phải cách."

Có thể nói chuyện rõ ràng mới là biện pháp tốt nhất."

"Anh ấy đang nói chuyện với ai thế nhỉ?" Uyển Tình âm thầm thắc mắc.

Nhưng thấy nghe lỏm người ta nói chuyện không phải chuyện đúng
đắn gì bèn quay người rời đi.
Có điều một câu nói đã giữ chân cô lại.

Chương 114: 114: Sống

"Lạc Thiên, cũng đã một năm rồi..."

Lời nói đến đây liền ngừng lại, Lâm Trạch Dương không dưới mười lần nói với Lạc Thiên chuyện này nhưng anh ấy vẫn không đủ dũng khí trở về, càng không muốn khơi lại kí ức đau lòng của cô.

Sau khi ngắt điện thoại, Lâm Trạch Dương kinh ngạc nhìn người đang đứng bên ngoài.

"Bà xã...!em...!đứng đó từ khi nào vậy?"

"Đủ để nghe thấy hết sự thật!"

Khuôn mặt Uyển Tình từ kinh ngạc dần trở nên tức giận xen lẫn kích động.

Cô thậm chí còn đang mơ màng ngỡ tai mình nghe nhầm.

Nhưng nhìn sắc mặt chột dạ của anh, mọi nghi ngờ đều đã tan biến.

Người tất cả tưởng như không còn trên đời, nay cái tên quen thuộc một lần nữa lại được gọi lên.

"Anh không có gì muốn nói với em sao?"

Lâm Trạch Dương biết giấy không gói được lửa, mặc dù đã hứa với Lạc Thiên không cho ai biết bí mật này, nhưng đứng trước vợ, anh cũng chỉ có thể nói ra sự thật.

Huống chỉ cô cũng đã sinh xong, sức khoẻ ổn định hơn rồi.

"Bà xã, chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện."

"Được rồi, bây giờ có thể nói rồi chứ?"

"Ừm..."

Một năm trước.

- Bác sĩ, cậu ấy sao rồi?

Vị bác sĩ kia lắc đầu, khuôn mặt hiện rõ vẻ bất lực nói:
"Thành thật xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Người nhà hãy vào gặp bệnh nhân lần cuối."
Nói xong, vị bác sĩ già liền vỗ vai Lâm Trạch Dương rồi thở dài rời đi.
Ba mẹ Lạc Thiên nghe tin như sét đánh ngang tai.

Lạc phu nhân mặt mày xám sẫm đứng không vững.

Ba Lạc liền đỡ lấy vợ mình, trên khuôn mặt nghiêm nghị giờ đây lại
để lộ ra nét đau thương.
Bước chân ai nấy đều nặng nề bước vào, cảm xúc khó tin cùng chấn
động.

Lâm Trạch Dương cảm giác cơ thể mình lạnh ngắt như rơi xuống hố
băng sâu vạn trượng.

Bước vào căn phòng trắng lạnh lẽo, người đàn ông hơi thở yếu ớt,
duy trì sự sống cuối cùng bằng máy móc, hai mắt anh vô hồn nhìn
lên trần nhà.

Mẹ anh không kìm được khóc nức lên thành tiếng, bà khó khăn đi
đến nắm lấy đôi bàn tay của đứa con trai yêu quý.

Dường như anh cũng cảm nhận được nỗi bi thương của mẹ, ánh
mắt đau lòng nhìn bà.

Anh đưa mắt nhìn sang Lâm Trạch Dương, đến giây phút cuối cùng
này anh vẫn có một người chưa thể yên tâm.

Đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó.

Lâm Trạch Dương hiểu ý liền cúi người xuống, ghé tai xem anh
muốn nói điều gì.

Tiếng thều thào đứt quãng của Lạc Thiên:

"Giúp...!giúp mình...!chăm sóc...!sóc Cảnh Điem..."

Đến cuối cùng, Lạc Thiên vẫn cảm thấy có lỗi với cô nhất.

Chính anh đã hủy hoại cuộc đời cô!

Lâm Trạch Dương khẽ gật đầu, chỉ với ánh mắt của anh đã khiến người khác được yên tâm.

Hơn nữa, Cảnh Điem đối với anh không khác gì em gái, anh nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt!

Sau khi hoàn thành di nguyện cuối cùng, ngón tay anh khẽ nắm lại, nhìn người mẹ cùng với ba.

Cuối cùng, đôi mắt anh dần nhắm lại, bàn tay nắm lấy tay mẹ cũng buông thõng xuống.

Âm thanh lạnh lẽo vang lên!

Tận mắt nhìn con trai ra đi, mẹ anh ngất lịm đi.

Lạc lão gia hai mắt đỏ hoe ôm lấy vợ, hốt hoảng gọi tên bà.

Lâm Trạch Dương vỗ vai Âu Dương Hàn đang đứng chết lặng bên cạnh.

Anh ta hiểu ý, tiến đến giúp đưa hai người đang phải chịu nỗi đau mất con ra ngoài.

Bầu trời ngoài kia u ám, không khí ai oán chiếm lĩnh khoảng không gian lớn bệnh viện.

Thi thể Lạc Thiên sau đó được chuyển vào nhà xác bệnh viện.

Lâm Trạch Dương giúp anh lo thủ tục cùng hậu sự.

Trong nhà xác u ám, bên cạnh còn có một chiếc giường phủ khăn trắng, một người phụ nữ với đôi mắt sưng đỏ, gương mặt hốc hác ngồi dưới đất.

Chồng của người này không may tai nạn qua đời.

Người phụ nữ nhìn người vừa mới được đẩy vào, cô ta cảm thán một câu.

"Chồng ơi, anh có thêm bạn đồng hành rồi."

Nhưng vừa nói hết câu, cơ mặt cô ta bỗng chốc xăng cứng lại, hai mắt dần mở lớn kinh ngạc.

Người bạn đồng hành của chồng cô ta đang đội mồ sống lại.

Bàn tay chậm rãi đưa lên kéo tấm khăn trắng phủ trên mặt ra, đôi môi mấp máy không thành lời.

Người phụ nữ kia run cầm cập, hét lớn chạy ra ngoài.

"Ồi, mẹ ơi! Xác chết sống lại!"

Người phụ nữ kinh hãi co chân chạy, ra đến ngoài đâm vào Lâm Trạch Dương ngay chỗ rế.

Tay chỉ hướng nhà xác, miệng cô ta lẩm bẩm

"Có...!sống...!sống lại rồi.

Không! Có ma.

Aaa!"

Lâm Trạch Dương nhăn mày, nghĩ người này chắc có vấn đề.

Nhưng nhìn hướng cô ta chỉ, trong đầu anh loé lên một tia hy vọng.

Anh vội bước chân, khi mở cửa liền nhìn thấy Lạc Thiên đã tỉnh, tuy ý thức mơ hồ nhưng thật sự anh vẫn còn sống!

Ngay cả bác sĩ cũng kinh ngạc không kém.

Sau khi tiến hành các bước kiểm tra liền ra ngoài.

Lâm Trạch Dương vẫn chưa thông báo cho những người khác.

Trước khi xác định anh không muốn khiến họ thêm đau lòng.

"Bác sĩ sao rồi?"

"Thật đúng là kỳ tích mà! Bệnh nhân hiện tình trạng đã ổn định.

Nhưng có lẽ vẫn phải ở trong phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi."

Lâm Trạch Dương nhẹ lòng hẳn.

Anh nở nụ cười, cảm ơn bác sĩ.

Lạc Thiên được nhân viên y tế đẩy ra ngoài.

Lâm Trạch Dương liền đi cùng.
Lạc Thiên đã quay lại nhưng anh lại không cho Lâm Trạch Dương nói ra chuyện này.

Anh muốn mọi người quên đi người như anh.

Một người chỉ biết làm tổn thương người khác!
Anh nghĩ nếu anh biến mất, Cảnh Điem sẽ không phải đau khổ.

Cô sẽ yên tâm sống cuộc đời mới.

Hơn nữa, những bất hạnh gây ra cho cô, anh không có can đảm để đối mặt.

Hãy cứ để tất cả chôn vùi cùng cái chết của anh!

"Tất cả là như vậy đó.

Anh cũng chỉ là giữ lời hứa thôi."

Lâm Trạch Dương trưng ra vẻ mặt uất ức, muốn vợ nhẹ tay với mình một chút.

"Anh ngốc à?"

Vì quá tức giận mà Uyển Tình quát lớn.

"Lạc Thiên đã không biết suy nghĩ, sao đến anh cũng như vậy? Trốn tránh thì vấn đề có giải quyết được không? Hai người không thấy mọi người đã đau khổ như thế nào hả? Em thật sự không hiểu được trong đầu hai người chứa cái gì nữa.

Sao cứ tự cho mình cái quyền quyết định thay người khác vậy?"

"Được rồi, được rồi.

Anh biết lỗi rồi.

Vợ đừng nóng, kéo ảnh hưởng đến sức khỏe."

"Hứ!" Cô tức giận khoanh tay trước ngực, quay mặt không nhìn anh.

"Vợ ơi, đừng giận mà.

Anh cũng đang hết sức khuyên cậu ấy đây.

Anh còn uy hiếp rằng "nếu không về, tôi sẽ cho người về cậu đi!" Em thấy đấy...! Vợ..."

Uyển Tình cười trộm.

Cô cũng chỉ muốn cho anh một bài học, tại cái người này suốt ngày quyết định thay người ta.

Tính cách như vậy là không tốt!

"Ừm.

Thời gian qua, Lạc Thiên sống thế nào?"

"Rất tốt.

Bao hết tiền ăn, ở, đi lại...!vân vân.

Anh còn cho người canh, phòng trừ tường hợp cậu ta trốn."

"À, hoá ra khoản tiền thất thoát đều ở đây rồi."

"Hề hề.

Anh chỉ cắt bớt phần này thôi"

"Anh cần gì phải cãi nhanh như vậy.

Em cũng đâu có vấn đề gì.

Chỉ là...! hì...!không biết ngoài khoản này ra, anh còn quỹ đen nào không ấy nhỉ?"

"Không có a! Còn lại anh đều đưa em hết đó."

"Ừ.

Tốt! Còn chuyện Lạc Thiên, anh giải quyết cho tốt đấy.

Xuống dưới nhà đi, mọi người đang tìm đấy."

"Ok bà xã."

Chương 115: 115: Bên Thái

"Điềm Điềm, Tiểu Hi bao giờ đi học?"

"Em vẫn muốn ở cùng con nhiều hơn nên chắc có lẽ sẽ lùi lại một năm."

Hôm nay là sinh nhật đầy tháng của Lâm Tĩnh Thần - con gái của Uyển Tình, cả nhà tổ chức tiệc gia đình, khách mời chủ yếu là người nhà với bạn bè thân thiết.

Uyển Tình nghĩ đến Lạc Thiên vẫn còn sống, lại nhìn nét mặt của Cảnh Điềm.

Mới ngày nào còn là cô bé ngây thơ mà giờ đây lại trở nên điềm tĩnh, tự lập, ngay cả khi cười cũng thoáng chút ưu sầu.

Uyển Tình không biết liệu Lạc Thiên trở về tương lai sẽ thấy đổi thế nào.

Cô chỉ mong mọi thứ sẽ ổn, cũng mong cô gái ngày xưa sẽ trở về.
"Nào nào mọi người tới đây chụp ảnh đi."

Giọng nói vui vẻ lanh lảnh của Âu Dương Hàn vang lên.

Không khí buổi tiệc dưới sự khuấy động của anh ta nhộn nhịp.

Tất cả ngày hôm nay đều do đàn ông trong nhà chuẩn bị.

Mọi thứ không hẳn quá tốt những cũng tạm chấp nhận, dẫu sao bọn họ đều nắm giữ vị trí ông lớn vẫn vì người phụ nữ mình yêu thương mà lặn vào bể.

Lâm Trạch Dương dù là một chủ tịch tập đoàn lớn nhưng giờ lại sắp trở thành một quý ông nội trợ thực thụ.

Biểu hiện thật đáng khen!

Cảnh Điem nhìn ai nấy đều vui vẻ lòng cô có chút cô đơn.

Đến nay người đó đã ra đi hơn một năm, tất cả oán hận với anh trước kia dần trở thành nỗi nhớ nhung.

Đặc biệt lúc nhìn con gái nỗi nhớ ấy càng hiện hữu rõ hơn. Bây giờ, Tiểu Hi đối với cô quan trọng như trái tim chính mình, là nguồn sống giúp cô can đảm tiếp tục cuộc đời.

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt mỗi người, Cảnh Điem không muốn vì mình mà làm bản thân mất vui.

Cô giao Tiểu Hi lại cho ba mẹ, một mình ra ngoài giải khuây. Uyển Tình nhạy cảm nhận ra nét buồn man mác của Cảnh Điem, trong lòng khó chịu liền dẫm mạnh vào chân người đàn ông đứng bên cạnh đang cười tươi như hoa kia.

"A!"

Lâm Trạch Dương không hiểu chuyện gì thì đã bị vợ đạp cho một cái, đau đến nỗi mày nhíu lại như con sâu róm quay sang nhìn cô lại nhận lấy ánh mắt sắc nhọn liền câm nín.

Khẽ nuốt lời định hỏi trở lại.

Rõ ràng tâm trạng của cô bây giờ không tốt, để tránh rước "hổ" về nhà, im lặng là thượng sách.

Thành phố về khuya, ánh trăng chiếu sáng những góc phố.

Làn gió nhẹ nhàng lướt qua lay động những hàng cây xanh mướt.

Cảnh đẹp biết bao nhưng tĩnh lặng khiến lòng người nào nề.

Cảnh Điem chìm trong suy tư, bước chân lang thang trên phố.

Bóng dáng cô độc thê lương.

Đột nhiên cô vô tình va phải ai đó.

Cảnh Điem nhẹ giọng nói xin lỗi, khi định quay trở về thì cánh tay bị người kia kéo vào lòng, một giọng nói vô lại vang lên.

"Áy, mỹ nữ, đi đâu mà vội vậy hả? Đụng vào bọn anh thì cũng phải chịu trách nhiệm chứ.

Đúng không các anh em? Ha."

Ý tứ cợt nhả lưu manh khiến cơ thể cô rùng mình một cái.

Cảnh Điem hất tay người đàn ông ra, lùi ra xa đám người đó.

"Tôi xin lỗi.

Nhưng tôi không phải cố ý đụng vào mọi người.

Xin lỗi, tôi phải trở về nhà rồi.

Con gái tôi đang đợi."

Cảnh Điem vừa xoay người, hai tên còn lại liền chặn phía sau.

Tên cao lớn nhất trong đám cười vô sỉ nói.

"Em gái thì ra đã có gia đình rồi hả.

Vậy...!chắc chắn công phu trên giường sẽ rất thuần thực đây.

Haha.

Nào, lại đây với bọn anh.

Nhất định em sẽ không hối hận đâu.

Nha."

"Bi3n thái!" Cảnh Điem càng nghe càng không lọt tai tức giận mắng.

"Các người có phải đàn không vậy? Sao có thể nói ra những lời hạ lưu như vậy!"

Khuôn mặt tức giận đỏ bừng cộng thêm khẩu khí lớn như vậy khiến

ba tên lưu manh kia thêm rục rịch.

Ánh mắt thèm khát kia khiến người khác nổi da gà.

"Chẹp, chẹp.

Nếu muốn biết bọn anh có phải đàn ông hay không...!thử là sẽ biết thôi."

Bọn lưu manh bắt đầu động tay động chân muốn lôi cô vào con hẻm gần đó.

Nơi đó tối tăm làm Cảnh Điềm hoảng sợ, cô muốn cầu cứu nhưng miệng đã bị bịt chặt.

Trong con hẻm le lói chút ánh sáng, Cảnh Điềm nhìn thấy tên lưu manh li3m môi, bộ dạng háo sắc đang nhìn chăm chăm cô như hổ đói.

Hai tên còn lại giữ chặt tay chân cô miệng vẫn không quên đòi chia phần, thứ tự trước sau.

Phần trên chiếc váy bị xé một cách thô bạo, làn da mịn màng phơi bày trước mắt những con quỷ đói khát.

Sự nhục nhã tràn về trong kí ức.

Cảnh Điềm tuyệt vọng, đôi mắt ngấn lệ nhìn lên trời.

Cô không cam tâm! Tại sao ông trời lại hết lần này đến lần khác muốn hủy hoại đi sự trong trắng của cô.

Cô muốn phản kháng nhưng không thắng nổi sức lực của ba người đàn ông.

Chương 116: 116: Lạc Thiên - Cảnh Điem Kết

Khi Cảnh Điem đã rơi vào tuyệt vọng, tên đàn ông đang đè trên người cô bị nhấc ném đập mạnh vào tường.

Hai tên còn lại đang ngơ ngác thì bị một gậy vào đầu lăn ra bất tỉnh. Hai mắt cô lúc này tràn đầy nước mắt, không nhìn rõ khuôn mặt người cứu mình.

Cô chỉ cảm thấy ở trong lòng người này...!rất an tâm.
Lạc Thiên vội lấy áo khoác của mình che chắn giúp cô.

Đôi mắt đau xót nhìn cô.

Vòng tay vững chãi ôm cô vào lòng.
Tên bị đập đầu vào tường, máu tươi chạy xuống nhìn rất đáng sợ.

Hắn đưa tay sờ lên, nhìn thấy bản thân chảy máu, chuyện tốt còn bị phá hoại liền hung ác nhìn Lạc Thiên.

Giọng hắn khàn khàn quát lớn.
"Tên khốn kiếp! Ai cho mày lá gan xen vào chuyện của ông đây? Có biết bố tao là ai không?"
Ánh mắt Lạc Thiên biến đổi, sắc lạnh nhìn hắn.

Anh cẩn thận để cô dựa vào tường, lấy áo kéo qua đầu cô.

Có những thứ không nên thấy sẽ tốt hơn.
Hơi thở lạnh lẽo dần tiến gần, tên biến thái chân run run, sợ hãi lùi lại.

Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ hấn chưa từng gặp phải người nào đáng sợ như vậy.
Hấn quay người chạy trốn nhưng bị Lạc Thiên một tay kéo trở về, đá mạnh vào hung khí gây án.

Những đòn giáng mạnh xuống, đến khi hấn ngất đi, Lạc Thiên mới dừng tay.
Cảnh Điem nghe những tiếng kêu thảm thiết, cô hoảng loạn co người lại, nắm chặt chiếc áo trên người.
Xử lí xong mọi chuyện, Lạc Thiên liền bế cô ra khỏi nơi tối tăm, đáng sợ kia.
Cảm giác quen thuộc khiến Cảnh Điem không nhịn kéo áo xuống, muốn nhìn rõ ân nhân.

Nhưng khi thấy rõ, Cảnh Điem thốt thoảng trong lòng vội nhắm mắt lại.

Cô nghĩ bản thân có phải đã hoa mắt hay không.

Anh rõ ràng đã không còn trên đời này nữa rồi.
Đang lúc cô còn chưa hoàn hồn, từ xa đã có hai người chạy đến.
Uyển Tình dù biết Lạc Thiên vẫn còn sống nhưng khi gặp lại vẫn không khỏi xúc động.

Nhưng cô không có nhiều thời gian để bộc lộ cảm xúc, bởi trên tay anh còn có một người con gái.
Bộ dạng của Cảnh Điem làm Uyển Tình giật mình.
"Sao thế này? Đã xảy ra chuyện gì vậy hả? Cảnh Điem...!Cảnh Điem."
Cảnh Điem im lặng, hai mắt nhắm nghiền.

Cô ấy không muốn mở mắt ra, sợ bản thân sẽ thất vọng nếu không phải Lạc Thiên.
"Ở đây không tiện.

Chúng ta vào nhà rồi nói chuyện."

Giọng nói này...!Giọng nói cô không thể quên! Cảnh Điem mở mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Cảm xúc bàng hoàng đến khó tin! Cảnh Điem ngất lịm đi.

Mấy người họ đi cửa sau tránh làm lớn chuyện.

Đặt Cảnh Điem lên giường.

"Uyển Tình, lấy giúp tôi hộp sơ cứu."

"À...! ừm, đợi một lát." Uyển Tình lật đật lấy.

Bình thường Lâm Trạch Dương rất cẩn thận, mỗi phòng đều chu đáo chuẩn bị thuốc khi cần.

Nhận lấy đồ trên tay cô, Lạc Thiên trầm mặc ngồi xuống bên giường dịu dàng giúp cô xử lý vết bầm tím trên người.

Uyển Tình định giúp một tay nhưng nhận được ánh mắt ra hiệu của Lâm Trạch Dương, hai vợ chồng lặng lẽ ra ngoài chờ.

Đợi một lúc xử lý xong, Lạc Thiên cẩn thận đắp chăn giúp cô rồi rời khỏi phòng.

Anh nhìn Lâm Trạch Dương nói.

"Dương, ở con hẻm cuối phố, có rác cần cậu dọn giúp."

Nhắc đến những tên lưu manh đó, sát khí trong anh lại nổi lên.

Lâm Trạch Dương nhìn biểu hiện của anh lại nghĩ đến thảm cảnh của Cảnh Điem, biết Lạc Thiên đang nhắc đến cái gì, lờ mờ hiểu ra chuyện gì.

"Ừm.

Cậu chỉ cần chăm sóc Tiểu Điem.

Mọi chuyện còn lại tôi sẽ xử lý."

Uyển Tình đứng bên rùng mình.

Cô biết chắc chắn "rác" trong lời Lạc Thiên ám chỉ gì.

Với thủ đoạn của chồng, xác định bọn chúng nửa đời sau này chỉ có

thể sống trong địa ngục.

Nhưng cô không thương xót chúng vì dám gây tổn hại đến Cảnh Điem.

Cảnh Điem từ trong cơn mê tỉnh lại, toàn thân ê ẩm, cô vội vàng kiểm tra cơ thể nhưng lại thấy có người đã bôi thuốc cho mình, quần áo cũng đã được thay.

Nhớ lại trước khi mất ý thức, cô không chỉ nhìn thấy vợ chồng Uyển Tình mà còn có một người đàn ông khác - người cô ngỡ không bao giờ gặp lại.

Cô không quan tâm bản thân đang bị thương liền muốn xuống giường, đúng lúc Uyển Tình bước vào ngăn cô lại.

"Điem Điem, em nghỉ ngơi trước đã."

Cảnh Điem nắm lấy tay cô gấp gáp hỏi.

"Chị Uyển Tình, Lạc Thiên đâu? Anh ấy đâu rồi? Có phải em không nhìn nhầm đúng không? Anh ấy vẫn còn sống...!Anh ấy còn sống..."

Cảnh Điem lẩm bẩm, không ngừng lặp lại câu "Lạc Thiên vẫn còn sống".

Uyển Tình trấn an tâm trạng kích động của cô ấy.

"Tiểu Điem, em bình tĩnh lại.

Uống chút nước trước đi.

Nào, ngoan."

"Không được.

Em phải đi tìm anh ấy."

Cảnh Điem lúc này đã không thể bình tĩnh nổi.

Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ đó là đi tìm Lạc Thiên, nếu không anh sẽ lại bỏ rơi cô lần nữa.

Uyển Tình gọi với theo nhưng cô không dừng bước chạy nhanh xuống lầu.

Buổi tiệc cũng đã tàn nhưng bốn nhà Lâm, Lạc Cảnh và Âu Dương vẫn còn ở đây.

Bóng dáng một người đàn ông cao lớn ngồi quay lưng về phía cô,

đầu hơi cúi xuống.

Đôi mắt phủ tầng sương mỏng, giọng nói run rẩy kèm theo sự rụt rè gọi tên "Lạc Thiên".

Khoảnh khắc người đó quay đầu lại, bốn mắt chạm nhau, thời gian như ngừng lại.

Cảnh Điem suýt chút đứng không vững vẫn may Uyển Tình vẫn luôn theo sát cô.

Lạc Thiên lo lắng bước nhanh đến ôm cô nhưng chợt khựng người, anh bước lùi lại.

Anh vẫn sợ cô còn hận anh.

Anh ngập ngừng nói:

"Em...!không sao chứ?"

Cảnh Điem nhìn gương mặt mà mình vừa yêu vừa hận trước mắt, nghĩ đến thời gian qua, anh chỉ biết trốn tránh, không tìm được tức giận lấy cái gối ôm của ghế đập vào người anh như muốn chút hết nỗi ảm ức trong lòng.

"Lạc Thiên, anh là tên khốn kiếp.

Hic....!Đồ nhẫn tâm! Bỏ lại em với Tiểu Hi...!Huhu..."

Cảnh Điem càng mắng càng hăng.

Ba mẹ anh thấy vậy cũng chẳng xót con trai.

Người như anh đáng bị đánh.

Lạc Thiên nhìn cô gái nước mắt nước mũi tèm nhem vừa thương lại vừa buồn cười.

Anh đứng cười ngây ngốc mặc kệ cô đánh.

Đánh là vẫn còn quan tâm.

Cô không có xua đuổi anh, không hận anh.

Đợi đến khi đánh mệt rồi, Cảnh Điem mệt nhọc thờ, ném cái gối về vị

trí cũ.

Nhìn cái mặt cười ngốc nghếch của anh, cô tiến đến ôm chặt anh.
Lạc Thiên tưởng bỏ định ôm lại thì ngay lập tức phát hiện điều không đúng.

Người trong lòng anh đang không ngừng cọ cọ khuôn mặt đầy nước vào chiếc áo sơ mi màu xanh của anh.
Tất cả nhìn cảnh này không nhịn được cười phá lên.

Cuối cùng cặp đôi trẻ này cũng có được một cái kết viên mãn.